

BROWEN BOOK ONLY

TIGHT BINDING BOOK

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200488

UNIVERSAL
LIBRARY

K 83.1

S 62 S

ଶ୍ରୀଜାନୁଲୀ

ଶ୍ରୀମତୀ ରେଣ୍ଡଗ୍ରେସ୍ 1954

24.10.57 D88

K 896

OUP—552—7-7-66—10,000

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. **K83.1**

Accession No. **K4896**

Author **8628**

Title **శ్రీనివాస రంగించు**

This book should be returned on or before the date
last marked below.

ಸ್ವೀ ನೀತಿ ಕಥೆಗಳು

**

ಲೇಖಕರು : “ಸೀತಾಸುತ್ತ”

ಒಂದು

1965

ಭಟ್ಟ ವಿಕ್ರಮಾದಿತ್ಯನ ಕಥೆಗಳು

ಚೆಲೆ : ೨

ಭಟ್ಟ ವಿಕ್ರಮಾದಿತ್ಯನ ಕಥೆಗಳು ಭಾರತದ “ಅರೇಬಿಯನ್ ಎಂದು ಹೇಳರು ಗಳಿಸಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಗಾರ, ವೀರ, ಕರುಣ ಇತಾ ರಜಭರಂತ ಕಥೆಗಳು ಇವೆ. ರಾತ್ರಿಸರ, ಬೇತಾಳಗಳ, ರಾಜೀಯರ, ಮಾತ್ರ ತಂತ್ರ ಹಾಸ್ಯಾರ್ಥಕಾನ್ಯಾ ಪ್ರಗೋಂಡಿವೆ. ಇವು ಮನರಂ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮನೋಜ್ಞವಾಗಿವೆ.

K 4896 •

ಬೀರಬಲ್ಲನ ಕಥೆಗಳು

ಚೆಲೆ : ೩

ಅಶ್ವರ ಮಹಾರಾಜನು ವಿದ್ಯಾಪ್ರಕ್ಷಾಪಕ. ತನ್ನ ಅಸ್ತಾನದ ಒಂಬತ್ತು ವಿದ್ಯಾಂಸರನ್ನು ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವರಿಗೆ ಅಸ್ತಾನ ರಕ್ಷಣಾಗರಿಂದೂ ಹೇಳಿದೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಬೀರಬಲ್ಲನೊಬ್ಬನು. ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿ ರಾಜನ ಆಗು ಹೊಗುಗೊಂದ ಅಕ್ಷರನಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹ. ದುಃಖ ಧಾವತಿ ತಾಪಗಳುಂಟಾದಾಗ ಪ್ರಸಂಗಾವಧಾನಿಯಾದ ಬೀರಬಲ್ಲನು ವಿನೋ ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ಸಂತೋಷ ಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಬೀರಬಲ್ಲನ ಮಾತುಕತೆಗಳು ನಗೆಬುಗೀಗಳು. ಅವನ ಕಥೆಗಾ

ಭಕ್ತಿ ವಿಜಯ

ಚೆಲೆ : ೨--೦--೦

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಭಗವದ್ರೂಪ ಜನಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಜೀವನ ಆದರ್ಶ, ಕತ್ತಲ್ಲಿನ ಲೀಲೆಗಳಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ನಂಬಿಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಭಕ್ತಿ, ಚಂತನೆಗೆ ಬಂಧಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು. ಜ್ಞಾನ ದೇವ, ಕಬೀರ, ವಿರಾಜಾಯಿ, ತುಳಾದಂಪತ್ತಿ, ತುಣೀದಾಸ ಹೊದಲಾದವರು ಅಂತಹ ಭಕ್ತ ಶ್ರೀನೃತಿ. ಅವರ ಪುಣ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಪರಣದಿಂದ ಅಜ್ಞಾನಿಗೆ ಜ್ಞಾನವು, ಪಾಪಭೀತಿಯೂ ಉಂಟಾಗಿ ಅವರು ಸಜ್ಜನನಾಗಿ ಇಚ್ಛಾದಿಸುವು-ಸೌಭಾಗ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದುವನು. ಅಂತಹ ಶಕ್ತಿ ರಸ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಈ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಅವಕ್ತ್ವ ಒದಗಿಸಿಕು.

ಅರೇಬಿಯನ್ ನೈಟ್ರ್‌

ಚೆಲೆ : ೨--೦--೦

“ಅರೇಬಿಯನ್ ನೈಟ್ರ್‌” ಎಂಬ ಕಥಾಸಂಗ್ರಹ ಲೋಕವಿಶ್ವಾತವಾಗಿದೆ. ರಾಜರ, ರಾಣಿಯರ, ಜನರ ಕಥೆ, ಚಂತೆ ಇದರಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಇದು ಶೃಂಗಾರಮಯ ಚಾವ್ಯ. ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಪ್ರೇಮ, ವಿಲಾಸ, ವ್ಯಾಖ್ಯ, ಕ್ರಾಂತಿ, ಸಾಹಸ, ತ್ವಾಗ ಇತ್ಯಾಗಳನ್ನು ರಸವತ್ತುಗೆ ಬಳಸುತ್ತಿರುವರು.

ರಾಣಿ ನೀತಿಭ್ರಷ್ಟಾದುದನ್ನು ಕಂಡ ಶಾರಿಯರ್ ಮಹಾರಾಜನು ಅವಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಿದನು, ಅದರೆ ಸ್ತ್ರೀಮೋಹನವಿಲ್ಲದೇ ಉಂಟಿಗೆ ದಿನಕೊಳ್ಳಬ್ಬಿ ಕಂತೆ ಮದುವ ಯಾಗಿ ರಾತ್ರಿ ಅವಳಿಂದಿಗೆ ಭೇದಿಗ್ರಸುತ್ತಿರುತ್ತಿನ್ನು ಮರುದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ಕೊಲ್ಲಿಸಲು ಅರಂಭಿಸಿದೆ. ಇದರಿಂದ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಾ ದಾಕಾರವೆದ್ದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಭಕ್ತನ್ನು ದರಿದರಿಸಲು ಮುಂತಿರುತ್ತಿರುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ ಅಗಾರ ಮತ್ತು ವಿನೋದ ಕತೆಗಳಿಂದ ರಾಜನನ್ನು ಸಂತೋಷಗೊಳಿಸಿ, ಅವನಿಗೆ ವಿವೇಕಪುಂಚಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದಳು. ರಾಣಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ...

ನಿಗುವ ಸ್ಥಳ :

ಸಿಟಿ ಬುಕ್ ಸ್ಟೋರ್, ಹುಬ್ಬಿಲ್ಲಿ

ನ ಮ್ಯಾ ಪ್ರಸ್ತುತಿಗಳು

ನಾಟಕಗಳು	ಸ್ವಿಜನದೊ೦೧೬	೧೮೦	
ಸಂಪೂರ್ಣ ರಾಮಾಯಣ	೦ ಲ೦	ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿ	೧೮೦
ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ	೦ ಲ೦	ಶಾಪ ವಿನೋಽಚನ	೧೮೦
ಉಣಾ ಸ್ವಯಂವರ	೦ ಲ೦	ಕಡ್ಡಿಮಟ್ಟಿ ಸ್ವೇಶನಮಾಸ್ತರಗಳ೦	೧೮೦
ಬ್ಲೂಲೀಕೆ ಮಾರ್ಕೆಟ್	೦ ಲ೦	ಭೋಮಾಸರ	೧೮೦
ಕೆತ್ತುರ ಕೇಸರಿ	೦ ಲ೦	ಚಂದ್ರಹಾಸ	೨೦೦
ಜೈ-ಹಿಂದ	೦ ಲ೦	ವಧು-ವರ	೨೦೦
ಭೂ ಕೈ ಲಾಸ	೦ ಲ೦	ಕುಂಕುಮ	೨೦೦
ದಶಾವತಾರ	೦ ಲ೦	ಸರರಾಷ್ಟ್ರಿಕೆಣ್ಣನಹಂಬಲ್	೨೦೦
ಶಾಂತಕುಮಾರಿ	೦ ಲ೦	ಕೆಥಾ ಸಂಗ್ರಹಗಳು	
ಸ್ತ್ರೀ ರತ್ನ	೦ ಲ೦		
ಧರತಿಮಾತಾ	೦ ಲ೦	ಗೇಣ ಹೊಟ್ಟಿಗಾಗಿ	೦ ಲ೦
ಸಮೃಷ್ಟಿ ಉತ್ತರಕುಮಾರ	೦ ಲ೦	ಸಂಧಿಕಾಲ	೧೯೦
ಸತ್ಯವಾನ ಸಾವಿತ್ರಿ	೦ ಲ೦	ಹಾಡುವ ಹುಡಿಗೆ	೧೮೦
ಚಲೇಜಾವ	೦ ಲ೦	ಕಾಮ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು	
ಸತ ಆನಸೂಯಾ	೦ ಲ೦	ಕಾಮಕಲಾನಿಧಿ	೨೦೦
ಕೆತ್ತುರ ಪದ್ಮಿನಿ	೦ ಲ೦	ರತ್ನಶಾಸ್ತ್ರ	೨೦೦
ರಾಧಾರಂಬಣ	೦ ಲ೦	ಪತ್ತೀರಾರಿ ಕಾದಂಬರಿಗಳು	
ರೂಂಂಸಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಬಾಯಿ	೦ ಲ೦	ಫರಾರಿ	೧೯೦
ಜೀವನ ಸಂಗೀತ	೦ ಲ೦	ಕಮ್ರಪತ್ನಿ	೧೯೦
ಬೆಳವಡಿ ಮುಳ್ಳಮೃ	೦ ಲ೦	ಕುಲಕರ್ಣಿಯ ಕೊಲೆ	೧೮೦
ನವಯುಗ	೦ ಲ೦	ಅವಸಾನಕಾಲ	೧೯೦
ನಾಗಯಜ್ಞ	೦ ಲ೦	ಇತರ	
ಕುರುಕ್ಸೇತ್ರ	೦ ಲ೦	ಕಾಮಧೀನು	೧೮೦
ಸಿಂಧುರ ಲಕ್ಷ್ಮಣ	೦ ಲ೦	ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷ	೧೮೦
ಕರ್ನಾಟುನ	೦ ಲ೦	ಕನ್ನಡ-ಹಿಂದೀ	
ಭಾಗ್ಯಹಿನ ಮಂಡೋಧರಿ	೦ ಲ೦	ಸ್ವಯಂಬೋಧಿ	೧೯೦
ಜಲನ ಪ್ರಪಂಚ	೦ ಲ೦	ಶ್ರೀ ದೇವಿ ಮಹಾತ್ಮೆ	೧೯೦
ಸಿಗುವ ಸ್ಥಳ : ಸಿಟಿ ಬುಕ್ ಸ್ಟೋರ್, ಹುಬ್ಬಳಿ			

ಸ್ತ್ರೀ ನೀತಿ ಕಥೆಗಳು

ಪುರಾತನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗೋಪಾಲಸೆಟ್ಟಿ ಎಂಬೊಬ್ಜು ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಕಾಶ್ಮೀರ ನಗರದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ತೀವ್ನಂತನಾದ ಈ ವರ್ತಕನಿಗೆ ಮೋಹಿನಿಯೊಬ್ಜು ಲೇ ಮಗಳು. ರೂಪ ಸುಂದರಿಯಾದ ಈ ಮೋಹಿನಿಯು ಛಿದುಬರಹದಲ್ಲಿ ಅತಿ ನಿಪುಣಳು. ಅವಳು ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ತಂದೆಯು ಸುದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿನು. ಮೋಹಿನಿಯ ಪತಿಯು ಅನುರೂಪ ನೇನೇಗೋ ನಿಜ. ಅದರೆ ವಿದ್ಯಾಬುದ್ಧಿ ಯುಳ್ಳವನಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮೂಢನೆಂದರೂ ಸರಿಯೇ. ಇದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಸುಖ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಕೊರಗಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ದಿನಕ್ಕೆ ಕೃಷ್ಣವಾಗುತ್ತ ಬಂದಳು. ಕೊನೆಗೆ ಅದೊಂದು ರೋಗವಾಗಿಯೇ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ಮೋಹಿನಿಯ ಗಂಡನು ಅನೇಕ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಛೋಷಣೆವಚಾರ ನಡೆಸಿದನು. ಮಂತ್ರ, ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ವಾಡಿಸಿದನು. ಅದರೆ ಇವುಗಳಿಂದ ಅವಳ ರೋಗವು ಗುಣವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಕೊರಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕೊನೆಗೆ ಅವಳ ತಂದೆಯಾದ ಗೋಪಾಲಸೆಟ್ಟಿಯು ರಾಜವೈದ್ಯನನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಬದುಕಿಸಬೇಕೆಂದು ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ರಾಜವೈದ್ಯನು ಒಪ್ಪಿ ಮೋಹಿನಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಸಿದನು. ಅತ್ಯಾಪ್ತಿಕಾಮದಿಂದಲೇ ಅವಳು ಮನೋರೋಗಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಿರುವಳಿಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅದನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಲು ಅವನು ಅನೇಕ ದಿವ್ಯ ಛೋಷಧಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು. ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಮೋಹಿನಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಸುಧಾರಿಸುತ್ತ ಬಂದಿತು. ಅವಳು ಸಂಪೂರ್ಣ ಗುಣ ಹೊಂದಿದ ಮೇಲೆ ಗೋಪಾಲ ಸೆಟ್ಟಿಯು ತನ್ನ ಮಹಿಳೆಗೆ ಆ ರಾಜವೈದ್ಯನ ಮನಿಗೆ ತೆರಳಿದನು. ತನ್ನ ಮಹಿಳೆ ರೋಗ ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ವರ್ತಕನು ಅವಿತಲಾದುಗೊರಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು. ರಾಜವೈದ್ಯನು ಮೋಹಿನಿಯನ್ನು ಏಕಾಂತ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕರೆದು, “ನಿನಗೆ ತಗುಲಿದ್ದ ರೋಗವೇನೀಂದು ನೀನು ಬಲ್ಲಿಯಾ?”

ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು ಮುಖ ತಗ್ಗಿಸಿ, “ಅದು ರಹಸ್ಯ ಸಂಗ್ರಹ. ಈಗ ಹೇಳಲಾರೆ. ಸಂದರ್ಭ ದೊರಕೆದಾಗ ನಾನೇ ವಿವರಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳು ಉರುಳಿದ ಬಳಿಕ ಮೋಹಿನಿಯು ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ತನ್ನ ದಾಸಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದಳು. ತಾನು ಪ್ರಯುಷ ವೇಷ ಧರಿಸಿ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರ ಬಿದ್ದು ರಾಜವೈದ್ಯನ ಮನಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಳು. ಯಾರ್ಥಿ ಸರದಾರನಿರ ಬೀಕೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಕಾವಲುಗಾರರೂ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದರು. ಮೋಹನದಾಸ ವೈದ್ಯನೂ ಅದೇ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅದರೆ ಮೋಹಿನಿಯು ತನ್ನ ನಿಜ ಪರಿಜಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, “ವೈದ್ಯನೇ ಹಿಂದೆ ನಾನು ಬಂದಾಗ ನನ್ನನ್ನು ರೋಗದ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೆಯಲ್ಲ! ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಈಗ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಮನೋಭಿಲಾಪಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ದುಃಖಿವಾರಿಸಿ ಸುಖ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಒಟ್ಟುಮಾಡಬೀಕೆಂದೂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು.

ಮೋಹಿನಿಯ ಈ ಕಾಮೋನಾನ್ಯಾದ ಹಾಗೂ ಕಾಮಚೀಪ್ಪೆ ಕಂಡು ಕೇಳಿದ ಮೋಹನದಾಸನು ಬೆಪ್ಪು ಬೆರಗಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. “ಮೋಹಿನೀ ನಿನು ಸಹ್ಯಲದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದವಳು. ವಿದ್ಯಾವಿನಯ ಸಂಪನ್ಮೂಲ. ಮದುವೆಯಾದವಳು. ಹಿಗಿದ್ದು ಇಂತಹ ದುರ್ಘಾತ್ಮಕ ಒಳಗಾಗಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯಲಂಪಟಕನದಿಂದ ಹೇಮವಿಲ್ಲ. ಕಾಮಾಧಿನವಾದರೆ ಅನೇಕ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪರಸ್ಪರ ಮೋಹನಿಂದ ಬಡವನು ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ತೀವುಂತರೂ ರಾಜರೂ ಈಮ್ಮೆ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವರು. ಕೀರ್ತಿಯೂ ಆವರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯ ಸುಖದ ಗಾಯ ಕೆಟ್ಟಿದು. ಏಕೆಂದರೆ ಲಿಂಗದ ಗಾಯವು ಗುಣ ವಾಗುವುದುಂಟು. ವಿಷಯಸುಖದ ಆಶಯು ಮಾತ್ರ ಪ್ರಾಣವಿರುವವರಿಗೂ ಇದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇಹಪರದಲ್ಲೂ ಇದರಿಂದ ಹಾನಿ ನಿಶ್ಚಯ. ಅದುದರಿಂದ ಇಂಥನು ಈ ದುರ್ಘಾತ್ಮನವನ್ನು ಬಿಡು. ನಾನೂ ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಇದೇ ರೀತಿ ಯಥಾರೆ ಪ್ರಾಂಗಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಆಗ ಮೋಹಿನಿಯು “ವೈದ್ಯಶ್ರೀಷ್ಟನೇ! ಆ ಪ್ರಸಂಗವೇನೀಂದು ನನಗೆ ಕೀರ್ತಿ ಉಪಕಾರ ವಾದಿರಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಮೇರುವಂದಾಗಾಗಿ ಜಿಪ್ಪಿ ಇಂತೆಂದನು. “ನಾನು ತರುಣಿದ್ವಾಗಿ ಧರ್ಮಪುರವೆಂಬ ನಗರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದ ವರೀಗೆ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ನೇರಿದ ಒಂದು ರಥೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಮಿಶ್ರನೊಡನೆ ಹೋದೆ. ರಸ್ತೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ನಾನು ಉತ್ಸವವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಇದಿರನ ಉಪರಿಗೆಯು ಮೇಲೊಬ್ಬಳು ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿಡ್ಡಳು. ಅವಳು ಅತ್ಯಂತ ಲಾವಣ್ಯವತ್ತಿಯು ದ್ವಂತೆ ನನಗೆ ಕಾಣಿಸಿದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೋತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಅವಳೂ ನನ್ನ ನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಇಬ್ಬರ ಪ್ರೇಮ ದೃಷ್ಟಿಯೂ ಕೂಡಿತು. ಆಗ ಅವಳು ನೇತ್ರ ಸಂಕೇತ ಮಾಡಲೊಡಗಿದಳು. ನನ್ನ ಮಿಶ್ರನು ಬಂದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಆ ನಾರೀಮಣಿಯನ್ನೂ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿಸಿ ಅವಳಲ್ಲಿ ಅನುರಕ್ತನಾಗಿರುವೆನೀಂದು ನುಡಿದೆನು. ಅವಳು ಸತ್ಯಲ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಯಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅಂತಹ ವಿಷಯದ ಕಡೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಓಡಲು ಬಿಡಬಾರದೆಂದು ಅವನು ಹೇಳಿದರೂ ನನಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಆ ಕಟ್ಟಿದದ ಕೆಳಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡೆವು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಕಳಿದ ಮೇಲೆ ಆ ಲಲನೆಯು ತನ್ನ ಗೆಳತಿಯರೊಂದಿಗೆ ಉಪರಿಗಿಯಂದಿಳಿದು ರಸ್ತೆಗೆ ಬಂದಳು. ನನ್ನ ನ್ನು ಕಂಡು ನೇತ್ರ ಸಂಕೇತ ಮಾಡುತ್ತ ತನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಕೃಸನ್ನು ಮಾಡಿದಳು. ಅದರಂತೆ ನಾನು ನನ್ನ ಮಿಶ್ರನೊಂದಿಗೆ ಆನುಸರಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಅನೇಕ ಕಟ್ಟಿದಗಳು ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವರು ಎಲ್ಲಿ ನುಸುಳಿದರೆಂದು ನಮಗೆ ರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಆತ್ಮತ್ತ ಆಲೀಡಾಡತೊಡಗಿದವು. ಕತ್ತಲೆಯೂ ಅಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಗವಳಿಗರವಳು, “ನೀವು ಯಾರು? ನಿಮಗೆ ಯಾರು ಬೇಕು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು. ಆಗ ನಾನು ಇದ್ದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ, “ಅಮಾತ್ತ, ಆ ಚಪಲಾಕ್ಷಿಯು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಸೂರ್ಯ ಗೊಂಡಿರುವಳು. ಅವಳನ್ನು ಕಾಣದೆ ಬದುಕಲಾರೆ. ನೀನು ಅವಕಾಶವ್ಯಾಪಿತ್ತು ಹಚ್ಚಿಕೊಟ್ಟರೆ ನನ್ನ ಕೈಲಾದ ಉದುಗೊರಿಯನ್ನು ಹೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಆ ಗವಳಿಗರವಳ ಮನಸ್ಸು ಕರಿಗಿ, “ನಾಳಿ ಮುಂಜಾನೆ ಬನ್ನಿ. ನನ್ನ ಕೈಲಾದ ಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದುವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಅದರಿಂದ ಸ್ಪೃಹ ಸಮಾಧಾನ ಪಟ್ಟು ಮರಳದೆ. ಅದರೆ ರಾತ್ರಿ ನಾಲಿಗೆಗೆ ಉಣಿವು ರುಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ನಿದ್ದಿ ಹತ್ತಿಲಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿಯಿಡೇ ಆ ಕೊಮುಲಾಂಗಿಯನ್ನೇ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ನಿತ್ಯ ವಿಧಿಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿ ದಿವಾಯಲಂಕೃತನಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಆ ಗವಳಿಗರವಳ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ತೆರಳದೆ. ಅವಳು ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡು “ಇನ್ನೂ ಪೂರ್ಣ ಬೆಳಗಾಗಿಲ್ಲ. ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಜನರು ಎದ್ದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ನಿನ್ನ ಆ ಶ್ಯಂಗಾರವತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹುಡುಕುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ನೀನು ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ದಿಯೇ ಮಾಡಿದಂತೆ ತೋರುವದಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಆಗ ನಾನು “ಅಮಾತ್ರ, ಆ ರಮಣೆಯು ನನ್ನನ್ನು ಗಾಯಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವಳಿಡನೇ ಸುಖ ಪಡೆಯಬೇ ಇದ್ದರೆ ನಾನು ಬದುಕಲಾರೆ. ಅದುದರಿಂದ ನೀನು ಬೇಗನೇ ಭೆಟ್ಟು ಮಾಡಿಸು” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಆಗ ಆ ಗವಳಿಗರವಳು “ಈ ನಗರದಲ್ಲಿ ಸುಂದರಿಯರಾದ ಅನೇಕ ವೇಶಾಯ ಸ್ತ್ರೀಯರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಕೂಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯೇದು. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕುಲೀನೆಯೋನ್ವರಳ ಮೇಲೆ ಮೋಹಾಂಧನಾಗಿದ್ದೀರುತ್ತಿಲ್ಲ! ಅವಳ ಅಶಯನ್ನು ಬಿಡು. ಅವಳು ಯಾರೆಂದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಸ್ಪೃಹ ಕಾಲ ಬೇಕು” ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ಅವಳ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನನಗೆ ನಿರಾಶಿಯಾಯಿತು.

ಅದರೆ ಎಪ್ಪು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಅವಳನ್ನು ಮರೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ದಿನಂಪ್ರತಿ ಅವಳನ್ನೇ ಆರಸುತ್ತ ಆ ನಗರದ ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡಿದೆನು. ಕಡೆಗೊಂದು ದಿನ ಬೇಸರದಿಂದ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತೆರಳದೆ. ಆಗ ಆ ಮನೋಹರಿಯ ತನ್ನ ದಾಸಿಯೋಂದಿಗೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ನನ್ನ ಆನಂದಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳೂ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ನೇತ್ರಾನಂದ ಸೂಚಿಸಿದಳು. ದೇವತಾದರ್ಶನ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ಮನಿಗೆ ಮರಳಿದಾಗ ನಾನೂ ಅವಳ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ತೆರಳದೆ. ಅವಳು ತನ್ನ ಮನೆ ಸೇರಿದ ಕೂಡಲೇ ಮೆಟ್ಟೆಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಹೊರಳಿ, ಒಳಗೆ ಬರಕೂಡದೆಂದು ನೇತ್ರ ಸಂಕೇತದಿಂದ ಎಚ್ಚರಿಸಿದಳು. ನಾನು ದುಃಖದಿಂದ ಮರಳದೆ. ದೇವತಾದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಅವಳು ಆಗಾಗ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಹಿಂದು ಉಣಿಗೆ ಅಲ್ಲೇ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಬಾಡಿಗೆ ಹಿಡಿದೆ. ಆ ರಮಣೆಯೂ ದಿನಂಪ್ರತಿ ಎರಡು

ಸಲ ದೇವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬರತೊಡಗಿದಳು. ಅದರೆ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ದಾಸಿಯು ಇರುತ್ತಿದ್ದು ದರಿಂದ ಮಾತನಾಡಲು ನನಗಿ ಅವಕಾಶವೇ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಅವಳ ದರ್ಶನಲಾಭ ಮಾತ್ರ ಲಭಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ದಿನಗಳು ಉರುಳದವು. ಇಬ್ಬರೂ ಕಾಮವಿಕಾರದಿಂದ ಬಳಲೊಡಗಿದೆವು. ಅವಳೂ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಕೃಶ ಶರೀರಯಾಗತೊಡಗಿದಳು.

ಇದನ್ನು ಕಂಡ ಅವಳ ದಾಸಿಯು “ಅಮಾತ್ರ! ನಿಮಗೆ ಸುಖ ಸಂಪತ್ತು ಯಾವುದರ ಕೊರತೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಇವ್ಯಾ ಕೊರಗುತ್ತಿರುವ ದೇಕೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ದಾಸಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಸುಶೀಲೆಯು “ಪ್ರಿಯದಾಸಿಯೇ, ನನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದುಃಖವು ಹುಡುಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ತೋರಿಕೊಳ್ಳಲು ಇವ್ಯಾ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಆ ದುಃಖ ನಿವಾರಕ ಮಾಡಲು ಯಶ್ವ ಮಾಡುವೇನೆಂದೂ ಬಲ್ಲಿ. ಅದರೆ ಬೇರೆ ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಇದನ್ನು ಹೇಳುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ವಚನವನ್ನಿತ್ತಿರೆ ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು. ದಾಸಿಯು ವಚನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಮೇಲೆ ಸುಶೀಲೆಯು “ಪ್ರಿಯದಾಸಿಯೇ, ಈ ಉಂಗಿನ ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯಮಿತ್ರನೊಬ್ಬನು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಅವನನ್ನು ಕಂಡ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಅವನ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಾಗಿದೆ. ಅವನೊಡನೆ ನಾನು ಸುಖಪಡುವಂತೆ ನೀನು ನೇರವಾಗು. ನಿನಗೆ ತುಂಬಾ ಉಡುಗೊರಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಸುಶೀಲೆಯ ಈ ಮರಾಲೋಚನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ದಾಸಿಯು “ಅಮಾತ್ರ, ಇದೆಂತಹ ಅವಿಚಾರದ ಮಾತು! ಸ್ವೇಷದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಅಸಬೇದ. ಈ ವಿಷಯ ನಿನ್ನ ಪತಿಗೆ ತಿಳಿದರೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಹೊಡಂತೆಯೇ ಸರಿ. ನಿನ್ನ ಅಕ್ಷ್ಯ ಕೂಡಾ ಇಂತಹ ದುಖಾರ್ಥಾರಕ್ಕೆ ಮನಸೊಳುದರಿಂದಲೇ ಪ್ರಾಣ ಕಳಿದು ಕೊಂಡಳು. ನಿನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಚಿನ್ನಾಭರಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅಕ್ಷ್ಯಸಾಲಿಗನನ್ನು ಅವಳು ಮೋಹಿಸಿದಳು. ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನ ಕೋಣೆಯ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟು ರಾತ್ರಿ ಅವನೊಡನೆ ಕ್ರೇಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇದನ್ನು ನಿನ್ನ ಭಾವನಿಗೆ ಯಾರು ಹೇಳಿದರೋ ಏನೋ! ಅವನಿಗೆ ಅದರ ಸುಳುವು ಹೊಳವು ಗೊತ್ತಾದುದರಿಂದ ಮನೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹುಡುಕಿಸಿದನು. ಅಕ್ಷ್ಯಸಾಲಿಗನು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ್ದನು. ಆ ಕೂಡಲೇ

ಅವನನ್ನು ನಿನ್ನ ಅಕ್ಷಯನನ್ನೂ ಕೊಂಡು ಮನೆಯ ಹಿಂಬದಿ ಹುದುಗಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಹಂಡತಿ ತವರು ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿರುವಳಿಂದು ಸುದ್ದಿ ಬೀರಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪಿ ದಿನಗಳಾದ ಮೇಲೆ, ತವರು ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದವಳು ಅಲ್ಲೇ ಮರಣ ಹೊಂದಿ ದಳಿಂದು ನುಡಿದನು. ಅದರಂತೆ ನಿನ್ನ ಗತಿಯೂ ಆದೀತು! ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನನ್ನೊಡನೆ ಇಂತಹ ದುಷ್ಪ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಗಂಡನೀಗೇ ತಿಳಿಸಿಬಿಟ್ಟೇನು” ಎಂದಳು.

ఆదరే ఆదరింద సుతీలేయ మేలే యావ పరికానువ్వా ఆగల్ల. దినంప్రతి ఆవళు దాసియన్న కాదిసి పీడిసత్కాజిగిదళు. “నాను సావిగే హదెరువదల్ల. హీగెయే ఇద్దరి ననగే ముచ్చు హిడయువదరల్ల యావ సందేహవూ ఇల్ల. ఆ మేలే కూడా మరణ బారదే ఇరలారదు. ఆదువరింద హేగాదరూ మాది ఆ తరుణ సోడనే రతిసుఖవన్న హొందువంతి కరుణేసు” ఎందు బిన్న విసి కొండళు. ఇదరింద ఆ దాసియు మనస్సు కరగితు. అవళు ఒప్పి కొండళు. సుతీలేయ ఆ దాసియోందిగే దేవస్తానక్కే బందాగ నానియువ మనెయన్నా నన్నన్నా తోరిసి హోదళు. దాసియు నన్న సమిషప బందు “నిమగే గోవిన హాలు బేచేందు నేళిదరు. హాగిద్దరి నమ్మ మనిగే బన్నిరి” ఎందు నుడిదళు. ఆగ నాను, “అవన్నా, నీరు కూడిసదే ఇద్ద హాలెందరే ననగే ఇష్ట” ఎందు ఉత్తర కొంచ్చు అవళ హిందెయే హోరటి.

ನಾವು ಹೋದಾಗ ಆ ದಾಸಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೇರಿಹೊರೆಯ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಕುಳಿತದ್ದಿರು. ಅದುದರಿಂದ ದಾಸಿಯು ಎಲ್ಲಾರೂ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ಅಕ್ಷರಿಚಿತನಂತೆಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸಿದಳು. “ನಿಂವು ಯಾರು? ಯಾವ ಉರಿನವರು? ಇಲ್ಲಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಬಂದಿರಿ? ಎಷ್ಟು ದಿನ ಇರುತ್ತಿರಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಸಮರ್ಪಣೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿನು. ಆಗ ಅವರು “ನಿಂವು ಈ ಉರಿಗಿರಿ ಅಪರಿಚಿತರಿದ್ದಿರಿ. ಇಲ್ಲೇ ಉಟ್ಟಿ ವಾಡಿಹೊಗಿರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ನೇರಿಹೊರೆಯವರೆಲ್ಲರೂ ಇಟಿದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಾವು ಇರಬಾರದೆಂದು ಹೋರಣ್ಣಿ ಹೋಡರು. ನಾನು

ಆ ದಾಸಿಯೊಡನೆ “ಅಮಾತ್ರ, ನನಗೆ ಹಸಿನೇಯಾಗಿರುವುದೇನೋ ನಿಜ. ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಿದ್ದ ಅಹಾರ ಕೊಟ್ಟಿರೆ ಮಾತ್ರ ಉಟ್ಟ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಉಟ್ಟವು ಸಿದ್ಧವಿದೆ ಎಂದೂ ನನಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಸ್ಥಳ ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದ ಆ ದಾಸಿಯು “ಸಾಫ್ತಿಮಾ, ನಿಮ್ಮಂತಹ ಸತ್ಯರುವರು ಇಂತಹ ವಿಷಯ ವಿಚಾರ ಗಳಗೊಳಗಾಗಬಹುದೇ? ಅವಳನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ನೀವು ಮನಸೋತು ಹೋದಿರಿ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಅವಳ ಸಂಗಸುಖ ದೊರಕಿದ ಅವಳ ಪತಿಯು ಎಪ್ಪು ನೋಹಿತನಾಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ಅವಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲಾಗ ಅವನು ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಎಲಾದ ದರೂ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಖಂಡಿತನಾಗಿಯೂ ಅಪಾಯವಿದೆ. ಈ ದುರಾಶೆಯನ್ನು ಚಿಡಿರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ದಾಸಿಯ ಈ ಉಪದೇಶವು ಕಣಂಕತೋರವನ್ನಿಸಿತು ನನಗೆ. “ನೀನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಇಂತಹ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಬೇಡ. ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವು ಈ ಕ್ಷಣ ಹೊದರೂ ಚಿಂತಿಯಲ್ಲ. ಅವಳಿಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ತೊರೆಯಲೂ ಸಿದ್ಧನಿಡ್ದೇನೆ. ಅವಳು ನೇತ್ರಕಟ್ಟಾಕ್ಕಿಂದ ನನ್ನೆಡೆಯನ್ನು ಇಂದಿರುವಳು. ಆ ಗಾಯವು ಇನ್ನೂ ಉರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಆ ಕಾಮಾಗ್ರಿಯು ನಂದಿತು. ನೀನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಮುಲನದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸುಖಪಡಿಸು” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ದಾಸಿಯು “ಸಾಫ್ತಿಮಾ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು, ಹೊನ್ನು, ಕಾವ್ಯ, ಚಿತ್ರ, ಸಂಗೀತಗಳಿಗೆ ಮನಸೋಲದವರು ಯಾರು? ಪುರುವರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಮರುಳಾಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಪರಪರುವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವುದರಿಂದ ಅಪಾಯವಿದೆ. ಇಬ್ಬರೂ ನೀವು ಪರಸ್ಪರ ಆಸಕ್ತಿರಾಗಿ ದ್ವಿರಿ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವೇನಾದಿತೋ ಹೇಳಲಾರೆ. ನೀವಾದರೂ ಈ ದುರಾಶೆಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದರೆ ಒಳ್ಳೆರು. ಇಳ್ಳವಾದರೆ ಜೀವಿರಚಂದ ನೆಂಬ ವ್ಯಾಸಾರೀ ಪುತ್ರನಂತೆ ನೀವು ಕೊನೆಗೆ ಮರುಗಬರುದು” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಆಗ ನಾನು “ದಾಸಿಯೇ, ಆ ಅವೊರಚಂದನ ವಿಚಾರವೇನು?

ಅವನು ಏನು ಮಾಡಿದ? ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡಲು ಕಾರಣವೇನು? ” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ್ದನು. “ಆದನ್ನು ಕೇಳಲು ಇವ್ವುವಿದ್ದರೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ದಾಸಿಯು ಅನೂರಜಂದನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿತೊಡಗಿದಳು.

೨. ಅನೂರಜಂದನ ಕಥೆ

ಹಿಂದೆ ಗೋಪಾಲಪುರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವರ್ತಕನಿದ್ದನು. ಅವನ ಮುಸ್ಟಿನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಮುಗನು ಜನಿಸಿದನು. ಆವನಿಗೆ ಅನೂರಜಂದನೆಂದು ನಾಮ ಕರಣ ಮಾಡಿದನು. ಯೋಗ್ಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದನು. ಜಂದನು ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಾಗ ತಂದೆಯು ಪುರಣಕೊಂಡಿದನು. ಜಂದನು ತಂದೆಯ ಉತ್ತರ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ. ಮಾಡಿದನು. ಆದರೆ ಆ ನಗರದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಲು ಇವ್ವುಪಡಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆಯು ಕದಡಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಪದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕಾಶೀ ಹಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದು ಆಲೋಂದು ಅಂಗಡಿ ತೆರೆದನು. ವ್ಯಾಪಾರ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಅನುಭವ ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ನಷ್ಟವೋದಗತೊಡಗಿತು. ಇದರಿಂದ ನೋಂದ ಚಂದನು ಬಂದು ದಿನ ಪುರದ ಹೇಸರಾದ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳನ್ನು ಕರೆದು ಸಭಿಗೂಡಿಸಿದನು. ವ್ಯಾಪಾರ ದಲ್ಲಿ ತನಗಾದ ಹಾನಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿ, ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಮಿಶ್ರರಾದ ಅವರೆ ಲ್ಲರೂ ಅವನಿಗೆ ಆದರ ರಹಸ್ಯ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸ್ವಂತದ ಉಂಗಿ ತೆರಳುವುದಾಗಿಯೂ ತನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು ತೋಡಿಕೊಂಡನು.

ಆಗ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳೆಲ್ಲ ಚಂದನ ದುರವಸ್ಥಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅನು ತಾಪಪಟ್ಟಿರು. “ನೀನು ಉಂಗಿ ಮರುಳುವುದು ಬೇಡ. ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಒದಗಿದ ನಷ್ಟವನ್ನು ನಾವು ತುಂಬಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ನಿನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಅಂಗಡಿಗಳಲ್ಲಿ ತಂದಿದು. ಅವು ಮಾರಾಟವಾದಂತೆ ನಿನಗೆ ಹಣ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಲೆಕ್ಕಪತ್ರ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿ. ಮತ್ತು ಮಾರಾಟವಾದಂತೆ ದಿನಂಪ್ರತಿ ಹಣತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಚಂದನು ಒಪ್ಪಿ ಆದರಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ದಿನಂಪ್ರತಿ ಆ ವರ್ತಕರ ಅಂಗಡಿಗಳಿಗೆ ತೆರಳಿ ಮಾರಾಟವಾದ ತನ್ನ ವಸ್ತುಗಳ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದು

కొండు బరుతిద్దును. ఒందు దిన ఆవస్తాందు అంగడియల్లి కుళితి ద్వాగ అత్యంత సుందరియాద తరుణేయాబ్ధిలు ఆ అంగడిగే బందళు. జరద పీతాంబర బేకేందు హేళి ఆదన్ను నోఇడతెలిగిదళు. ఆగ చందనన దృష్టి ఆవళిడిగే హరియితు. అంతక రూపరాతియన్ను హిందెందూ ఆవను నోఇరలిల్ల. రమణేయు ఆ పీతాంబరద బిలీ యన్న కేళి అదు సావిర రూపాయిగళేందు తిలద మేలే మడచి తన్న దాకియ కైగి కొట్టు తాను హొరటిలు.

ఆగ ఆ అంగడియ మాలకను “నీవు కొండు కొండ సిరేయు నన్న దల్ల. ఆదర యజమానను అల్లి కుళితిద్వానే. ఆదుదరింద ఈగలే హణకొడబేకు” ఎందు హేళిదను. ఆదన్ను కేళి ఆ తరుణేయు “నాను ఆమ్మ హణవన్ను తందిల్ల. మనేగి తెరళిద మేలే కళసుత్తేనే” ఎందళు. ఆదక్కూ మాలకను ఒప్పలిల్ల. ఆదరింద ఆవళు రేగి ఆ సిరేయన్ను ఎసిదు హొరటిలు. ఇదన్ను నోఇచుతిద్ద చందను ఆ వత్సకనొదనే, “ఈ నారిముణీయు దెండ్ర మనితసదవళంతే కాలు తిద్వాళి. ఆ సిరేయన్ను ఆవళిగి కొట్టుబిదు. ఆవళు హణ కళసదే ఇరలిక్కిల్ల. డణ కళసదిద్ద రూ చింతిల్ల” ఎందను. ఆదరంతే ఆ వత్స కను మత్తే ఆ స్త్రీయన్ను కరెసి ఆవళిగి ఆ పీతాంబరవన్ను కొట్టును. చందను ఆవళన్ను నోఇ, “నీవు హణ కళసిదరూ సంతోష. కళసదిద్ద రూ దుఃఖవిల్ల. ఇదు నన్న ఉడుగొరియిందు తిలియిరి” ఎందను. ఆదన్ను కేళి ఆవళు రేగి “ఏను నాను వేళ్ళి యెందు తిలిదయా? ఇన్న ముందే ఇంతక మాతన్న డబీడ!” ఎందు ద్వారించిదళు. మత్తు మనేగి తెరళిద మేలే ఆ సిరేయ హణ వన్ను కళసికొట్టులు. కెలవు దివసగళ మేలే ఆవళు పునః అదే అంగడిగి బందు ఎరడు పీతాంబర సిరేయన్న తెగిముకొండళు. హోగువాగ చందనన్ను నోఇ నేట్ర సంకేత మాడి హోదళు.

ఆవించెందను కామాతురనాదను. ఆవళు యారిందు అంగడి నూలకనొడనే కేళిదను. “అవళు మంత్రసూతి. ఆదరి తందే తీరి

ಕೊಂಡು ಅನೇಕ ವರುಷಗಳಾದವು. ಇವಳ ತಾಯಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ತಂದೆಯ ಅಸ್ತಿಗೆಲ್ಲ ಇವಕೇ ಹಕ್ಕುದಾರಳು. ತುಂಬಾ ಧ್ವನಿಕಳು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅಮೋರಚಂದನು ಅವಳನ್ನೇ ಸ್ವರಿಸುತ್ತ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಆ ಸುದತಿಯ ದಾಗಿಯು ಬಂದು “ಸ್ವಾವಿಂ, ನನ್ನ ಒಡತಿಯು ದೇವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾ ಲೇ. ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬರಲು ಹೇಳಿರುವಳು” ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ಚಂದನಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗವು ಮೂರೇ ಗೇಣಿ ಇದ್ದಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಅವನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಆ ದೇವ ಸ್ಥಾನದ ಕಡೆ ಹೊರಟಿನು. ಆ ನಾರೀಮಣಿಯು ಅವನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಕಂಡು “ಸ್ವಾವಿಂ, ಮೊನ್ನೆ ನಾನು ಆಡಿದ ಕರ್ತೀರ ಮಾತುಗಳಾಗಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಾಗಬಾರದು. ಇಂದು ಸಂಜೆ ನನ್ನ ಮನಿಗೆ ಬನ್ನಿರಿ. ನೀವು ಇಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಬಂದರೆ ನನ್ನ ದಾಸಿಯು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವಳು” ಎಂದು ಬಿನ್ನ ವಿಸಿದಳು. ಚಂದನು ಒಪ್ಪಿ ಸಂಜೆ ಮತ್ತೆ ಅದೇ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ತೆರಿದಿದನು. ದಾಸಿಯು ಬಂದು ಅವನಿಗೆ ಸ್ತ್ರೀ ವೇಷ ಹಾಕಿ ತನ್ನ ಒಡತಿಯ ಮನಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊಡಳು. ರಾತ್ರಿ ಚಂದನು ಆ ನಾರೀಮಣಿಯೊಡನೆ ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಸುಖ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕಾಲಕಳೆದನು. ಬೆಳಗಾಗುವ ಮೊದಲೇ ನೂರು ಪರಹಗಳ ಚೀಲನನ್ನು ಆ ನಾರೀಮಣಿಯ ಮಂಚದ ಕೆಳಗೆ ಇಟ್ಟುಬಂದನು.

ಹೀಗೆ ದಿನಂಪ್ರತಿ ಚಂದನು ಆ ನಾರಿಯ ಮೋಹಕಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ತನ್ನ ಧನವನ್ನೆಲ್ಲ ಕಳಿದುಕೊಂಡನು. ಕೊನೆಗೆ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಾಸೂ ಉಳಿಯಲ್ಲಿ. ದುಡ್ಡಿಲ್ಲದೆ ಅವಳ ಮನಿಗೆ ತೆಳೆಲು ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಕಳವು ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಒಮ್ಮೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದು ದರಿಂದ ಆ ಉರಿನ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕರನ ಅಪ್ಪಣಿಯಂತೆ ಅವನ ಎಡಗ್ಗೆಯನ್ನು ಕಡಿದರು. ಅಪ್ಪರಿಂದಲೂ ಅವನಿಗೆ ವಿವೇಕೋದಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಮೇಲಿನ ಮೋಹಕೆಗಿರಿಲ್ಲ. ಎಡಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲದುದನ್ನು ಕಂಡು “ಏನಾಯಿತು?” ಎಂದವಳು ಕೇಳಿದಳು. “ಮನೆಯ ಗೋಡೆಯು ಬಿದ್ದು ದರಿಂದ ಕೈ ನುಜ್ಜಿಗೆಜ್ಜೊಂಡುತ್ತು. ವೈದ್ಯರ ಸಲಹೆಯಂತೆ ಅದನ್ನು ಕಡಿಸಿದೆ” ಎಂದು ಸುಳ್ಳಿ ಹೇಳಿ ಅವಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿದನು. ಅವಳು ಅದನ್ನು ನಂಬಿ ಅವನನ್ನು

ಸಂತೃಪ್ತಿಸಿದಳು. ಆ ಮೇಲೊಂದು ದಿನ ಅವನು ಹಣದ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಆ ಉರಿನ ನದಿಯ ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಸ್ವೇಚ್ಛನೊಬ್ಬನು ಹಣದ ಚೀಲವನ್ನು ದಡದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಸ್ವಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಚಂದನು ಆ ಗಂಟನ್ನು ಹಿಡಿದು ಓಡತೋಡಗಿದನು. ಆಗಲೂ ಅವನು ಸಿಕ್ಕಿಬಿಡ್ಡಿದರಿಂದ ನಾಯಿಸಾಫ್ತಾನದಲ್ಲಿ ಬಲಗೈಯನ್ನು ಕಡಿಯಲು ತೀರ್ಜಾಸಿಸಿದರು. ಚಂದನು ಬಲಗೈಯನ್ನೂ ಕಷ್ಟದೂಕೊಂಡನು. ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಅವನು ಆ ನಾರೀವುಣಿಯ ಮನೆಗಿ ಕಳ್ಳಿದಾರಿಯಿಂದ ನುಸುಳಲು ಯಶ್ವಿ ಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ್ಗ ಕಾವಲುಗಾರರ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿಡ್ಡನು. ಅವರು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹೊಡಿದರು. ಮರುದಿನ ನಾಯಿಸಾಫ್ತಾನದಲ್ಲಿ ಆವನಿಗೆ ದೇಹಾಂತ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಆದರಂತೆ ನೀನೂ ಈ ಸುಶೀಲೆಯ ಮೇಲಿನ ಮೋಹನವನ್ನು ಬಿಡು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಚಂದನಂತೆ ಪಾರಣಕ್ಕೆ ಎರವಾಗಬೇಕಾದಿತ್ತು” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾನು “ದಾಸಿಯೇ, ನೀನು ಹೇಳುವುದೇನೋ ನಿಜವೇ. ಆದರೆ, ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಮೋಹನವು ಯಾರನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ನಂರಾರು ಸ್ತ್ರೀಯರೊಂದಿಗೆ ರತ್ನಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ಪುರುಷರೂ ಸುಂದರಿಯಾದ ನವಯುವತ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಮತ್ತೆ ಕಾಮಾತುರರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ನನ್ನಂತಹ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯ ಹಾಡು ಪಟ್ಟೀನು? ನಿನ್ನ ಒಡತಿಯ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ಪ್ರೇಮವಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನ ಉಪದೇಶದಿಂದ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಏನೂ ಪರಿಣಾಮವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕರುಣೆದೋರು. ನೇರವಾಗು. ಈ ರಿತಿ ಪ್ರೇಮವಾಶಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರ ರಾದವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದವರ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೀನೆ. ಇಷ್ಟವಿದ್ದರೆ ಕೇಳು” ಎಂದೆನು. ಆಗ ಆ ದಾಸಿಯು ಅದನ್ನು ಕೇಳಲು ಬಯಸಿದುದರಿಂದ ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳತೋಡಗಿದೆ.

ಇ. ಪ್ರಭಾವತಿಯ ಕಥೆ

ಕಾಶೀ ನಗರದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರವರ್ಧನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಪ್ರಭಾವತಿ ಅವನ ಮಗಳು. ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ತನ್ನ ಸಖಿಯರೊಂದಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿಯ

ಹೊರಗೆ ಸಂಚರಿಸುತ್ತದೆ ಈ. ಆಗ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಸುಂದರ ನಾದ ಒಬ್ಬ ತರುಣನನ್ನು ಕಂಡು ಹೋಕೆ ಪರವಶಾಗಿ ಮೂರ್ಖೀಹೋದೆಳು. ದಾಸಿಯರು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಅವಳ ಸೇವೆ ಮಾಡತ್ತೊಡಗಿದರು. ಕೆಲವರು ಅರಮನೆಗೂ ಓಟಿದರು. ಆ ಗದ್ದೆ ಲದಿಂದ ಮಲಗಿದ್ದ ತರುಣನು ಎಚ್ಚತ್ತನು. ಪ್ರಭಾವತಿಯು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದೆ ಈ. ಅವಳ ರೂಪಾತಿಶಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ತರುಣನಾ ಮೂರ್ಖೀ ಹೋದನು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯನ್ನು ಅರಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು. ಆದರೆ ಆ ತರುಣನು ಮಾತ್ರ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಿಡ್ಡಿದ್ದನು.

ಅದೇ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಕಾವಃದೇವ ಮತ್ತು ರಾಮದೇವ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆವರು ಮೂರ್ಖೀಗತನಾಗಿ ಬಿಡ್ಡಿದ್ದ ತರುಣನನ್ನು ಕಂಡು ಅವನ ಬಳಿಬಂದರು. ಯಾವಳೋ ಒಬ್ಬ ನಾರಿನುಣಿಯ ಮದನ ಶರಕ್ಕೇ ಗುರಿಯಾಗಿ ಇವನು ಮೂರ್ಖೀ ಹೋಗಿರುವನೆಂದು ಕಾಮದೇವನು ಹೇಳಿದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಉಪಚಾರ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಆ ತರುಣನು ಜೀತರಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಳಿತನು. ಆ ಮೇಲೆ ಸುತ್ತೆಲೂ ದೃಷ್ಟಿ ಬೀರಿ ನಿರಾಶಿಯಿಂದ ಮುಖವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿದನು. ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಅವನ ಯೋಗ ಕ್ಷೇಮವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ಆಗ ಆ ಯುವಕನು “ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನೋಬ್ಬಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮಗನು. ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ಶುಂಬಾ ವ್ಯಘಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಫಲ ?” ಎಂದನು. ಆಗ ರಾಮದೇವನು, “ಮಿತ್ರಾ, ದುಃಖವನ್ನು ಪರರ ಮುಂದೆ ತೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಅದರ ಭಾರ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆಂತೆ. ನೀನು ಹೇಳಿದರೆ ನನ್ನ ಕೈ ಲಾದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾನು ನೀರವಾಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸುತನು ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ದರ್ಶನದ ಫಟನೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ “ಅವಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಅನುರಕ್ತನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಅವಳು ನನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲೀ ದೊಡ್ಡ ಗಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಾಗೆ. ಆ ಗಾಯವನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸುವ ವೈದ್ಯನನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೀರಾ ಅಂತಹ ಸ್ತ್ರೀ ರತ್ನವನ್ನು ಹೊಂದಿದರೆ ಜನ್ಮ ಸಾಫಲ್ಯ ಹೊಂದುವುದು. ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಮತ್ತು ಕಾಮಗಳಿಗೆ ಸ್ತ್ರೀಯೇ ಮೂಲ. ಸ್ತ್ರೀ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ವಿಶ್ವವೂ ನಡೆಯಲಾರಮ. ಆದುದರಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಹೊಂದಲು ನನಗೆ ನೀರವಾಗಬೇಕು” ಎಂದು ಬಿನ್ನ ವಿಕೊಂಡನು.

ఆ బృహ్యణరు అదశోషి తమోందిగి ఆవనన్న కరిదుకొండు హోదరు. కేలవు దివసగళాద మేలి రామదేవను ఒందు మాత్రయన్న ఆ విప్రసుతనిగి కొట్టును. అవన్న బాయోళగి హాకశోండ కొడలే ఆవను తోడత వరుషద సుందర నారీమణియాదపు. కానుదేవను ఒందు మాత్రయ ప్రభావదింద ముదుకనంతి కాణిసి దను. ముందే ఆవరివరూ రాజస్తానక్కె హోరటిరు. రాజసభిగి ఒంద ఆ వృథ బృహ్యణను రాజనన్న యథోఽశితవాగి ఆక్రీర్ధదిసి, “రాజు, ఇవళు నన్న సోసి. ఉఱిగి కరిదుకొండు హోరటిడైని. ఆదరే నమ్మ ఉఱల్లి దేవియు జనరన్న సంకార మాడలు తోడగి రువలేందూ జనరు ఉఱు త్యజిసి హోగుత్తిరువరెందూ కేళదే. నన్న మనేయవరూ ఆ ఉఱు బిట్టిరిబహుదు. ఆదుదఱింద నన్న సోసిగి స్వుల్ల ఆత్మయ నిఱడబేకేందు కోరుత్తేని. నాను ఉఱిగి తెరళ పరిస్థితియన్న నోఇచి బరుత్తేని. ఆ మేలి నన్న ఈ ముద్దు సోసియన్న కరిదుకొండు హోగుత్తేని” ఎందను. రాజు ఒప్పి తన్న పుత్రియన్న కరిదు ఈ బృహ్యణన సోసియన్న అవళ వలే కొట్టును. మత్తు అవళన్న అత్యాదరదింద కాపాడబేకేందు ఆజ్ఞాపిసిదను.

రాజపుత్రియు బృహ్యణన సోసియోడని స్నేహదింద ఇరతోడ గిరళు. ఇబ్బరూ ఆత్మంత ప్రేమద గేళతియరాదరు. రాత్రి ఒందే మంచద మేలి ములగలారంభిసిదరు. ఒందు రాత్రి ఇబ్బరూ ఒత్తో తీగి నిద్రాసక్తరాగిద్దాగ రాజసుతెగి కానూతురవాయిమ. ఆవశ్యకాసిగియింద ఎద్దు కుళతు చంతిసతోడగిదళు. బృహ్యణ సోసియూ ఎద్దు అవళ చింతియ కారణవన్న కేళిదళు. ఆగ రాజపుత్రియు “సమీ, నాను ఒమ్మ ఉఱిన హోరగి హోదాగ మరద కేళగి మల గిద్ద ఒట్ట తరుణనన్న నోఇదిదే. అవన మేలి నన్న మనస్సు నట్టు హోగిదే. ఏను మాడలి?” ఎందు కొరిగిదళు. ఆగ ఆ బృహ్యణ సోసియు “రాజపుత్రి, అదక్కాగి నిను చంతిసబేద. ఆ తరుణనన్న

ಸೀನಿದ್ದಲ್ಲೇ ಈಗ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ಮತ್ತು ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ ಬಾಯಿಳಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಾತ್ರಿಯನ್ನು ತೆಗೆದನು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ವಿಶ್ವಸುತ್ತನ ರೂಪವೇ ಬಂದಿತು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಆನಂದಾತಿಕಯಿದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಗಾಂಧೇರ್ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಸುಖಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು.

ಕೆಲವು ದಿನಸಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಆ ರಾಜನ ಮಂತ್ರಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲಗ್ನ ಸಮಾರಂಭವಿದಿತು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಬ್ರಹ್ಮಣನ ಸೋನೆಯೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿದಳು. ಬ್ರಹ್ಮಣನ ಸೋನೆಯ ರೂಪಲಾವಣ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನಿಗೆ ಅವಳ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಅನುರಾಗಪುಂಟಾಯಿತು. ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದನು. ಆವನ ಈ ಹಂಬಲಿ ಕೆಯು ಮಂತ್ರಿಯ ಕಿವಿಗೂ ಮುಟ್ಟಿತು. ಅವನು ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಅದರ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ತೆಗೆದು “ಆ ಮಹಡಗಿಯನ್ನು ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಮದುವೆವಾಡಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು ಕರುಣಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿದಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಮಗನ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಯುವು ದಿಲ್ಲಿ” ಎಂದನು. ಆಗ ಆ ರಾಜನು “ಅವಳು ಬ್ರಹ್ಮಣ ಸ್ತ್ರೀ. ಬ್ರಹ್ಮಣನ ಸೋನೆ. ಆವನು ಇಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿರುವನು. ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ಬಂದು ಕೇಳಿದರೆ ನಾನು ಏನು ಉತ್ತರ ಕೂಡಲಿ?” ಎಂದನು. ಮಂತ್ರಿ ಸಿರುವಾಯ ನಾದನು. ಆದರೆ ಆವನ ಮಗನು ಮಾತ್ರ ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಕೊರಗಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಆಗ ಎಲ್ಲ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ರಾಜನಿದ್ದಲ್ಲಿ ಬಂದು “ರಾಜ, ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನು ಬದುಕುವ ಲಕ್ಷಣವಿಲ್ಲ. ಆವನಿಗೆ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಣರ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ ಮಾತ್ರ ಅವನ ಪಾರಾಣವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬಹುದು. ಬ್ರಹ್ಮಣನು ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಬಹಳ ಕಾಲವಾಯ್ತು. ಅವನ ಗತಿ ಏನಾಯಿತೋ ಏನೋ! ಒಂದು ವೇళೆ ಅವನು ಬಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಆಪಾರ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವನ ಮಗನಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ ರಾಯಿತು.” ಎಂದರು.

ಆ ಮೇಲೆ ರಾಜನು ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನ ಸೋನಿಗೆ ನಡೆದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೇಲ್ಲ ಅರುಹಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಳು ಭಯ ಚಕಿತಿಳಾದವಳಂತೆ ನಟಿಸಿ, “ರಾಜನೇ, ನಿನ್ನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸದೆ ಅನಾರ್ಥಿಯಾದ ನನಗೆ ಬೇರೆ

ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ. ಮದುವೆಗೆ ನಾನು ಸಮೃತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದರೆ, ಅದರ ಹೊದಲು ಮಂತ್ರಸುತನು ಒಂದು ವರುಷದ ಪರಿಗೆ ತೀರ್ಥ ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿ ಬರಬೇಕೆಂದು ಬಿನ್ನ ವಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು. ಅದರಂತೆ ಮಂತ್ರಸುತನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಬಾರಹ್ಯಣನ ಸೋಸೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಹೊದಲಿನ ಪತ್ರಿಯೊಂದಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ತಾನು ತೀರ್ಥಯಾತ್ರಿಗೆ ಹೊರಟಿನು. ಬಾರಹ್ಯಣನ ಸೋಸೆಯು ಮಂತ್ರಸುತನ ಹೊದಲಿನ ಪತ್ರಿಯ ಸ್ನೇಹಗಳಿಂದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗುತ್ತದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಆ ಮಂತ್ರ ಸುತನ ಪ್ರಥಮ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕಾಮೇಜ್ಞಿಯಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಉಪಾಯಗಾಣದೆ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಶಿಫೋಮುಖದಿಂದ ಕುಳಿತ್ತಳು. ಆಗ ಆ ಬಾರಹ್ಯಣನ ಸೋಸೆಯೂ ಎದು ತನ್ನ ಗೆಳತಿಯ ದುಃಖವನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು “ಗೆಳತೀ, ನಾನು ಕೆಲವು ಮಂತ್ರ ತಂತ್ರಗಳನ್ನೂ ಬಲ್ಲಿ. ಅದರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಪುರುಷನಾಗಬಲ್ಲು” ಎಂದಳು. ಮಂತ್ರ ಸೇನಿ ಅದನ್ನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಅದರೆ ಬಾರಹ್ಯಣನ ಸೋಸೆಯು ತನ್ನ ಬಾಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗುಳಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದ ಕೂಡಲೇ ಸ್ವತಃ ಪುರುಷ ಸ್ವರೂಪ ಧರಿಸಿದನು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಮಂತ್ರಿಯ ಸೋಸೆಯು ಸಂತಸಪಟ್ಟು ಆವಶ್ಯೋಂದಿಗೆ ಕಾಮಸುಖ ವನ್ನು ಪಡೆದಳು. ಇದೇ ರೀತಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಒಂದು ವರುಷವಾದ ಮೇಲೆ ಮಂತ್ರಸುತನು ತೀರ್ಥ ಯಾತ್ರೆ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಅದನ್ನು ರಿತ ಕೂಡಲೇ ಬಾರಹ್ಯಣನ ಸೋಸೆಯು ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ತನ್ನ ಬಾಯಿಳಗಿದ್ದ ಮಾತ್ರೀಯನ್ನು ತೆಗೆದು, ಪುರುಷನಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಛಿಡಿ ಹೋದನು. ಮತ್ತು ರಾಮದೇವನನ್ನು ಕಂಡು ಎಲ್ಲ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು.

ರಾಮದೇವನು ಮತ್ತೆ ಆ ಬಾರಹ್ಯಣ ಪುತ್ರನೋಂದಿಗೆ ಅದೇ ರಾಜನ ಸಭಿಗೆ ಬಂದು “ರಾಜನೇ, ನಾನು ಸ್ವಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ನನ್ನ ಪುತ್ರನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ನನ್ನ ಸೋಸೆಯನ್ನು ಈಗ ಕಳಿಸಿಕೊಡು” ಎಂದು ಆ ವೃದ್ಧ ಬಾರಹ್ಯಣನು ಕೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ದಿಗ್ಭಾರತನಾದನು ಮತ್ತು ನಡೆವ ಸಂಗಳಿಗಳನ್ನೀಲ್ಲ ಆರುಹು ತನ್ನ ಅಸರಾಧವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಪಾರ್ಥಿವಿದನು. ಬಾರಹ್ಯಣನು ಕೋತ್ತೋದ್ದೇಕದಿಂದ, “ರಾಜಾ, ಮಗ ಮತ್ತು ಸೋಸೆಮರ ಸುಖಕ್ಕೆ ನೀನು

ಕೆಲ್ಲು ಹಾಕಿದೆ. ವೃದ್ಘಾತ್ಯದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಈ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ತಂದುಹಾಕಿದೆ. ನಿನಗೆ ನಾನು ಶಾಪ ಕೊಡುವದೇಸರಿ. ಅಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಈ ಸಬೆಯಲ್ಲೇ ತಲೆ ಒಡೆದುಕೊಂಡು ಪಾರಣಿಗುತ್ತೇನೆ. ಇದು ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಡು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ರಾಜನು ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಆ ವಿಸ್ರಸ್ತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದನು. ಇದರಿಂದ ಅವರಿರ್ವರ ಆಶಯೂ ಫಲಿಸಿತು. ರಾಮ ದೀವನಂತೆ ನೀನಾದರೂ ನನಗೆ ನೇರವಾಗಿ ನಿನ್ನ ವಡತಿಯೋಡನೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸು”

ನನ್ನ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ದಾಸಿಯು ಪ್ರಣಃ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದಳು. ತನ್ನ ವಡತಿಯ ಯಜವಾನ್ನನಿಗೆ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಕೋಸಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ನಾನು ದೈಸ್ಯದಿಂದ ಬೇಡಿಕೊಂಡುದದರಿಂದ ಕೊನೆಗೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಕರಗಿತು. ತನಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದು ಉಡುಗೊರೆಯನ್ನು ಮೊದಲೇ ಕೊಟ್ಟಿರೆ ಯತ್ತಿಸುವದಾಗಿಯೂ ನುಡಿದಳು. ತನ್ನ ಒಡತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೇ ಕರಿದುಕೊಂಡು ಬರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು ಮತ್ತು ತನ್ನ ಒಡತಿಯ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿ ಬರಲು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದಳು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಒಡತಿಯು “ಸ್ತ್ರಿಯ ದಾಸಿಯೇ, ನಾನು ಹೊಟ್ಟಿ ನೋಂದಿನಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ನನ್ನ ಪತಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನೀನು ನನ್ನ ಆ ಸ್ತ್ರಿಯತಮನಿಗೆ ಸ್ತ್ರೀ ವೇಷವನ್ನು ತೊಡಿಸಿ, ಬೈವಧ ಕೊಡುವ ಸ್ತ್ರೀ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕರಿದು ಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದಳು. ಆದರಂತೆ ದಾಸಿಯು ನನ್ನ ಬಳಗೆ ಬಂದು ನನಗೆ ಸ್ತ್ರೀ ವೇಷವನ್ನು ತೊಡಿಸಿದಳು. ಬೈವಧ ಕೊಡುವ ಸ್ತ್ರೀ ಎಂದು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಮನೆ ಕಾವಲುಗಾರನಿಗೂ ಸಂಶಯ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಒಳಗೆ ಹೋಕ ಕೂಡಲೇ ದಾಸಿಯು ಹೊರಟ್ಟಿ ಹೋದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಅತ್ಯಂತ ಕಾಮಾತುರರಿದ್ದು ದರಿಂದ ದರ್ಶನಲಾಭವಾದೊಡನೆಯೇ ಅಲಿಂಗಿಸಿ ಮುದ್ದಾಡಿದೆವು. ರತ್ನಕ್ರಿಂದಾಸಕ್ತರಾದೆವು. ಆದರೆ ಕೋಣಯು ಬಾಗಿಲನ್ನು ಹಾಕಲು ಮರಿತಿದ್ದೆವು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಆ ಸುಶೀಲೆಯ ಪತಿಯು ಬರುವ ಕಾಲಸಪ್ತಳವು ಕೇಳಿಸಿತು. ಆ ಕೂಡಲೇ ನನ್ನ ಕೈಕಾಲು ಗಳಿಲ್ಲ ತಣ್ಣಾಗಾದುವು. ನಾನು ಎದ್ದು ನನ್ನ ಸೀರೆ ಕುಬಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸರಿ

ಮಾಡುತ್ತೇ ಮಂಚದ ಒಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸುತ್ತೇ ಈಳತೆ. ಅವು ರಲ್ಲಿ ಸುಶೀಲೆಯ ಪತಿಯು ಬಂದು ಬಾಗಿಲಿನ ಬಳಿ ನಿಂತು “ಈಗ ಹೊಟ್ಟಿನ್ನೊಷ್ಟು ಹೇಗೆದಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಸುಶೀಲೆಯು “ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ, ಈ ಸ್ತ್ರೀಯ ಓಷಣವು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಇವಳು ಬಹಳ ಪ್ರಸಿದ್ಧಭಾದ ವೈದ್ಯಳು” ಎಂದೇನು. ಅವಳ ಪತಿಯು ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನಂಬಿ “ನಿಮ್ಮ ಉರು ಯಾವುದು? ಹೇಸರೀನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ನನ್ನ ಎದೆ ತಲ್ಲಿನಿಸಿತು. ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ಉತ್ತರ ಹೊಟ್ಟಿರೆ ದನಿಯ ಹೇಳಿನಿಂದ ಆವಸಿಗೆ ಪುರುಷನ ಗುರುತು ಹತ್ತುತ್ತಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಉತ್ತರ ಹೊಡವೆ ಪ್ರಾನಃ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಕುಳತೆ. ಆಗ ಸುಶೀಲೆಯಲ್ಲೂ ತನ್ನ ಸತಿಯನ್ನು ದ್ವೈ ಶೀಸಿ “ಇವಳು ಪುರುಷರನ್ನು ನೋಡುವದಿಲ್ಲ. ಮಾತನಾಡುವ ದಿಲ್ಲ” ಎಂದೇ. ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಳ ಗಂಡನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೊಡನು. ಸುಶೀಲೆಯ ಪ್ರಸಂಗಾವಧಾನದಿಂದ ನನ್ನ ಹಾರ್ಣಣ ಉಳಿಯಿತು. ಆ ರಾತ್ರಿ ರತ್ನವಿಲಾಸದಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳಿದೆವು. ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಹೊರಟು ಬಂದೆ. ಆ ಮೇಲೆ ದಿನಂಪ್ರತಿ ನಾವಿಬ್ಜರೂ ಸುರತ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತೇ ಬಂದಿವೆ.

ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ಸ್ತ್ರೀವೇಷ ಧರಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಆ ದಾಸಿಯ ಮನಿಗೆ ತೆರಳಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಸುಶೀಲೆಯು ತನ್ನ ದಾಸಿಯೋಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ “ನನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದಾರಿ. ಇಲ್ಲಿ ಇರಲು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಅಂಗಲಾಚಿ ಚೇಡಿ ಕೊಂಡಳು. ಅವಳ ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾನು ಭ್ರಾಂತನಾದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವಳು ಧನಿಕಳು. ನಾನು ಬಡವನು. ಅವಳಿಗೆ ಉಚಿತವಾದ ಅನ್ನ ಪನ್ನ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಕೊಡಲೂ ಸಮರ್ಥನಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಅವಳು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಅನವರತವೂ ಉಳಿಯನಳಿಂದು ನಂಬುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ಅವಳ ಗಂಡನು ಕುಡುಕಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸುವುದೂ ನಿಶ್ಚಯ. ಆದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಭಯ ವನ್ನು ಅವಳ ಮುಂದೆ ನಿಮೇದಿಸಿ “ಬಡವನಾದ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ನೀಕು ಬಂದರೆ, ಗೋವಾಲದಾಸನ ಪತ್ತಿಯಂತೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾನ ಪ್ರಧಬೇಕಾಡಿಕ್ಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ಮೋಹಿನೀ, ಆಗ ಆ ಸುತ್ತಿಲೆಯು ಗೋಪಾಲದಾಸನ ಪಶ್ಚಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಲು ಆತುರಳಾದುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದೆ.

ಉ. ಗೋಪಾಲದಾಸನ ಪಶ್ಚಿಯ ಕಥೆ

ಹೇವಾವತಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಗೋಪಾಲದಾಸನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಸಾವುಕಾರ ನಿದ್ದನು. ಅವನು ಮುದುಕ. ಅದರೆ ಅವನೆ ಹೆಂಡತಿ ತರುಣ. ಅಲ್ಲದೆ ಒಳ್ಳೆ ರೂಪವಂತಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ವೃಧ್ಧ ಪತಿಯಿಂದ ಸುಖ ಕಾಣದೆ ಅವಳು ದುರ್ಬಾಗ್ರರ್ ಹಿಡಿದಿದ್ದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕಳೆದ ಬಳಿಕ ಅವನೊಂದನೇ ಓದಿ ಹೋಗಲು ನಿಧರಿಸಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಚಿನ್ನಾಭರಣ ಹಾಗೂ ವಸ್ತು ವಡವೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹೋರಟಿಳು. ಇಬ್ಬರೂ ರಾತ್ರಿ ಆ ನಗರದಿಂದ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿದರು. ಬೆಳ್ಗಾಗಲು ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯವಿದ್ದಿತು. ಅವ್ಯಾರಲ್ಲಿ ವಾಗ್ರ ಮಧ್ಯ ಒಂದು ನದಿ ಬಂತು. ಆ ನದಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳ ಉಪಪತ್ತಿಯು “ನದಿಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಹಳವಿದೆ. ಈ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೂ ನಿನ್ನ ನ್ನೂ ಒಮ್ಮೆಯೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ದಾಟಲಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಹೊದಲು ನಿನ್ನ ಮೈಮೇಲಿದ್ದ ಚಿನ್ನಾಭರಣಗಳನ್ನೂ ಈ ಇನ್ನಿತರ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೂ ನಿನ್ನ ಸೀರೆಯಲ್ಲಿ ಗಂಟು ಕಟ್ಟಿಕೊಡು. ಅದನ್ನು ಆಚೆ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಬಂದು ನಿನ್ನ ನ್ನೂ ಹೊಳೆದಾಟಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನೂ ಕತ್ತಲೆ ಇದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಸೀರೆಯಲ್ಲಿದೆ ನಗ್ನ ಇಾಗಿದ್ದರೆ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಗೋಪಾಲದಾಸನ ಪಶ್ಚಿಯು ಅದರಂತೆ ತಾನು ಉಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ ಸೀರೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿ ಚಿನ್ನಾಭರಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಗಂಟು ಕಟ್ಟಿ ಅವನ ಕೈಗಿ ಕೊಟ್ಟಳು. ಅವನು ಆದನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೊಳೆದಾಟಿದನು ಅವಳು ನಗ್ನ ಇಾಗ ಈಚೆ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಳು. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕಳೆದರೂ ಅವಳ ಉಪಪತ್ತಿಯು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹೊಳೆ ದಾಟ ಈಚೆ ಬರಲೂ ಇಲ್ಲ. ಚಿನ್ನಾಭರಣಗಳ ಗಂಟು ದೊರಿತು ಅವನು ಆಚೆ ದಂಡಿ ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾಗುತ್ತಿತು. ಇನ್ನು ಈ ಸ್ತೀಯನ್ನು ಕೊರಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಕೊಂಡರೆ ನೆಟ್ಟಿಗಾಗಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ ಇವಳು ದೊಡ್ಡ ಮನೆತನದವಳು.

ಅವಳನ್ನು ಸಾಕಿ ಸಲಹಾಪಡೂ ಕರಿನ. ಅವಳು ಚೆನ್ನಾಗಿರಣಿಗಳನ್ನು ತಂದಿರುವುದರಿಂದ ಅವಳ ಗೊಡನು ಹುದುಕಿಸದೇ ಇರಲಾರ. ನನ್ನ ಪತ್ತಿಯಾದರೆ ಮತ್ತೆ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿದೇ ಬಿಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಅವಳ ಪಾಲಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಾನು ನನ್ನ ದಾರಿ ಹಿಡಿಯುವುದೇ ಲೇಸು” ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಗೋವಾಲದಾಸನ ಪತ್ತಿಯು ಆಶಾದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಬೆಳಕು ಹರಿಯಿತು. ಅಷ್ಟುರಲ್ಲಿ ಮಾಂಸದ ತುಂಡಿಂದನನ್ನು ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಒಂದು ನರಿಯು ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಬಂದಿತು. ಹೊಳೆ ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ವಿಂನನ್ನು ಕಂಡು ಅದನ್ನು ತಿನ್ನು ಬೇಕೆಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಆಶೆಯಾಯಿತು. ಅದು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಾಂಸದ ತುಂಡನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಆ ವಿಂನನ್ನು ಒಂದಿಯಲು ಬಾಯಿ ಹಾಕಿತು. ಆದರೆ ಆ ವಿನು ಫಕ್ಕನೇ ನೀರಿನೊಳಗೆ ಮುಳುಗಿ ಪಾರಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಇತ್ತು ಹದ್ದಿ ಮಾಂಸದ ತುಂಡನ್ನು ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹಾರಿಹೋಯ್ತು. ನರಿಯ ಈ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಂಡ ಗೋವಾಲದಾಸನ ಪತ್ತಿಯು “ಆಹಾ, ಆಶಿಯಾಸಿ ಗತಿಗಿಡಿಸಿತು” ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ಆಗ ಆ ನರಿಯು “ಹಾದು, ಮಾಂಸವನ್ನು ಕಳಿದುಕೊಂಡಿ ನಿಜ. ಇನ್ನೂ ಅದನ್ನು ದೊರಕಿಸಬಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಗತಿಯೇ ನಾಯಿತು ನೋಡು. ಕಾನಾತುರಳಾಗಿ ಪತಿಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಉಪವಶಿಯ ಹಿಂದೆ ಓಡಿ ಬಂದೆಯಿಬ್ಬ ! ಈಗ ಅವನೂ ಓಡಿ ಹೋದನು. ನಿನ್ನ ಆಶಿಯೂ ಈಡೆರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ನನಗೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರ್ಯಾಲ್ಲ !” ಎಂದು ಆಣಕಿಸಿ ಹೋಯಿತು.

ನರಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಳು ದುಃಖಿತಾದಳು. ತಲೆಗೂದಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೆದರಿಕೊಂಡು ನೋಡುವವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿ ಎಂದು ಕಾಣುವಂತೆ ನಟಿಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಓಡಿ ಬಂದಳು. ನಗ್ನಾಗಿದ್ದ ಅವಳ ಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಯಾರೋ ಪುಣ್ಯತ್ವರು ಒಂದು ಹರುಕು ಸೀರೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರು. ಅದನ್ನು ತೊಟ್ಟುಕೊಂಡು ಗುರುತು ಪರಿಚಯದವರ ಮನಗೆ ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅವರು ಕರುಣೆದೋರಿ ಗೋವಾಲದಾಸನನ್ನು ಕರಿಸಿ, ಮತ್ತೆ ಪತಿಪತ್ತಿಯರನ್ನು ಕೂಡಿಸಿದರು. ಆ ಗೋವಾಲ

ದಾಸನ ಪಶ್ಚಿಯಂತೆ ನೀನೂ ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಓಡಿ ಬರಬೇಡ. ಅವಳ ಗತಿಯೇ ನಿನಗೂ ಒದಗಿತ್ತು.”

ಸುಶೀಲೆಯು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಅಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ದುಸುದದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೋದಳು. ಆ ದಿನ ಮತ್ತೆ ನಾನು ರಾತ್ರಿ ಸ್ತೋತ್ರ ವೇಷ ಧರಿಸಿ ಅವಳ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದೆ. ಅಂದು ಅವಳು ಪಿಶೀಷ ಕಾಮಾತುರಳಾಗಿದ್ದ ಹೋ ಏನೊಽಿ! ನನ್ನನ್ನು ಆತ್ಮಾದರದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಉಪಚರಿಸಿದಳು. ಆಕ್ಷ್ಯ, ತುಳಸಿ ಮತ್ತು ಗಂಗೋದಕರ್ಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು, “ನನ್ನನ್ನು ನೀವು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೀರೋ ಇಲ್ಲವೋ? ಇವುಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನುಡಿಯಿರಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆಗ ನಾನು ತುಂಬಾ ವಾಯ್ಕುಲ ನಾದರೂ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದು “ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಾನು ಮಾಡಲಾರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆನು. ಆಗ ಅವಳು ಆದರಿಂದಲೂ ವಿವ್ರಾಲಭಾಗದೆ ಒಂದು ಖದ್ದವನ್ನು ತೆಗೆದು ತನ್ನ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲೆತ್ತಿ ಹಿಡಿದಳು. ಆದರೆ ಅವಳು ಖದ್ದವನ್ನು ಒರೆಯಂದ ಹಿಡಿದ ಕೂಡಲೇ ನಾನು ಫರ್ಕನೇ ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೆನು. ಆಗ ಅವಳು ಅಳತೊಡಗಿದಳು. ಅವಳ ರೋದನ ಕೇಳಿ ಯಾರಾದರೂ ನೇರಿಹೊರೆಯವರು ಬಂದರೇನು ಗತಿ ಎಂದು ಮತಿಗಾಣದೆ ನಾನು ಕಂಗಾಲಾದೆ. ಏನು ನಾಡಲೂ ತೋಚದೆ ಅವಳ ಇದಿರೇ ಪಾರಣತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಅದೇ ಖದ್ದವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ.

ಆಗ ಆ ಸುಶೀಲೆಯು ನನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು, “ನೀವು ಪಾರಣವನ್ನೇ ಕೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳತ್ತೀರಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. “ಇಲ್ಲದ್ದರೆ ನನ್ನ ಮಾನಹಾನಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಮಾನ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂಂತ ಪಾರಣ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಲೇಸು” ಎಂದೆನು. ಆಗ ಆ ಕೃಂಗಾರವತಿಯು “ಸುಖ ಲಭಿಸಿದರೂ ಆದರ ಸದುಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಭಾಗ್ಯ ನಿಮಗ್ಲ. ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ? ಇಂದು ರಾತ್ರಿ ಇಲ್ಲೇ ಇರಿ. ಮುಂದೆ ನೋಡೋಣ. ಈ ಮದನ ಬಾಧೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಪತಿಪುತ್ರದಾಸಿ ಹಾಗೂ ಉಪಪತಿಯೊಂದಿಗೆ ತಾನೂ ಪಾರಣನೀಗಿದ ಸರದಾರರ ಪಶ್ಚಿಯ ಗತಿಯೇ ನನಗೂ ಒದಗುವುದ ರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ನುಡಿದಳು. “ಅವಳ ಕಥೆಯೇನು?

ಹೇಳು” ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದೆ. “ಆಗಲಿ” ಎಂದವರು ಬುಕ್ಕರವಿತ್ತು ಳು. ಮೋಹಿಸಿ ಅವರು ರಾತ್ರಿ ತನಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವ ವರಿಗೆ ಕಾಮಕ್ರೀಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಭಾದಳು. ಮತ್ತು ಆ ಮೇಲೆ ಆ ತರುಣಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಜ. ಸರದಾರನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಥೆ

ಪೈರಣವೆಂಬ ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸರದಾರನು ವಾಸವಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ತಾರುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಾಗ ಅವನ ತಂಡೆ ತಾಯಿ ದೈವಾಧಿನರಾದರು. ಅವರು ಗಳಿಸಿದ ಆಸ್ತಿ ಪಾಸ್ತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅವನು ಹಾಳು ಮಾಡಿದನು. ಕೊನೆಕೊನೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಮಾಡಿದ ದುಷ್ಪತ್ಯಗಳು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಚುಚ್ಚಿದವು ಮತ್ತು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಆ ರೀತಿ ಮಾಡದೆ ಉದ್ಯೋಗ ದೊರಕಿಸಿ ಜೀವನ ನಿರ್ವಾಹ ಸಾಗಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು. ಅದರಂತೆ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಹೇಳಿ “ನಾನು ಉದ್ಯೋಗ ಹುಡುಕುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪರಸ್ಪರಕ್ಕೆ ತೆರೆಬುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಮಗನನ್ನು ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡಿರು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದನು.

ಪತಿಯು ಪರದೆಶಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ಬಹಳ ದಿನಗಳಾದುವು. ಅವಳಿಗೆ ಕಾಮವನ್ನು ತಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ನೆರಿಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ತರುಣನನ್ನೇ ಮೋಹಿಸಿದಳು. ಅವನೂ ಅವಳ ಮೋಹಜಾಲಮೋಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಸುಖ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕಾಲ ಕಳಿಯತ್ತೊಡಗಿದರು. ಒಂದು ದಿನ ಅವಳ ಮಗನು ಆಟವಾಡಿ ಮನಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಅವರು ಆ ತರುಣನೊಡನೆ ರತ್ನಾಸಕ್ತಿಭಾಗಿದ್ದಳು. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ಅವಳ ಮಗನು ರೀಗಿ “ಆಮಾತ್ತ, ನೀನು ರೀತಿ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಾನು ಆಪ್ತನೊಡನೆ ಹೇಳಿದೇ ಬಿಡಲಾರೆ” ಎಂದನು. ಮಗನ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿ ತಾಯಿಯು ಬೆದರಿದಳು. ಸರದಾರನು ಮನಿಗೆ ಮರಳಿದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಉಪಪತಿಯಾದ ಆ ತರುಣನ ಪಾಣಗಳು ಉಳಿಯಲಾರವು ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ಮನದಟ್ಟವಾಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಪತಿಗೆ ಈ ಸುದ್ದಿ ಶಿಳಯದಂತೆ ಆ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನೇ

ಕೊಲ್ಲಿಸಿ ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಮತ್ತು ಕೊಲ್ಲಲು ಆ ತರುಣಿಗಿ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅವನು ಕೂಡಾ ಹಿಂದುಮುಂದು ನೋಡದೆ ಆ ಹುಡುಗನ ಕುತ್ತಿಗೆ ಹಿಚುಕಲೆತ್ತಿ ಸಿದನು. “ತಂದೆಯ ಮುಂದೆ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನ ಕೊಲ್ಲಬೇಡ್” ಎಂದು ಆ ಮಗುವು ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಬೇಡಿ ಕೊಂಡರೂ ಅವರಿವರಿಗೂ ದಯು ಹುಟ್ಟಿಲಿಲ್ಲ. ಹುಡುಗನನ್ನು ಕೊಂಡು ಮನೆಯ ನೆಲಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲಿದರು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಅವರ ಮನೆಯ ದಾಸಿಯು ಬಂದಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಗನಿಲ್ಲದಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು. ಸರದಾರನ ಹೆಂಡತಿ ಕೊಟ್ಟಿ ಖತ್ತರದಿಂದ ಆವಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿದಳು. ಕೊನೆಗೆ ನೆಲಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಹುಡುಗನ ಕಳೇ ಬರವನ್ನು ಕಂಡಳು. ಸರದಾರನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಇದು ತಿಳಿದ ಕಾಡಲೇ ಅವಳು ಇನ್ನು ಮ್ಯಾಫಿಯಾದಳು. ಆ ದಾಸಿ ನೆರಿನುನೇ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರಿಗೂ ಶನ್ನ ಗಂಡನಿಗೂ ತಿಳಿಸುವ ಸಂಭವನಿದೆಯೆಂದು ಅವಳ ಭೀತಿ. ಅದುದರಿಂದ ಆ ದಾಸಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವಂತೆ ಆ ತರುಣಿಗಿ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅದರಂತೆ ಇವನು ಆ ದಾಸಿಯನ್ನು ಕೊಂಡು ಅದೇ ನೆಲಮನೆಗೆಸಿದನು. ಅದರೆ ದುರದ್ದಷ್ಟದಿಂದ ಆದೇ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಪರದೇಶಕ್ಕೆ ತೆರಳದ್ದ ಅವಳ ಪತಿ ಮರಳಿದನು. ಬಂದವನೇ “ಹುಡುಗನೆಲ್ಲಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು “ನಿನ್ನ ನನ್ನ ತಮ್ಮನು ಬಂದು ಆವನನ್ನು ಕರೆದೂಯ್ದು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ದಾಸಿಯೂ ಹೊಗಿದ್ದಾಳೆ. ಏಕೆಂಟು ದಿನಸಗೇಂಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗುವರು” ಎಂದಳು. ಅವಳ ಗಂಡನು ಆ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿದನು.

ಆ ಮೇಲೆ ಸರದಾರನ ಹೆಂಡತಿಯು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದಳು. ಆಗ ಮತ್ತೊಂದು ದುರಾಲೋಚನೆ ಆವಳಿಗೆ ಹೊಕೆಯಿತು. ಈಗ ಒಂದು ನೆವ ಹೇಳಿ ಗಂಡನ ಕೈಯಿಂದ ಪಾರಾದೆ. ಅದರೆ ಏಕೆಂಟು ದಿನಸಗಳ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಹುಡುಗನೆಲ್ಲಿ ಎಂದು ಆವನು ಕೇಳಿದ ಇರಲಾರ. ಅವನಿಗೆ ಸಂಶಯವೂ ಬಾರದೇ ಇರಲಾರದು. ಒಂದು ವೇళೆ ನೆಲಮನೆಗೆ ಅವನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರೆ ಆ ಶವಗಳೂ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬೀಳುವದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಅವಾವಿಯದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಅದರ ನೋಡಲೇ

ನನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿದೆ ಅನ್ಯಥಾ ಗತಿಯಲ್ಲ ಎಂದವಳು ಹೋಚಿಸಿದಳು. ಮತ್ತು ಅನ್ನದೊಂದಿಗೆ ವಿವನನ್ನು ಬೇರಿಸಿದಳು. ಉಂಟ ಮಾಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಸರದಾರನಿಗೆ ಸಂಕಟವಾಯಿತು. “ನೀರು, ಸೀರು” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು. ಆಗ ಅವಳು “ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೀರಿಲ್ಲ. ಈಗ ನದಿಗೆ ತೆರಳಿ ತರುತ್ತೇನೇ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋದಳು ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸ್ತ್ರೀತಿಪಾತ್ರನಾದ ತರುಣನ ಮನಿಗೆ ತೆರಳಿ ಅವನೊಡನೆ ಸುಖ ಸಮಾಗಮ ಮಾಡತೋಡಿಗಿದಳು.

ಸರದಾರನು ಸಂಕಟವನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಮನೆಯ ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ಆಗ ನೇಲಮನೆಯಿಂದ ದುವಾರಸನೆ ಅವನ ಮೂಗಿಗೆ ಬಡಿಯಿತು. ಅದೇನೆಂದು ಕುತ್ತಾಹಲದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿ ನೋಡಿದನು. ಆಗ ತನ್ನ ಮಗ ಹಾಗೂ ದಾಸಿಯ ಶವಗಳ ಗುರುತು ಹತ್ತಿತು ಅವನಿಗೆ. ಅವನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಎದೆ ಬಡಿದುಕೊಂಡು ಅಳಳಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತಿಂದ ವಿಷವು ತಲೆಗೆರಿ ಅವನು ಅಲ್ಲೇ ಸತ್ತುಬಿದ್ದನು. ಬೀಳ ಗಾದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಮನಿಗೆ ಬಂದಳು. ತನ್ನ ಪತಿಯು ನೇಲ ಮಾಳಿಗೆಯ ಬಾಗಿಲಿನ ಬಳಿ ಬಿದ್ದು ಅವಳಿಗೆ ತೋರಿತು. ಇದು ಉಳಿದವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದೇ ಇರಲಿಕ್ಕಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಮಾನಹಾನಿಯಾಗುವುದು ಸಿಕ್ಕಿಯವೆಂದು ಅವಳು ಅರಿತು. ತನ್ನ ಮಾನವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲುಪ್ರದ ಕೈಕ್ಕೆಸ್ವರ ಅವಳು ಒಂದು ಉಪಾಯ ಹೊಡಿದಳು. “ರಾತ್ರಿ ಕಳ್ಳರು ಮನಿಗೆ ಬಂದು ನನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಎಲ್ಲ ಜನರನ್ನು ಕೊಂಡರು” ಎಂದು ಅಳತೋಡಿದಳು. ಆಗ ನೇರಿಮೊರಿಯ ಜನರು ಓಡಿಬಂವಾದು. ನೇಲಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಶವಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಆನಳಾಡಿದ ಮಾತು ಸಿಜವೆಂಡೇ ನಂಬಿದರು. “ಸ್ತ್ರೀತಿಪಾತ್ರನಾದ ಪತಿ ಮತ್ತು ಸುತರನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ನಾನು ಹೇಗೆ ಬದುಕಲಿ? ನಾನು ಪತಿಯೊಡನೆ ಸಹಗಮನ ಮಾಡುತ್ತೇನೇ” ಎಂದು ಹಲುಬಿದಳು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವಳ ಪತಿ ಮತ್ತು ಪುತ್ರಪ್ರೇಮ ಕಂಡು ಹೋಗಳಿದರು.

ಪತಿಯ ಚಿತೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿದರು. ಒಂದೆಡೆ ಮಗನ ಚಿತೆ. ಸಹಗಮನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳೂ ಸಿದ್ಧಳಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಳು ಇದನ್ನು ನೋಡಲು ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ನೇರಿದಿದ್ದರು. ಅವಳ ಉಪಪತಿಯಾದ ಆ

ತರುಣನೂ ಬಂದಿದ್ದು. ಅವನನ್ನು ನೇತ್ರಸಂಕೇತದಿಂದ ಅವಳು ಹತ್ತಿರ ಕರೆದಳು. ಅವನು ಚಿತ್ತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ ಕೊಡಲೇ ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿ ಮುದ್ದಾಡಿದಳು. “ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಮಕಾವುಗಿ ಈಗ ಏಡು ಜನರು ಬಿಲಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವನನ್ನೂ ಆ ಚಿತ್ತಿಗೆ ನೂಕಿದಳು. ಮತ್ತು ಅವನೊಂದಿಗೆ ತಾನೂ ಚಿತ್ತಿಗೆ ಹಾರಿದಳು. ಆ ಸರದಾರನ ಹೆಂಡತಿ ಯಂತೆ ಈಗ ನಾನೂ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು. ಇಬ್ಬರೂ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿರೋಣ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸರದಾರನ ಹೆಂಡತಿಯಂತೆ ನಾನೂ ಮಾಡದೆ ಬಿಡಲಾರೆ.”

ಸುತ್ತಿಲೆ ಈ ರೀತಿ ಆಡಿದುವನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾನು ಚಿಂತಾಪರನಾಡೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈಯ ತಂದುಕೊಂಡು “ಉಗ್ರಸೇನನೆಂಬ ರಾಜವುತ್ತನೆ ಕಥೀಯೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಆಗ ಅವಳು ಆ ಕಥೀಯನ್ನು ತನಗೆ ಹೇಳುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದಳು. ಮೋಹಿನೀ, ನಿನಗೆ ಕೇಳಲು ಕುತೂಹಲವಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.”

ಮೋಹಿನಿಯು ಅದನ್ನು ಕೇಳಲು ಬಯಸಿದರಿಂದ ಮೋಹನ ದಾಸನು ಇಂತೆಂದನು

೬. ಉಗ್ರಸೇನನ ಕಥೆ

ಹಿಂದೆ ವಿದಭಾದಲ್ಲಿ ಶಾರಸೇನನೆಂಬ ರಾಜನೊಬ್ಬಿನಿದ್ದನು. ವೃದ್ಧಾಗ್ನಿ ಪ್ರದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೊಂದು ಪುತ್ರಸಂತಾನವಾಯಿತು. ಮಗನಿಗೆ ಉಗ್ರಸೇನನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟಿನು. ಉಗ್ರಸೇನನಿಗೆ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವನು ಪಾರಂಗತನಾದನು. ಆ ಮೇಲೆ ದೇಶ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಲಾಷೆ ಅವನಿಗುಂಟಾಯಿತು. ತಂದೆ ತೀರ್ಥ ಹೋದ ಮೇಲೆ ದೇಶ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಅವನು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಆದುದರಿಂದ ಅದರ ಮೋದಲೇ ತನ್ನ ಆಶೀಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವನ ಅಪೇಕ್ಷೆ. ಅದರಂತೆ ಅವನು ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ಇಂಜೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ತಂದೆಯು ಮೋದಲು ಆ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಸಮೃತಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅದರೆ

ಯಾವ ರೀತಿಯಂದಲೂ ಮಗನ ಮನೋರ್ಥಾರವನ್ನು ಬದಲಿಸಲು ಅಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಇದನ್ನರಿತ ರಾಜನು ಮಗನ ದೇಶಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಯನ್ನ ಕೊಟ್ಟು, ತನ್ನ ಸಂಗಡ ಅವಾರ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಸೈನಿಕರನ್ನು ಒಯ್ಯಿ ವುದು ಚಿತ್ತವೆಂದನು. ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕರೆದೂಯ್ದರೆ ಬೇಗನೇ ಹಿಂತಿರುಗಲು ಅಸಾಧ್ಯವಾದಿತೆಂದು ರಾಜಪುತ್ರನು ಅದಕ್ಕೆ ಸಮೃತಿಸಲಿಲ್ಲ. ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಉತ್ತಮವಾದ ಶೈತಾಶ್ವವನ್ನೇ ಏ ಅವನು ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿದನು.

ಆದರೆ ದ್ರವ್ಯವು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಭಾರವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಯಾರಾದರೂ ಕಳ್ಳಿಕಾರ್ಕರು ಬಂದು ಅದನ್ನು ಅಪಕರಿಸಬಹುದೆಂದೂ ಸಂಶಯ ಪಟ್ಟಿನು. ಅಂತಹ ವಿಪತ್ತಿನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲೋಸುಗ ತನ್ನೆಲ್ಲ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಎರಡು ವರ್ಜಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು. ಅದರಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಹಗುರವಾಯಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ನಿಷ್ಟಿಂತೆಯಂದ ಅನೇಕ ಪೇಟೆ ಪಟ್ಟಣಗಳನ್ನು ಕಂಡನು. ಕೊನೆಗೆ ಬಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಧರ್ಮಶಾಸಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿದುಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ದೇಹಾಯಾಸದಿಂದ ಬೇಗನೇ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ವೇಶ್ಯೀಯೊಬ್ಬಳು ಸಾಲಂಕ್ಯತಳಾಗಿ ತನ್ನ ಒಡಿಯನ ಮನೆಗೆ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಉಗ್ರಸೇನನು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಆಗ ಅವನು ಕಾಮಾತುರನಾಗಿ ಅವಳಾಡನೆ ಸುಖ ಹೊಂದಲು ಬಯಸಿದನು. ಆದರೆ ವೇಶ್ಯೀಯೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶವೇ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಬೇಗನೇ ತನ್ನ ಯಜಮಾನನ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದಳು. ಆದರೆ ಅವನು ಆ ದಿನ ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಬೇಗನೇ ಹಿಂತಿರುಗಿದಳು.

ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ ಉಗ್ರಸೇನನು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ತಾನಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದನು. ಅವಳು ಬಂದು ಅವನ ಸೊಂದಯಾತ್ರಿಶಯದಿಂದ ಬೆರಾದಳು. “ಸಾಮಾಜಿಕ ಇಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಚಳಿ. ನೀವು ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬನ್ನಿ ರಿ” ಎಂದು ಅವಳು ಆಮಂತ್ರಿಸಿದಳು. ಕಾಮಬಾಧೇಯಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜಪುತ್ರನು ಅವಳ ಮರುಳು ಮಾತಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ಅಶ್ವರಾಘನಾಗಿ ಅವಳ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೊರೆಟನು. ಅವಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ವರಿಗೆ ಉಳಿವನು, ಅವನಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಅವಳು ಅಪಹರಿಸಿದಳು.

ಆದರೆ ರತ್ನ ಗಳಿರಡು ಮಾತ್ರ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿಡ್ಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ಉಗ್ರಸೇನನು ಮಲಗಿದ್ದಾಗ ಆ ವೇಶ್ಯೆಯು ಅವನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಒತ್ತುತ್ತೆ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದಳು. ಮೆಲ್ಲಿಗೆ ಅವಳ ಕೈಗಳನ್ನು ತೊಡೆಯ ವರಿಗೂ ನೀಡಿದಳು. ಆಗ ಅವಳ ಕೈಗೆ ಬಿರುಸಾದ ಸ್ಟ್ರೇಚ್‌ನೊಂದು ಸ್ವರ್ವವಾಯಿತು. ಆದೇನೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ತಿಳಿವ ಕುತೂಹಲ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಮರುದಿನ ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನೇ ಕೇಳಿದಳು. “ನಿಮ್ಮ ತೊಡೆಗಳು ಸುಕುಮಾರ ವಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಿರುಸಾದ ವಸ್ತುವೇನೋ ಕೈಗೆ ತಾಗಿತ್ತಲ್ಲ! ಆದೇನು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು. ಉಗ್ರಸೇನನು ರತ್ನ ಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು.

ವೇಶ್ಯೆಗೆ ಆದರ ಮೇಲೆ ಆಶೀಯಾಯಿತು. “ನಾನು ಒಂದು ವಿಷಯದ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಹಳ ವರುಷಗಳಿಂದ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಇದೆ. ಆದರೆ ದುರದೃಷ್ಟಿದಿಂದ ಆದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ರತ್ನವೇ ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ನನ್ನ ಭಾಗ್ಯದ ಕದ ತೆರಿಯಿತು. ಒಂದು ರತ್ನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಮೂಗುತಿ ಮಾಡಿ ಸುತ್ತೇನೇ” ಎಂದು ಸುಡಿದಳು. ಆಗ ಉಗ್ರಸೇನನು ತನು ಯೋಚಿಸಿ, ರತ್ನವನ್ನು ಇವಳಿ ಅವಹರಿಸಲೇತ್ತಿ ಸುತ್ತಿದ್ದಾ ಳಿಂದು ತಿಳಿದನು. “ನಾಳಿ ವೈದ್ಯರಲ್ಲಿ ತೆರಳಿ ತೊಡೆ ಕೊಯಿ ರತ್ನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೇ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆಗ ಅವಳನ್ನು ಸಮಧಾಯಿಸಿದನು. ಮರುದಿನ ವೈದ್ಯರಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟವನು ಬೀಗನೇ ತನ್ನ ಕುದುರೆಯನ್ನೊಽದಿಸುತ್ತು ಆ ನಗರದಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಆದರೆ ಆ ವೇಶ್ಯೆಯು ಅವನ ಹಿಂದೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಕಳಿಸಿದಳು. ಉಗ್ರಸೇನನು ಕುದುರೆ ಹತ್ತಿ ಓಡಿದುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನೂ ಕುದುರೆ ಏರಿ ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದನು.

ಉಗ್ರಸೇನನು ಆನೇಕ ನಗರಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಹೋದನು. ರತ್ನ ಗಳು ಹೊರತು ಬೇರೆ ಹಣವೇ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಆ ಉರಿನ ದೊರೆಯಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿ ಒಂದು ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಂಡನು. ಇದನ್ನು ವೇಶ್ಯೆಯು ತಂದೆಯು ತಿಳಿಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಯೋಚಿಸಿದರು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ತನ್ನ

ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಆ ರಾಜನಿದ್ವಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. “ರಾಜಾ, ನನ್ನ ಅಳಿಯನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಪ್ರೀತಿಯ ಪಶ್ಚಿಮನ್ನು ಆಗಲಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಅವಳು ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ನೀಗುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿರುವಳು. ಅದುದರಿಂದ ಇಬ್ಬ ರನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಪುಣ್ಯ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳು” ಎಂದು ಪ್ರಾಧಿಕಿದನು. ಆಗ ರಾಜನು ಕರುಣಾದೋರಿ ಮತ್ತೆ ಉಗ್ರಸೇನನನ್ನು ಆ ವೇಶ್ಯೆಯೊಂದಿಗೆ ಕಳಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿನು. ಅವನನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಆ ವೇಶ್ಯೆಯು “ಸಾಮಾನಾ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡಮೇಲೆ ನಾನು ವೇಶ್ಯಾ ಸ್ವತ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ನೀವೇ ನನ್ನ ಪತಿಯೆಂದು ಕನನು ಮನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಹೀಗಿ ರುವಾಗ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಆಗಲಿ ಬಂದಿರಲ್ಲ! ವೈದ್ಯನಲ್ಲಿ ತೆರಳುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿ ಬಂದವರು ಹಿಂತಿರುಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ವಿರಜದಿಂದ ನನಗೆ ದಿಕ್ಕು ಗಾಳಿದಾಗಿದೆ. ಆದಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಇರುವ ಉರು ಯಾವುದೆಂದು ಶೀಳಧಿನ ತೊಡಗಿದೆ. ಕೊನೆಗಾದರೂ ನೀವು ದೊರಕಿರಲ್ಲ! ನನ್ನ ಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಎಣಿಯಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ವೇಶ್ಯೆಯ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಉಗ್ರಸೇನನು ಯೋಜನೆಗೇಡಾದನು. ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ರತ್ನಗಳನ್ನು ಅಪಹರಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಇವಳು ಈ ರೀತಿ ಕವಟ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಬಿರುತ್ತಿರುವಳಿಂದು ಮನಗಂಡನು. ಆದರೆ ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ಡಾಗೆ ಫ್ರೆಕ್ಸೆನೆ ವಾರಾಗುವಂತೆಯೂ ಇರಲಲ್ಲ. ಉಪಾಯ ದಿಂದ ಜಾರಿ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಬಯಸಿದನು. ಆದುದರಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಸಂತೃಪ್ತಿ ಇರಲು ಅವಳಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮನೆಯನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ದನು. ಆಗಾಗ ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಮಂತ್ರಿಯ ಮಗನೊಡನೆ ಭೋಜನ ಮಾಡಿದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಆ ಮೇಲೆ ಯಥೇಚ್ಚೆವಾಗಿ ಮದ್ಯತಾನ ಮಾಡಿದರು. ಉಗ್ರಸೇನನಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಕೂಡಾ ತಪ್ಪಿತು. ಆಗ ಆ ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನು ಅವನನ್ನು ಆ ವೇಶ್ಯೆಯ ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿನು. ಉಗ್ರಸೇನನು ಮದ್ಯಪಾನದಿಂದ ಎಚ್ಚರದಸ್ವಿರವದನ್ನು ಕಂಡ ಆ ವೇಶ್ಯೆಯು ತಂದೆಯನ್ನು ಕರೆದು, “ಸೇಂಟಿಗೆ ತೆರಳಿ ವಿಷವನ್ನು ತನ್ನಿರಿ. ರತ್ನಗಳನ್ನು ಅಪಹರಿಸಲು ಇದೇ ಸುಸಂದರ್ಭ” ಎಂದಳು. ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಉಗ್ರಸೇನನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಆಗ ಆ ವೇಶ್ಯೆಯು

ಉಗ್ರಸೇನನ ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು ಹಗ್ಗಿದಿಂದ ಬಿಗಿಸಿದಳು. ತಂದೆಯ ಕಡೆ ಹೊರಲಿ “ಅಪ್ಪೆ, ನೀನೀಗ ಎರಡು ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ನಾವು ಇನನನ್ನು ಕೊಂಡು, ಇವನ ರತ್ನಗಳನ್ನು ಆಪಹರಿಸಿ ಬೆಳಗಾಗುವದ ರೊಳಗೆ ಈ ನಗರವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಹೋಗೋಣ” ಎಂದು ನುಡಿದಳು.

ಅವಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಉಗ್ರಸೇನನು ದುಃಖಪಟ್ಟನು. “ನನ್ನ ರತ್ನಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೀನೆ. ನೀನು ಪ್ರಾಣದಾನ ಮಾಡು” ಎಂದು ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಆದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟು ದಯೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಉಗ್ರಸೇನನು “ಸ್ತ್ರಿಯತಮೆ, ನಾನು ರಾಜಕುಮಾರನು. ಈಗ ನೀನು ನನ್ನ ಜೀವ ಉಳಿಸಿದರೆ ಈ ಎರಡು ರತ್ನಗಳೇಕೆ, ಆನಂತ ರತ್ನಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೀನೆ. ಇವೆರಡರ ಆಶಿಗಾಗಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ಹಾಲು ಕೊಡುವ ಆದು ಇದ್ದರೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಹಾಲು ದೊರೆತಿತ್ತು. ಕೊಂಡರೆ ಹಾಲು ಬಂದಿತೇ ಹೇಗೆ? ಆತ್ಮರಾದವರ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವುದು ಧರ್ಮವಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನಂತಹೀ ಇದ್ದ ಸ್ತ್ರೀಯೊಬ್ಲಳಿ ಪ್ರಾಣ ದಾನ ಮಾಡಿದ ಉದಾಹರಣೆ ಇದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಆ ವೇತ್ಯಿಯು “ಆ ಉದಾಹರಣೆ ಯಾವುದು? ಬೇಗನೆ ಹೇಳಿ. ಆ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೀನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

೨. ಗುಮಾಸ್ತನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಥೆ

ಕಾಂತಿ ನಗರದಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಾಪಾರಿಯಿದ್ದನು. ರವಾನಾಧನು ಅವನ ಗುಮಾಸ್ತ. ಈ ರಮಾನಾಧನು ತರುಣ. ಅಲ್ಲದೆ, ಸುಂದರ ನಾದ ಯುವಕ. ಗುಮಾಸ್ತನಾಗಿದ್ದಾಗ ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ. ಅದರಿಂದ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವುಂಟಾಯಿತು. ತನೇನ್ನ ಡನೆ ಪಾಲು ವ್ಯಾಪಾರಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವನ್ನಿತ್ತನು. ಮತ್ತು ಆ ರೀತಿಯ ಹುಂಡಿ ವ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ತುಂಬಾ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಿದನು. ಆದರೆ ರಮಾನಾಧನು ಮುದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ತ್ರೀಯರು ಸಚ್ಚರಿತ್ರರಲ್ಲ ಎಂದನನ ಭಾವನೆ. ಆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಕಾಮೇಜ್ಞಿಯನ್ನು ಸಹಿಸುವು

దాగల్లిల్ల. ఆదుదరింద ముదువేయాదను.

ఆవన హెండతి లావణ్ణపతి. ఆవళన్ను కండరి యారాదరూ ఇన్ని తరలు వోఱిసియారు ఎందు రమానాథన సంతయ. ఆల్లదే ప్రీ బుద్ధి చెంజలవాగిరుపుదరింద ఆవళూ ఇష్టబందంతి వత్సస బకుదెందు బగెద. ఆదుదరింద, సిజ్ఞసవాద ఒందు అరణ్యదల్లి ఒందు మనెయన్ను కట్టిసిదను. మత్తు అల్లి తన్న హెండతియన్ను ఇరిసిదను. దినంప్రతి సంజే ఆ మనెగి తెరళుతిద్దను. మత్తు ముంజానే పేటిగి బరుతిద్దను. హెండతియ సేవేగాగి ఇబ్బరు దాసియరన్నూ గొత్తుపడిసిదను.

హీగి బకెళ సమయ కళీయతు. ఆ మేలోమై వ్యాపారద దేసెయింద ఆవను విదేశక్కే ప్రయాణ బేళిసబేకాగి ఒందితు. తాను ఇల్లదే ఇద్దాగ అవళు మనెబట్టు హోరగె హోగబారదెందు విధిసి దను. మత్తు తాను నిశ్శీంతనాగి హోరటు హోదను. ఆవను హోరటు హోద మేలే ఆవన హెండతియు ముంజానే గాళి సవారిగి హోగలారంభిసిదళు. ఒందు దిన ఆదే ఆరణ్యక్కే బేటిగి ఒందిద్ద రాజకుమారన్ను ఆవళు కండళు. ఆవన రూపసౌందర్య వన్ను నోడి ఆవళు తుంబా వోఱితళాదళు. ఆవనన్ను తన్న మనెగి కరెదుకోండు హోదళు. మత్తు రాజకుమారనోడనే రతి సుఖవన్ను పడియతోడిదళు. రాజపుత్రను తన్న శయ్యా మందిరక్కే బరలు అనుకోలనాగుంతే ఒందు గుప్త దారియన్న కొడా మాడి సిదళు. ఆ రాజకుమారన్ను ఆవళు హచ్చాగి ప్రీతిసతోడిదళు. గండన మేలే బకెళ తాతారపూ హుట్టితు. ఒందు దిన ఆవళు తన్న ఆ ఉపపతియోడనే “స్వానిా, ఇదే రితి నావు ఎప్పు దినగళ వరిగి ఇరబేకోఇ తిలియలారదు. నీను నన్న పతియన్న కోందరి నావు ఇష్టబంద కడి తెరళ సుఖచాగి జీవిసబల్లిపు” ఎందళు.

రాజకుమారనిగి ఈ మాతు రుచిసలిల్ల. “ఆవను నిన్న పతి. నిన్నన్న ఇష్టర వరిగి సాకి సలహిరువను. ఈగ ఆవనన్న కోల్లుపుదు

ಉಚಿತವಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಅದು ಮಹಾಪಾಪ” ಎಂದು ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಚೋಧಿಸಿ ದನು. ಆದರೂ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲು ಬಂದು ದಿನ ಅವಳ ಪತಿ ವಿದೇಶದಿಂದ ಮರಳಿದನು. ವಿಶೇಷ ದೇಹಾಯಾಸವಾಗಿದ್ದು ದರಿಂದ ಮಲಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ಗಾಡವಾದ ನಿದ್ದೆ ಬಂದಿತು. ರಾತ್ರಿ ಅವಳ ಉಪಪತ್ತಿಯಾದ ರಾಜಕುಮಾರನು ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಈ ದುಸ್ಯೀಯು ಒಂದು ಖಡ್ಗವನ್ನು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿತ್ತು ತನ್ನ ಪತಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಳು. ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ರಾಜಕುಮಾರನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವಳು ತಾನೇ ಆ ಖಡ್ಗವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಪತಿಯ ತಲೆಯನ್ನು ಕಡಿದಳು. ಆ ಫೋರ್ಕದ್ವಿಶೀ ವನ್ನು ಕಂಡ ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂಕಟವಾಯಿತು. ಅವಳ ಮೇಲೆ ತರಸ್ಯಾರ ಹುಟ್ಟಿತು. “ನಿನ್ನನ್ನು ಸಾಕಿ ಸಲಹಿದ ಪತಿಯನ್ನೇ ನೀನು ಕೊಂಡೆಗೆದೆ. ಅವನು ನಿರಪರಾಧಿ ನಾನು ಅವನಂತಿ ನಿನಗೆ ಹಿತವನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಪತಿಯನ್ನೇ ಕೊಂಡವಳು ನನ್ನನ್ನು ಏನು ಮಾಡುತ್ತೀರೋ ಎನ್ನೋ! ಆದುದರಿಂದ ನಿನ್ನಿಂದನೆ ನಾನು ಇರಲಾರೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವನು ಹೊರಟು ಹೊದನು.

ಆಗ ಅವಳು ಕಂಗೆಟ್ಟಳು. ದುಃಖದಿಂದ ಅವಳ ತಲೆಯೇ ಕೆಟ್ಟಿತು. ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಜೀವನ ನಡೆಸುವುದೂ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಹುಟ್ಟಿಯಂತೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಆಲೆದಾಡತೊಡಗಿದಳು. ಹಾಗೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ಹುಜು ಶರಿಯು ಅವಳ ಕಾಲನ್ನು ಕಷ್ಟಿತು. ಅವಳಿಗೂ ಹುಜ್ಜು ಹಿಡಿಯಿತು. ಮೈಲಿನ ಬಟ್ಟಿಬರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದೆಸಿದು ನಗ್ನಾಲಾಗಿ ವನದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸ ತೊಡಗಿದಳು. ಹೀಗಿರಲು ಆದೇ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ರಾಜಕುಮಾರನು ಬೀಟಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ಅವನು ಈ ಹುಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳ ರೂಪಕ್ಕೆ ಸೋತು ತನ್ನ ನಗರಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊಡನು. ಯಾವ ಯಾವ ಷಿಷ್ಠವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದರೂ ಅವಳ ರೋಗವು ಗುಣವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹುಟ್ಟಿಯಾದ ಅವಳು ಅನೇಕರನ್ನು ಕಷ್ಟಿದಳು. ಮತ್ತು ಕಾಲಾನುಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೂ ಹುಜ್ಜು ಹಿಡಿಯಿತು. ಇದು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಅವರೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಹಿತಿನಿ ಶಿರಕ್ಕೇದನ ಮಾಡಿಸಿದನು.

ಹೀಗೆ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಡ. ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡರೆ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ. ಪರಮಾತ್ಮನು ಮತ್ತೊಬ್ಬಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸದೇ ಬಿಡಲಾರನು. ಆದುದರಿಂದ ಈ ದುಷ್ಪರ್ಕ್ಷಕ್ಕೆ ಎಳಸಬೇಡ. ಮಾನವ ಜನ್ಮ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂಂತಲೂ ದೊಡ್ಡದು. ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದ ವಸ್ತು ಒಡನೆಗಳನ್ನು ನಾನು ಕೊಡುತ್ತೇನೇ” ಎಂದನು. ಆದರೆ ಆ ವೇತ್ಯಿಗೆ ಉಗ್ರಸೇನನ ಮೇಲೆ ದಯ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅಗ ಅವಳು “ಅಗ ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಕೊಲ್ಲಬೇಡ ಬಿಟ್ಟರೆ ಆ ಮೇಲೆ ನೀನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಮುಯ್ಯಿ ತೀರಿಸಲಿಕ್ಕೆಲ್ಲವೇ? ಆದುದರಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಡಲಾರೆ” ಎಂದಳು. ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ಉಗ್ರಸೇನನು “ನಾರೀಮಣಿಯೇ, ಸ್ತ್ರೀ ಹತ್ಯಾ ದೋಪವು ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟಿದು. ನತ್ಯಲ ಪ್ರಸೂತನಾದ ನಾನು ಅಂತಹ ದುಷ್ಪರ್ಕ್ಷವನ್ನು ಮಾಡಲಾರೆ. ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನೀನು ಹೇಳಿದರೆ ಅದನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧನಿಡ್ಡೇನೇ. ನಾನಿಮ್ಮ ಹೇಳಿದರೂ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಕರಗದೇ ಇದ್ದರೆ ಘರ್ಮದಾಸನ ಪಶ್ಚಿಯಂತೆ ನೀನು ಕೊನೆಗೆ ಪಶ್ಚಿತ್ತಾಪವದಬೇಕಾದಿತು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಆ ವೇತ್ಯಿಯು ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಲು ಇಷ್ಟಿಸಿದುದರಿಂದ ಉಗ್ರಸೇನನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

ಲ. ಧರ್ಮದಾಸನ ಪಶ್ಚಿಯ ಕಥೆ

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರತ್ನಾವಳಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮದಾಸನೆಂಬ ವ್ಯಾಪಾರಿಯೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಆವನ ಹೆಂಡತಿ ಸಚ್ಚಿರತ್ರಳಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೂ ಪರಿಪುರುಷರೊಡನೆ ಭೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ತತ್ವರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಮಕ್ಕಳೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳಾಗಬೇಕೆಂದು ಧರ್ಮದಾಸನ ಆಗಿ. ಆದುದ ರಿಂದ ಆವನು ಅನೇಕ ತೀರ್ಥಕ್ಕೆತ್ರಿಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿದನು. ಆದರೂ ಪರಿಣಾಮವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಆವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ವ್ಯಾಸನವಾಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಆವನು ಈ ರೀತಿ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತನಾಗಿ ಈತಿದ್ದಾಗಿ ಆವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಬಂದು “ಇಲ್ಲಿಂದ ಹನ್ನೆರಡು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಶರಣಾದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೇವಿಯ ಗುಡಿಯಿದೆ. ಆ ದೇವಿಯ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿ ಬಂದರೆ ಮಕ್ಕಳಾಗುತ್ತವೆಂದು ಹಿರಿಯರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಂತೆ ಹರಕೆಹೊತ್ತು

ಅನೇಕ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಪುತ್ರ ಸಂತಾನವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಈ ಮಾತಿಗೆ ಧರ್ಮಧಾಸನು ಒಸ್ಪಿದನು.

ಆ ಕೂಡಲೇ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ತನ್ನ ಸಿಯತಮನ ಮನಿಗೆ ಹೊಗಿ “ನಾವು ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ದೇವಿ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದುತ್ತೀವೆ. ಅದು ಕಾಡು ದಾರಿ. ನೀನು ಬಂದು ನನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಕೊಲ್ಲು. ನಾನು ಬರು ವಾಗ ಇದ್ದ ಎಲ್ಲ ಚಿನ್ನಾ ಭರಣಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೀನೆ. ಆ ಮೇಲೆ ನಾನು ನಿನ್ನೊಂದನ್ನಿಂದ ಹೊರಟು ಬರುತ್ತೀನೆ. ಯಾವ ಪರಸ್ಪರ ಜಕ್ಕಾ ದರೂ ತೆರಳಿ ನಾವು ಸುಖದಿಂದ ಇರ್ಹಾಣ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಅವನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಸ್ಪಿದನು. ಅದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಮನಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಿದ್ಧ ಶಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಿದಳು. ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಬೆಳ್ಳಿ ಬಂಗಾರಗಳನ್ನೇಲ್ಲ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಳು. ಬಿಸಿಲಿಗೆ ನಡೆದು ಅವಳಿಗೆ ಆಭಾಸವಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಅದು ಕಾಡುದಾರಿ. ದಾರಿಯೂ ಕೊರಕಲು. ಮುಳ್ಳು ಕಲ್ಲುಗಳು ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಅದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅವಳು ತುಳಿದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಮ್ಮೆ ಬಾಯಾರಿಕೆ ಆಗುತ್ತದೆಂದಳು. ಧರ್ಮ ದಾಸನು ಅವಳನ್ನು ಒಂದಿಡೆ ಕುಳಿರಿಸಿ ತಾನು ನೀರನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೋದನು ಮತ್ತು ನೀರನ್ನು ತಂದು ಅವಳಿಗೆ ಕುಡಿಯಲು ಕೊಟ್ಟನು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನವಾದ ಕೂಡಲೇ ಇಬ್ಬರೂ ಫಲಾಹಾರ ಮಾಡಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಅವಳಿಗೆ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಯಿತು: ಆ ನದಿಯ ಕಡೆಗೆ ಪತಿಯದ್ದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಅವನು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಬಗ್ಗೆ ಬೋಗಸ್ಸಿಗಳಿಂದ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯ ತೊಡಿಗಾಗ ಅವಳು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಂದು ದಾಡಿದಳು. ಧರ್ಮದಾಸನು ವ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿಬಿಟ್ಟನು. ಈಸುತ್ತ ದಡಕ್ಕೆ ಬರಲು ಯಶ್ವಿಸಿದಾಗ ಅವಳು ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಕಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು ಹೊಡಿದಳು. ಅವನು ನೀರಲ್ಲಿ ಮುಳ್ಳಿ ಪ್ರಾಣ ತೊರೆದನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವಳ ಉಪಪತಿಯು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವಳು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅವನ ಬೆಂಬತ್ತಿದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ನಗುತ್ತ ನಲಿಯತ್ತ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೋತ್ತಾದಾಗ ಅವಳ ಅಣ್ಣನು ಇದಿರಾದನು. ಅವಳ ನಡೆ ನುಡಿ ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಸಂದೇಹ ಹುಟ್ಟಿತು.

ಪತಿಯ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿದಾಗ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲೂ ಅವಳಿಂದಾಗ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನು ರೇಗಿ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಮರಕೈ ಕಟ್ಟಿ ಹೊಡಿಯಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಸೋಮನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಇಬ್ಬರೂ ಇದ್ದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದರು. ಆ ಕಢಿ ಕೇಳಿ ಅವನು ಇನ್ನು ಮ್ಯಾ ರೇಗಿ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಕೊಂಡನು.”

ಆದರಂತೆ ಸ್ತೀರ್ಯೇ, ಸೀನು ಕೂಡಾ ಈಗ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡರೆ ನಿನ್ನ ಪಾರಣಕ್ಕೂ ಗಂಡಾಂತರವಿದೆ. ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ನನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಸುವರು. ನನ್ನನ್ನು ಮಂತ್ರಸುತ್ತನೇ ಇಲ್ಲಿ ಕಳಿಸಿದ. ಆದುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಮೇಲೀಯೇ ಸಂಶಯಬರುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಅವರು ಕೊಲ್ಲಿದೆ ಬಿಡಲಾರದು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಬೀಡು” ಎಂದನು. ಉಗ್ರಸೇನನ ಈ ಪಾರಣಭ್ರಾಹ್ಮಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಮೇ ಶ್ಯೇಯು “ನನಗೆ ಮಂತ್ರಸುತ್ತನ ಹೆದರಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನಂತಹ ಅನೇಕ ಶ್ರೀಮಂತರಾದ ತರುಣರನ್ನು ನಾನು ಕೊಂದಿದ್ದೇ ಇನೆ. ನನ್ನನ್ನು ಯಾರೂ ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ” ಎಂದಷ್ಟು. ಆಗ ಉಗ್ರಸೇನನು “ಸಿನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ದಯೆಯುಂಟಾಗು ವಂತೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಢಿಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕರುಣೆಯಾದ ರೇಜೀವದಾನ ಮಾಡು. ಇಲ್ಲಿದಿದ್ದರೆ ಕೊಂಡು ಬಿಡು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅವಳು ಒಪ್ಪಿದುದರಿಂದ ಅವನು ಹೇಳಿತೊಡಗಿದನು.

೬. ಸೋಮಶೇಖಿರನ ಕಢಿ

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಹಾಬಲಿ ಎಂಬ ನಗರದಲ್ಲಿ ಸೋಮಶೇಖಿರ ನೆಂಬ ಅರಸನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಬೇಟೆಯೆಂದರೆ ಬಹಳ ಸ್ತ್ರೀತಿ. ಯಾವಾಗಲೂ ತನ್ನ ಮಿತ್ರರನ್ನು, ಸ್ವೇಸಿಕರನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬೇಟೆಯಾಡಲು ತೆರಳುತ್ತದ್ದನು. ಆದರಂತೆ ಒಂದು ಬಿನ್ ಅವನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಫೋರವಾದ ಒಂದು ಕಾಡಿಗೆ ತೆರಳಿದನು. ಅಲ್ಲೇ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ವರಿಗೆ ರಾಜ ಪರಿವಾರದವರು ಡೇರಿಯನ್ನು ಹೊಡಿದರು. ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತು ಒಂದು ದಿನ ಆ ರಾಜನು ತನ್ನ ಸಂಗಡಿಗರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಹುದೂರ ಹೋದನು. ಅವನಿಗೂ ಇನ್ನು ತರಡಿಗೂ ಸಂಬಂಧವೇ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ರಾಜನು ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಹೋದನು. ಕೊನೆಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ವಾಯಿತು. ಬಿಸಿಲಿನ ತಾಪವೂ

ಬಹಳವಾಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಬಾಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸಹಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬೇಟಿ ಯಾಡುವುದನ್ನು ಬಟ್ಟು ನೀರನ್ನು ಹುಡುಕಲು ತೊಡಗಿದನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ನೀರು ತೊರೆಯಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದು ದು ಕಂಡಿತು. ಅದರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಟವ್ಯಕ್ತವೂ ಇದ್ದಿತು. ಶೇಖರನು ಆ ವಟವ್ಯಕ್ತದ ಎಲೆಗಳನ್ನೇ ಕಿತ್ತು ದೊನ್ನೆ ಮಾಡಿ ಅದರಿಂದ ನೀರನ್ನು ತುಂಬಿ ಕುಡಿಯಲು ಬಾಯಿಗೆ ಎತ್ತಿದೆ. ಅವ್ಯಾರಲ್ಲಿ ಫಕ್ಕನೇ ಅವನು ಸಾಕಿದ್ದ ಅವನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದ ಸಾಳ್ಜು ಪಕ್ಕಿಯು ಹಾರಿ ರೆಕ್ಕೆಯಿಂದ ಬಡಿದು ಆ ದೊನ್ನೆಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಉರುಳಿಸಿತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ರಾಜನಿಗೆ ಬಹಳ ಕೋಪ ಹೇರಿತು. ಅವನು ಆ ಪಕ್ಕಿಯನ್ನು ಬ್ಯಾದಿಸಿತು. ಅದನ್ನು ಪುನಃ ಆ ದೊನ್ನೆಯಿಂದ ನೀರನ್ನು ತುಂಬಿ ಕುಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿದ್ದನು. ಆಗ ಆ ಪಕ್ಕಿಯು ಪುನಃ ಬಾಣದಂತೆ ಹಾರಿ ಬಂದು ಆ ದೊನ್ನೆಯನ್ನು ಕೆಡವಿತು. ಶೇಖರನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟಿನ್ನು ತಡೆಯುವುದಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ಪಕ್ಕಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕಲ್ಲಿಗೆ ಬಡಿದು ಕೊಂಡನು.

ಮೂರನೇ ಸಲ ಮತ್ತೆ ಶೇಖರನು ದೊನ್ನೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ನೀರನ್ನು ತುಂಬಿಸಿದನು. ಆದರೆ, ಆಪಕ್ಕಿಯು ಎರಡು ಸಲವೂ ದೊನ್ನೆಯನ್ನು ಉರುಳಿಸಿತೇಕೆ ಎಂದು ಅವನು ವಿಚಾರ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ದೊನ್ನೆಯನ್ನು ನೀರಿಗೆ ಮುಳುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅತಿತ್ತತೆ ತಲೆ ಎತ್ತಿನೋಡಿದನು. ಆಗ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಹಾವೊಂದು ಬಿಂದು ದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದರ ತಲೆ ನೀರಿನ ತೊರೆಯ ಬಳಿ ಇದ್ದಿತು. ಅದರ ಬಾಯಿಂದ ಸ್ನಾರೆಯು ನೀರಿನ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ನೀರಿನ ಸೆಲೆ ಬಹಳ ಸಣ್ಣ ದು. ಅದುದರಿಂದ ಆ ನೀರೆಲ್ಲ ವಿಷ ಮಯವಾಗಿದ್ದಿತು. ಶೇಖರನು ಆದನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಿಶ್ಚಯಂ ಗಿಯೂ ಬದುಕಿ ಉಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಆರಿತ ಆ ರಾಜನಿಗೆ ಜ್ಞಾನ ನೇಡಿಯಾಯಿತು. ಸಾಳ್ಜುಪಕ್ಕಿಯು ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಉಳಿಸಿತೆಂದೂ ಅವನು ತಿಳಿದನು. ಅವಿಚಾರದಿಂದ ಆ ಪಕ್ಕಿಯನ್ನು ಕೊಂಡುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಅವನು ಹರಿತಪಿಸಿದನು ಆ ಪಕ್ಕಿಯ ಕಳೇಬರವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅದರ ಗುಣಗಾನ ಮಾಡುತ್ತ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಆ ಪಕ್ಕಿಯ ಪ್ರಾಣವು ಬಂದಿತೇ? ಅದರಂತೆ ಪ್ರಯೋ ನೀನೂ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ಕೊಂಡಮೇಲೆ

ನಿನಗೂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾದಿತು. ನನ್ನನ್ನ ಬಿಡು ನನ್ನ ಕೈಕಾಲುಗಳಿಗೆ ತೊಡಿಸಿದ ಹಗ್ಗಿಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚು. ದೇವರು ನಿನ್ನನ್ನ ಸದಾ ಕಾವಾಡುತ್ತಾನೆ. ಎಂದನು. ಆದರೆ ಆ ವೇಶ್ಯಿಗೆ ದಯೆಯುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಎಂದು ಮೋಹನದಾಸನು ಮೋಹಿನಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ರಾತ್ರಿಯ ಮೂರುಪ್ರಕರಗಳು ಕಳಿದುವು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ಮೋಹನದಾಸನು “ಮೋಹಿನಿ, ಬೆಳಗಾಗಲು ಇನ್ನು ಬಹಳ ತಡವಿಲ್ಲ. ನೀನು ಕೂಡಲೇ ನಿನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗು. ನಿನ್ನ ಕಾವಃವಾಸನೆಯನ್ನು ಬಿಡು. ಸ್ವಂತ ಪುರುಷನೊಡನೆ ಬೇಕಾದ ಸುಖ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಪಡೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೋಹಿನಿಯು “ನೈದ್ಯನೇ, ಈ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಗೆ ಹೋಗಲಿ? ಯಾರಾದರೂ ತಡೆದರೆ ನನ್ನ ನಿಜಸ್ವರೂಪವು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದೇ ಇರಲಾರದು. ಅವರಿಂದ ನನ್ನ ಜೀವಕ್ಕೂ ಆಪಾಯವಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ನೀನು ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಮನೆಯ ವರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸು” ಎಂದಳು. ಅದರಂತೆ ಮೋಹನದಾಸನು ಅವಳನ್ನು ಅವಳ ಮನೆಯ ವರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿ ನಿಶ್ಚಯಿಂದ ಹಿಂತೆರಿಳಿದನು.

ಆದರೆ ಮರುದಿನ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಮತ್ತೆ ಮೋಹಿನಿಯು ಪುರುಷ ವೇಷ ಧರಿಸಿ ಮೋಹನದಾಸನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದಳು. ಅವಳನ್ನು ಪುನಃ ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಅವನ ಎದೆ ಧನಕ್ಕೆಂದಿತು. “ಮೋಹಿನಿ ನಿಜ್ಞೈ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿ ಬಂದಿದೆ. ನಿನ್ನ ದುಷ್ಪ ಕಾಮವಾಸನೆಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸು ಎಂದು ನಾನಾ ಪರಿಯಾಗಿ ಬೋಧಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವೂ ಅದಂತೆ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ! ನೀನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಬಂದಿ?” ಎಂದು ಹೋಹಾರಿ ಕೇಳಿದನು.

ಮೋಹಿನಿಯು “ನೈದ್ಯನೇ, ನೀನು ಹೇಳಿದ ಕಥೆಯು ಪೂರ್ಣವಾಗಲಿಲ್ಲ. ವೇಶ್ಯಿಯಿಂದ ಬಂಧಿತನಾದ ಆ ಉಗ್ರ ಸೀನನ ಗತಿಯೇನಾಯಿತು? ಅದರಂತೆ ತನ್ನನ್ನು ತೊರೆದು ಹೋಗ ಬೇಡಿರೆಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಲಾತ್ಮರಿ ಆದ ಆ ಸುಶೀಲೆ ಏನಾದಳು? ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ನೀವು ಹೇಗೆ ಪಾರಾಗಿ ಬಂದಿರಿ? ಇನ್ನೆಲ್ಲವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಕುತ್ತಾಹಲಳಾಗಿದ್ದೇನೆ.” ಎಂದಳು.

ಆಗ ನೈದ್ಯನಾದ ಮೋಹನದಾಸನು ಹೇಳಿತೊಡಗಿದನು. ಮೋಹಿನಿ

ನಾನು ಸುಶೀಲಿಗೆ ಉಗ್ರಸೇನನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆನಷ್ಟೇ. ಆ ಉಗ್ರಸೇನನು ವೇಶ್ಯೆಯಂದ ಪಾರಾಗಲು ಅವಳಿಗೆ ನಾನು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರೂ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಕರಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಅವನು ಇನ್ನೊಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳತ್ತೊಡಗಿದನು. ವೇಶ್ಯೆಯು ಅದನ್ನು ಕೇಳತ್ತೊಡಗಿದ್ದಿಂದು ನಾನು ಸುಶೀಲಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ.

೧೦. ನಂಬಿಗೆಯ ನಾಯಿಯ ಕಥೆ

ವಿಜಯಪುರದಲ್ಲಿ ಧನದಾಸನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಾಪಾರಿಯಿದ್ದನು. ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಒಮ್ಮೆದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟವಾಯಿತು. ಆತನ ಇದ್ದ ಆಸ್ತಿ ಪಾಸ್ತಿ ಸಂಪತ್ತು ಎಲ್ಲವೂ ಕೈಬಿಟ್ಟಿತು. ಅವನು ತೀರ ಬಡತನಕ್ಕೆ ಇದನು. ಉಟ ಮಾಡುವದೂ ಕಷ್ಟವಾಗಿ ವರಿಣಿಮಿಸಿತು. ಸಂಪಾದನೆಯ ದಾರಿಯೇ ಅವನಿಗೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಬಳಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಂಬಿಗೆಯ ನಾಯಿ ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಆ ನಾಯಿಯನ್ನು ಕರಿದುಕೊಂಡು ಗೋಪಿನಾಥನೆಂಬ ತನ್ನ ಮಿತ್ರನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಅವನ ಮಿತ್ರನು ಅವನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಸಾಫ್ತಿಗಳಿಸಿ ಉಪಚರಿಸಿದನು. ಧನದಾಸನು ಯೋಗ ಕ್ಷೇಮ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಕೊನೆಗೆ “ಈಗ ನಾನು ತುಂಬಾ ಆರ್ಥಿಕ ದುಸ್ತಿ ತಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಈ ನಾಯಿಯನ್ನು ಸೀನು ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಇಟ್ಟುಕೋ. ಈಗ ನನಗೆ ಆದರ ಬದಲು ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲಕೊಡು. ಆ ಹಣವನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿ ನಾನು ನನ್ನ ಈ ಪ್ರೀತಿಯ ನಾಯಿಯನ್ನು ಕರಿದ್ದೀರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಗೋಪಿನಾಥನು ಒಸ್ಪಿ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಮತ್ತು ಆ ನಾಯಿ ಅಲ್ಲೇ ಇರಹತ್ತಿತು.

ಗೋಪಿನಾಥನು ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕಾಗಿ ಒಮ್ಮೆ ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಬಿತ್ತು. ಆಗ ಅವನು ತನ್ನ ಧರ್ಮಪತ್ರಿಯನ್ನು ಕರಿದು “ಸೀನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೋಗಬೇಡ. ಈ ನಾಯಿಯನ್ನು ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ರಕ್ಷಿಸು” ಎಂದನು. ಅವಳು ಅದಕ್ಕೆ ಒಸ್ಪಿದಳು. ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ತೆರ

ಉದ್ಗೋಪಿನಾಧನು ಒಮ್ಮೆ ಸಮಯದ ಪರಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕಾಮಬಾಧೀಯನ್ನು ತಡೆಯುವದಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಅವಳು ಪರಪರುಷನೊಡನೆ ಸಖ್ಯ ಬೆಳೆಸಿದಳು. ದಿನಂಪ್ರತಿ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು ಮತ್ತು ಅವನೊಡನೆ ರತ್ನಸುಖನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇದನ್ನು ಆ ನಾಯಿ ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು ಮತ್ತು ಅವಳ ವರ್ತನೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೋ ಎನೋ! ಅವನು ಮನೆಗೆ ಬಂದಕೊಡಲೇ ಅದು ಬೊಗಳುತ್ತಿತ್ತು. ವ್ಯುಮೇಲೆ ಹಾರುವವರಂತೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನೇ ಕಡಿಯಿತು. ಅವನು ಪಾಣ ತೊರೆದನು.

ಇದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಹಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು. ಅವಳು ಆ ನಾಯಿಯನ್ನು ಚನ್ನಾಗಿ ಹೊಡಿದಳು. ಸತ್ತೆ ತನ್ನ ಉಪವತಿಯನ್ನು ಮನೆಯ ಹಿತ್ತಿಲಲ್ಲಿ ಹುಗಿಸಿದಳು. ಆ ನಾಯಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ ಹೊಡಿಯಿರಿ ಎಂದು ಆಳುಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಆಹಾರವನ್ನೂ ಹಾಕಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಅದು ಹಗಲು ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ ಮಾತ್ರ ಬಂದು ಆ ಮನೆಯನ್ನು ಶಾಯುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಗೋಪಿನಾಧನು ಮನೆಗೆ ಬಂದನು ನಾಯಿಯು ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ಅವನನ್ನು ಭೇಟ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಅದು ನಿತ್ಯಾಂಶವಾಗಿತ್ತು. ಅದರ ಹೀನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಗೋಪಿನಾಧನಿಗೆ ಬಹಳ ಕಳೆವಳವಾಯಿತು. ಮನೆಗೆ ಬಂದವನೇ ನಾಯಿಯು ಹಾಗಾಗೆಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು “ನೀವು ಹೊಽದಂದಿ ನಿಂದ ಈ ನಾಯಿಯು ಸುನೆಯಲ್ಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಹೊತ್ತೇ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಸೆರಿಮನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊಕ್ಕು ತನ್ನ ಆಹಾರಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ಸಿಕ್ಕವರನ್ನು ಕಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. ಎಳ್ಳರೂ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಿಂಘಾಗಿದ್ದರು ಮತ್ತು ದಿನಂಪ್ರತಿ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಬಂದು ದೂರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದು ಒಳ್ಳೆಯ ನಾಯಿಯಲ್ಲ” ಎಂದಳು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಆ ನಾಯಿಯು ಯಜಮಾನನ ಧೋತರವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಳೆಯ ತೊಡಗಿತು. ಅವನು ಅದು ಎಳೆದಂತೆ ಹೊದನು. ನಾಯಿಯು ಹಿತ್ತಲ ಬದಿಗೆ ತೆರಳಿ ಅಲ್ಲಿ ಕಾಲುಗಳಿಂದ ಮಣಿನ್ನು ಕೆರೆಯ

ಹೊಡಗಿತು. ಯಜಮಾನನು ಸಂದೇಹದಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಮಣಿನ್ನು ಅಗೆಸಿದನು. ಆಗ ಕೊಳೆತ ಶವವು ಅವನ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಬಿಡ್ಡಿತು. ಅದರಿಂದ ಅವನ ಸಂತಯವು ಬಲಿಯಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಆಳಗಳನ್ನೂ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೂ ಹೊಡಿಯ ಹೊಡಿಗಿದನು. ಅವರು ಸೋವನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಇದ್ದಿ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಅದರಿಂದ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ರೇಗಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಿದನು ಮತ್ತು ಆ ನಾಯ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಮುತ್ತೆಯುಂಟಾಯಿತು. ನಾಯಿಯ ಯಜಮಾನನ ಸಾಲ ಮುಟ್ಟಿತು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದು ಚೀಟಿಯನ್ನು ಬರಿದು ಅದರ ಕೊರಳಗೆ ಕಟ್ಟಿ “ಇನ್ನು ನೀನು ನಿನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅದು ಸಂತೋಷದಿಂದ ತನ್ನ ಮನೆಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿಯಿತು.

ಆದರೆ ಅದೇ ದಿನ ಆದರ ಯಜಮಾನನಾದ ಘನದಾಸನು ಸಾಲದ ಹಣವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮಿಶ್ರನಾದ ಗೋಪಿನಾಥನ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ನಾಯಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟಿ ಬಂದಿತು. ಸಾಲದ ಹಣವನ್ನು ತಿಳಿಸದೆ ಬಂದುದರಿಂದ ಅವನ ಕೋಪವನ್ನು ಹೇಳಲಳವಲ್ಲ. ನಾಯ ತನ್ನ ಮಾನವನ್ನು ಕಳೆಯಿತು ಎಂದು ಕೋಪ್ತೇದ್ದೀಕರಿಸಿದ್ದ ಒಂದು ಕಳ್ಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಆದರ ತೆಲೆಯ ಮೇಲೆ ಎಸೆದುಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅದರ ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಚೀಟಿಯು ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿಡ್ಡಿತು. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿ ಸೋಡಲು ಅವನಿಗೆ ನಾಯ ಬಂದ ನಿಜಕಾರಣವುತ್ತಿಯಿತು. ತಾನು ಮಾಡಿದ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಕಂಡು ಅವನು ದುಃಖಿಸಿಹೊಡಿಗಿದನು.

ಅದೇ ರೀತಿ ನೀನಾದರೂ ಈಗ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡರೆ ಮುಂದೆ ಹಶ್ಚಿತ್ತಾದ ಪಡದೆ ಇರುವವರಿಂದು. ಆದರೆ ನಾನು ಸತ್ತೆ ಮೇಲೆ ದುಃಖಿಸಿ ಫಲಿಸಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈಗಲೇ ಸುಮತಿಯಾಳ್ಳವಳಾಗು ಮತ್ತು ನನ್ನನ್ನು ನೀನು ಕೊಲ್ಲಬೇಡ. ಕೃಪೆದೋರು” ಎಂದನು. ಆದರೂ ಆ ವೇಶ್ಯೀಯ ಶ್ವಾಸದು ಕರಗಲಿಷ್ಟು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಉಗ್ರಸೇನನು ಅವಳಿಗೆ ಗಳಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

೧೧. ಗಿಳಿಯ ಕಥೆ

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಜಗಿರಿ ನಗರದಲ್ಲಿ ಭೂಪಾಲನೇಂಬ ಹೊರೆಯಿ ದ್ವಾರಾ ನಿರ್ಮಿತ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಸಾಕಿದ್ದನು. ಅದು ಕಲಿಸಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾಚೀನ ಅಲ್ಲ, ಇನ್ನಿತರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅಡುತ್ತಿತ್ತು. ಸ್ವರ್ಪೂರ್ವೋಲ ಕಲ್ಪಿತ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರ ಬಾಯಿಂದ ಈ ಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದೆಂದರೆ ರಾಜನಿಗೆ ಬಹಳ ಇವ್ವ. ಯಾವಾಗಲೂ ಮನಹಿಗೆ ಬೇಸರವೆನಿಸಿದಾಗ ಅದೇ ಗಿಳಿಯು ಸರಸವಾದ ಕತೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಂತೋಷಗೊಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲು, ಒಂದು ದಿನ ಗಿಳಿಗಳ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಬಳಗೆ ಅರ ಮನೆಯ ಉದ್ಯಾವನದಲ್ಲಿ ಬಂದಿಳಿದುವು. ಮರಗಳು ಅರಮನೆಗೆ ಶೀರ ಸಮಾಪವಿದ್ದವು. ಕೆಲವು ರೆಂಬೆಗಳು ಅರಮನೆಯ ಕೊಣಕಿಗಳ ಗೊಡಿಗಳ ವರಿಗೂ ನೀಡಿದ್ದವು. ಅದುದರಿಂದ ರಾಜಗಿಳಿಗೆ ಆ ಕಾಡುಗಿಳಿಗಳಾಡನೆ ಮಾತನಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯ್ತು. ತಾವು ಒಂದು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದೂ ಅಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಮದುವೆ ಸಮಾರಂಭ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಯೆಂದೂ ಅವು ಹೇಳಿದವು ಮತ್ತು ರಾಜಗಿಳಿಗೂ ಬರಲು ಅಮುಂತ್ರಣ ಕೊಟ್ಟಿವು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಈ ರಾಜಗಿಳಿಗೂ ಆ ಮದುವೆಗೆ ತೆರಳಲು ಆಸಿ ಯಾಯಿತು. ಅದುದರಿಂದ ಅದು ಆದಿನ ಆತಿ ಸುರಸವಾದ ಒಂದು ಈ ಯನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ಬರೆದು, ತನ್ನ ಮನೋಭಿಲಾವೆಯನ್ನು ತಿಳಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ಅದು ಎರಡು ತಿಂಗಳಿಗಳ ರಜೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಆ ಗಿಳಿಗಳಾಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹಾರಿಹೊಯಿತು.

ಆ ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಮರಳ ಬಂದಾಗ ಆ ರಾಜಗಿಳಿಯು ರಾಜನಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಶ್ರೀವೃಂಢಾದ ಮಾವಿನಹಣ್ಣಿನ್ನು ತಂದಿತು. “ಮಹಾರಾಜ, ಆತಿ ಕವ್ಯದಿಂದ ಇದನ್ನು ನಾನು ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಇದನ್ನು ತಿಂದರೆ ದಿವ್ಯದೇಹಿಗಳಾಗುತ್ತಾರೆ. ದೇಹದ ರೋಗಗಳೆಲ್ಲ ನಿವಾರಣೆ ಹೊಂದುವನು. ಇದರಮ್ಮೆ ರುಚಿಕರವಾದ ಹಣ್ಣು ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ” ಎಂದಿತು. ಕಾಜನು ಇದ

ಕೊನ್ನಿಪ್ಪಿ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಮತ್ತು ಒಂದು ಕಿಡಿಕಿಯ ಬಳಿ ಇಟ್ಟನು. ಅದನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಮರೆತನು. ರಾತ್ರಿ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಸುಳಿಯತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ವಿಷಹಾನು ಆ ಹಣ್ಣನ್ನು ಕಚ್ಚಿತು. ಅದರೆ ಯಾರೂ ಅದನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ.

ಮುಂಜಾನೆ ರಾಜನಿಗೆ ಆ ದಣ್ಣನೆ ನೇನಷಾಯಿತು. ಅವನು ಅದನ್ನು ತರಿಸಿ ಕೊಯಿಸಿದನು. ತಾನು ತಿನ್ನುವ ಮೊದಲು ಒಂದು ತುಂಡನ್ನು ಸೇವಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವನು ಅದನ್ನು ತಿಂದ ಕೂಡಲೇ ವಿಷವೇರಿ ಮರಣ ಹೊಂದಿದ್ದು. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ಪ್ರದೇಶನಿಗೆ ಕೊಪವುಕ್ಕಿತು. ಆ ವಿಷದ ಹಣ್ಣನ್ನು ತಂದ ಗಳಿಯ ಮೇಲೆ ಆದು ಕಾಯಿಸಿತು. ತನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಈ ಗಳಿ ಅದನ್ನು ತಂದಿರಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಉಂಟಿಸಿದನು. ಅಂತಹ ಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಕಿ ಕೂಡಬೇಕಿರುತ್ತದ್ದಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅದನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಣಿಸಿ ತೋಂದನು. ಆ ದಣ್ಣನ್ನು ಒಂದು ತಗ್ಗಿನಲ್ಲಿ ಹುಗಿಸಿದನು.

ಮಳಿಗಾಲ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಆ ವಾವಿನ ಹಣ್ಣನಲ್ಲಿದ್ದ ಬಿಜವು ಮೊಳಿಕೆ ಒಡೆಯಿತು. ಸಣ್ಣ ಸಸಿ ದುಟ್ಟಿತು. ವರುಷಗಳು ಕಳೆದಂತೆ ಗಿಡವು ದೊಡ್ಡದಾಗುತ್ತ ಬಂದಿತು. ಕೆಲವು ವರುಷಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಆದು ಫಲ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಅದರೆ ಆದು ವಿಷವುಕ್ಕವೆಂದು ಎಲ್ಲರ ಭಾವನೆ. ಆದುದರಿಂದ ಯಾರೂ ಅದರ ಫಲವನ್ನು ಕೊಯ್ದು ತಿನ್ನಿತ್ತಿದ್ದಲ್ಲ. ಅದರ ಸಮಾಪ ತೆರ ಇಲ್ಲಾ ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರ ಹಣ್ಣನ್ನು ತಿಂದರೆ ತಕ್ಷಣ ಮರಣ ಹೊಂದು ವುದಾಗಿಯೂ ಜನರು ನಂಬಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಜೀವದ ಮೇಲೆ ಬೇಸರೆ ಬಂದ ವ್ಯಧ ಅಗಸನೊಬ್ಬನು ಆ ಮರದಡಿ ಬಂದನು. ತಂಡೆ ಮುಕ್ಕೆಳ ಜಗಳದಿಂದ ಒವನಿಗೆ ಜೀವದ ಮೇಲೆ ಜಿಗುಷ್ಟೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಪ್ರಾಣ ನೀಗಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಬಯಸಿದನು. ಆದುದರಿಂದ ಆ ಮರದ ಫಲವನ್ನು ಕೊಯ್ದು ತಿಂದನು. ಆದರೆ ಅವನು ಸಾಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ದೇಹದಲ್ಲಿದ್ದ ಅನೇಕ ರೋಗಗಳು ಪರಿಹಾರವಾದವು ಇದರಿಂದ ಸಂತೋಷವೊಂಡ ಆವನು ಮನೆಗೆ ಓಡಿ ಬಂದು ಈ ಸುಧಿಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಅವರೂ ಬಂದು

ಒಂದೊಂದು ಫಲವನ್ನು ತಿಂದರು ಅವರೂ ದಿವ್ಯದೇಹಧಾರಿಗಳಾದರು. ಈ ವಿಚಿತ್ರಪಾದ ಸುದ್ದಿ ರಾಜನ ಕೆವಿಗೂ ಮುಟ್ಟಿತು.

ಆಗ ಆ ಭೂಪಾಲ ರಾಜನ್ನಾಗೆ ಹಣ್ಣಿಗೆ ಗಳನ್ನು ತರಿಸಿದನು. ಒಂದನ್ನು ತನ್ನ ಸೇವಕನಿಗೆ ತಿನ್ನಲು ಕೊಟ್ಟಿನು. ಅದನ್ನು ತಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಆ ವೃದ್ಧನು ದಿವ್ಯದೇಹಧಾರಿಯಾದನು. ಆಗ ಆ ರಾಜನಿಗೆ ತಾನು ಕೊಂಡ ಗಳಿಯ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತು. ನಿರವರಾಧಿಯಾದ ಆ ಗಳಿಯನ್ನು ಕೊಂಡ ಸೆಲ್ಲಾ ಎಂದವನು ಹಂಬಲಿಸಿದನು.

ಇದನ್ನು ಹೇಳಿ ಉಗ್ರಸೇನನು “ಅದರಂತೆ ನೀನೂ ಈಗ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಡು. ಜೀವವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸು” ಎಂದನು. ಆದರೆ ಆ ವೇಶ್ಯೆಯ ಕಲ್ಲುಹೃದಯ ಕರಗಲಿಲ್ಲ. ಆವಳು “ಉಗ್ರಸೇನ ನಾನು ವಾರಾಂಗನೇ. ದಯೆ ದಾಷ್ಟಿಣ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಪುರುಷರ ಘನಕನಕ ಕೊನೆಗೆ ಪಾಣವನ್ನೇ ಹೀರು ವವಳು. ಆದುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ದಯಯುಂಟಾದಿತು ಹೇಳು” ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ಉಗ್ರಸೇನನು ಅದರಿಂದಲೂ ಅಧಿರಸಾಗದೆ “ಹಾಗಾದರೆ ಮಾಣಿಕಚಂದನ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೇಳಿ. ಆ ಮೇಲಾದರೂ ದಯು ದೋರಿದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿದೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡು” ಎಂದನು.

೧೭. ಮಾಣಿಕಚಂದನ ಕಥೆ

ಹೀಂದೆ ಪಾಟಲೀವುರದಲ್ಲಿ ವಿಕ್ರಮನೆಂಬ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಅವನವುಗನು. ಈ ರಾಜವುತ್ತನಿಗೆ ನಗರದ ಶ್ರೀಮಂತನೊಬ್ಬನ ಪುತ್ರನಾದ ಹಂತಿಂಚಂದನ್ನೊಡನೆ ಅಶ್ಯಂತ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದಿತು. ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಅವರಿಬ್ಬರು ಗೆಳೆಯಿದು. ಆದುದರಿಂದ ಶಬ್ದರೂ ಸಿಕಟೆದ ಮಿತ್ರರಾಗಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರುತ್ತಿರುವ ವಿಕ್ರಮನು ಕಾಲವಾದನು. ಅದಿಶ್ಯನಿಗೆ ಪಟ್ಟವು ದೊರೆಯಿತು. ಆ ಹೇಳೆ ಕೆಲವು ವರುಷಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯೂ ತೀರಿಕೊಂಡನು. ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಆ ಸಾಧನಸಲ್ಲಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯ ಮಗನು ಆಮ್ರ್ಯ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿಳ್ಳವನ್ನಾಗಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೇರೊಬ್ಬ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಸೇಮಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಗತ್ಯಂತತವಿರತಿಲ್ಲ.

ಅಗ ಅದಿತ್ಯನು ತನ್ನ ವಿಶ್ವನಾದ ಮಾಣಿಕಚಂದನನ್ನು ಕರೆಸಿ, “ಮಿತಾರ, ನಾವಿನರೂ ಬಾಲ್ಯ ಸ್ವೇಹಿತರು. ಅದುದರಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನಾಗಿ ನೇಮಿಸಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರ ಬಂದಿದೆ. ನೀನೂ ನಾನೂ ಒಟ್ಟಿಗಿ ದ್ವಂಡೆಯೇ ಆಯಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ದೇಶವನ್ನು ಆಳೋಡಿ” ಎಂದು ನುಡಿದನು.

ಆದರೆ ಮಾಣಿಕಚಂದನಿಗೆ ಅದು ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು “ಸಾಮಾನ್ಯನಾಗಿ ರಾಜ್ಯವಾಳುವ ಅನುಭವವಿಲ್ಲ. ವ್ಯಾಪಾರವೇ ನನ್ನ ಕುಲಕಸುಬು. ಇದರಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಲಾಭವೂ ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆ. ಸುಖಸಂತೋಷದಿಂದ ಇದ್ದೇನೇ. ಈಗ ಈ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಹಿಸಲು ನಿಪುಂಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಅದು ಅತಿ ಕರಿನ ಕೆಲಸ. ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನನ್ನೀಂದ ಏನಾದರೂ ತಪ್ಪಾದರೆ ನೀನು ಕೊಮೆಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ನನ್ನ ಪರಾಣಕ್ಕೂ ಗಂಡಾಂತರ ಬಂದಿತು” ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅದಿತ್ಯನು “ಮಿತಾರ, ನೀನು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಂತಿ ಮಾಡಬೇಡ. ನಾನು ಬುದ್ಧಿವಂತರನ್ನೇ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನಾಗಿ ನೇಮಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೇ. ಈಗ ನೀನೂ ಬಂದು ನೇರವಾದರೆ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದನು.

ಆರಸನ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ಮಾಣಿಕಚಂದನು ಅಮಾತ್ಯನಾದನು. ಘರ್ಜಿದಿಂದ ರಾಜ್ಯಪಾಲನೇ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಅದರಿಂದ ಆರಸನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಆ ಸಾಫಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಇನ್ನಿತರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಮಾಣಿಕಚಂದನ ಮೇಲೆ ಆಸೂಯೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಅದು ಕೊನೆಗೆ ದ್ವೈಷಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿತು. ಸರದಾರರೆಲ್ಲರೂ ಬಂದೆಡೆ ಗುಪ್ತ ಸಭೆ ಕಾಡಿಸ ಅವನನ್ನು ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಓಡಿಸಲು ಇಲ್ಲವೇ ಕೊಲ್ಲಲು ಹಂಚಿಕೆ ಹಾಡಿದರು. ಮತ್ತು ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನಿಗೆ ಅತಿ ಸುಂದರಿಯಾದ ತರುಣಿಯ ಚಿತ್ರವೊಂದನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು. ಅವಳು ಸಿಂಹಳದ ರಾಜಪುತ್ರಿಯೆಂದೂ ರಾಜನಿಗೆ ಯೋಗ್ಯಾಳಾದ ರಾಣಿಯಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದರು.

ರಾಜನು ಒಪ್ಪಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಸ್ತಾಪನನ್ನು ತೆಗೆದನು. ಸಿಂಹಳ ದ್ವೀಪಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ಕಣ್ಣೆಯನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದವರಿಗೆ ಆವಾರ

లుడుగొరిగళన్న కోడుపుదాగి నుడిదను. ఆదరే ఈ రాజకార్యవన్ను మాడలు ఒబ్బరూ ముందే బరలిల్ల. ఏకెందరే సింహాలుకై కన్నాధియాగి తేరళిదవరు ఒబ్బరూ మరళువంతిరలిల్ల. బండవరన్న ఆంతఃపురకై కళసుతిద్దరు. రాజపుత్రయు ఆవరన్న స్వాగతిసి ఒందు ఎలి అడికేయ డబ్బియన్న ఆవర ముందే ఇడుతిద్ద లు. ఆదరంతే అవరు ఎలి అడికి డబ్బియ ముళ్ళల తేగిద కూడలే ఉదరించినింద విషద గాళ చిసి ఆవర కణ్ణగళు కురుదాగుతిద్దపు. ఆ కారణ దింద ఒబ్బరూ ముందే బరలిల్ల. ఇదన్న కండ రాజనిగి చెంతియా యితు. ఆగ మాటికచందనన్న కళిసి కోడిబేచెందు ఆనేకరు రాజనిగి చొంధిసిదుదరింద ఆవసు ఆ కార్యవన్న ఆవనిగే ఒస్సిసి దను. ఈ కార్యదల్లి తనగి ప్రాణాపత్తు సిక్కియవేందు ప్రధాన మంత్రిగి తిళయదే ఇరలిల్ల. ఆవరూ రాజాజ్ఞేయన్న వింగలాగడే ఆవసు సింహల ద్విషపకై హోరటు హోదను.

సింహాల రాజనన్న కండు ఆవనిగి ఆమంఖ్యవాద లుడుగొరే అర్పిసిదను. బంద కారణవేనేందు రాజను కేళలు “ఆదు తమగే తిళయద విషయవల్ల” ఎందు లుక్కరవిక్కను. ఆవసు కన్నాధియాగియే బందిగువేనేందు రాజను అరితు మరుదిన రాజపుత్రయు భట్టి మాడిసుత్తేనేందు ఆప్సణికోట్టును. మాటికచందను హోరటు హోద మేలే రాజను తన్న మగలిదల్లి తేరళ “మగళే, పాటలి పురద రాజన అమాత్యను నమ్మ ఆ సాఫునకై బందిదాదనే. ఆ రాజను తరుణను. విద్యావినయ సంపన్నను. ఇంథ సంబంధపు నమగే దులఁభవాగిదే. ఆదుదరింద నీను వివేకదింద వత్ససు” ఎందు నుడిదను. ఆ రాజపుత్రయు తండెయ మాత్రన్న ఆలిసి, “తండెయే ఆ మంత్రయన్న నానిద్దల్లిగి కళిసికోడు” ఎందు హేళిదళు.

ఆదరంతే మరుదిన మాటికచందను రాజపుత్రయు భవ్యవాద అంతఃపురకై హోదను. ఆవశు ఆవసు స్వీహదింద స్వాగతిసి, ఉచిత ఆసనదల్లి కుళ్ళరిసిదళు. యోగక్కేమవసు విచారిసిదళు.

ಆ ಮೇಲೆ ವೀಕ್ಷಣೆಯೆಯ ಡಬ್ಬಿಯನ್ನು ಅವನ ಮುಂದೆ ತಂಡಿರಿಸಿ ತಾಂಬೂಲವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಳು ಅಗ ಮಾಡಿಕಚಂದನು “ರಾಜಪುತ್ರಿ, ನಾನು ಬಂದ ಕೆಲಸವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದು ಮುಗಿದ ಮೇಲೆಯೇ ತಾಂಬೂಲವನ್ನು ತಿಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಹಾಗೆ ನನ್ನ ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಕೂಡಾ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ರಾಜಸುತ್ತಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಃ ಷವಾಯಿತು. ಅವನನ್ನು ಆದರಿಸಿ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಳು. ಮಾಡಿಕಚಂದನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಮರಳಿದುದನ್ನು ಕಂಡು ಎಲ್ಲರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಜೀಕಿತರಾದರು.

ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ತನ್ನ ತಂಡಿಯ ಅಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಕಾವಲು ಗಾರರು ಹಾಗೂ ದಾಸಿಯರೊಂದಿಗೆ ಮಾಡಿಕಚಂದನೆಂದನೆ ಪಾಟಲೀ ಪುತ್ರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿಳು. ಆದಿತ ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊನೆಗೆ ಮದುವೆಗೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿದಳು. ಅವರೀವರ ವಿವಾಹವೂ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ನೇರವೇರಿತು. ರಾಜನು ಅಮಾತ್ಯನಾದ ಮಾಡಿಕಚಂದನಿಗೆ ಅಮಿತ ಉಡುಗೊರಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು. ಇದರಿಂದ ರಾಜಸಾಧನದೆ ಸರದಾರಂಗಿ ಇನ್ನುಷ್ಟು ಕೊಡುಪವಾಯಿತು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅಮಾತ್ಯನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ರಾಜನ ಅಂಗರಕ್ಷಕನೊಬ್ಬನ ವಿಶ್ವಾಸ ಪಡೆಯಲೇತ್ತಿಸಿದರು. ಅವನಿಗೆ ಅವಾರವಾದ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರು: ಅವನು ಅವರ ಬಲಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಮೇಲೆ “ಮಾಡಿಕಚಂದನಿಗೂ ರಾಜಪತ್ರಿಗೂ ಆಕ್ರಮ ಸಂಬಂಧಿಂದಿಯೆಂದು ನಿನು ಸುದ್ದಿ ಹರಡು. ಅದು ರಾಜನ ಕಿವಿಗೂ ಮುಟ್ಟಿಲು” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದರು.

ದುಷ್ಪರು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆ ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ಸಮಯ ಸಾಧಿಸಿ ರಾಜನಿಗೆ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ನುಡಿದನು. ಅದರಿಂದ ರಾಜನಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಕೊಡುಪ ಬಂದಿತು. ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನು ಮಾಡಿಕಚಂದನೆಂದನೆ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ “ಮಂತ್ರಿ, ತನ್ನ ಒಡಿಯನ ಪತ್ತಿ ಯೋಜನೆ ಅನ್ವಯಿಸಿದ್ದಿರುತ್ತಾಗೆ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಬೇಕು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಅಮಾತ್ಯನು “ಸ್ವಾಮಿ, ಅವನಿಗೆ ಮರಣ ಶಿಕ್ಷೆಯೇ ಯೋಗ್ಯವಾದುದು” ಎಂದುತ್ತರವಿತ್ತನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಬೇಕಾಜಣನು ತನ್ನ ಕರಾರಿಯಿಂದ ಮಾಡಿಕಚಂದವನ್ನು ಇರಿದನ್ನು ಆಮಾತ್ಯನು

ನೆಂಜಕ್ಕೆ ಬಿಡ್ಡನು. ಅಗ ಅವನು ಯೋರಿಯನ್ನೇ ತ್ರಿ “ಪ್ರಭು, ತಮಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಈ ಸಂಶಯ ಹುಟ್ಟಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ದುಃಖವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾರು ಈ ವಿಷವನ್ನು ತಮ್ಮ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದರೇ ನಾನರಿಯೆ. ಅಗಲಿ, ನಾನು ಸಾಯಲು ಹೆದರುವದಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಮರಣ ಕಟ್ಟಟಿದೆ. ಆಲ್ಲದೆ ರಾಜಕ್ಕೆ ಕೈಯಿಂದ ಮರಣ ಹೊಂದುವ ಭಾಗ್ಯ ಬಂದುದೂ ಒಳ್ಳೆಯಡೆಂದು ಆಯಿತು. ಆದರೆ ಸಾಯನವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಈ ಒಂದು ಅವವಾದ ಬಂದಿತಲ್ಲ ಎಂದು ವ್ಯಾಸನ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ಆದುದರಿಂದ ಯಾರು ನಿಮಗೆ ಈ ಸುಧಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರೋ ಅವರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಯೋಗ್ಯ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಸಿರಿ. ಅಗ ನಿಮಗೆ ಸಹ್ಯವು ವೇದ್ಯವಾಗುವದು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮರಣ ಹೇಳಬೇಕು ದಿನು.

ಆ ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ಅಂಗರಕ್ಷಕನನ್ನು ಕರೆದು ನಿಜಾಕಾರಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಆಚಾರ್ಯ ಸಿಸಿದನು. ಅಗ ಸರದಾರರು ಹೂಡಿದ ಒಳಂಚಲ್ಲಿ ಬಯಲಾಯಿತು. ಮಾಡಿಕಂಡನು. ನಿರಪರಾಧಿಯೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಗೂತ್ತಾಯಿತು. ತನ್ನ ಮಿತ್ರನ ಗುಣಗಳನ್ನು ನೆನನುತ್ತ ಅವನು ದುಃಖಿಸ ತೊಡಗಿದನು.

ಆ ರೇತಿ ಉಗ್ರಸೇನನು ವೇಶ್ಯಯ ಮುಂದೆ ನುಡಿಕು “ನನ್ನ ನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಡು” ಎಂದನು. ಆದರೆ ಅವಳು ತನ್ನ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಬದಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಉಗ್ರಸೇನನನ್ನು ಕಡಿಯಲು ಸಿದ್ಧಾಂತದಳು. ಆಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ ಮಂತ್ರ ಸುತನ ವಾತು ಕೇಳಿಸಿತು. ಅವಳು ಗಾಬರಿಯಾದಳು. ವ್ಯು ಬೆವರಿತು. ತಂಟಿಗಳು ಒಣಿದುವು. ಅಗ ಅವಳು “ಸಾಪ್ಯವಿಷ, ನನ್ನ ಜೀವವನ್ನು ಉಳಿಸುವುದಾದಿ ವಚನ ಕೊಡಿರಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೊಂಡು ನಾನೂ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು. ಅಗ ಉಗ್ರಸೇನನು “ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೇನುಮಾಸಕ್ಕಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಪಾಣವನ್ನು ತೆಗೆವ ವಿಚಾರ ನಿಲ್ಲಿಸಿಲ್ಲ” ಎಂದನು. ವೇಶ್ಯಯು. ಕೂಡಲೇ ಅವನ ಕೈ ಕಾಲುಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಹೆಗ್ಗಗಳನ್ನು ಬಿಂಬಿದ್ದಂತೆ. ಉಗ್ರಸೇನನು ನಗುತ್ತ ಕುಳಿದನ್ನು. ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನ್ನು. ಆತ್ಮಾದರದಿಂದ ಸಾಪ್ಯಗಳಿಸಿದನು. ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಾವ ಬಳಿಕೆಂದು ಹೆಸ್ತಿಯಾದ ವೇಶ್ಯಯನ್ನು ವಿಷದಿಂದ ಕೆಳಲ್ಲಿಸಿದನ್ನು”.

ಮೋಹಿನೀ, ಸುತ್ತಿಲೇಗೂ ನಾನು ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ “ನೀನಾ ದರ್ಶ ವಿವೇಕ ತಂದುಕೊಂಡು ನನ್ನನ್ನು ಏಡಿಸದೆ ಬಿಡು. ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡರೆ ನಿನಗೂ ಸುಖ ದೊರೆಯಲಾರದು. ನಿನಗೆ ಕೊನೆಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ವಾಗಬಹುದು. ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಚುಚ್ಚಬಹುದು. ಜನರು ನಿನ್ನನ್ನು ನಿಂದಿಸದೇ ಇರಲಾರರು. ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲಾರೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ತೃಪ್ತಿಗೊಳಿಸುವ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ನನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಕಾವಾ ತುರರಾಗಿ ಅನಂತ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೂಳಿಗಾದ ಇಂದ್ರ, ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ, ನಾರದ, ರಾವಣ, ವಾಲಿ, ಕೀರ್ತಕ, ಕಾರ್ತಿಕೀರ್ಯಾಜುಂ ಮೊದಲಾದವರ ಗತಿ ಏನಾಯಿತೆಂದು ಹೋಡು” ಎಂದು ಸುಜಿದೆನು. ಅದರಿಂದಲೂ ಅವಳ ಮುಖ್ಯದಿಂದ ಅಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ನಾನು ಒಬ್ಬ ತಪಸ್ವಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಕೇಳು—

೧೫. ತಪಸ್ವಿಯ ಕಥೆ

ವ್ಯಾಜೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಾರತಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಮುಷಿಯೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನು ಸೂರ್ಯೋಪಾಸಕ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದನು. ಆ ವಿದ್ಯೆಯ ಬಲದಿಂದ ಅವನು ಹೋಗಳನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ವೈದ್ಯರಿಂದ ನಿರಾಶಿ ಹೊಂದಿದ ಹೋಗಳು ಅವನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಧರಣಿಪಾಲನೆಂಬ ಅರಸನಿಗೂ ಈ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿತು. ಅವನಿಗೆ ಪಾಂಡುವರಣದ ಹೋಗದಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದ ಮಗಳೊಬ್ಬಳಿದ್ದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಅವಳನ್ನು ಈ ಭಾರತೀ ಮುಷಿಯ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಅವನು ನನುಕಿನಲ್ಲಿ ನದಿಗೆ ಸ್ವಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದು ದರಿಂದ ರಾಜಪುತ್ರಿಯನ್ನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿ ಹೊರಟು ಹೋಡರು. ಶೂರಾ ಬೆಳಗಾಗುವ ವೊದಲೇ ಭಾರತಿ ಮುಷಿಯು ಹೊರಟಿನು. ಕಾಲಿಗೆ ಆ ಸ್ತ್ರೀಕರೀರವು ತಗುಲಿತು. ಅವನು ಆಶ್ಚರ್ಯಭರಿತನಾದನು. ಕೆಳಗೆ ಬಗ್ಗಿ ಅವಳ ದೇಹದ ಮೇಲೆಲ್ಲ ಕೈಯಾಂಡಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವನ ಕೈಗೆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಕುಚ ಪ್ರಶಾಪಿಸಿದೆ. ಆ ಕೂಡಲೇ ಮುಷಿಗೆ ಕಾಮನಿಕಾರ

ವುಂಟಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೂ ಅವನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು. ಸುತ್ತು ಮುತ್ತಲೂ ಯಾರೂ ಜನರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಬಲಾತ್ಮಾರೆ ಮಾಡಣಿಡಿದುದನ್ನು ಕಂಡ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು “ಮಷಿಯೇ, ನಾನಿನ್ನು ಸಣ್ಣ ವಳ್ಳ. ಪುರುಷ ಸಂಪರ್ಕವಿಲ್ಲದವಳು. ರೋಗರ್ಗಸ್ ಖಾಗಿಯೂ ಇದ್ದೇನೇ ಆದುದರಿಂದ ಈಗ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಲಾತ್ಮಾರೆ ಮಾಡಬೇದ. ಮೊದಲು ನನ್ನ ರೋಗನನ್ನು ಗುಣಮಾಡು. ಆ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನೇ ಮದುವೆ ಯಾಗುತ್ತೇನೇ” ಎಂದು ನುಡಿದಳು.

ಅದರೆ ಆ ವಿವೇಕದ ಮಾತು ಮಷಿಗೆ ರುಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಕಾಮೋದ್ರೀಕನಾಗಿದ್ದು ದರಿಂದ ಅದೊಂದನ್ನು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ನ್ನು ತೃಪ್ತಿ ಪಡಿಸಿ ದರೆ ಮಾತ್ರ ರೋಗನನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಅವಳು ಒಪ್ಪಿ ದುದರಿಂದ ಅವಳಿಣಿನೇ ರತ್ನಾಸಕ್ತನಾದನು. ರತ್ನಲೀಲೆ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ನದಿಗೆ ತೆರಳಿ ಸ್ವಾನೆ ಮಾಡಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯಿದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತು ಅವಳ ರೋಗ ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಲು ಯಶ್ವಿ ಸಿದನು. ಅದರೆ ಅವನಿನ್ನು ಯಶ್ವಿ ಸಿದರೂ ಅದು ಸಫಲವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಹೆದ ರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಲೋಕಾಪವಾದ ಬರುವುದೆಂದು ಹೆದರಿದ. ಅಪಕ್ಷೀತಿ ಬರುವುದು ನಿಶ್ಚಯನೆಂದೂ ಯೋಚಿಸಿದ. ಕೊನೆಗೆ ಅವಳನ್ನು ಒಯ್ದಿನದಿಂದ ದಂಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಹೊಂಡದಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಮೇಲೆ ಉಸುಕು ಮುಚ್ಚಿದನು.

ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ದಾಸಿಯರು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಭಾರತಿ ಮಷಿಯ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅದರೆ ಆಲ್ಲಿ ರಾಜಪುತ್ರಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಗಾಬರಿಯಾದರು. ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಅವಳನ್ನು ಹುಡುಕಿದರು. ಮಳಲಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಹಜ್ಜೆಗಳು ಕಾಣಿಸಿದುದರಿಂದ ಆಲ್ಲಿ ತೆರಳಿ ಉಸುಕನ್ನು ಆಗಿದರು. ಆಗ ಆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯನ್ನು ಕಂಡು ತಬ್ಬಿಬಾಧಿಸಿದರು. ಅವಳನ್ನು ಹೊರತೆಗೆದು ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದರು. ಪ್ರಾಣವಿನ್ನು ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬಂದಿತು. ಆಗ ಅವಳು ಸನ್ನೇ ಯಿಂದಲೇ ಮಷಿಯ ಕಡೆ ಕೈ ತೋರಿಸಿದಳು. ಅವಳನ್ನು ಈ ದುರವಸ್ತಿಗೆ ಈಡುಮಾಡಿದವನು ಅವನೇ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು. ರಾಜ

ಇಗೂ ಈ ಮುದ್ದಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಕೂಡಲೇ ಸೈನಿಕರು ಬಂದು ಅವನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಗಲ್ಲಿಗೆರಿಸಿದರು.

ಸುಶೀಲೆ, ಅದರಂತೆ ನೀನೂ ಕಾಮಾತುರಭಾಗಿ ಇಸ್ತಾಯಕ್ಕೆಕೊಂಡಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಅನಿತಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿರಾದ ಸ್ತೋ ಪುರುಷರನ್ನು ರಾಜರು ನಾನಾ ಶೀತಿಯಾಗಿ ಜಿತ್ತುಹಿಂಸಿಗೆ ಗುರಿಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಈ ಕಾವೇರೀ ದ್ವೀಪದಿಂದ ಸ್ವತಃ ಸ್ತೋ ಪುರುಷರಿಗೇ ಹಾನಿಯಿದೆ. ಅವರ ದ್ವಷ್ಟಾ, ಯೂವನ, ಕೀರ್ತಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಾಶವಾಗುತ್ತವೆ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ವಿನೇಕದಿಂದ ಬಿಗಳಿಡಿದಿರಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ತಪ್ಪಬಾರದು. ನಾನು ಇಪ್ಪರವರಿಗೆ ಅನೇಕ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಇನ್ನೂ ದರೂ ಧರ್ಮಬ್ರಾಂಧಿಯಿಂದ ವತ್ತಿಸು. ಮನಿಯನ್ನು ಶ್ಯಾಜಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆನು. ಅದರೆ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲ ಬೋಗರ್ ಲ್ಲ ಮೇಲೆ ಹೊಯ್ದ ನೀರಿನಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. “ವೈದ್ಯಶ್ರೇಷ್ಠನೇ, ನಾನಿನ್ನ ಮನಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವವರೆಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ದರೂ ಕರೆದು ಹೊಂದು ಹೋಗಿರಿ. ನಾಳಿ ಸಂಜೆ ನಾನು ಪುರುಷವೇಷ ಧರಿಸಿ ಅಂಬಾ ಭವಾನಿ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಈದುರೆಗಳನ್ನೇ ರಿಂದಿಳಿಗಳಿಗೆ ಶೋಭನ ಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗೇಇಂ” ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ನಾನು ಅದಕ್ಕೆನ್ನೂಪ್ರಲೇಖಿಕಾ ಯಿತು ಮತ್ತು ಮರುದಿನ ರಾತ್ರಿ ಇಬ್ಬರೂ ಕುದುರೆ ಏರಿ ಶೋಭನಪುರಕ್ಕೆ ಹೋದೆವು. ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಿತ್ರನ ಮನಿಯಲ್ಲಿ ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟೇ.

ಸುಶೀಲೆಯು ಓಡಿ ಹೋದ ಸುದ್ದಿ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಗೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿತು. ಅವಳ ಪತಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ ಸಂದೇಹ. ಅವಳ ಜಿನ್ನಾಭರಣಗಳನ್ನು ನಾನು ಅಪಹರಿಸಿರುವೆನೆಂದು ರಾಜನಲ್ಲಿ ದೂರು ಕೊಟ್ಟೇನು. ಮತ್ತು ಸೈನಿಕರು ಬಂದು ಮನಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹುಡುಕಿದರು. ಅದರೆ ಅವರಿಗೆ ಏನೂ ನಿಗಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಸುಶೀಲೆಯನ್ನೂ ಅಲ್ಲೇ ಇಂಸಿ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಿ ಬೇರೊಂದು ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋದೆನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಲಿದ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಮೇಲೆ ಶೋಭನ ಪುರದ ಮಿತ್ರನು ನನಗೊಂದು ಪಶ್ವವನ್ನು ಬರಿದು ಕಳಿಸಿದನು. ಸುಶೀಲೆಯು ದುರ್ಘಾಗ್ರ ಪ್ರವೃತ್ತಿಭಾಗಿರುವಕೆಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ಬರೆದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಓಡಿ ಸೈಕ್ಕಿಡಿ ನಷಗೆ ಬಹಳ ವ್ಯಾಸನವಾಯಿತು. ನಾನು ಮತ್ತೆ ಶೋಭನಪುರಕ್ಕೆ

ಬಂದವನು ಸುಶೀಲೆಯ ಮನೆಯ ಬಳಿಯೇ ಅಡಗಿನಿಂತೆ. ರಾತ್ರಿ ಅವಳ ವಿಟಪುರುಷನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದು ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಗೂ ಚಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ನಾನು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ದೂಡಿದೆ. ನನ್ನ ಧನಿ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಆವಳು ತುಂಬಾ ಗಾಬರಿಯಾದಳು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಲು ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆಯೂ ಹಿಡಿಯಿತು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆಯೇ ಬಹಳ ಮೃದು ಮಧುರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿಸಿದಳು.

ಆದರೆ ನನಗೆ ಅದೋಂಡೂ ಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯನ್ನೇಲ್ಲ ಮುದುಕಿದೆ. ಆಗ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬಳು ಶ್ರೀ ಕುಳಿತಿದ್ದುದು ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. “ಅವಳು ಯಾರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಆಗ ಸುಶೀಲೆಯು “ನೀವು ಹೋದ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಬೇಸರವಾಗುತ್ತು. ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ದೆಯೂ ಬರುತ್ತಿರಲ್ಲ. ಆದಕ್ಕೆ ನೇರಮನೆಯಾಕೆಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಾತಿದ್ದೇನೇ” ಎಂದಳು. ನನಗೆ ಆ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೂಡಲೇ ಆ ನೇರಮನೆಯಾಕೆಯ ಸೀರೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಳೆಯತೊಡಗಿದೆ. ಸುಶೀಲೆಯ ಹೋರೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಣವಾಯಿತು. ಆಗ ನಾನು “ಇನ್ನು ನೀವು ನನ್ನ ನ್ನು ನಂಬಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಇವ್ವ ವಿದ್ದಂತಿ ನೀನು ಇರು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೋರಟು ಬಂದಿನು. ಸುಶೀಲೆಯು ಅದೇ ವಿಟಪುರುಷನೊಡನೆ ವಾಸಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಆವನು ಅವಳ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ವೈಮಾಸಕ್ತನಾದವನಂತೆ ನಟಿಸಿದನು. ಆವಳು ನಂಬಿದಳು. ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಆವಳಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಚಿನ್ನಾ ಭರಣಗಳನ್ನು ಆವನು ಅವರಿಸಿದನು. ಆವಳ ಜಿವನ ನಿವಾರಕವೂ ನಡಿಯದಂತೆ ಆಯಿತು. ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಆವಳು ವೇಶಾಘವೃತ್ತಿಗಿಳಿದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ದಲ್ಲಿ ರೋಗಗಳ ಬಾಧೆಗಳಿಂದ ಬಳಲತೊಡಗಿದಳು. ವೃಣಾಗಳಿಂದ ಆವಳ ಹೋರೆ ಹಾಗೂ ಅಂಗಾಂಗಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕಳೆಗಟ್ಟು ಹೋದುವು.

ಕೆಲವು ಕಾಲ ಕಳೆದ ಬಳಿಕ ಶೋಭನವುರಕ್ಕೆ ನಾನು ತೆರಳಿದಾಗ ನನ್ನ ಮಿಶ್ರನು ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದನು. ಆವಳ ಕಥೆ ಕೇಳಿ ನನಗೆ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಯಿತು. ನಾನು ಆವಳಿದ್ದಲ್ಲಿ ತೆರಳಿ ಮಾತನಾಡಿಸಿದೆ. ಫನ್ನು ನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಆವಳ ಕಣ್ಣಗಳಿಂದ ಸೀರು ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಸುರಿಯತೊಡಗಿತು. “ವೈದ್ಯವರನೇ, ನನಗೆ ಈ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಯೂವ

ಆಶಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಬೇಗನೇ ಮರಣ ಬಂದರೆ ಒಳ್ಳೆದು. ಬರುವೆಡಿಲ್ಲವಲ್ಲ ! ಅಂತಹ ಒಂದು ಬೈಷಧವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಉಪಕಾರವಾಗುತ್ತದ್ದು. ಎಂದು ಸುಧಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಇನ್ನು ಪ್ರವಿಶಾವವಾಯಿತು. ನಾನು ಸಮಾಧಾನದ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಅವಳ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಜಣವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿ ಆದರೆ ರೋಗವು ಬಂತು ಅವಳು ಬೇಗನೇ ಮರಣ ಹೊಂದಿದಳು.

ಮೋಹಿನೀ, ಸೀನಾದರೂ ಆ ಸುಶೀಲೆಯಂತೆ ಸತ್ಯಲದವಳು. ಸೀನೂ ಅವಳಂತೆ ದುಬುಂದಿಗೊಳಗಾಗಬೇಡ. ಅದರಿಂದ ಕೊನೆಗೆ ತನಮನಧನಗಳೆಲ್ಲ ನಾಶವಾಗುತ್ತವೆ. ನಾನೂ ಆ ಮೋಹ ಜಾಲದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ನಾನಾ ದುಃಖ ದುಮ್ಮಾನಗಳಿಗೊಳಗಾಗಿದ್ದೆ. ಕೊನೆಗೆ ದೇವರ ದಯಿಯಿಂದಲೇ ಅದರಿಂದ ಪಾರಾದೆ. ಪಶುಪತಿಗಳು ಕೂಡಾ ಅನ್ಯ ಜಂತುಗಳೊಡನೆ ಸಂಸರ್ಗ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದೆ. ನನ್ನ ಹಿತೋಪದೇಶ ದಿಂದ ಮೋಹಿನಿಯ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವಾದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಅವಳು “ವೈದ್ಯನೀ, ಸೀನು ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಅಜ್ಞಾನವು ತೊಲಗಿತು. ಶ್ರೀಯರು ವಿದ್ಯಾವಿಹೀನರಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಅವರು ಬೇಗನೇ ದುರ್ಭಾರಕೆನ್ನಾಗುತ್ತಾರೆ. ವಿದ್ಯಾವಂತರಾದರೆ ಸುಬುಂದಿಯಿಂದ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಕಾಮವು ಅಸ್ವಭಾವಿಕವಲ್ಲ. ಶ್ರೀಪುರುಷರೆಲ್ಲರೂ ಅದರ ಬಲಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಂತಹ ಇನ್ನಿಯನ್ನೂ ಅದು ಬಾಧಿಸಿತು. ಪುರುಷರಿಗಂತಲೂ ಶ್ರೀಯರಿಗೆ ಅದು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನಗೊಂದು ಕಥೆಗೊತ್ತಿದೆ. ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ವಿವರಿಸತೋಡಿದಳು.

೧೪. ನಯೋವ್ಯಧರ ಕಥೆ

ಕಾಶ್ಮೀರ ನಗರದಲ್ಲಿ ಶ್ರವಿಕ್ರಮನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಅರಸನಿದ್ದನು. ರಾಶ್ರಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವನು ವೇಷಪಲ್ಲಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಗರವನ್ನು ಸುತ್ತುತ್ತಿದ್ದನು. ಪ್ರಜೆಗಳು ಯಾವ ರೀತಿ ಬಾಳಿ ಬದುಕುತ್ತಿದಾರೆಂದು ಅವನು

ನೋಡಲೇಶ್ವಿ ಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಹಾಗೆ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಗಳದಲ್ಲೇ ವಯೋವೃದ್ಧರಾದ ಇಬ್ಬರು ರತ್ನಾಸಕ್ತರಾಗಿದ್ದುದು ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿಡ್ಡಿತು. ಕೆಡಿಕೆಯ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಅವರು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ವಿಕ್ರಮನು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಮನೆಯ ಗುರುತು ಹಿಡಿದು ಹೊರಟ್ಟಿ ಹೋದನು. ಮರುದಿನ ಚಾರಣನ್ನು ಕಳಿಸಿ ಆ ಮುದುಕ ಮತ್ತು ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಆರಮನಿಸಿದನು. ಅದರ ಕಾರಣವನ್ನು ಚಾರರು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಆಗ ಆ ವಯೋವೃದ್ಧರಿಬ್ಬರೂ ಕಂಗಟ್ಟಿರು. ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ತೋಚದಾಯಿತು. ಚೊನೆಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಮುದುಕನು ಕೈಯೊಳಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಕ್ಷಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಮುದುಕಿಯು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಾದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವರು ಅರಮನಿಸಿ ತೆರಳಿದರು.

ಅವರನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಶ್ರೀವಿಕ್ರಮ ರಾಜನು “ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಇಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಏನು ಸಂಬಂಧಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಆಗ ಅವರು “ಗಂಡಹೆಂಡತಿ” ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿರು ಆಗ ಆ ರಾಜನು “ನೀವಿಷ್ಟು ವಯೋವೃದ್ಧರಾದರೂ ವಿಷಯಾಭಿಲಾಷೆಯು ತೀರಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಆಗ ಆ ಮುದುಕನು ತನ್ನ ಕೈಯೊಳಗಿದ್ದ ಆಕ್ಷಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಸುರಿಸಿದನು. ಮುದುಕಿಯು ಬಾದಿಯನ್ನು ಸುರಿಸಿದಳು. ಅದರ ಅರ್ಥವೇನೇಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಹೊಕೆಯಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಆ ಮುದುಕನು “ಮಹಾರಾಜ, ನನಗೆ ದಿನಂ ಪ್ರತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಕ್ಷಯ ಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಆಕ್ಷಯನ್ನು ತಿನ್ನುವ ವರಿಗೆ ಕಾಮವಾಸನೆಯಂಟೇ ಉಂಟು. ಅದನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆಕ್ಷಯ ತಿನ್ನುವುದು ನಿಂತಾಗ ವಿಷಯವಾಸನೆ ತೊಲಗುತ್ತದೆ” ಎಂದುತ್ತರವಿತ್ತನು. ಆ ಮೇಲೆ ಆ ವೃದ್ಧಿಯು “ಮಹಾಪ್ರಭು, ಸ್ವರಣ, ದರ್ಶನ ಹಾಗೂ ಸೈರ್ಗಳಿಂದ ಪುರುಷರಿಗೆ ಕಾಮಾತುರಪುಂಟಾಗುವದು. ಆದರೆ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಹಾಗಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೂ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಶರೀರವು ಭಸ್ಯವಾಗಿ ಹೋದ ಮೇಲೆಯೇ ಆದು ನಿಲ್ಲಿತ್ತದೆ” ಎಂದಳು. ಆ ದಂಪತಿಗಳ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳ ಶ್ರೀವಿಕ್ರಮನು ಸಂತೋಷಭರಿತನಾದನು ಮತ್ತು ಅವರನ್ನು ಆದರಿಸಿ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿನು. ಅದರಂತೆ ವೈದ್ಯವರನೇ, ನಾನೂ ಮನುಷ್ಯ ಜೀವ.

ಶರೀರವಿರುವ ವರೆಗೆ ಆ ಕಾಮಬಾಧೀಯು ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಉಪದೇಶದಿಂದ ಅದು ಪರಿಹಾರವಾಗಲಾರದು. ಆದರೆ ಅಂತಹ ದಿನ್ಯ ಚೈವಧವೀನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಕೊಡಿರಿ. ಅದನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತೇನೇ.”

ಆಗ ಹೋಹನದಾಸನು “ಹೋಹಿನೀ, ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಕಾಮವಾಸ ನೆಯು ವಿಶೇಷವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದೆಯಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಲಜ್ಜೆಯೂ ಇದೆಯಲ್ಲ! ಮಾನ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದೊಡ್ಡದು. ಹಿಂದೆ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ನೀತಿಭ್ರಂಷ ಖಾಗಿರುವಳಿಂದು ಯಾರೋ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿದಾ ಕ್ಷಣನೇ ಶ್ರೀವಿಕ್ರಮ ರಾಜನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಪ್ರಾಣಹರಣ ಮಾಡಿದನು. ಆದುದರಿಂದ ನೀನೂ ಲಜ್ಜೆಯನ್ನು ಬಿಡಬೇಡ” ಎಂದನು. ಆಗ ಹೋಹಿ ನಿಯು ವಿಕ್ರಮನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಲು ಆತ್ಮರಪಟ್ಟಿಳು.

೮೫. ವಿಕ್ರಮನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಥೆ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾಯಾ ನಗರದಲ್ಲಿ ಅಚಿತಸೇನನೆಂಬ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಅನೇಕ ಪತ್ತಿಯರೂ ಮಕ್ಕಳೂ ಇದ್ದರು. ಅಚಿತ ಸೇನನು ಮರಣಹೊಂದಿದ ಮೇಲೆ ಹಿರಿಮಗನು ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಆದರೆ ಅವನು ಧರ್ಮದಿಂದ ರಾಜ್ಯವಾಳಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ಎರಡನೇ ತಮ್ಮ ನಾದ ಶ್ರೀವಿಕ್ರಮನು ರಾಜನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಿ ತಾನೇ ರಾಜನಾದನು. ಅವನ ಆಳಕೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯವು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಲಾರಂಭಿಸಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಶ್ರೀವಿಕ್ರಮನು ತನ್ನ ಪಟ್ಟದ ರಾಣಿಯಾದ ಕಮಲೀಯಾಡನೆ ಭೋಜನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಮಹ್ಯದ ಅಡಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಆದರೆ ರಾಣಿಯು ಆ ಮಹ್ಯವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ತಿಂದರೆ ಪರಪರುವ ಸಂಗದೀಷವು ಬರುತ್ತದೆಂದು ನುಡಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಮಹ್ಯವು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕಿತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ರಾಜನು ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕ್ತಿತನಾದನು. ಮಂತ್ರವಾದಿಗಳನ್ನೂ, ಚೌರೀತಿಷ್ಯರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಅದರ ಆರ್ಥವೇನೆಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಯಾರಿಂದಲೂ ಹೇಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮೇಲೆ ರಾಜನು ತನ್ನ ಕುಲಪುರೀಹಿತರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಕೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯ ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಅವರ ಬ್ರಾಹ್ಮಕ್ಕೆ ಗಂಡಾಂಶರ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ ಎಂದು ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕಿದನು. ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಸಮಯಾನಕಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಲೆಂತ್ರರ ಹೇಳುವುದಾಗಿ ಕುಲಪುರೋಹಿತನು ನುಡಿದನು.

ವುರೋಹಿತನು ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಚಿಂತಿಯಿಂದ ಮಲಗಿದನು. ಅನ್ನ ಆಹಾರಗಳ ಮೇಲಿನ ಆಸೆಯನ್ನು ಒಟ್ಟಿನು. ಅವನ ದುರವಸ್ಥಿ ಕಂಡು ಅವನ ಮಗಳಾದ ಬಾಲಪಂಡಿತೆಯು ದುಃಖಿತಳಾದಳಿ. ತಂದೆಯನ್ನು ನಾನಾ ರಿತಿಯಾಗಿ ಸಮಧಾಯಿಸಲ್ಪಿತ್ತಿ ಸಿದಳು. ಆಗ ಅವನು ರಾಜಸ್ಥಾನ ದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಆಗ ಆ ಬಾಲಪಂಡಿತೆಯು ಬಹಳ ಖ್ಯಾತಾದಳಿ. “ತಂದೆಯೇ, ರಾಜನ ಮೈತ್ರಿ. ಜೂಜಾಗಾ ಶರ ಸತ್ಯವಾಕ್ಯ, ಸರ್ವ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಘ್ರಗಳ ಕ್ಷಮೆ, ಸ್ತ್ರೀಯರ ಕಾಮ ಕಾಂತಿ, ಸವುಂಪಕನಲ್ಲಿ ಹೈರ್ಯ, ಮಧ್ಯಪಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಪರಮಾರ್ಥ ವಿಕಾರ, ಕಾಗೆಯಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರ ಬುದ್ಧಿ, ನದಿಯಲ್ಲಿ ಕೃಷಣ ಆಶಿಸುವದು ತಪ್ಪಿ. ಅದಕೂ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ದೇವರು ಮತಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವದರಿಂದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಶಕ್ಯವಿದೆ. ನೀನು ರಾಜನಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿ “ನನ್ನ ಮಗಳು ಯೋಗ್ಯ ಲುತ್ತರ ಹೇಳುವಳು” ಎಂದು ಹೇಳು” ಎಂದಳು.

ಮರುದಿನ ಈ ಬಾಲಪಂಡಿತೆಯು ರಾಜಸಭೀಗೆ ತೆರಳಿದಳು. ಅವಳು “ಮಹಾರಾಜ, ಮತ್ತುವು ನಕ್ಕುದುದು ಅಧಿಪಾ ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದುದು ಸೋಜಿಗೆದ ಸಂಗತಿಯೇ ಸರಿ. ಇಪ್ಪುರವರಿಗೆ ಇಂಥ ವಿಚಾರವನ್ನು ಯಾರೂ ಕಂಡಿಲ್ಲ; ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಇದು ತೀರಿ ಆಸಂಮುಜಸವಾಗಿದೆ. ಇದು ಮಹಾರಾಜ ರಿಗೆ ತಿಳಿಯದ ವಿಷಯನೇನಲ್ಲ. ಆದರೂ ಸಂಶಯವುಂಟಾಗಿಲುವದರಿಂದ ಅದನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ನಾನೇಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೀನೇ” ಎಂದಳು. ರಾಜನು ಒಪ್ಪಿದುದರಿಂದ ಆ ಬಾಲಪಂಡಿತೆಯು ಸುಂದರಸೇನನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದಳು.

೧೬. ಸುಂದರಸೇನನ ಕಥೆ

ಸುಂದರಸೇನನನೆಂಬ ರಾಜನು ಅಮರಾವತಿ ರಾಜ್ಯ

ದಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಮ್ಮೆ ಶತ್ರುಗಳು ಅವನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದರು. ಸುಂದರಸೇನನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರ ಹಾಗೂ ಸೈನಿಕರೊಂದಿಗೆ ಆಭೀಧ್ಯವಾದ ಒಂದು ಕೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯಪಡಿದನು. ಕೊಟ್ಟಿಗೆ ಆಹಾರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ತೆರಳದಂತೆ ವೈರಿಗಳು ಯಶ್ವಿ ಸಿದರು. ಆದರೆ ಕೊಟ್ಟಿಯೊಳಗೇ ಆನೇಕ ವರುಷಗಳಿಗೆ ಸಾಕಾಗುವವ್ಯಾ ಆಹಾರವಿದ್ದು ದರಿಂದ ಸುಂದರಸೇನನು ಅಂಜಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಇದು ವರುಷಗಳ ವರಿಗೂ ಯುದ್ಧ ಸಾಗಿತು.

ಆದರೆ ಮುಂದಿನ ವರುಷ ಮಳೆಯೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮುಂದಿನ ವರುಷವೂ ಹಾಗೆಯೇ ಆಯಿತು. ಕೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಆಭಾವ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆಗ ಸುಂದರಸೇನನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಸರದಾರನನ್ನು ಕರೆದು ಮಂತ್ರಾಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು. ಕೆಲವರು ಸಂಧಾನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂದರು. ಕೆಲವರು ಯುದ್ಧ ಸಕ್ತರಾಗಿಯೇ ಇಡ್ದರು. ಶರಣಾಗತರಾಗುವುದೇ ಉಚಿತ ವೆಂದು ಕೆಲವರಿಗೆ ತೋರಿತು. ತಂತನ್ನ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕನುಗುಣವಾದ ಆಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಅವರು ಕೊಟ್ಟರು. ಸುಂದರಸೇನನಿಗೆ ಆ ಉತ್ತರಗಳಿಂದ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ತನ್ನ ರಾಣಿಯನ್ನು ಕಂಡನು.

ರಾಣಿಯು ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಥಿಳಿದುಕೊಂಡಳು. “ಮಹಾರಾಜ, ನಿಮ್ಮ ಕವ್ಯಪು ನನ್ನ ಕವ್ಯ. ನಿಮ್ಮ ಆಪಕ್ತಿತ್ವ ನನ್ನ ಆಪಕ್ತಿತ್ವಯೇ ಸರಿ. ಅಬಲೆಯಾದ ನನ್ನೀಂದ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಲಾದಿತೇ? ಆದರೂ ಒಂದು ದಿನದ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡಿರಿ. ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಆಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಅರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು. ರಾಜನು ಒಸ್ತಿ ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಆ ಮೇಲೆ ರಾಣಿಯು ಒಂದು ಗುಪ್ತ ಪತ್ರವನ್ನು ಬರೆದು ನಂಬಿಗಳ್ಳಿಗೆ ಖಾದ ತನ್ನ ದಾಸಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ವೈರಿ ರಾಜನ ಡೇರಿಗೆ ಕಳಿಸಿದಳು. “ನಾವು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ವರುಷಗಳ ವರಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಬಲ್ಲಿವು. ಅಪ್ಯಾಕಾಳಕ್ಕಿಂತ ಸಂಗ್ರಹ ನಮ್ಮುಲಿದೆ. ಆದರೆ ನೀರಿನ ಆಭಾವದಿಂದ ನಮಗೆ ತೋಂದರೆಯಾಗಿದೆ. ನೀರು ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನೀವು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕು. ಧರ್ಮ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲು ಮನಸ್ಸಿದ್ದರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದು ರಾಣಿಯು ಬರೆದಿದ್ದಳು. ಆದಕ್ಕೆ ಆ ರಾಜನು “ನೀವು ನೀರಿನ ಆಭಾವದಿಂದ

కష్టచేంద్రియగాగిరువుదు నమగే గొత్తిడే. ఆదరే ఇదు దైవాధిఎన. మళీ బందరే నిమగే జయ దొరెయలూ బహుదు” ఎందు బరేదు కళిసిదను.

రాణియు ఈ పత్ర హాగూ ఆదక్కే బంద ఉత్తరవన్ను సుందర సేననిగే తెల్పిరిసి “మహారాజ, దైవిభ్రంథి ఇద్దరి ఇందే మళీ బందితు. నావు అవన్నే ప్రార్థిసబేకు. అవనిగే దయబారిద్దరి శరణాగతరాగువుదు లేసు. వైరిగళు నమ్మన్ను దయయింద నడెసి కొండారు” ఎందు హేళిదళు. ఆదన్ను కేళి రాజను దేవర ప్రాధ్యనే నడెసిదను. ఆందే రాత్రి వితేష జడి మళీ బిత్తు. ఆందే సందభ్య నోడి సుందరసేనన స్తోనికరు ఉత్సాహభరితరాగి యుద్ధ వన్నా రంభిసిదరు. వైరిగళు ఓడి హోదరు”

మహారాజ, ఆదరంతే నిఱను కేళిద ప్రత్యేగి నాను ఏను ఉత్తరవన్ను హేళలి. నిఱనే ఆదన్ను బల్లవరోడనే కేళిదరి యోగ్య ఉత్తరకొట్టరు. ఆదరి..... ఈ తెల్లుక్కొందన్ను హేళుతేసేని. నిన్న ప్రత్యేగి ఆదే ఉత్తర” ఎందళు. బాలపండితెయాదిద ఆ తొల్లుకద అధ్య రాజనిగాగలిల్ల. ఆగ ఆవను “ఆదర ఆధ్యవన్ను హేళిదరి సుమతియ పత్తియంతే నిఱనూ కొనేగి పశ్చాత్తాపపడబే కాదితు” ఎందళు. ఆదన్ను కేళలు రాజను బయసిదురింద బాలు పండితెయు హేళలారంభిసిదళు. “వోహినీ కేళు ఆదన్ను హేళు తేసే” ఎందు వోహనదాసను మత్తె ఆదన్ను ఆరంభిసిదను.

12. సుమతియ పత్తియ కథ

పూర్వకాలదల్లి కాత్మీర్ సగరదల్లి సుమతి ఎంబొబ్బ వ్యాపారియద్దను. వోదలు అవను బహచ ధనికనాగిద్దను. ఆదరే దురదృష్టింద వ్యాపారదల్లి ఆవనిగే బహచ నష్టపోదగితు. బడతన బందితు, యారూ అవనన్ను మాతనాడిసలిల్ల. కాడిగి హోగి కట్టగి

ಕಡಿದು ತಂದು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿ ಅವನು ಜೀವನನಿರ್ವಾಹಕವನ್ನು ಸಾರಿಸ ಹೇಳಾಗಿ ಬಂದಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಆಲೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗೆ ಒಂದು ದೇವಸ್ಥಾನ ಗೋಚರಿಸಿತು. ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಒಳಹೊಕ್ಕು ನೋಡಿದ. ಆಗ ಆಲ್ಲಿ ಮರದಿಂದ ಕೆತ್ತಿದ ಒಂದು ಗಜಾನನ ಮೂರ್ತಿ ಇದಿತ್ತು. ಅದನ್ನೇ ಇತ್ತು ಒಡಿದರೆ ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳ ವರಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಗೆರೂಗುತ್ತದೆ ಎಂದವನು ಭಾವಿಸಿದನು. ಆ ರೀತಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಕೊಡಲಿಯನ್ನೇ ತ್ತಿದನು, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಗಜಾನನ ಮೂರ್ತಿಯು “ಸುಮತಿ, ನೀನು ನನ್ನನ್ನ ಕಡಿಯಬೇಡ. ನೀನು ದಿನಂಪ್ರತಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಾ. ನಿನಗೆ ಈದು ಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೀನೆ. ಅದನ್ನು ತಿಂದು ನೀನೂ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಸುಖದಿಂದಿರಿ. ಆದರೆ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಬೇಡ” ಎಂದಿತ್ತು.

ಸುಮತಿಯು ಆದಕ್ಕಾಪ್ಪಿ ಪ್ರತಿದಿನ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿನ ನೆವಡಿಂದ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಬರುವಾಗ ಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ತರುತ್ತಿದ್ದನು. ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಹೆಂಡತಿಯು ಒಂದು ಭಕ್ತಿವನ್ನು ನೇರಿಸುನ್ನೇಯ ತನ್ನ ಗೆಳತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು.

ದನ್ನು ತುಪ್ಪದಿಂದಲೇ ತಯಾರಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿದು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿ ಜೀವಿಸುವವರು ಇಂತಹ ಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ನೇರಿಸುನ್ನೇಯವಳಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಗೆಳತಿಯೊಡನೆ ಕೊಡಾ ಕಿಣಕ ಕಿಣಕಿ ಮಾತನಾಡಿಸಿದಳು. ಆಗ ಸುಮತಿಯ ಹೆಂಡತಿಯು “ನನ್ನ ಯಜಮಾನರು ದಿನಂಪ್ರತಿ ಆದನ್ನು ತರುತ್ತಾರೆ” ಎಂದಳು. “ಎಲ್ಲಿಂದ? ಯಾರು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ?” ಎಂದು ಅವಳು ಕೇಳಲು ತನಗೆ ಗೋತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ತ್ತರವಿತ್ತಳು “ಆದನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹ ಉಳಿಯ ಲಾರದು” ಎಂದು ಆ ಗೆಳತಿ ಮುನಿಸು ತೋರಿದಳು ಅದರಿಂದ ಸುಮತಿಯ ಹೆಂಡತಿಯು ಗಂಡನನ್ನು ಕಾಡಿ ಬೇಡಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಳು. ಮತ್ತು ಮರು ದಿನ ಇದ್ದಿನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಗೆಳತಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು.

ಆಗ ಆ ಗೆಳತಿಯು ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಕರೆದು “ನೀವು ಯಾಕಾಗು ಶುದ್ಧಿಂತಿ? ನೋಡಿದಿರಾ ಆ ಸುಮತಿಯನ್ನು ಅವಧಿಗೆ ಗಜಾನನೇ ಇಬ್ಬಿಡಿ

ದಾಣಿನೇ. ದಿನಂಪ್ರತಿ ಕಾಡಿನ ಗಜಾನನು ಭಕ್ತ್ಯಾಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂತೆ. ನೀವೂ ಹೋಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ' ಎಂದು ಜರೆದಳು. ಅದರಂತೆ, ಅವನು ಮರುದಿನ ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಸುಮತಿಯನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದನು. ಆ ದಿನ ಗಜಾನನು ಸುಮತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಕಡಿಕೆಡಿಯಾಗಿ "ಮೂರ್ಖಾ, ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಬೇಡ ಎಂದರೆ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಹೇಳಿದೆಯಲ್ಲ! ಇನ್ನು ನೀನು ಒಯ್ದು ಭಕ್ತ್ಯಾವನ್ನು ನಿನ್ನ ನೆರೆಮನೆಯವನಿಗೇ ಕೊಡು. ನೀನಾಗಲೀ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಲೀ ಒಂದು ತುಂಡನ್ನೂ ತಿನ್ನು ಕೊಡು. ತಿಂದರೆ ನೀವು ತಕ್ಷಣ ಮರಣ ಹೊಂದುವುದೇ ಸರಿ" ಎಂದನು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಸುಮತಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಟ್ಟಿಳು.

"ಮಹಾಭಾಷಾಜ, ಅದರಂತೆ ಆ ಮತ್ತುವು ನಕ್ಷುಧುದೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ನಿನೆಗೂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾದಿತು. ಹಿಂದೆ ವಿಪ್ರಸುತ್ತನೂ ಹೀಗೆಯೇ ಅನುತ್ತಾಪ ಪಟ್ಟು" ಎಂದಳು. ರಾಜನು ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಲು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಿದುದರಿಂದ ಬಾಲಪಂಡಿತೆಯು ಅದನ್ನು ಹೇಳಿದಳು.

೧೮. ವಿಪ್ರಸುತ್ತನ ಕಥೆ

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾ ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಡ ಬ್ರಹ್ಮಣ ನಿದ್ದನು. ದೇಶಾಂತರಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ಅವಿತ ಹಣನನ್ನು ಗಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವನು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಹೊದನು. ಉರಿಂದ ಉರಿಗೆ ಅಲೆಯುತ್ತ ಅನೇಕ ತೀರ್ಥಕ್ಕೇತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಅವನು ಉದ್ಯೋಗ ವನ್ನು ಮುಡುಕ ತೊಡಗಿದನು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅವನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಗಿಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅವನಿಗೆ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೂಡಾ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಳ ಸಿಗಿಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸೃಂಥಾನದಲ್ಲಿ ಅವನು ಆಶ್ರಯ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತು.

ಆಗ ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಿದ್ಧಪುರುಷನು ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಬಡಬ್ರಹ್ಮಣನು ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ಸಿದ್ಧಪುರುಷನು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗಲ್ಲ ಯೋಗ್ಯ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿನು. ಬ್ರಹ್ಮಣನ ಸ್ಥಿತಿ

ಕಂಡು ಕೇಳಿ ಆ ಸಿದ್ಧಪುರುಷನಿಗೆ ಈರುತ್ತೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಅವನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು, “ನಿನಗೆ ಈಜ್ಞ ಬಂದಾಗ ನೀನು ಸಂಧಾಯ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ರುಚಿಯಾಗಿ ಈ ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರೆ, ಐದು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಬೇರೆ ಯಾರಿಗೂ ಇದನ್ನು ಕೊಡಬಾರದು. ಕೊಟ್ಟರೆ ಮತ್ತೆ ನಿನಗೂ ಆದರ ಫಲ ದೋರಿಯಲಾರದು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹರಸಿ ಕಳಿಸಿದನು. ಬಾರ್ಹಕೃಣನು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟನು. ಆ ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಜಾಗ್ರತ್ತೆಯಿಂದ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಅನೇಕ ನಗರಗಳನ್ನು ಅಲೆದಾಡಿದನು. ಕೊನೆಗೆ ಕನಕಾವತಿ ಎಂಬ ನಗ ರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವೇಶ್ಯೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಮೋಹಿತನಾದನು. ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಸಂಪತ್ತನ್ನೇಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವಳೊಡನೆ ಸುಖದಿಂದ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿನು.

ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಆ ವೇಶ್ಯೆಗೆ ಬಾರ್ಹಕೃಣನ ಉದ್ಯೋಗವೇನೆಂದು ತಿಳಿಯದೇ ಯೋಚನೆಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ಕೆಲಸವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ಚಿನ್ನದ ಮೋಹರುಗಳನ್ನೇ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾನ್ನಲ್ಲ! ಇದರ ಆರ್ಥಿಕವೇನೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಬಲಿಸಿಕೊಂಡು ಆದರ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಆ ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ತನಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು. ಆಗ ಅವನು ಎಷ್ಟು ಸಮಧಾಯಿಸಿದರೂ ಅವಳು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆದರ ಫಲ ಮತ್ತೆ ಯಾರಿಗೂ ದೋರಿಯುವದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವನು ಹೇಳಿದರೂ ಆವಳು ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಕೊಡಿದ್ದರೆ ಬಾರ್ಹಕೃಣನ ಸ್ನೇಹಸಂಪನ್ನೇ ಬಿಡುವುದಾಗಿ ಪಣತೊಟ್ಟಳು. ಆಗ ಅವನು ನಿರುಪಾಯನಾಗಿ ಕೊಟ್ಟುನು. ಅವಳು ಸ್ವರ್ತಿಸಿದಾಗ ಚಿನ್ನದ ಮೊಹರುಗಳು ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮೇಲೆ ಅವನು ಮುಟ್ಟಿದರೂ ನಿಷ್ಪಲವಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದು ಖತ್ತಿಗೊಂಡ ಆ ವೇಶ್ಯೆಯು ಇನ್ನು ಈ ಬಾರ್ಹಕೃಣನ ಸ್ನೇಹದಲ್ಲಿನೂ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲವೆಂದು ಬಗೆದು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದಳು. ಆ ಬಾರ್ಹಕೃಣನು ಕೊನೆಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಟ್ಟು.

ಹಾಗೆಯೇ ನಾನು ಆ ಶ್ಲೋಕದ ಅರ್ಥವಾ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನಕ್ಕೆ ವಿಚಾರ ವನ್ನು ಗೃಹಿಸಿ ಆದರ ಆರ್ಥಿಕವನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾದಿತು”

ಎಂದಳು ರಾಜನು ಅದರ ಅರ್ಥ ಹೇಳಲೀಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸಿದನು. ಅಗ ಅವಳು “ಮಹಾರಾಜ, ನಿನ್ನ ಸಚಿವನಾದ ಚಂದ್ರಹಾಸನನ್ನು ನಿನ್ನ ದೇಶಾಂತರಕ್ಕಿಟ್ಟಿದೆಯಲ್ಲ! ಅದರ ಕಾರಣವೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅಗ ರಾಜನು “ಅವನು ರಾಜಸಂಭಿಗೆ ಬಂದಕೂಡಲೇ ವಿನೋದಕ್ಕಾಲದರಿಯನ್ನೇ ಬ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಗ ಅವನು ಮುಖಿದಿಂದ ಪುಷ್ಟಿಗಳು ಉದುರುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ಸೋಜಿಗವನನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಕುಶಾಪಲದಿಂದ ಕಳಿಂಗದ ದೊರೆ ನನ್ನ ಆಸಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಅದರೆ ಅಗ ಅವನು ಹಾಸ್ಯಮಾಡದೇ ನಗದೇ ತೆಪ್ಪಿಗೆ ಕುಳಿತ್ತ” ಎಂದನು. ಅಗ ಆ ಸಚಿವಸುತ್ತಿಯು “ಚಂದ್ರಹಾಸನು ಏಕೆ ನಗಲಿಲ್ಲ!” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ರಾಜನು ತನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲವೆಂದನು. ಅವನನ್ನು ಕರಿಸಿ ಕೇಳಿದರೆ ತಾನು ಹೇಳಿದ ಶೈಲ್ಲೀಕದ ಹಾಗೂ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವು ರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದೆಂದು ಬಾಲಪಂಡಿತೆಯು ತಿಳಿಸಿದಳು.

ಆ ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ಚಂದ್ರಹಾಸನನ್ನು ಕರೆಸಲು ಕುಮರೆ ಸವಾರರನ್ನು ಅಟ್ಟಿದನು. ಚಂದ್ರಹಾಸನು ಮರ್ಲಿದ ಬಳಕ ಏಕಾಂತ ಆರಮನೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜನು ರಾಣಿ ಹಾಗೂ ಬಾಲಪಂಡಿತೆಯಾಡನೆ ಕುಳಿತು ಮಾತನಾಡಿತ್ತಾಡಿದನು. ರಾಜನು “ಚಂದ್ರಹಾಸ, ಆ ದಿನ ನಿನ್ನ ಕಳಿಂಗದ ದೊರೆ ಬಂದಾಗ ನಗಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಚಂದ್ರಹಾಸನು “ಮಹಾರಾಜ, ಅದರ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ನನ್ನ ದಂಡತಿಯು ಇದ್ದ ವಸ್ತ್ರಭರಣಗಳನ್ನೇಲ್ಲ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅಡಿಗಿಯವನೊಡನೆ ಓಡಿಹೊಗಿದ್ದಳು. ನನ್ನ ಮನಿ ದಾಸಿ ಮೂಲಕ ನನಗೆ ಅದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಆದಿವಸ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ದುಃಖಿದಿಂದ ಹೊನವಾಗಿ ಕುಳಿತ್ತ” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ರಾಣಿಯು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕಳು. ಅಗ ರಾಜನು ಆಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಬಂದು ಪುಷ್ಟಿದಿಂದ ಅವಳ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಹೊಡಿದನು. ಅವಳು ಮೂರ್ಖ ಹೋದವಳಂತೆ ಬಿದುಬಿಟ್ಟಳು. ರಾಜನೇ ಅವಳ ಉಪಜಾರ ಮಾಡಿದನು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ಚಂದ್ರಹಾಸನು ನಕ್ಕನು ಮತ್ತು ಅವನ ಮುಖಿದಿಂದ ಹೊಗಳು ಉದುರಿದ್ದವು. ರಾಜನಿಗೆ ಕೊಪವುಕ್ಕೇರಿತು. “ರಾಣಿಯು ಮೂರ್ಖಹೋಗಿ ಬಿದ್ದಿರುವಾಗ ಯಾರಾದರೂ ನಗುವುದುಂಟೇ?

ನಗಲು ಕಾರಣವೇನು ?” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಆಗ ಚಂದ್ರಹಾಸನು “ಮಹಾರಾಜ, ತಾವು ಒಂದು ಪುಷ್ಟಿದಿಂದ ಹೊಡಿದಾಕ್ಷಣ ರಾಣಿಯವರು ಮೂರ್ಭೀ ಹೋದರು. ಆದರೆ ಅಶ್ವಪಾಲಕನು ಭಡಿಯಿಂದ ಹೊಡಿದರೂ ಏನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ನಗುಬಂದಿತು” ಎಂದನು. ಆಗ ರಾಜನು ಚಂದ್ರಹಾಸನನ್ನು ಮಾರಕ್ಕೆ ಕರೆಯ ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು “ರಾಣಿಯ ಬೆನ್ನುನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು” ಎಂದು ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡನು. ರಾಜನು ರಾಣಿಯ ಕಂಚುಕವನ್ನು ಬಿಂಬಿ ನೋಡಲು ಬೆನ್ನು ಮೇಲೆ ಬಾಸುಂಡಿಗಳು ಕಾಣಿಸಿದ್ದಾರು. ಕೂಡಲೇ ಅವಳ ಪಾತಿವೈಕ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ರಾಜನು ಸಂಶಯ ಪಟ್ಟಿನು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನಕ್ಕುದುದಾದರೂ ಇದಕ್ಕೇ ಮತ್ತು ಬಾಲಪಂಡಿತೆಯು ಆಡಿದ ಶೈಲ್ಯ ಕಂಡ ಅಧಿವಾದರೂ ಅದೇ ಎಂದು ಚಂದ್ರಹಾಸನು ಹೇಳಿದನು. ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ಅವಳ ಶಿರಕ್ಕೆ ದನ ಮಾಡಿಸಿದನು.

ಆಗ ಮೋಹಿನಿಯು “ವೈದ್ಯನೇ, ಆ ಮೇಲೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಏನು ಮಾಡಿದನು ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು. ಮೋಹನದಾಸನು, “ಮೋಹಿನೇ, ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಆ ಮೇಲೆ ರಾಜಸಭೆಯನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ, ತನಗೆ ಸ್ತ್ರೀ ನೀತಿ ಚಿರತೆಯನ್ನು ಅರುಹಬೇಕೆಂದು ಆಜ್ಞಾ ಪಿಸಿದನು. ಆಗ ಯಾರಿಗೂ ಮಾತ್ರ ನಾಡಲು ಧೈರ್ಯ ಬರಲಿಲ್ಲ. ವೈದ್ಯನಾದ ಮಂತ್ರಯೋಬ್ಜನು ಮಾತ್ರ ಎದ್ದು ನಿಂತು “ಮಹಾರಾಜ, ಅದನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಆಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಸುಡಿದನು. ಆದರೆ ದಾಸಿಯೋಬ್ಜಳು ಎದ್ದು ನಿಂತು “ಮಹಾರಾಜ, ಈ ನಗರದಲ್ಲಿ ರಂಗಾವತಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಬಬ್ಜಳು ಸ್ತ್ರೀ ಇರುವಳು. ಅವಳು ಹೇಳಬಲ್ಲಳು” ಎಂದು ಆರಿಕೆ ನೂಡಿಕೊಂಡಳು. ಆಗ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ವೇಷವನ್ನು ಪಲ್ಲಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ರಂಗಾವತಿಯ ಮನಿಗೆ ತೆರಳಿದನು ಮತ್ತು ಆಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಗುರುತನ್ನೂ ತಾನು ಬಂದ ಕಾರಣವನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ಹೇಳಿ ರಂಗಾವತಿಯು “ಮಹಾರಾಜ, ಸ್ತ್ರೀ ನೀತಿ ಚರಿತ್ರವನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಮಹಾರಾಜನು ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದರಿಂದ ಅವಳು ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

೮. ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಕಥೆ

ಪೂರ್ವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅನೆಂತಪುರದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪಾಜಿ ಎಂಬೊಬ್ಬ ಸರದಾರ ನಿಧ್ಯನು. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದುದರಿಂದ ಅನೇಕ ವರುಷಗಳ ವರೆಗೆ ಅವನು ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲೀ ವಾಸಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅವನ ಹೆಂಡ ತಿಯು ದುರ್ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಇಳಿದಳು. ಈಂಡ ಕೆಂಡವರನ್ನು ಹೋಹಿಸಿ ತನ್ನ ಕಾಮಾತುರವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲು ಆ ಸರದಾರನು ಉಂಟಿರುಗಿದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಅದು ಇಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಅದನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೋರಿಸದೆ ಬಹಳ ಅದರ ಮಾಡತೋಡಿದಳು. ಕಪಟವನ್ನು ರಿಯದ ಅಪ್ಪಾಜಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಗುಣತೀಲಗಳಿಗೆ ಮನಸೋತ್ತಮ ಹೋದನು.

ಒಮ್ಮೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಸಿ ಒಲೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಇದನ್ನು ಮಾರಿ ಬಾ ಎಂದು ಕಳಿಸಿದಳು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ದೂರದ ಪೇಟಿಗೆ ತೆರಳಿದನು. ಆದರೆ ಯಾರೂ ಅದನ್ನು ತಿಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಉಂಟಿಗೆ ತೆರಳಿದನು. ಹೀಗೆ ಏಳಿಂಟು ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ಒಂದು ಸಲ ಅವನು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಮೂರು ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ಅನ್ನ ಬೇಯಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಮೂರು ಜನ ತರುಣಿಯರು ಅದನ್ನು ಕೆಂಡು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕರು. ತನ್ನಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ವಾದ ಒಲೆಯಿದ್ದರೂ ಕೂಡಾ ಅದನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ಕಲ್ಲುಗಳ ಒಲೆಮಾಡಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ಅಷ್ಟು ರ್ಯಾವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ವಿವರವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು ಪತಿತಿ ಎಂದು ಆ ಮೂರೂ ಯುವತಿಯರಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು ಮತ್ತು ಇವನು ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿ ಎಂದೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಶ್ರೀ ಚರಿತ್ರವನ್ನು ಕಲಿಸಬೇಕು. ಅಂದರೆ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಾಡುವ ದುರ್ಘಟೆಗಳಿಲ್ಲ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದವರು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ತಂತಮೌಳಗೆ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡರು. ಆ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬಳು ಅವನ ಸಮಿಷತ ಬಂದು “ನಾಳಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ

ಅನ್ನ ಸಂತರ್ಪಣೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದೆ. ನೀನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವೇಷ ಹಾಕಿ ಶೋಂಡು ಉಟಕ್ಕೆ ಬಾ. ನಿನಗೆ ಶ್ರೀನೀತಿ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕೆಲಿಸುತ್ತೇನೇ” ಎಂದು ಹೊರಟು ಹೋದಳು.

ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಮರುದಿನ ಉಟಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅವನು ಮನೆಗೆ ಬಂದುದನ್ನು ಕಂಡ ಆ ತರುಣೆಯು ಸನ್ನೆಯಂದ ಅಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರಲು ಹೇಳಿದಳು. ತನ್ನ ದಾಸಿಯನ್ನು ಅಟ್ಟದ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದಳು. ಮತ್ತು ಅಪ್ಪಾಜಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಂಚದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿ ತೈಸಿತ್ಯಾಗುವ ವರಿಗೂ ಕಾಮ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಕಳಿಸಿದಳು. ಸಂಜೆ ಆ ಎಲ್ಲ ಗೆಳತಿಯರೂ ಕೂಡಿದರು ಮತ್ತು ತಾನು ತೋರಿಸಿದ ಶ್ರೀನೀತಿ ಚರಿತ್ರನನ್ನು ಒಬ್ಬಳು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲೇನೂ ಮಹತ್ವವಿಲ್ಲವೆಂದು ಮತ್ತೊಂಬ್ಬಳು ನುಡಿದಳು. ತಾನು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಆಗಾಧ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿ ಅಪ್ಪಾಜಿ ಇದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿದಳು. “ಬೈರಾಗಿ ವೇಷದಿಂದ ನೀನು ನಾಳೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಾ” ಎಂದು ಕರೆದು ಅವಳು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಬೈರಾಗಿ ವೇಷದಿಂದ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಹೋಗಿ ಮಂಚದ ಕೆಳಗೆ ಆಡಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿದಳು. ರಾತ್ರಿ ಉಟವಾದ ಮೇಲೆ ಅವಳ ಪತಿಯು ಬಂದು ಮಲಗಿಕೊಂಡನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಒತ್ತತೆಂಡಿಗಿದಳು. ಅವನು ಹೊಟ್ಟೆ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡು ಬೆನ್ನುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು ಅವನ ಬೆನ್ನು ಮೇಲೆ ತಾನೂ ಬೆನ್ನುತ್ತಾರೆ ಮಲಗಿದಳು. ಮಂಚದ ಅಡಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಅಪ್ಪಾಜಿಯನ್ನು ಕಾಲಿನಿಂದ ತುಳಿದು ಕರೆದಳು. ಅವನು ಬಂದು ಶ್ರೀಡಾಸಕ್ರಾನಾದನು. ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಏಕಷಟ್ಟು ಭಾರ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದೇ ಎಂದು ಅವಳ ಪತಿ ಕೆಳಲು “ಬೆನ್ನು ಬಹಳ ತುರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಬೆನ್ನೆನ್ನು ತಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದೇನೇ” ಎಂದು ಅವಳು ನುಡಿದಳು. ರತ್ನಶ್ರೀದೇ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಅಪ್ಪಾಜಿಯನ್ನು ಹೂರಗೆ ಕಳಸಿ ತಾನು ತೆಪ್ಪಗೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡಳು.

ಮರು ದಿನ ಸಂಜೆ ಆ ಗೆಳತಿಯರು ತೋರಿಟದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದಾಗ ಎರಡನೇ ತರುಣೆಯು ತಾನು ಮಾಡಿದ ಸಾಹಸವನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದಳು. ಆದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಆಗಾಧ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಪಣ ತೋಟು ಮೂರನೇಯವಳು

ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋದಳು. ರಾತ್ರಿ ತನ್ನ ಮನೀಯ ತೋಟಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾದ ಒಂದು ಮರದ ಹೇಳೆರಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಅದೇ ರಾತ್ರಿ ಆ ತರುಣಿಯು ಸೆಕೆಯ ನೀವದಿಂದ ತೋಟದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆ ಯನ್ನ ಹಾಸಿದಳು. ಪತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲೇ ಬಂದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಪತಿಯನ್ನು ದ್ವೇಶಿಸಿ “ಆ ನಾವಿನ ಮರದ ಮೇಲೊಂದು ಹಣ್ಣಿದೆ. ಅದು ಬಹಳ ಸವಿ. ಅದನ್ನು ಕೊಯ್ದಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ಅವಳ ಪತಿಯು ಆ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿ ಆ ನಾವಿನ ಮರವನ್ನೇ ಏರಿದನು. ಆಗ ಅವಳು ಅಪ್ಪಾಜಿಯನ್ನು ಕರೆದುರತ್ತಿಕ್ಕೆಡೆಯಾಡ ತೋಡಿದಳು. ಮರವನ್ನೇ ಏರಿದ ಪತಿಗೆ ಅದು ಕಂಡಿತು. ಆಗ ಅವನು ರೇಗಿ ಕೆಳಗಿಳಿಯ ತೋಡಿದನು. ಅವನು ಇಂದು ಯುವದರೊಳಗೆ ಅಪ್ಪಾಜಿಯು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೊಗಿದ್ದನು. “ನಾನು ಮರವೇರಿದಾಗ ಪರಪುರುಷನೊಡನೆ ಭೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರೂ ?” ಎಂದು ಪತಿಯು ಕೇಳಲು “ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನು ಪರಪುರುಷನನ್ನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ನೆನಸುವವಳಳು. ನೀವು ಇಷ್ಟರವರಿಗೆ ಮರವನ್ನೇ ಏರಿದವರಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ತಲೆ ತಿರುಗಿರಬೇಕು. ನಾನು ಈಗ ಮರಹತ್ತಿ ನೋಡುತ್ತೇನೇ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತಾನು ಮರವೇರಿದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವಳು “ಸ್ವಾಮಿ, ನೀವು ಇಂತಹ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಮಾಡಬಹುದೇ ? ನಾನು ಮರವೇರಿದ ಕೂಡಲೇ ಪರಿಸ್ತೀರ್ಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ರತ್ನಸಕ್ತರಾಗಬಹುದೇ ? ಅವಳು ಯಾರು ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆಗ ಅವಳ ಪತಿಯು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು “ನನಗೆ ತೋರಿದಂತೆಯೇ ನಿನಗೂ ಕಾಡಿತು. ಇದು ದೆದ್ದಗಳ ಕಾಟವಿದ್ದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳಬವುದು ಬೇಡ. ಮನೆಗೆ ತೆರಳೋಣ” ಎಂದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವನು ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಮನೆಯೊಳಗೊಯ್ದಿರು.

ಆ ಮೇಲೆ ಆ ಮಾನವರೂ ಬಂದು ಅಪ್ಪಾಜಿಯನ್ನು ಕಂಡು “ನಾವು ನಿನಗೆ ಸ್ತ್ರೀಚರಿತ್ಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆವು. ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತೆಯೂ ಇದರಂತೆ ಇದ್ದಾಗಿ. ನಿನ್ನನ್ನು ಈ ನೀವದಿಂದ ಇತ್ತು ಕಳಿಸಿ ಸ್ಥಿತ್ತು ಸುಖಮತ್ತಾಗಿ ದಾಳಿ” ಎಂದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಗೆ ರೋಷ ಬಂದಿತು. ಅದೇ ದಿನ ಉರಿಗೆ ಮರಳಿದನು. ಹೆಂಡತೆಯಾಂದಿಗೆ ಬಹಳ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ನಟಿ

ಸುತ್ತಾ ಇರಕೊಡಿದನು. ದಿನಂಪ್ರತಿ ಅವಳು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ದುಷ್ಪಮಾ ಗಳಿಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗೆಯೊಡಿತು. ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಿ, ತ್ಯಜಿಸಿ ಬೇರೊಬ್ಬಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಸುಖದಿಂದ ಇರಕೊಡಿದನು.

ಮಹಾರಾಜ, ಹೀಗೆ ಸ್ತ್ರೀನೀತಿಚರಿತ್ರವಿದೆ. ಹೋರಗೆ ಬಹಳ ಸುಭಗೆಯ ರಂತೆ ಅನೇಕರು ತೊರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅದರೆ ಒಳಗಿಂದೊಳಗೆ ಅವರು ಮಾಡುವ ದುಷ್ಪತಿಗಳು ಒಂದೆರಡಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲೇಶ್ತಿ ಸುವದೇ ಚೀಡ” ಎಂದಳು. ಅದರೆ ರಾಜನಿಗೆ ಅದರಿಂದ ಸಮಾಧಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ರಂಗಾವತಿಯು ಇನ್ನೊಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಟ್ಟಳು.

೧೦. ರಾಘವನ ಕಥೆ

ಪಾರಿಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಗಡದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸರದಾರನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ರಾಘವನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಮಗನಿದ್ದನು. ತಂದೆಯು ತೀರಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ ರಾಘವನು ಈ ಸರದಾರನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಮಾಡಲೂ ಅವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ತಿಂದುರದು ತಿರುಗುವುದರಲ್ಲೇ ಅವನ ಆಸಕ್ತಿ. “ಕೂತುಂಬವನಿಗೆ ಕುಡಿಕೆ ಹಣ ಸಾಲದು” ಎಂಬ ಗಾದೆಯಂತೆ ಮೈಗಳ್ಯ ನಾದ ರಾಘವನು ತಂಡೆ ಕೂಡಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮುಗಿಸಿದನು. ಹೇಳಲಾರದ ಬಡತನಕ್ಕೂ ಇಳಿದನು. ಮೈಮೇಲೆ ಬಟ್ಟೆ ಬರಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲೂ ಅವನಿಗೆ ದುಡ್ಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಗಸರವರಿಂದ ಬಾಡಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಬರಿ ತೆಗೆದ್ದು ಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನೇ ಧರಿಸಿ ಅತ್ಯಿತ್ತ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಇದಿನ ಮನೆಯ ಉಪ್ಪರಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಲಾವಣ್ಯವತಿಯಾದ ತರುಣೀಯಾಬ್ಜಳನ್ನು ಕಂಡನು. ಅವಳು ಒಬ್ಬ ರತ್ನ ವಾಪಾರಿಯ ಎರಡನೇ ಹಂಡತಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ರಾಘವನು ಮೋಹವಾಶಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದನು. ಅವಳನ್ನು ಎನ್ನು ಕಂಡರೂ ತೃಪ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ಇವ್ವೆವಿಲ್ಲ. ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತ ಅವಳನ್ನೇ ಸೋಡತೊಡಿದನು. ಅವಳಿಂದನೆ ಸುಖ ಪಡೆಯದ ಬಾಳು ವ್ಯಘ ಎಂದಂದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಬಡತನವನ್ನೇ

ಹಳಿದುಕೊಂಡನು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಆ ರಮಣಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯಾ ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನ ರೂಪ ಮತ್ತು ಯೋವನಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ವಿನ್ಯಾಸಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ನಿಖಳತೆಯನ್ನು ಕಳಿಸಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕರೆಸಿದಳು.

ರಾಘವನು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದಳು. ಅವನನ್ನು ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಉಪಚಾರಗಳಿಂದ ಒಲಿಸಿ, ಕದವಿಕ್ಕೆ ಕೊಂಡು ಆಗಲೇ ರತ್ನಸುಖನನ್ನು ಪಡೆದಳು. ಅವನು ಹೊರಡುವಾಗ ಆ ನಾರ್ಯಾನುಳಿಯು ಇದು ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿತ್ತು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಮನೋಭಿಲಾಷೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿದಳು ರಾಘವನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಹೊರಬಿದ್ದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಆ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಚಿಲ್ಲರೆ ವಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೊದನು. ಕರ್ಕಿ ಧರ್ಕಿ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಅದು ಅವಳ ಪತಿಯ ಆಂಗಡಿಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ರಾಘವನು ನಾಣ್ಯದ ಮೋಹರು ಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿ ಕೂಡಲೇ ಆದು ತಾನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಮೋಹರುಗಳೆಂದು ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂದಿತು. ಆಗ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ರಾಘವನನ್ನು ಏಕಾಂತ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಆ ನಾಣ್ಯಗಳು ಹೇಗೆ ದೊರಿತುವು ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ರಾಘವನು ತನ್ನ ಪ್ರೇಮರಹಸ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿದನು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯು ಈ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳಿಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದರೂ ಅವನು ತನ್ನ ಕೊಪವನನ್ನು ಹೊರಗೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಪ್ರೇರ್ಯಸಿಯನ್ನು ತನಗೊಮ್ಮೆ ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಾತ್ರ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ರಾಘವನು “ನಾಳೆ ನಾನು ಇದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಅವಳ ಮನಸೆಗೆ ತೆರಳುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಬಾ. ಅವಳ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ಅದರಂತೆ ಮೂರನೇ ದಿನ ರಾಘವನು ದಿನ್ಯವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಸಬಿಯ ಮನಸೆಗೆ ಹೊರಬಿಸು. ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೇಳಿಸುವಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಿಪಾ

ಯಿಯು ಬಂದು ರಾಜರು ಬರಹೇಳುತ್ತಾರೆಂದು ನುಡಿದನು. ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ರಾಘವನನ್ನು ತನ್ನ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿರಿಸಿ ತಾನು ಅರಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ರಾಘವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಕುಳಿತು ಕೊನೆಗೆ ಬೇಸರದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಂದೆದ್ದು ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿ ಪಾತ್ರಭಾದವಳ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಅದರದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಪ್ರೇಮಚೆಷ್ಟೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ರತ್ನಾಸಕ್ತರಾದರು. ಅವು ರಲ್ಲಿ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ಬಡಿದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ರಾಘವನೂ ಗಾಬರಿಯಾದರು. ಪಾರಾಗಿ ಹೋಗುವ ಮಾರ್ಗವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವಳು ಹಾಸಿಗೆಯೊಂದಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಕೋಣೆಯ ಮೂಲೆಯಾಳಿಟ್ಟಿಳ್ಳು. ಮತ್ತು ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದಳು. ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿ ರಾಘವನನ್ನು ಕಾಣದೆ ತನ್ನ ಅಂಗಡಿಗೆ ಮರಳಿದನು. ಅವನು ತೆರಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ರಾಘವನೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಕ್ರೀಡಾಸಕ್ತಭಾದಳು. ಅವನಿಗೆ ಆ ದಿನ ಹತ್ತು ಮೊಹರು ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದಳು. ರಾಘವನು ಮತ್ತೆ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಅಂಗಡಿಗೆ ಬಂದು “ಸ್ನೇಹಿತನೇ, ನೀನು ಈ ದಿನ ಬಾರದೇ ಇದ್ದು ಮಧ್ಯೇ ದಾಯಿತು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದನು. ವ್ಯಾಪಾರಿಗೆ ದುಃಖವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅವನು ಅದನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೋರ್ಪಿಸಿದೆ ಆ ಹತ್ತು ಮೊಹರುಗಳ ಚಿಲ್ಲರೆ ಕೊಟ್ಟು ಮರುದಿನ ತನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ನುಡಿದನು.

ಎರಡನೇ ದಿನವೂ ಆ ರತ್ನ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ರಾಘವನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟಾಗ ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಶ್ರೀಮಂತರು ಕರೆಕಳಿಸಿದರು. ರಾಘವನೊಬ್ಬನೇ ಆ ಇಂದು ನದನೆಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸರಸಲ್ಲಾ ಪದ್ದಲ್ಲಾದ್ಯಕ್ಷಾನಾದನು. ಅವು ರಲ್ಲಿ ಅವಳ ಪತಿಯು ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ಬಡಿದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ರಾಘವನನ್ನು ಧಾನ್ಯದ ಕಣಜದಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟಿಟ್ಟಿಳ್ಳು. ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಬಂದವನೇ ಕರಾರಿಯಿಂದ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಚುಟ್ಟಿದನು. ಅತ್ತಿತ್ತ ತಿವಿದನು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು ಕಾಣಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಕೋಪೋದ್ದೇಕದಿಂದ ಸಿಕ್ಕ ಸಿಕ್ಕ ಸಾಮಾನು ಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನೆಲಕ್ಕೆ ಒಗೆಯ ತೊಡಗಿದನು. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ಅವಳು ಅವನನ್ನು ನಾನಾ ರೀತಿಯಾಗಿ ಸಮಧಾಯಿಸಿದಳು. ಯಾರೋ ನೀಚರು ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ

ಇಲ್ಲದ ದೂರುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿರಬೇಕೆಂದು ನುಡಿದಳು. ಪರರ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿ ಆ ರಿತಿ ವರ್ತಿಸಬಾರದೆಂದೂ ಹೇಳಿದಳು. ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಸಿಟು ಇಲ್ಲಿಯಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಹರಬೆ ಹೊಡಿಯುತ್ತ ಕುಳಿತರು, ಅವನು ಹೊರಟ್ಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಇಂದು ವದನೆಯು ರಾಘವನನ್ನು ಕಣಜದಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ತ್ವಿದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಇಬ್ಬರೂ ತಮಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವ ವೆರೆಗೂ ರತಿ ಸುಖ ವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದರು. ಅವನು ಹೊರಟಾಗ ಇಂದು ವದನೆಯು ಇಪ್ಪತ್ತು ಹೊಹರುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದಳು. ರಾಘವನು ವ್ಯಾಪಾರಿ ಯಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. “ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದರೆ ಏನಾದರೊಂದು ವಿಷ್ಣುವು ಬಂಡೇ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಾಳೆ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸ ವನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ಬರುತ್ತೇನೇ” ಎಂದನು.

ಮೂರನೇ ದಿನ ರಾಘವನು ಬಂದು ವ್ಯಾಪಾರಿಯನ್ನು ಕರೆದನು. “ಕೆಲಸವಿರುವುದರಿಂದ ಬರಲಾರೆ. ನೀನೇ ಹೋಗುವಾಗು” ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಕಳಿಸಿದನು. ಅವನು ಹೋದ ಮೇಲೆ ತಾನು ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿ ಕದತ್ವಿದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ರಾಘವನನ್ನು ಬಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿರಿಸಿ ಕೀಲಿ ಹಾಕಿದಳು. ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಬಂದವನು ಹಾಸಿಗೆ, ಕಣಜ ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿದನು. ಆದರೆ ಅವನು ಎಲ್ಲಾ ಕಾಣಿಗಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೋ ಅಡಿರಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗನ್ನಿ ಸಿತು. ಮನೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿದರೆ ಒಳಗಿಂದೊಳಗೇ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಾನೆಂದೂ ಕಲ್ಪಿಸಿದನು. ಅವನಾಲ್ಯ ವನ್ನು ವಸ್ತು ಬಂದವೆಗಳಳ್ಳ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನೇಲ್ಲ ಹೊರಗೆ ಇರಿಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಬೆಂಕಿಕೊಟ್ಟಿನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಸೀವಕರ ಕೂಡ ರಾಘವನು ಕುಳಿತದ್ದಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕಳಿಸಿದ್ದಳು. ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಅದರ ಕೀಲಿತೆಗೆದು ಅವನನ್ನು ದೂರ ಕರೆದುಕೊಂಡೊಯ್ದು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಕಾನುಸುಖ ಪಟ್ಟು ಅವನಿಗೆ ನಲ್ಲಿತ್ತು ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದಳು. ರಾಘವನು ಮರುದಿನ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಅಂಗಡಿಗೆ ಬಂದು ನಡೆದುದೆಲ್ಲವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಅವನಿಂದ ಚಿಲ್ಲರೆ ನಾಣ್ಯ ಪಡೆದು ಹೋದನು.

ಆಗ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಚಿಂತಾಮನ್ಯನಾದನು. ಸ್ತ್ರೀಯರು ದುಷ್ಪರ್ಶೀ ಇದುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದೂ ಕಷ್ಟ. ಕಂಡುಹಿಡಿಯದೆ ಶೈಕ್ಷಿಸಿದರೆ

ಜನರು ಬಿಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತಿಯಂದಿಲ್ಲ ಎಂದವನು ಯೋಚಿಸಿ ಅವಳನ್ನು ತವರುಮನಸೆಗೆ ಕಳಸಿಕೊಟ್ಟಿನು. ಅವಳು ತೆರಳಿದ ಕೆಲವು ವಾರಗಳಾದ ಹೇಳಿಗೆ ಮಾನಸಿಗೊಂದು ಪತ್ರ ಬರೆದು ಅವಳ ದುರ್ಫದತೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ವಿವರಿಸಿದನು. ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿದ ತಾಯಿತಂದೆ ರೇಗದರು. ಆದರೆ ತಾನು ಅಂತಹ ಯಾವ ಕೆಟ್ಟಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಎಂದವಳು ಹೇಳಿದಳು. ಯಾರೋ ದುರಾತ್ಮರ ಚಾಡಿ ಮಾತುಗಳಿಗೊಳಗಾಗಿ ಗಂಡನು ಈ ರೀತಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವನೆಂದೂ ಸುಧಿದಳು. ಅವರು ಆದ ರಂತೆಯೇ ಅವನಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆದರು. ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ರಾಘವನನ್ನು ಸಂಗಡ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಆವಳ ತವರುಮನಸೆಗೆ ತೆರಳಿದನು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಾಡಿದ ದುರಾಚಾರವೆಲ್ಲ ಇವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೆಂದೂ ಇನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಎಲ್ಲ ಬಹಿರಂಗವಾಗುವದೆಂದೂ ಸುಧಿದನು. ಆಗ ರಾಘವನು ತನ್ನ ಅನುಭವವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸತ್ತೊಡಗಿದನು. ಆಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಹೆಂಡತಿಯು ಕಿಡಕಿಯ ಒಳಗಿನಿಂದ ನಿಂತು ಕಣ್ಣನ್ನೇ ಮಾಡಿದಳು. ತನ್ನ ಸ್ತ್ರೀತಿಗೆ ಪಾತ್ರಳಾದ ಸ್ತ್ರೀ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಹೆಂಡತಿಯೆಂದು ಆಗ ಆ ರಾಘವನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಕಢಿ ಹೇಳುತ್ತೇ “ಇದೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಕನಸುಗಳು, ನಿಜಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಹೆಂಡತಿಯು ಮಾಡಿದ ದುರಾಚಾರಕ್ಕೆ ಆಧಾರ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಉರಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಜೀವನ ಸಹಿಸದಾಯಿತು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ವಿಷ ಕೊಟ್ಟು ತಾನೂ ವಿಷ ತಿಂದು ಪ್ರಾಣ ನೀಗಿದನು.

ಮಹಾರಾಜ, ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಎಪ್ಪು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯು ಮಾಡಿದ ಅನೀತಿಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸ್ತ್ರೀ ನೀತಿ ಚರಿತ್ರೆ ಹೀಗೆ ಆಗಾಧವಾಗಿದೆ. ಆದನ್ನು ತಿಳಿಯಲೆತ್ತಿ ಸಲೇ ಬಾರದು’ ಎಂದಳು. ಆಗ ಶ್ರೀವಿಕ್ರಮನು ಬಂದುದು ಬರಲಿ. ಇನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆಯು ಬಲವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಸುಧಿದುದರಿಂದ ನುರುದಿನ ರಾತ್ರಿ ತನ್ನ ಮನಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಕಳಸಿದಳು.

లగ. గ్రమాదికారియు కథ

పూర్వకాలదల్లి కాళ్లో నగరదల్లి నారాయణసేంబ గ్రమా ధికారి ఇద్దను. ఆవనిగి తన్న గ్రమదల్లి వాసిసలు బేసర బంతు. ఆదుదరింద ఒందు దిన ఆవను తన్న గ్రమవన్ను త్యజిసి, అత్యపురద అరసనల్లి తేరళిదను. ఆ ఆరసను నారాయణనన్ను తన్న స్వేస్యదల్లి సిపాయియాగి నేముక మాడికొండను. ఆవకాశ దొరితాగల్లి నారాయణను ఆల్చస్పుల్చ విద్యాభ్యాస మాడిను. ఆ మేలే స్పుల్చ కాల కళెద బళిక ఆ రాజన ఆనుమతి పడిమ పునః తన్న గ్రమక్కే బందు వాసిసతోడిదను.

ఆవన హెండతియు చెపల స్పుభావదవళు. పరదీశక్కే తేరళ యావ యావ విద్యేయన్ను కలికుకొండు బందిరువే ఎందు పదే పదే కేళతోడిదళు. ఆగ ఆవను నిమట మనస్సినింద తాను ఆరిత విద్యేగళన్నేల్ల తిళిసిదను. ఆదరే ఆదరింద తృప్తియాగలిల్ల. “నీను శ్రీ నీతి చరిత్రేయన్ను కలియలిల్ల!” ఎందు హంగిసిదళు. ఆగ ఆవనిగి వ్యసనవాయికు. క్షేయల్లి స్పుల్చ హణవన్ను హిదిమ కొండు ఆవను మత్తే విదీశక్కే హోరటను.

దారియల్లి నారాయణను ఒందు మనైయల్లి ఇళిదను. ఆ మనైయ ఒక్కలగిత్తి ఆవనిగి ఉట ఉపచార మాడిసిదళు. ఆవను ఎల్లి హోగువవను, ఏను కేలస ఎందెల్ల ప్రత్యి సిదళు. శ్రీ నీతి చరిత్రేయన్ను తిళదుకొళ్లు హోరటిరువేనేందు ఆవను ఉత్తర కొట్టును. తానే కలిసువేనేందు ఆ తరుణేయు హేళదుదరింద నారాయణను తాను తందిద్ద ద్రవ్యదల్లి ఆధ్వరయన్ను ఆవళగి కేళట్టు బిట్టును. ఆ మేలే నాల్చారు దినగళాదరూ ఆవళు ఆవనిగి ఏనన్ను కలిసలిల్ల. ఆవను కేళలు తనగి గొత్తిల్ల ఎందళు. ఆవఘు రేగి ఉఱిన కొతవాలనల్లి తేరళ దూరు కొట్టును. కెడుక్కవాలఫు ఒచ్చు

ಅಳನ್ನು ಕಳುಸಿ ಅವಳನ್ನು ಕರಿಸಿದನು. ಅವಳು ಬಹಳ ಸುಂದರಿಯಾಗಿ ದ್ವಾರು. ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತಲೇ ಬಂದಳು. ಕೊತವಾಲನನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಒಂದು ಕೈಬೆರಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕಣ್ಣನ್ನೇ ಮಾಡಿದಳು. ಕೊತವಾಲನು ಸ್ವೀಮೋಹಿತನಾದನು ಮತ್ತು ಅವಳು ದೃಷ್ಟಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ದಕ್ಕೆ ಪುರಾವೆಗಳಲ್ಲವೆಂದು ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟಿನು. ಆ ಮೇಲೆ ನಾರಾಯಣನು ಮಂತ್ರಿ ಇದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿದನು. ಅವನೂ ಆ ಹುಡಿಗೆಯನ್ನು ಕರಿಸಿದನು. ಅವಳು ನುಂತ್ರಿಗೆ ಎರಡು ಬೆರಳು ತೋರಿಸಿ ನೇತ್ರಸಂಕೇತ ಮಾಡಿದಳು. ಅವನೂ ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟಿನು. ರಾಜನಲ್ಲಿಗೆ ದೂರು ಹೋಯ್ತು. ರಾಜನಿಗೆ ಅವಳು ಮೂರು ಬೆರಳು ತೋರಿಸಿ ಕಣ್ಣನ್ನೇ ಮಾಡಿದಳು. ನಾರಾಯಣನು ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು. ತನ್ನ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೇಲ್ಲ ಕಟ್ಟಿ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ದಿ ತೆನಡೆಸಿದನು.

ಆಗೆ ಆ ಒಕ್ಕಲಿಗಿತ್ತಿಯು “ಈ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಇದ್ದು ಹೋಗಿರಿ” ಎಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದಳು. ರಾತ್ರಿ ಅವನಿಗೆ ಸ್ತ್ರೀ ನೀತಿ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ತೋರಿ ಸುವುದಾಗಿಯೂ ನುಡಿದಳು. ನಾರಾಯಣನು ಅವಳ ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣಿಸದಂತೆ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಒಂದು ಪ್ರಹರವಾದುದರಿಂದ ಕೊತವಾಲನು ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ಬಡಿದನು. ಒಕ್ಕಲಿಗಿತ್ತಿಯು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಅವನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಮಾನ ಮರ್ಯಾದೆ ಮಾಡಿದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಮಂಚದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಶೃಂಗಾರ ಚೀಷ್ಟೇ ಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೆ ತಾಂಬಾಲ ಸವಿಯತೋಡಿದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ಪ್ರಹರವಾದುರಿಂದ ಮಂತ್ರಿಯು ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ಬಡಿದನು. ಆಗ ಕೊತವಾಲನು ಭಯದಿಂದ ನಡುಗಲು ಒಕ್ಕಲಿಗಿತ್ತಿಯು ಅವನಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದಳು. ಅವನ ಜರಿ ರುನಾಲು, ಅಂಗಿ, ಧೋತರಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಳಿದು ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದೀಪನನ್ನು ಟ್ಟಿಳು.

ಮಂತ್ರಿಯು ಬಂದು ಅವಳೊಡನೆ ಪ್ರೇಮಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ರಾಜನು ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ಬಡಿದನು. ಒಕ್ಕಲಿಗಿತ್ತಿಯು ಮಂತ್ರಿಯ ಮುತ್ತಿನ ಸರ, ಹಾರ, ಬಟ್ಟಿಬರಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಅವನಿಗೆ ಸೀರೆ ಉಡಿಸಿ

ಒಂದೆಡೆ ಜೋಳ ಬೀಸಲು ಹಕ್ಕಿದಳು. ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಅವಳು ಸರಸ ಸಲ್ಲಾಪ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವಳ ಗಂಡನೇ ಬಂದನು. ಆಗ ಅವಳು ರಾಜನ ಬಚ್ಚೆ ಬರೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವನಿಗೂ ಒಂದು ಸೀರೆ ಉಡಿಸಿ ಜೋಳ ಬೀಸಲು ಕಳಿಸಿದಳು. ರಾಜನು ಬೀಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಆಲ್ಲಿದ್ದ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಸ್ತ್ರೀ ಎಂದೇ ಭಾವಿಸಿ ಪ್ರೇಮ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಜಗತ್ಕ್ಕೆ ನಿಂತರು. ಬಡಿದಾಟದಲ್ಲಿ ದೀಪ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು ನಿಂತಿದ್ದ ನನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರು. ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿನ ದೀಪ ಉರುಳಿ ರಾಜನ ಕೈ ಮೈ ಸುಟ್ಟಿತು. ಅವನು ಪ್ರಾಣವನ್ನು ತೊರೆದನು. ಉಳಿದವರು ಓದಿಹೊರುತ್ತಾರು. ಒಕ್ಕಲಗಿತ್ತಿಯು ರಾಜನ ಶವವನ್ನು ಎಳಿದು ಹೊರಗಿಸಿದಳು ಮತ್ತು ನಾರಾಯಣನ್ನು ಕರೆದು “ಸ್ತ್ರೀ ನೀತಿ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿದೆಯಾ? ಇದನ್ನು ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಬಲ್ಲಳು. ನೀನಿಲ್ಲದೇ ಇದ್ದಾಗ ಅವಳು ಪರವುರುಷರೂಡನೆ ವಿಹರಿಸುವಂತೆ ತೋರು ತ್ತದೇ” ಎಂದಳು. ನಾರಾಯಣನು ಆ ಕೂಡಲೇ ಆಲ್ಲಿಂದ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ದುರಾಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ ತೊಡಗಿದನು. ಅದು ಅವಳಿಗೂ ಗೂತ್ತಾಯಿತು. ಅದುದರಿಂದ ಅವಳೇ ಅವನನ್ನು ವಿಷವಿಕ್ಕೆ ಕೊಂಡಳು.

ಮಹಾರಾಜ, ಸ್ತ್ರೀ ನೀತಿ ಚರಿತ್ರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಜಾಗರೂಕ ರಾಗಿರಬೇಕು” ಎಂದಳು. ರಾಜನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಕೇಳಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ. ಆದು ದರಿಂದ ಮರುದಿನ ರಾತ್ರಿ ಬರಬೇಕೆಂದು ರಂಗಾವತಿಯು ಹೇಳಿ ಅವನನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಳು.

೨೨. ದೇವಾಂಗನೆಯರ ಕಥೆ

ಶ್ರೀವಿಕ್ರಮನು ಮರುದಿನ ರಾತ್ರಿ ಕೂಡಾ ರಂಗಾವತಿಯ ಮನೆಗೆ ವೇಶಪಲ್ಲಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದನು. ರಂಗಾವತಿಯು ಅವನನ್ನು ಒಂದು ಕೊಳೇ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಆಲ್ಲಿ ಅವಳು ದೇವಿಯನ್ನು ನಾನಾ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅಚ್ಚಿಸಿ, ಪೂಜಿಸಿ ಆ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಆಡಿನ

ತಲೆ ಕಡಿಮೆ ಬಲಿಕೊಟ್ಟಿಳ್ಳು. ಅದರ ತಲೆಯನ್ನು ರಾಜನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ದೇವಾಲಯದ ಕೆರಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಳು. ಅದಿನ ರುಂಡವನ್ನು ಆ ಕೆರಿಗೆ ಚಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ರಂಗಾವತಿಯು ಇಳಿದುದರಿಂದ ಅವನು ಕೆರಿಯೋಳಿಗೆ ಬಗ್ಗಿದನು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ರಂಗಾವತಿಯು ಶ್ರವಿಕ್ರಮ ವನ್ನು ಕೆರಿಗೆ ದೂಡಿ ತಾನು ಹೊರಟು ಹೋದಳು.

ಕೆರಿಯೋಳಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಶ್ರವಿಕ್ರಮನು ಮುಳುಗಿದನು. ಅದರ ತಳ ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಾಗಿಲು ಇದ್ದೆಂತೆ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಶ್ರವಿಕ್ರಮನು ಅದನ್ನು ತೆರೆದನು, ಒಳಗೆ ಇಳಿದುಹೋಗುವ ಒಂದು ದಾರಿ ಕಂಡಿತು. ಅವನು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಒಳಗೆ ಬಂದುಕೊಡಲೇ ಆದು ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿತು. ಒಳಗೆ ಸೇರಿದ ನೀರೂ ಎಲ್ಲೋ ಹರಿದುಹೋಯ್ಯು. ದಾರಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಶ್ರವಿಕ್ರಮನು ಪುಂಡಿ ನಡೆದು ಬಂದನು. ಒಳಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಅರಮನೆಯು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದರೆ ಯಾರೂ ಜನರಿರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರವಿಕ್ರಮನಿಗೆ ದೇಹಾಯಾಸವಾಗಿದ್ದ ದರಿಂದ ಅವನು ಒಂದು ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿ ನಿಡ್ದೆ ಹೋದನು.

ಮುಂಜಾನೆ ದೇವಾಂಗನೆಯರು ತಮ್ಮ ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದರು. ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿರುವ ಸವಾಂಗ ಸುಂದರನಾದ ತರುಣನನ್ನು ನೋಡಿ ಅಶ್ವಯಚಕ್ತಿತರಾದರು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರೂ ನೋಹಿತರಾದರು. ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿಸವರಿಗೆ ನಿಂತರು. ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾದ ಮೇಲೆ ಮೃದುಮಧುರವಾಗಿ ಅವನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದರು. ಅವನ ಹೆಸರು, ಸ್ಥಳ, ಕೆಲಸವೆಲ್ಲವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು. ಅವನು ಶ್ರವಿಕ್ರಮ ರಾಜನೇಂದು ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಅವನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಸನ್ನರಾದರು. ಅವನನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಪ್ರೇಮ ಮಾಡತ್ತೊಡಗಿದರು. ಶ್ರವಿಕ್ರಮನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬಿ ಭೂಳಿಂಡನೆ ಇರಲೊಪ್ಪಿ ಸುಖಸಮಾಗಮವನ್ನು ಹೊಂದಿದನು.

ಆ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕೇಲಿ ಹಾಕಿದ ಕೊಣಕೆಳಿದ್ದವು. ದೇವಾಂಗನೆಯರು ಅಪ್ಪಗಳ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ತೆರಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಪ್ಪಗಳೊಳಗೆ ಏನಿಡೆಯೆಂದು ನೋಡಲು ಶ್ರವಿಕ್ರಮನ ಆಶ್ಯ. ಅದರೆ ಆ ಕೊಣಕೆಳಿಗೆ ದೀರ್ಘಿಗೆ ನೋಡಬಾರದೆಂದು ಅವರು ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು. ಆಗ ಅವನ ಕುಶಾಹಲ

మత్తప్పు దేజ్వ్యాయితు. ఒందు దిన ఆవరిల్లద సందబ్ధ నోఇ అవసు ఒందు కోణియ కేలియన్న తెగెదను. కోణియ మధ్య ఒందు పరావతవిత్తు. ఆదు త్రివిక్రమనన్న కండకొడలీ మాత నాదితు. “అంబారి హాశి నష్టప్పు ఏరు. త్రిలోకదల్లిల్ సంజేరిసి సంజీయ చోత్తిగే మత్తి ఇల్లే తందుచిందుత్తోనే” ఎందు హేళితు. ఆగ త్రివిక్రమను అంబారి దూశితను. మరుష్టాడల్లీ అదు వాయువేగదింద హారితు. త్రిలోకవన్న సంజేరిసి సంజే హింతి రుగిదను. సుక్రీ ఆ గజవన్న కోణిగే ఎళ్లోయ్య కీలి హాశి పశూ గోత్తుల్లదారంతే మరికొండను.

ఆదరి ఇరకునేగి మరణిద దేవాంగనేయరు ఆనేయ హజ్జీగళన్న కండు విష్ణులూదరు. త్రివిక్రమనన్న కేళలు అవసు నడిద సంగ తిగళన్నెల్ల తిళిసిదను. ఆగ ఆవరు బుధ్యజేళి ఎరడనే కోణియ బాగిలు తేరియబారదెందరు. లవరి ఆవరు హోరటు హోద మేలీ ఆదరికోగి ప్రసిద్ధేయము నోదలు తవసు ఆతురపట్టను. ఆదరొళగి ఒందు శైక్షితాప్రవిద్ధితు. త్రివిక్రమనన్న కండకొడలీ ఆదు “మహారాజ, స్నేహించే ప్రసాదించు. లగాము హిది. మూరు లోకగళన్నెల్ల సుత్తి సంజీయ చోత్తిగే హింతిరుగోణ” ఎందితు. అదరంతే త్రివిక్రమను మాడిదను. మూరు లోకగళ ఆమ్భుత జమ త్వారగళన్నెల్ల నోఇ ఒందను. దేవాంగనేయరు మత్తు ఒందు మూరనే కోణియ బాగిలు తేరియబారదెందు ఎళ్లరిసిదరు. త్రివిక్రమను ఆదన్న కీవియల్లి హాశికోళ్లదే ఆవరు హోద మేలీ ఆ కోణియ బాగిలు తేరిదను. ఆల్లోందు కత్తే ఇత్తు. ఆదూ నరవాణియంద మాకనాడితు. త్రివిక్రమను ఆదన్నేరిదను. ఆదు అవసన్న ఉజ్జ్వల్యనీ నగరదల్లి ఇలిసి మాయవాయితు.

ఆగ త్రివిక్రమను తన్న అజాతుర్యక్కాగి విషాదపట్టను. రంగా వతియ మనేగి ఒందు నడిద సంగతియన్నెల్ల ఆరుకుడను. పునః తన్న న్న ఆ కాళికా దేవాలయక్కే కరిదుకొందు హోగబేకిందు

ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸಿದನು. ಆ ದೇವಾಂಗನೆಯರೊಡನೆ ಇನ್ನೂ ರತ್ನಸುಖಿ ವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಶೀಪಟ್ಟಿನು. ಅದರೆ ಎರಡನೇ ಸಲ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಂತಿರಲ್ಲ. ಕಾಳಿಗೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ತನ್ನ ಹಿರಿಮುಗನು ಬಲಿಕೊಟ್ಟರೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ ಎಂದಳು. ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಅದಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧನಾದನು ಮತ್ತು ತನ್ನ ಜ್ಯೇಷ್ಠಪುತ್ರನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ರಂಗಾವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಆ ಕಾಳಿಕಾ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ದೇವಿಗೆ ಮಗನನ್ನು ಬಲಿಕೊಡಲು ಅವನು ಖಿತ್ತವನ್ನು ಎತ್ತಿದಾಗ ರಂಗಾವತಿಯು ಅವನ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಳು. “ಮಹಾರಾಜ, ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುವ ಹಿರಿಪುತ್ರನನ್ನು ಕೂಡಾ ಬಲಿಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧನಾದೆಯಲ್ಲ ! ದೇವಾಂಗನೆಯರ ಮೇಲಿನ ಹೋಹವೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಲ್ಲವೇ ? ಇದೇ ಸ್ತೋತ್ರಿಯಾಗಿದೆ. ಸ್ತೋತ್ರಾಗಿ ಮಗನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲೂ ನಿನು ಸಿದ್ಧನಾದೆಯಲ್ಲ !” ಎಂದು ರಂಗಾವತಿಯು ಹೇಳಿದಳು. ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನಿಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಯಿತು.

ಹೋಹಿನೀ, ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಕೂಡಾ ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿದ. ಕೊನೆಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಟ್ಟಿ. ಆದುದರಿಂದ ನೀನೂ ಸನಾಗ್ರೀ ಪ್ರವೃತ್ತಾಗಾನು. ದುರಾಕಾರಕ್ಕಿಳಿಯಬೇಡ” ಎಂದನು. ಹೋಹನದಾಸನು ಇಷ್ಟ ಕಥೆಗೆ ಇನ್ನು ಹೇಳಿದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಹೇಳಿಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸಿದರಿಂದ ಹೋಹನದಾಸನು ಮುಂದುವರಿಸಿದನು.

೩೩. ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನ ಸೋಸೆಯ ಕಂಡೆ

ತ್ರಿವಿಕ್ರಮ ರಾಜನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸ್ತೋತ್ರಿಗಿಂತಲೂ ತನ್ನ ಚರಿತ್ರೀಯೇ ದೊಡ್ಡದು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿತ್ತು. ಆ ರೀತಿ ಅವನು ಡಂಗುರವನ್ನು ಹೊಡಿಸಿದನು. ತ್ರಿವಿಕ್ರಮ ಚರಿತ್ರಿಗಿಂತ ಸ್ತೋತ್ರಿ ದೊಡ್ಡದೆಂದು ವಿಶದವಡಿಸುವವರಿಗೆ ಅವಿಶ ಉಡುಗೊರೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಾಗಿಯು ಸಾರಿದಫು. ಆಗ ಆ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪಟ್ಟಣಸೆಟ್ಟಿಯ ಮಗಳು ಆದಕ್ಕೊಷ್ಟುಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಸ್ತೋತ್ರಿ ಚರಿತ್ರೀಯೇ ಮೇಲು ಎಂದು ಅರಸನಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದಳು.

త్రివిక్రమ రాజను ఆదన్న చేలి సుమృనాదను. కేలవు దివసుగాళు కళెద మేలి, తన్న ద్వితీయ పుత్రునిగి ఆవళన్న మదువె మాడిసబ్బే కెందు పట్టణ సిట్టెగి తిలిసిదను. రాజాజ్ఞేయన్న వింగువంతిల్ల. మారిదరే ఆవన్న బులాత్వారదింద ఆవళన్న ఒయ్యు మదువె మాడి సదే బిడలారను. ఆధుదరింద పట్టణసిట్టెయు నిరుపాయునాగి తన్న మగళన్న రాజన ఎరడనే మగనిగి మదువెమాడి కోట్టును.

మదువెయాద మేలి రాజను తన్న మగనన్న కరెదు “నీను స్ఫుర్తి కాలద వరిగి హెండతియోడనే యావ సంబంధినన్న ఇట్టుకొల్పుబేడ. ఆవళోడనే మాతనాడలూ బారదు” ఎందను. మగను ఆదక్కొప్పి “తండెయే, నాను ఇల్లే ఇద్దరి హాగి నడిదుకొల్పులు ఈప్పువాగబహుదు. ఆధుదరింద ఆమ్మ కాలద వరిగి మత్తొందు నగరదల్లి వాసిసుత్తేనే” ఎందను. రాజను ఆదక్క సమృతిసిదుదరింద ఆవను ఆంగరక్షకరోడనే కాగూ కేలవు దాసీ జనరోడనే హోరటు హోదను. ఆవను హోరటు హోద మేలి రాజను తన్న సోసెయన్న కరెసి ఆవళన్న ఒందు మసేయల్లి ఇరిసిదను. ఆ మసేయ కిటకి బాగిలుగళీలవన్న ముచ్చిసిదను. ఒందు కిటకియన్న మాత్ర తీరెది ద్వరు. ఆదర మూలక ఆవలగి ఆన్న నీరు కోడతొడగిదరు. యాఱూ ఆవళోడనే మాతనాడలూ ఇల్ల. త్రివిక్రమ జరిత్తెగింత స్త్రీ నిఃశి జరిత్తెయే మేలెందు తాను రాజనిగి తిలిసిదుదర పరిణామ ఇదెందు ఆవళు అరితళు. తన్న ఆభివృయవే సరియాదుదెందు తిలిసున బగి హేగెందు ఆవళు హగలిరుళు. చింతిగిదళు. ఆ మేలి ఆవళగొందు యోగ్యయోళచనే హోళియితు.

ఆన్న నీరు కోడలు. బరుతిద్ద ఒబ్బ దాసియోడనే ఆవళు స్నేహ బెళ్ళిసిదళు. ద్రవ్యదాతే తోరిసి ఆవళన్న తన్న వతపడిసి కొండళు, ఆ మేలి ఒందు పత్రవన్న బరెదు ఆవళ క్యేయల్లి కోట్టు. ఆదన్న తన్న తండెగి మస్టిసబ్బేకెందు తిలిసిదళు. ఆ పత్రుడల్ల ఆవళు “తండెయే, మధువెయాద. మేలి నాను నన్న పతియమ్మ

ಕಂಡಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕಿಟ್ಟಿಕಿ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಭದ್ರಗೊಳಿಸಿರುವರು. ನೀವು ರಾಜನ ಆಜ್ಞೆ ವಿಂತಾರ್ಥಕ್ಕಾರದೆ ಮುದುವೆ ವಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿರಿ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಹಣಿಯಲ್ಲಿ ಸುಖಸಂಶೋಷಣೆಯನ್ನು ಭಾಗ್ಯ ಬರೆದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ದೂರುಪ್ರದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನು ಇನ್ನು ಬದುಕಿ ಉಳಿಯಲಾರೆ. ಬದುಕಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಬಯಸುಪ್ರದಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಿಂದ ಈ ಮನೆಗೆ ಒಂದು ನೆಲವಾಳಿಗೆಯನ್ನು ತೋಡಿಸಿರಿ” ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಳು. ಅವಳ ತಂದೆಯು ಅದನ್ನು ಓದಿ, ವ್ಯಾಸನಪಟ್ಟು ಗುಪ್ತ ಮಾರ್ಗ ವನ್ನು ತೋಡಿಸುಪ್ರದಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳೆಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಬೀರೆ ಉರಿನಿಂದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಾಪಾರನ್ನು ಕರೆಸಿ ನೆಲವಾಳಿಗೆ ತೋಡಿಸಿದನು. ರಾಜನ ಸೋಸೆ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದಾಸಿಯನ್ನು ಇರಿಸಿದಳು. ತಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ವರಿಗೆ ತಂದೆಯ ನುನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದಳು.

ಕೆಲವು ದಿನಸಿಗಳಾದ ಮೇಲೆ ರಾಜನ ಸೋಸೆಯು ಕೆಲವು ದಾಸಿಯು ರನ್ನೂ ಅಪಾರ ದೃಷ್ಟಿವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಪತಿಯು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನಗರಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವಾಸೆಯ ಇಡಿರಿಗೇ ಇದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಮನೆಯನ್ನು ಕ್ರಿಯಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ಗೊಲ್ಲರವಳಂತೆ ವೇಣ ಭೂಷಣ ತೋಟ್ಟು ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅಂದವಾದ ವಸ್ತು ಧರಿಸಿ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವಂತೆ ನಿಲ್ಲಿತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ವೋಡೆಪರವಶನಾದನು. ತನ್ನ ದಾಸಿಯನ್ನು ಇರಿಧು ಆ ಗೊಲ್ಲರವನ್ನು “ಭೀ, ಭೀ, ಎಂತಹ ಮಾತ್ರ. ನಾನು ಹಾಗೆಳ್ಳ ದೊರಕುವವ ಇಲ್ಲ. ರಾಜಪುತ್ರನು ನನ್ನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಪ್ರೇಮ ಮಾಡುವನೇಂಬ ನಿಯಮವಲ್ಲ. ಅವನು ಬರಿದ ಹೆತ್ತ ಹಾಗೂ ಅವನ ಹೆಸರು ಕೆತ್ತಿದ ಖದ್ದ ವನ್ನೂ ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿರೆ ಮಾತ್ರ ಒಮ್ಮತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಅದಕ್ಕೊಂಡಿ ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದನು. ಮತ್ತು ಆ ಗೊಲ್ಲರವಳಿಂದನೆ ರತಿ ಸುಖ ಪಡೆಯಿತೊಡಿದನು. ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಳು ಗಭ್ರವತಿಯಾದಳು. ನಾಲ್ಕು ದು ತಿಂಗಳುಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಳು ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ತಿಳಿಸದೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ನುನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳುಗಳು ಉರುಳದ

ಮೇಲೆ ಅವಳು ಒಂದು ಮನುವನ್ನು ಪ್ರಸಾಸಿಸಿದಳು.

ಇತ್ತೀಚಿನ ರಾಜಪುತ್ರನು ಗೊಲ್ಲರವಳನ್ನು ಕಾಣದೆ ಕಂಗಿಟ್ಟಿನು. ಅವಳ ರೂಪಲಾನಣ್ಯಗಳಿಗೆ ಮನಸ್ಸೋತ್ತಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ ಈಗ ಅನ್ನ ನೀರದಿಕೆಗಳ ಮೇಲೂ ಆಸಕ್ತಿಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಕೊರಗಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಇದು ರಾಜನ ಕಿವಿಗೂ ಮುಟ್ಟಿತು. ಗೊಲ್ಲರವಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಸಲು ಅವನು ಚೌರರನ್ನು ತಿಳಿದಿರುತ್ತಿರು. ರಾಜನಾಸೋಸಿಗೆ ಇದು ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ಒಂದು ಸನ್ಯಾಸಿಯ ವೇಷಧರಿಸಿ ಆರಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ “ರಾಜಪುತ್ರ, ಆ ಗೊಲ್ಲರವಳ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿ ಇನ್ನೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲವೇ? ಅವಳಿಗಂತ ಸುಂದರಿಯರಾದ ನಾರಿಯರು ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಲ್ಲವೇ? ಅವಳನ್ನೇ ನೆನಸಿ ನೆನಸಿ ಏಕೆ ಚಿಂತಾ ಮಗ್ನಾಗಿವ್ವಿಯೇ?” ಎಂದು ಮಾತನಾಡಿಸಿದಳು. ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಘ್ರನಿಯು ಆ ಗೊಲ್ಲರವಳಂತೆ ಮೃದು ಮಧುರವಾಗಿದು ದರಿಂದ ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅವನು ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಯೊಡನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ವಿವೇಕದಿಂದಲೇ ಮಾತನಾಡಿದನು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ರಾಜನು ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಕರಿಸಿ “ಈಗ ಆರ್ಥಿಕ ಶಿಂಗಳುಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಪುತ್ರನ ಬುದ್ಧಿಯೇ ನೆಟ್ಟಿಗಿಲ್ಲ. ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿಲ್ಲ. ಇವನ ರೋಗವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಲು ನೀನೇ ಸಮರ್ಥನು” ಎಂದನು. ಆಗ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಯು “ಮುಹಾರಾಜ, ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಕಳಿಸಿದರೆ ಗುಣಪಡಿಸಬ್ಲೀ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಇರಲು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮತವಾದರೂ ಬೆಳಕ್ಕಿಲ್ಲ!” ಎಂದನು. ರಾಜನು ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದನು. ಅದನ್ನೇ ಮರ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಉಟ್ಟಿ ಉಪಚಾರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಮೇಲೊಂದು ದಿನ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿ ವೇಶವನ್ನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟು ಗೊಲ್ಲರವಳಂತೆ ವೇಷಭೂಷಣ ಧರಿಸಿ ಆ ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನು ಕಂಡಳು. ಅವಳನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ರಾಜಪುತ್ರನು ಭರದಿಂದ ಆಲಿಂಗಿಸಿ ಚುಂಬಿಸಿದನು. ಅವಳಿಂದನೆ ಅದೇ ಮತದಲ್ಲಿ ಸುಖದಿಂದ ಇರತ್ತೊಡಗಿದನು. ಕೆಲವು ವಾರಗಳು ಉರುಳಿದ ಮೇಲೆ ಗೊಲ್ಲರವಳು ಮತ್ತೆ ಗಭ್ರವಿಶಯಾದಳು. ನಾಲ್ಕು ಮತ್ತಿಂಗಳು ವರೆಗೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದು ಮತ್ತೆ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಂತೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯು

ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ನವಮಾಸ ತುಂಬಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಮಾಡಿದ್ದರು. ರಾಜಪುತ್ರನು ವಿರಹಸಂತಾಪದಿಂದ ಆರೆ ಮರುಳ ಸಾರಿ ಉಂರೂಧು ಅಲೆಯೊಡಗಿದನು. ಗೊಲ್ಲರವಳನ್ನು ಶೋಧಿಸಲು ಏಕ್ಕು. ಇತ್ತೀಚ್ಚಿ ಸಿದರ್ಹಿ ಸಫಲವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಆ. ಮೇಲೊಂದು. ದಿನ ರಾಜನ ಸೋಸೆಯು ತನ್ನ ಎರಡು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಬೆಡುಕೊಂಡು ನೆಲಮಾಳಗೆಯ ಮೂಲಕ ತನ್ನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಮನೆಗೆ ಒಂದುಕ್ಕು. ಆನ್ನೆ ಇಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವಳು ಬಂಧಾಗ ಹುಡುಗರೂ ಅತ್ಯು ಕರೆದುವು. ದಾಸಿಯರು ಇದನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಬಂಧಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಸೋಸೆಗೆ ಮತ್ತೊಂದುದಾದರೂ ಹೇಗೆ ಎಂದು ರಾಜನು ಆಶ್ಚರ್ಯಜಕ್ತಿತನಾ ದಂಷ್ಟು. ಸೋಸೆಯ ಮೇಲೆ ಅಪ್ಪು ಕೋಪವೂ ಉಕ್ಕೇರಿತು. ಅವನು ಮಂತ್ರಿ ಸಹಿತ ಆ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಮಾತನಾಡಿಸಿದನು. “ರಾಜಪುತ್ರಿಯೇ, ನಿನಗೆ ಮತ್ತೊಂದುವೆಯಿಂದು ಕೇಳಿದೆ? ಹೇಗೆ? ಇದಕ್ಕೆ ಯಾರು ಕಾರಣರು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವಳು ರಾಜಪುತ್ರನೇ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದು. ಶ್ರೀವಿಕ್ರಿಂಜನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ. “ಲಗ್ನ ವಾದಂದಿಸಿಂದ ಅವನು ಮುಖ ಮಂಧು ಕಂಡಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ಗೊಲ್ಲರವಳಿಂದನೆ ಇದರಂತೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಸನಾತ್ಸಿ ಯೋಜನೆ ಇದ್ದು” ಎಂದನು. ಅವನನ್ನು ಕರೆದು ತಂದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ವೇದ್ಯವಾ ದ್ವಿತೀಯದಿಂದು ಅವಳು. ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ.

ಆಗ ರಾಜಫು. ತನ್ನ ಮಗವನ್ನು ತರಿಸಿ ಆ ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದು. ಪಣಿಯ ಮಣಿ ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜಪುತ್ರ ಅವನನ್ನು ಆಕಾಶಕು ಪ್ರೇಮ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಮಾತನಾಡಿಸಿದ್ದು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಅವಳ ಮುದುಕು ಹತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಕೂಡಾ ಹುಳ್ಳು ಮಾತಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸಮಾಂಜಸ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿನು. ರಾಜನು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು. ತಿಗೆಸಲು ಅವನು ಒಳಗೆ. ಹಣ್ಣಿ ಅವಳನ್ನು ಇಲಿಂಗಿಸಿದನು. ಗೊಲ್ಲರ ಹಾಗೂ ಸನಾತ್ಸಿ ಹಿತು ವೇಷಣಲ್ಲಿದ್ದ ವಳು ಇವಲೇ. ಎರಡೂ ಸಲವೂ ಗಭಿಂಜೆಯಾದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಮ್ಮು ಹೊರೆದು ಹೊರೆದ್ದು. ಇನ್ನು ಸನ್ನ ಮತ್ತೊಂದೇ ಆಗಿವೆ” ಎಂದು ರಾಜಕೃತನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ಹೇಳಿ ರಾಜನಿಗೆ ಹಕ್ಕವಾಯಿತು. ಸೋಸೆಯು ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಿದೋಂದು ಅವಳಿಂದಲೇ ಹೇಳಿದು. ಶ್ರೀವಿಕ್ರಿಂಜನು

జరట్టిగియలూ శ్రీ నిఃశి జరట్టియే మేటిందు ఖచ్చిత మాణి కొండను.

మోహినియు ఈ కథియన్న కేళిద మేలే “ స్వామి, వ్యైష్మై వరనే ఇన్నెన్నిందు కథియన్న హేళి ననగి వివేకవన్న దోధిసికి” ఎందు కేళిదళు. ఆగ మోకసదాసను ఇన్నెన్నిందు కథియన్న హేళితొడిదను.

అ. ఇబ్బరు మిత్రర కథే

పూర్వకాలదల్లి పాటలీపుర ఎంబ నగరదల్లి ఒబ్బ రాజుని ద్విను. ఆవనిగి సుమతి ఎంబ ఒబ్బనే మగను. ఆ రాజున ముఖ్య మంత్రిగూ ఒబ్బనే మగను. ఆవన హిసరు సాయికాంఘము. రాజుపుత్ర కాగూ మంత్రిపుత్రరిబురూ బాల్య స్నేహితము. ఆచుద రింద ఆవరు దొడ్డవరాద మేలులూ ఆ స్నేహవు గాథవాగి బీళియతు. ఆట-పాట-ఖాట ఎల్లవన్నూ ఒబ్బరన్న ఒబ్బరు చిట్టు మాణిత్తు ద్విల్ల. ఆవర ఈ ఆన్నోన్స్ గేళితనదింద రాజునిగూ స్ఫుర్తి ఆశుయు యాయితు. దేగాదరూ మాడి ఆవరిప్రారల్లి ఒడచు కుట్టిసహే కేందు ఆవను బగెదను మత్తు ఒడచు కుట్టిసిదపరిగి ఆవాయవాద ద్విన్న కొండత్తే నేందు ఏకాంతదల్లి తిలిసిదను.

వ్యాపారగాళిగి హణద మేలే ఆతే బహాళ. ఆదుదరిండ పూటేక జందనేంబ ఒబ్బ వ్యాపారియు ధనద మేలిప మోకుదింద ఒడచు కుట్టిసువదాగి పుడిదను. ఆదరే మనగి బంద మేలే: ఆదు హేగేందు చింతిసత్తాడగినను. ఆగ ఆవన మగళు రిహవతయు బందు తుందియు జంతిగి కారణవేన్నెందు కేళిదళు. మాణికచందను తిలిసతు ఆపళు ఇదన్న తాను సులభవాగి సాధిసువుదాగి నుకిదశు. ఈ: మేలే ఆవళు దివ్య వస్త్రభరణగళన్న ధరిసి శ్రీంగరిసికేషంఠు తస్స మనియు మకడియు మేల్తి చుల్లతు రాజురస్తేయన్నే సేఖమున్న తుండును.

ಒಂದು ದಿನ ಸುಮತಿ ಮತ್ತು ಸೂರ್ಯಕಾಂತರಿಬ್ಬರೂ ಕುದುರೆಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ವರ್ತಕನೆ ಮನೆಯು ಸಮಾಧಿಸಿ ದಾಗ ರಾಜಪುತ್ರನ ದೃಷ್ಟಿ ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ವರ್ತಕನೆ ಮಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಅವಳೂ ಆವನನ್ನು ಕಂಡು ಮುಗಳು ಸಗುತ್ತ ಕಣ್ಣನ್ನೇ ಮಾಡಿದಳು. ಆಗ ರಾಜಪುತ್ರನು ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ “ಮಿತ್ರಾ, ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ ಆ ಶ್ರೀಗಾರವತಿಯು ನನಗೆ ನೀತ್ರಸಂಕೇತ ಮಾಡಿ ಕರೆದಳು. ಏನೆಂದು ಕೇಳಿ ಬಾ” ಎಂದು ಕಳಿಸಿದನು.

ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನು ಆ ಶ್ರೀಭಿನಾಗಿಯು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಕಡೆ ತೆರಳಿದನು. ಆವನನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ರೂಪವಳಿಯು “ತಾವು ಯಾರು? ತಮ್ಮ ಹೆಸರೇನು? ಬಂದುದರಿಂದ ನನಗೆ ಪರಮ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ನಿಮ್ಮಂತಹ ಸುಂದರ ಯುನಕರನ್ನೇ ನಾನು ಇಷ್ಟರವರಿಗೆ ಕಂಡಿಲ್ಲ” ಎಂದು ವರ್ಣಿಸಿ ತೊಡಗಿದಳು. ಆವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೂರಟಾಗ ಎರಡು ವೀಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು ಮತ್ತು ತಲೆಯನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿ ಆವನ ಕಿವಿಗೆ ತಾಗುವವರಿಗೆ ಬಾಯಿ ತಂದು ಏನೋ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವವರಳಂತೆ ತುಟಿಯನ್ನು ವಾತ್ರ ಅಲುಗಿಸಿದಳು. ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನು ಆ ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ಬಂದು “ಮಿತ್ರಾ, ಆವಳು ಸುತ್ತಿಲೆಯಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಆ ರಾಜಪುತ್ರನು ಆ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲವು ಜನರನ್ನು ಸಿಲ್ಲಿಸಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು ಆವಳು ವರ್ತಕನ ಮಗಳಿಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಅದನ್ನು ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ತನ್ನ ಏತಾನ್ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅಪನೆಂಬಿಕೆಯುಂಟಾಯಿತು. “ಆವಳು ಸಿನ್ನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹೇಳಿದ ಇಲಾಲ್! ಅದೇನು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. “ಏನೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನು ಉತ್ತರವಿತ್ತನು. ಅದರಿಂದ ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟುಬಂದಿತು. “ಮಿತ್ರಾ, ಇಷ್ಟರವರಿಗೆ ಸಿನ್ನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಇನ್ನು ನಂಬಿಲಾರೆ. ನೀನು ಹೋಸಗಾರನು” ಎಂದನು. ಇದರಿಂದ ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನಿಗೂ ಸಿಟ್ಟುಬಂದಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಜಗ್ಲಾಡತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ ಜನರು ಬಂದು ಅವರನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದರು. ಇಬ್ಬರೂ ಸಿಟ್ಟಿನ ಮುಖಮುದ್ರೆಗಳಿಂದಲೇ ತಂತಮ್ಮ ಭವನಗಳಿಗೆ ಹೋರಟು ಹೋದರು. ವರ್ತಕನ ಮಾತು ಸಫಲವಾಯಿತು. ರಾಜನಿಂದ ಆವನು ಉದುಗೊರಿಯನ್ನೂ ಪಡೆ

ದುಕೊಂಡನು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳಾದ ಮೇಲೆ ರಾಜಪುತ್ರನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯಿದ್ದ ಬೇರೆ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋರಟು ಹೋದನು. ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತಿನಿಗೆ ಇದು ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಬರೆ ದುಃಖವಾಯಿತು. ಸುಮೃದ್ಧನ್ನೇ ಆವನು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೊಂಡಿಕೊಂಡನಲ್ಲಾ ಎಂದು ವ್ಯಧಿಪಟ್ಟನು. ಆ ಮೇಲೆ ತಾನೂ ವೇಷ ಪಲ್ಲಿಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ರಾಜಪುತ್ರನು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನಗರಕ್ಕೇ ಹೋರಟು ಹೋದನು. ರಾಜಪುತ್ರನು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅರಮನೆಯ ಇದಿಂಗೀ ತಾನೊಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಹುಡಿದು ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸತ್ತೊಡಗಿದನು. ರಾಜಪುತ್ರ ನನ್ನ ದಿನಂಪ್ರತಿ ನೋಡುಪುದರಿಂದಲೇ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವನು ಕಾಣ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನಲ್ಲಿ ಬಂದು ವಾಸಿಸುತ್ತಿರುವುದೂ ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ರಾಜಪುತ್ರನಿದ್ದ ಅರಮನೆಯಿಂದ ಯಾರೋ ಸದ್ಗುಲ್ಲಿದೆ ಹೋರಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅವನೂ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋದ ಮೇಲೆ “ಯಾರವರು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಆಗ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು “ನಾನು ಈ ಮನೆಯ ಮಾಲಕ” ಎಂದು ಹೇಳಿತು. ಆದರೆ ಅದು ಹೆಂಗಸಿನ ಧ್ವನಿಯಂತಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನ ಸಂಶಯ ಇನ್ನುಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಅವನನ್ನೇ ಆನುಸರಿಸಿದನು. ಆ ಗೂಡೆ ಪುರುಷನು ಅಶ್ವವಾಲಕನ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದನು. ನುಂತ್ರಿಸುತ್ತನೂ ಗೋಡೆಹತ್ತಿ ಕಿಟಕಿಯ ಬದಿ ಆಡಗಿ ಚುಳಿತು ಅಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸಂಭಾವಣೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆ ಗೂಡೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ರಾಜಪುತ್ರನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿದ್ದ ವಿಮಲಾವತಿಯೇ ಆಗಿದ್ದಳು. ಅಶ್ವ ಪಾಲಕನೊದನೆ ಅವಳು ಅಕ್ರಮ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಟ್ರೂಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ವಿಮಲಾವತಿಯು, “ಸಾಮಾನ್ಯ, ನಾಳೆ ಸನ್ನೆನ್ನು ಪತಿಯು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನಂತೆ. ನಾನಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿದ ಮೇಲೆ ನೀನು ಬಾರದೇ ಇರಬೇಡ. ನಾನು ನಿನಗೆ ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಬರಲು ದಾಸಿಯೊಡನೆ ಹೇಳಿಕಳಸುತ್ತೀನೇ” ಎಂದಳು. ಆಗ ಆ ಅಶ್ವವಾಲಕನು “ಪ್ರಯೇ, ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಪ್ರೇಮವ

ಅಗಾಧವಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟೆರಲಾರೆ. ನೀನು ಹೋದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಹೊಂಡಣ ಉಳಿಯಲಾರದು” ಎಂದನು. ಆಗ ವಿಮುಳಾವತಿಯು “ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಹೋಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನು ಕೊಂಡೇ ಬಿಡುತ್ತೇನೇ” ಹೊಂಡು ಹೇಳಿ ಅವನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿದಳು ಮತ್ತು ಅವರಿರ್ವರೂ ಮಂಚದಲ್ಲಿ ಖುಳಿಗೊಂಡು ಸರಸ ಸಂಭಾಷಣೆ ಹಾಗೂ ರತ್ನಿಲಾಸ ಪ್ರವೃತ್ತರಾದರು. ಈ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಅವಳು ಆಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟಿ ಬಂಡಳು. ಅವಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನೂ ಬಂದನು. ಆದರೆ ಅವಳು ರಾಜಪುತ್ರನ ಕೋಟಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಖಡ್ಗದಿಂದ ಅವನ ಶಿರಕಡಿದು ಬೇರೆ ಕೋಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನು ಆ ಕೋಟಿಗೆ ಹೋಕ್ಕಿದಾಗ ರಾಜಪುತ್ರನ ಅವನ್ನು ಮುಗಿದಿತ್ತು. ಆಗ ಅವನು ಏತನ್ನರುಂಡವನ್ನು ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲಿರ್ಮೈಕೊಂಡು ದುಃಖಿಸಿತೊಡಗಿದನು.

ಇತ್ತು ಆ ವಿಮುಳಾವತಿಯು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ “ಕಳ್ಳರು ಕಳ್ಳರು! ಓಡಿ ಬನ್ನಿ. ನನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಕೊಂಡರು! ಅಯ್ಯೋ! ಅಯ್ಯೋ!!” ಎಂದು ಕಂಗತೊಡಗಿದಳು. ಆಗ ನೆರಿಮನೆಯವರು ಓಡಿಬಂದರು. ಬೇರೋಂದು ಆರಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅವಳ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮುಂದಿರೂ ಬಂದರು. “ರಕ್ತಮಯವಾಗಿದ್ದ ಆ ಕಳ್ಳನೇ ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಕೊಂಡವನು. ಓಡಿಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೇ ಹೋದು ದರಿಂದ ಈ ರೀತಿ ಕವಟ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದು ಅವಳು ಹೇಳಿದಳು. ಆಗ ಅವರು ಅದನ್ನೇ ನಂಬಿ ಅವನ ಕೈಕಾಲು ಕಟ್ಟಿ ಹೊಡಿದರು. ಮುಂಜಾನೆ ಅನನನ್ನು ಅರಸನಿದ್ದಲ್ಲಿಗೂ ಕರೆದೊಯ್ದಿರು. ಆಗ ಅವನು ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನೆಂದು ಆರಸನಿಗೆ ಗುರುತು ಹತ್ತಿತ್ತು. ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನನ್ನು ರಾಜಘಳ ಏಕಾಂತ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದು “ನಿನ್ನ ಏತನನ್ನು ಏಕೆ ಕೊಂಡೇ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಆಗ ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನು ತಾನು ನಿರಪರಾಧಿಯಿಂದೆ ಹೇಳಿ, ರಾತ್ರಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ವಿಮಾನತಿಯ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮುಂದಿರನ್ನು ತನೆಯೊಂದಿಗೆ ಕಳಿಸಿದರೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಿಂದೇ ಆವಳ ದುರಾಚಾರ ನೃತ್ಯಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ವ್ಯಾಚನ ಕೊಟ್ಟಿನು.

ರಾಜನು ಅದಕೊಂಡಿ ಮಂತ್ರಪುತ್ರನನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು. ಮಂತ್ರಸುತ್ತನು ವಿಮಲಾವತಿಯ ಸಹೋದರರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದನ್ನು. ರಾತ್ರಿ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ವೇಷಪಳ್ಳಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಡಗಿ ಚಾಲತರು. ಮಹುಳಾವತಿಯು ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಪುರುಷ ವೇಷದರಿಸಿ ಅಶ್ವಪಾಲಕನ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ತಾನು ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಕೊಂಡುದು, ಮಂತ್ರಸುತ್ತನೆ ಮೇಲೆ ಆರೋಪ ಹೊರಿಸಿದುದು ವೊದಲಾದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಅವಳು ತಿಳಿಸಿ ತನ್ನ ಉಪವಶಿಯೊಡನೆ ಪ್ರೇಮಾಲಾಪ ಮಾಡತೊಡಗಿದಳು. ಅವಳು ತನ್ನ ಕಾವೋನಾಗ್ರಾದವನ್ನು ತೀರಿಗಿಕೊಂಡು ಹಿಂತಿರುಗುವಾಗ ಮಂತ್ರಸುತ್ತನು ಉಳಿದವರೊಂದಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ತಡೆದನು. ಅವಳನ್ನು ಕ್ಯಾಕಾಲುಕಟ್ಟಿ ತಂದರು. ಬಿಳಗಾದ ಮೇಲೆ ರಾಜನಾದ ಅವಳ ತಂದೆಗೆ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ರಾಜನು ರೇಗಿ ಅವಳನ್ನೂ ಅಶ್ವಪಾಲಕನನ್ನೂ ಕೊಳ್ಳಲು ಇಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಅಶ್ವಪಾಲಕನನ್ನೂ ಕೊಳ್ಳಲು ಅಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಮಂತ್ರಸುತ್ತನು ತನ್ನ ಮಿತ್ರನ ಚಿತಾಭಸ್ತುವನ್ನು ತಿಗೆದುಕೊಂಡು ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೀಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಆ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ತನ್ನ ಪತ್ರಿಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಅವಳು ಬಹಳ ಭಯಭಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಪತಿಯನ್ನು ಆದರಿಸಿದಳು. ತಾನು ಉರಲ್ಲಿಲ್ಲದಾಗ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯು ಹೇಗಿದ್ದ ಶೋ ಏನೋ ಎಂಬ ಸಂದೇಹವು ಅವನನ್ನು ಹೀಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಅವಳನ್ನು ವರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದಿದನು. ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಅವನು ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಹೋದವರಂತೆ ನಟಿಸಿದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಏನೋ ಒಂದು ವೃತ್ತಹಿಡಿದಿದ್ದೆಳು. ಆದುದರಿಂದ ಒಬ್ಬಳೇ ರಾತ್ರಿ ದೀಪವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕಾಳಿಕಾ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಮಂತ್ರಸುತ್ತನೂ ಅವಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದನು. ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ ಆ ರಮಣಿಯು ದೇವತಾರ್ಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೆ “ಶಾಯೇ, ನನ್ನ ಪತಿಯು ಮತ್ತೆ ಮನೆಗೆ ಬರುವಂತೆ ನೀನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದೆ. ನಿನ್ನ ದಯಿಯಿಂದಲೇ ನನಗೆ ಅವನ ದರ್ಶನ ಭಾಗ್ಯಭಿಂಬಿಸಿತು. ಅದರೆ ಅವನು ತುಂಬ ಸೋತಿರುವನು. ನೊದಲಿನಂತೆ ಯಾವನ, ಘ್ರೇಯ, ಉತ್ಸಾಹಷ್ಠಿನಾಗುವಂತೆ ಮಾಡು” ಎಂದು ಪಾರ್ಥಿಸಿದಳು.

ಆಗ ದೇವಿಯು ಅವಳ ಭಕ್ತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಅಮೃತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿಳು. ಮಂತ್ರಿ ಸುತನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಬೇಗನೇ ಹಿಂತಿರುಗಿ ವೊದಲಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲೀ ಮಲಗಿ ನಿದ್ದೆಯೋದನು. ಆ ಪತಿಭಕ್ತಿ ಪರಾಯಣೆಯು ಬಂದು ಪತಿಯು ಇನ್ನೂ ನಿದ್ರಾಸಕ್ತನಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಆ ಅಮೃತವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕಿಯ ಬಳಿ ಇಟ್ಟಿಳು.

ರಾತ್ರಿ ಬಂದು ಬೆಕ್ಕು ಹಾರಿಬಂತು. ಆಗ ಆ ಅಮೃತದ ಪಾತ್ರೆಯು ಕೆಳಕ್ಕುರುಳುತ್ತು. ಅಮೃತವು ಹರಿದು ಮಂತ್ರಿಪುತ್ರನು ಇಟ್ಟಿದ್ದ ರಾಜಪುತ್ರನ ಚಿತ್ತಾಭಸ್ವದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಆ ಕೂಡಲೇ ರಾಜಪುತ್ರನು ಜೀವಂ ತನಾದನು. ಆ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿರುವವರು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೆಂದೇ ಅವನ ಭ್ರಮೆ. ವೋಸಗಾರನಾದ ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಿನ್ನು ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೂ ಕಾಮಿಸಿ ತನಗೆ ನಿದ್ದೆ ಬಂದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ಅವಳನ್ನು ಕೂಡಿರಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಅಲ್ಲಿದೆ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಅವನ ರುಂಡ ವನ್ನು ಹಾರಿಸಿದನು. ಆಗ ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನ ಪತ್ತಿಯು ಆ ಕೋಟಿಯೆಂದ ಅಳುತ್ತ ಹೊರಗೆ ಓಡಿದಳು. ಆಗ ಗದ್ದಲ ಕೇಳಿ ಸೆರಿಹೊರಿಯ ಜನರು ಓಡಿ ಬಂದರು. ರಾಜಪುತ್ರನು ತನ್ನ ಮಿತ್ರನನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದ ಫೋರ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಅವರು ಕಂಡು ತಬ್ಬಿಬಾಧರು. “ರಾಜಪುತ್ರ, ನಿನ್ನ ಪತ್ತಿಯು ದುರಾಚಾರ ಪ್ರವರ್ತ್ತಳಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡಳು ಆಗ ನಿನ್ನ ಮಿತ್ರನು ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತಾಭಸ್ವವನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತೀರ್ಥಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂಚರಿಸಿದನು. ದೇವಿಯ ಕೃಪೆಯಿಂದ ನೀನು ಬದುಕಿದೆ. ಅದರೆ ಹಿಂದುಮುಂದು ನೋಡದೆ ನಿನ್ನ ಮಿತ್ರನನ್ನು ಕೊಂಡಿಯಲಾಲ್ಲ !” ಎಂದರು. ಆಗ ರಾಜಪುತ್ರನು ಕೂಡಾ ತನ್ನ ಅವಿವೇಕತನಕ್ಕಾಗಿ ದುಃಖಿತನಾದನು ಮತ್ತು ಅಲ್ಲೀ ಅತ್ಯಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಶ್ವಿ ಸಿದನು. ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನ ಹೆಂಡತಿಯೇ ಅವನ ಕೈಯಿಂದ ಕರಾರಿಯನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಂಡಳು. ಅಮೃತದ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಮೃತವಿದ್ದಿರಿಂದ ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಪತಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರೋಕ್ಷಿಸಿದಳು. ಆ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಎದ್ದು ಕುಳಿತನು. ರಾಜಪುತ್ರ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಪುತ್ರರಿಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೇ ಬ್ರಜ ಆಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡರು ಮತ್ತು ವೊದಲಿನಂತೆ ಅನೇಕ್ಕಿನ್ನು ಮಿತ್ರಪ್ರದಿಂದಿದ್ದರು.

ಮೋಹಿನಿ, ವಿಮಲಾವತಿಯು ದುರಾಚಾರ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಖಾದುದರಿಂದ ಎಂತಹ ದುಃಖವೊದಗಿತು ನೋಡು. ಕೊನೆಗೆ ಅವಕ್ಕೇ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಳು. ಆದುದರಿಂದ ಶ್ರೀಯರು ದುಷ್ಪರ್ಯ ಮಾಡಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಮೋಹಿನಿಗೆ ಅದರಿಂದಲೂ ಶ್ವಸಿತ್ಯಾಗದೇ ಇದ್ದು ದರಿಂದ ಅವನು ಇನ್ನೊಂದು ಕಢಿ ಹೇಳತೋಡಿದನು.

೭೪. ಬಡಿಗರವನ ಕಥೆ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಟ್ರೋ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿಜಯವಾಲನೀಂಬ ಅರಸ್ ನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೊಬ್ಬ ಮಗನಿದ್ದನು. ವಿಜಯವಾಲನು ಮುದುಕನಾದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಪಟ್ಟಕಟ್ಟಲು ನಿರ್ಧ ರಿಸಿದನು. ಅದರಂತೆ ವಿಜಯ ವರ್ಷ ರಾಜಕುಮಾರನ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ಮಹೋತ್ಸವದ ದಿನವೂ ಬಂದಿತು. ಆದಿನ ಅನೇಕ ಮಾಂಡಲಿಕರೂ ಸೆರಿಹೊರೆಯ ರಾಜರೂ ಅಮಿತ ಉದುಗೊರಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಒಬ್ಬ ಬಡಿಗರವನು ಬಂದು ಮರದ ಕುದುರೆಯನ್ನು ತಂದು ರಾಜನಿಗರ್ರಿಸಿ “ಮಹಾರಾಜ, ಇದನ್ನು ಹತ್ತಿದರೆ ಇದು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಜಿಗಿಯುವದು ಮತ್ತು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವದು” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಆ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಬಯಸಿದರು. ಆಗ ಆ ಬಡಿಗರವನು ಎಲ್ಲರ ಸಮಕ್ಕಮು ಆ ಕುದುರೆಯನ್ನೇ ಏರಿದನು. ಅದು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ನೆಗೆದು ಹಾರತೋಡಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಅವನು ಅದನ್ನು ಇಳಿಸಿ ರಾಜನ ಮುಂದೆ ನಿಂತನು. ಬಡಿಗರವನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ರಾಜನು ಮೆಚ್ಚಿ “ಸಿನ್ನ ಅಭಿಲಾಷೆಯೇನು? ಹೇಳಿ, ಅದನ್ನು ಈಡೇರಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಆಗ ಬಡಿಗರವನು “ಮಹಾರಾಜ, ನಾನು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟ ನನ್ನ ಗುರುಗಳಿಂದ ಇದನ್ನು ಕಲಿತೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಾರ ಹಣ ವೆಚ್ಚುಮಾಡಿದೆ. ನನ್ನ ತಂಗಿಯನ್ನು ಆ ಗುರುವಿಗೆ ಮುದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕಾಯಿತು. ನೀನಿಗೆ ಹಣದ ಮೇಲೆ ಆಶೆಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮುದುವೆ ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನಿಗೆ ಕೊಪಬಂದಿತು. ಅವನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ

ಸರೇಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದನು.

ಇತ್ತೆ ಅವನು ತಂದಿದ್ದ ಕುದುರೆಯು ಕುತ್ತಾಹಲವನ್ನು ಕೆರಳಿಸು ವಂತಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ರಾಜಪುತ್ರನಾದ ಜಯವರ್ಧನು ಆದನ್ನು ಏರಿ ಸಂಚರಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾದರೂ ಅವನು ಹಿಂತಿರುಗಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ರಾಜನು ಗಾಬರಿಯಾದನು. ಜೇಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಬಡಿಗರವನನ್ನು ಕರೆಸಿ ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಆ ಬಡಿಗರವನು “ಮಹಾರಾಜ ಆ ಕುದುರೆಯ ವೇಗವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿಸುವ ವಿದ್ಯೆ ರಾಜಪುತ್ರ ನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಹಿಂತಿರುಗುವದು ಹೇಗೆ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ರಾಜನು ಮೂರ್ಖ್ಯಹೋದನು. ಅಂತಃಪುರದ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ದುಃಖಿಸತ್ತೊಡಗಿದರು.

ಅತ್ತೆ ಜಯವರ್ಧನು ಐದು ದಿನಗಳ ವರೆಗೂ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದನು. ಅಶ್ವದ ಗಿತ್ಯಾಸನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವ ಉಪಾಯವೇ ಆವಸಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಸಿವು ನೀರಡಿಕೆಗಳನ್ನು ತಾಳಿಲಾರದೆ ಅವನು ಕಂಗಟ್ಟಿನು. ದೇಹಾಯಾಸ ವನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಆ ಅಶ್ವದ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಏರಿದೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಕೊಂಡು ನಿಡೆ ಮಾಡಿದನು. ನಿಡೆಯಲ್ಲೇ ಆವನು ಉರುಳಿಬೀಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಕಾಲುಗಳಿರಿದನ್ನೂ ಆದರ ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಕತ್ತಲಿರಿಯಂತೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಬೀಳಿಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಆವನ ಕಾಲು ಕುದುರೆಯ ಹೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಗುಂಡಿಗೆ ತಗುಲಿತು. ಕೂಡಲೇ ಕುದುರೆಯು ಭೂಮಿಗೆ ಇಳಿಯತು. ಜಯವರ್ಧನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನವರಿಗೆ ವಿಶ್ವಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆನೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಕುದುರೆಯನ್ನೇ ರಿ ಕಾಶೀ ಪಟ್ಟಿ ಣಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಆದರೆ ಕತ್ತಲಾಗಿದ್ದ ದರಿಂದ ಕೋಟಿಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದ ಜಯವರ್ಧನು ಉರಿನ ಸಮಾವವಿರುವ ನದಿಯ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಕುಂಬಾರನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆದನು.

ಜಯವರ್ಧನು ಅಲ್ಲೇ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ವರೆಗೆ ಉಳಿದನು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ನಗರ ಸೋಡಲು ಬಂದನು. ನಗರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಕ್ಕೊಂತಲೂ ಉನ್ನೆ ಶಾವಾದ ಒಂದು ಕಟ್ಟಡವಿದ್ದಿತು. ಆದು ಯಾರ ಮನೆ ಎಂದು ರಾಜಪುತ್ರನು ಕೇಳಿದನು. ಆದು ಈ ಉರಿನ ರಾಜಪುತ್ರಿ ಇರುವ ಸ್ಥಳ. ಆದರ ಸಮಾವ

ಹೋಗಬೇಡ. ಆ ಮನೆಯನ್ನು ನೋಡಬೇಡ. ಅವಳನ್ನು ನೋಡಲೂ ಯಶ್ವಿಸಬೇಡ. ಸಿಹಾಯಿಗಳು ನೋಡಿದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಜೀವಂತ ಬಿಡಲಾರೆರು” ಎಂದು ಉರಿನರು ಎಚ್ಚರಿಕಿದರು. ಜಯವರ್ಗನು “ಸರಿ” ಎಂದು ಶಲೈ ಆಲಾಡಿಸಿ ಮುಂದೆ ಹೋದನು. ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲರೂ ನಿಷ್ಠಾಪಣೆ ರಾದಾಗ ಅವಧಿ ತನ್ನ ಕೀಲುಕುದುರೆಯನ್ನು ಏರಿ ಆಲನ್ನು ತಿಂಗಳಿಂದ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಕಡೆ ತೆರಳಿದನು. ಕಿಟಿಕಿಯ ಮೂಲಕ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಒಂದುಕಡೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ಅಮೇಲೆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಮಲಗಿದ್ದ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಅವಳು ಬಹಳ ರೂಪವಂತಿ. ಆದುದರಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಕಂಡಕೊಡಲೇ ಜಯವರ್ಗನು ಪ್ರೇಮಾಸ್ತಕನಾದನು. ಅವಳ ಮೈಲಿನ ಚಿನ್ನಾಭರಣಗಳನ್ನೇಲ್ಲ ತೆಗೆದು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ತನ್ನ ಮೈಮೇಲಿನ ಉತ್ತರೀಯನನ್ನು ಅವಳ ಮೈಮೇಲೆ ಹೊದಿಸಿ ಒಂತಿರುಗಿದನು.

ಮರುದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಎದ್ದು ನೋಡಿದಾಗ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಅಭರಣಗಳಿಲ್ಲಾದಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಆಚ್ಚರ್ಯಚಕ್ತಿತಳಾದಳು. ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲುಗಳು ಮುಚ್ಚಿದುದರಿಂದ ಕಳ್ಳುನು ಬರಲು ದಾರಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ನಿರುಪಾಯಿರಾಗಿ ಕುಳಿತರು. ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಕೂಡಾ ರಾಜಪುತ್ರನು ಮತ್ತೆ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯ ಕೂತ್ತಿಗೆ ಬಂದು ಹಿಂದಿನ ದಿನ ತಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದ ಅಭರಣಗಳನ್ನೇಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಹಾಸಿಗೆಯ ಸುಲಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಉತ್ತರೀಯನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮರಳಿದನು. ಮುಂಜಾನೆ ತನ್ನ ಅಭರಣಗಳಿಲ್ಲವೂ ಇದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಮತ್ತು ಮೃಚಕಿತಳಾದಳು. ಯಾವನೋ ತನ್ನ ನಿದ್ರಾಸಮಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗೂ ನೀಡು ಅವಳು ಗ್ರಹಿಸಿ ಮೂರನೇ ದಿನ ನಿದ್ದೆ ಬಂದವಳಂತಿ ನಟಿಸಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಳು.

ಅದೇ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ರಾಜಪುತ್ರನು ಬಂದು ಆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಅಂಗಾಂಗ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಅವಳು ಎದ್ದು ಕುಳಿತಳು. ಅವನು ಎದ್ದು ಹೋಗಲು ಯಶ್ವಿಗಿಂದಾಗ ಅವನ ಕ್ರೈ ಹಿಡಿದು ಮುಂಚದಲ್ಲಿ ಕುಳಿರಿಸಿ “ಸ್ವಾಮಿ, ನೀನು ಯಾದು? ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆಗ ರಾಜಪುತ್ರನು “ರಾಜ

ಪುತ್ರಿ, ನಾನು ದೇವದೂತನು. ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಬಂದೀ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅವನ ರೂಪ ಯೌವನಗಳಿಂದ ವೋಹಿತಳಾದ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಹೋಗಿ ಗೊಡಲಿಲ್ಲ. “ನೀವು ನನ್ನ ದೇಹ ಸ್ವರ್ವಸಿರುವೆದರಿಂದ ನೀವೇ ನನ್ನ ಪತಿ.” ಎಂದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಗಾಂಥವೆ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಮುದುವೆಯಾಗಿ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡರು. ರತ್ನಾವತಿಯು ತುಂಬಜವ್ನನೆಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಅಂದೇ ಗಭೋರ್ತತ್ವತ್ವಿಯಾಯಿತು. ಅಂದಿಸಿಂದ ದಿನಂಪ್ರತಿ ಜಯ ವರ್ಕನು ರಾತ್ರಿ ಅವಳಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಅವಳಿನಿಂದ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿ ಬೆಳಗಾಗುವ ಮುನ್ನ ಕುದುರೆಯೇರಿ ಹೋರಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲು ರತ್ನಾವತಿಯು ಗಭೋರ್ತತ್ವಿಯಿರುವ ಚಿಹ್ನೆಗಳು ದಾಸಿಯರಿಗೆ ತಿಳಿದುವು. ಅವರು ಮಹಾರಾಣಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಮಹಾರಾಣಿಯು ಬಂದು ಮಗಳನ್ನು ಕೇಳಳು ಉವಳು ಇಲ್ಲವೆಂದೇ ಇತ ಹಿಡಿದಳು. ಮಹಾರಾಣಿ ರೇಗಿ ರಾಜಸಿಗೂ ಇದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ರಾಜನು ಕುಲಮಾನ ಮರ್ಯಾದೆಗೆ ಭಂಗ ಬಂದಿತೆಂದು ಹೆದರಿ ಮಗಳನ್ನು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಕೊಲ್ಲುವುದೇ ಉಪಾಯವೆಂದು ಬಗೆದನು. ಉದರೆ ಮಹಾರಾಣಿಗೆ ಇದು ಉಚಿತವೆಂದೇನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಅವಳ ಕೊಳ್ಳಣಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವನನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅವನು ಯೋಗ್ಯ ಸತ್ಪರುಪನಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೇ ಅವಳನ್ನು ಮುದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು ಉಚಿತವೆಂದು ನುಡಿದಳು. ರಾಜನು ಅದಕ್ಕೊಷ್ಟಿಪ್ಪಿ ಆ ದಿನ ಆ ಮಗಳ ಕೊಳ್ಣಿಯ ಬಾಗಿಲು ಕಿಟಕಿ ಸೆಲಗಳ ಮೇಲೆ ಗಂಧದೇಶ್ವಿಯನ್ನು ಹಚ್ಚಿಸಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಗುಲಾಲನ್ನು ಚೆಟ್ಟಿಸಿದನು. ಆ ಕೊಳ್ಣಿಯ ಸೆವಿಂಪ ಯಾರೂ ಹೋಗಬಾರದೆಂದು ಕಟ್ಟಾಜ್ಞ ಯನ್ನಿತ್ತನು. ಗುಲಾಲ್ ಬಣ್ಣದ ಬಟ್ಟೆ ಬರೆತೊಟ್ಟಿವನನ್ನು ರಾಜನಭಿಗೆ ತಂದು ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಾರಿದನು.

ಅದೇ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಜಯವರ್ಕನು ಕಿಟಕಿ ದಾಟಿ ಬಂದಾಗ ಕಾಲು ಜಾರಿ ಬಿಡ್ಡನು. ಆಗ ಅವನ ಬಟ್ಟಿಬರೆಗಳಗೆಲ್ಲ ಗುಲಾಲ್ ಬಣ್ಣ ತಾಗಿತು. ರತ್ನಾವತಿಯು ಅವನಿಗೆ ಬೇರೆ ಬಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಕೊಟ್ಟಳು. ರಾಜಾಜ್ಞ ಯನ್ನು ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಆಗ ರಾಜಪುತ್ರನು ಬೇಗನೇ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ಸೆವಿಂಪನಿದ್ದ ರಜಕನಿದ್ದಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆ ಗುಲಾಲ್ ಬಣ್ಣ ತಾಗಿದ ಬಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಒಗೆದು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು

ತಿಳಿದನು. ಆ ರಜಕನು ತನ್ನ ದೇಹತಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅವಕು ನೀರೆಮನೆಯವಳಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ಹೀಗಾಗಿ ಅದು ಸಿಹಾಯಿಗಳ ಕಿವಿಗೂ ಮುಟ್ಟಿತು. ಜಯವರ್ಣನನ್ನು ಹಿಡಿದು ತರಲು ಸಿಹಾಯಿಗಳು ಕುಂಬಾರನ ಮನೆಗೂ ಧಾವಿಸಿದರು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ ಕುದುರೆಯನ್ನೇ (ರಿ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಬಿಗಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ರತ್ನಾವತಿಯ ಕೊತಡಿಗೆ ಬಂದು ತನ್ನಿಂದಿನ ಬರಲು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಅವನು ರಾಜಪುತ್ರನಂದು ತಿಳಿದಕೂಡಲೇ ರತ್ನಾವತಿಯು ಸಂಶೋಧಿತಳಾಗಿ ಅಮೇಲೆ ರುದುರೆಯನ್ನೇ ರಿದ್ದು. ಆಕಾಶವಾರ್ಗವಾಗಿ ಆ ಕುದುರೆ ಸಂಚರಿಸಿ ಜಯವರ್ಣನ ರಾಜಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು.

ಆಗ ರಾಜಪುತ್ರನು ತನ್ನ ಕೇಲುಗುಮರೆಯನ್ನೂ ರಾಣಿಯನ್ನೂ ಅರಮನೆಯ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಿಸಿ ತಾನೊಬ್ಬನೇ ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದು ತಂದೆಯಾದ ವಿಜಯಕಾಲ ಅರಸನಿಗೆ ಸಮಸ್ಯೆರಿಸಿದನು. ಮಗನು ಜೀವಂತಹಿಂತಿರುಗಿದುದರಿಂದ ಮುದುಕನಾದ ವಿಜಯವಾಲನಿಗೆ ಹೋದ ಜೀವ ಮರಳಿ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಅವನ ಗೌರವಾರ್ಥವಾಗಿ ಸರಕಾರೀ ಕಳ್ಳೀರಿಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದರು. ಜನರಿಗೆ ವಿಶಯ ಹೆಚ್ಚಿದರು. ಸೆರಿಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೈದಿಗಳನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದರು. ಆಗ ಬಡಿಗರವನನ್ನು ಬಟ್ಟಿರು. ಕಾರಣವೇನೇವು ಅವಸನ್ಗೆ ತಿಳಿದರಲ್ಲಿ. ಅದುದರಿಂದ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಜನರೊಡನೆ ಕೇಳಿದನು ಆಗ ಅವರು, “ರಾಜಪುತ್ರನು ಕೇಲು ಕುದುರೆ ಏರಿತನ್ನ ರಾಣಿಯೋಂದಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಅವಕು ಉದ್ಯಾನವನದಲ್ಲಿರುವಳು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಆ ಬಡಿಗರವನೂ ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಮೇಲೆ “ರಾಣಿಯವರನ್ನು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕರೆಮಾಡಿದು ಬಾಲಂಮು ರಾಜರು ಅವುಕೆ ಮಾಡಿರುವರು” ಎಂದು ಪರಿಹರಿಸಿದರಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅವರು ಅವನನ್ನು ಒಳಗೆ ಬಟ್ಟಿರು. ಆದೇ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ರಾಜಪುತ್ರಿಗೂ ತಿಳಿದನು. ಅವಕು ಒಪ್ಪಿದುದರಿಂದ ಬಡಿಗರವನು ಆರಾಜಪುತ್ರಿಯನ್ನು ಕೇಲುಮುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿರಿಸಿ ತಾನೂ ಹತ್ತಿದನು. ಅದು ತ್ವರಿತ ಅಂತರಿಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹಾರಿತು. ಅವಳನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನು ಕಂಡು “ರಾಜಪುತ್ರಾ, ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ವಂಚಿಸಿದಿರಿ. ಅದರಿಂದ ದ್ವಿನಾರ್ಥ ದಯಾತೋರಿದ. ಈ ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ದೊರಕಿದಳಲ್ಲ”

ಎಂದು ಹಂಗಿಸಿ ವೇಗವಾಗಿ ಹಾರಿಹೋದನು. ಆ ಈದುರೆಯನ್ನು ಒಂದು ಕಾಡಿನ ಮುಧ್ಯ ಇಳಿಸಿದನು ಮತ್ತು ರತ್ನಾವತಿಯನ್ನು ಬಲಾತ್ಮಕರಿಸತ್ತಿದ್ದಿಗಿದನು. ಆಗ ರತ್ನಾವತಿಯು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅಳತೊಡಗಿದಳು. ಕಾಡಿಗೆ ಬೇರೆಬೇಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ರಾಜನ ಪರಿವಾರದವರು ಅವಳು ಅಳುವ ಸ್ವರ ಕೇಳಿ ಓಡಿ ಬಂದರು. ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಅವರು ಬಂಧಿಸಿ ಬಯ್ದಿರು. ರತ್ನಾವತಿಯು ತನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಆ ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಆಗ ಆನನು ಆ ಬಡಿಗರವನ ತಲೆ ಹಾರಿಸಲು ಆಚಾರ್ಯಾಸಿಸಿದನು. ರತ್ನಾವತಿಯು ವಿರಹತಾಪದಿಂದಲೂ ಬಸುರಿನ ಬಯಕೆಗಳಿಂದಲೂ ದಿನೇ ದಿನೇ ಕೊರಗಹತ್ತಿದಳು. ರಾಜನು ಅನೇಕ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಔಪಧ್ಯೋಪಚಾರ ಮಾಡಿದರೂ ಅದರಿಂದ ಅವಳ ರೋಗವು ಗುಣವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಜಯವರ್ಣನು ರತ್ನಾವತಿಯು ವಿರಹದಿಂದ ಬೇಸತ್ತು ಸನ್ಯಾಸಿಯು ವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅವಳನ್ನು ಹುಡುಕಹತ್ತಿದನು. ರತ್ನಾತಿಯು ಇದ್ದ ಸಗರಕ್ಕೂ ಅವನು ಬಂದನು. ಮುಂತ್ರ, ತಂತ್ರ, ಔಷಧೋಪಚಾರ ಮೊದಲಾದವುಗಳೆಲ್ಲ ಬಲ್ಲ ರಾಜಸನ್ಯಾಸಿಯೆಂದು ಅರಮನೆಗೆ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿಸಿದನು. ಆಗ ರಾಜನೂ ಅವನನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ರತ್ನಾವತಿಯು ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಿದನು. ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಅವನು ತನ್ನ ವತಿಯೆಂದು ರತ್ನಾವತಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನೂ ಗುರುತು ಹಿಡಿದನು. ಆದರೆ ಇಬ್ಬರೂ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಅದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಮುಂತ್ರ ತಂತ್ರ ಔಷಧಾಗಳಿಂದ ತನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಗುಣವಾಗಿದೆಯೆಂದೂ ರತ್ನಾವತಿಯು ನಟಿಸಿದಳು. ಅವಳಿಗೊಂದು ಭೂತಬಾಧೆಯಿದೆಯೆಂದೂ ಅದನ್ನು ಬಿಡಿಸದೆ ಅವಳ ರೋಗ ಪರಿಹಾರವಾಗುವದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಸನ್ಯಾಸಿಯು ನುಡಿದನು. ಅವಳು ಬಂದಿದ್ದ ಕೀಲುಕುದುರೆಯನ್ನು ಆಹುತಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಧನ-ಧಾನ್ಯ, ಹಾಲು-ಸಕ್ಕರೆ, ಲಿಂಬಿಹಣ್ಣು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ತರಿಸಿದನು. ರಾಜನು ನಂಬಿ ಅವೆಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದನು. ಅವೆಲ್ಲೆ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಭೂತ ಬಿಡಿಸುವ ನೆವದಿಂದ ರತ್ನಾವತಿಯನ್ನು ಆ ಕೀಲುಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿ ರಿಸಿದನು. ತಾನೂ ಕುಳತು ಅದರ ಕೀಲು ಶಿರುಗಿಸಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಅದು ಆಶಾಶಕ್ಕೆ ನೆಗೆಯಿತು.

ఆదరే ఆశాలదల్ని హారుత్తిద్దాగలే రత్నావతిగి ప్రసంగవేదనే ఉంటాయితు. కేఱుకుదురియన్న ఇళసబేకేందు ఆవటు వతిగి తళసిదఖు. ఆదరే కెళగి సముద్రవే ఇద్దితు. కొనేగి ఒందు సణ్ణ ద్వీపవు కాణిసిదురింద జయవర్షను అల్లీళసిదను. ఇలిచ కూడలే రత్నావతియు పుత్రనన్న హడిదఖు ఆల్లే ఇద్ద కెలపు మరద తుండు గళన్న మంజదంతె జోడిసి ఆదరల్ని మగువన్న మలగిసిదరు. హసివేయన్న బగేహరిసికోళ్లు అల్లి ఏనూ ఇరలిల్ల. ఆదుదరింద ఆహార వస్తుగళన్న తరువదక్కాగి జయవర్షను మత్తే కేఱుకుదురే యన్నేరి హోదను. ఆవను హోరటి హోద కూడలే సముద్రద నీరు ఖస్తితు. ఆ ద్వీపద మేలి తెరిగళు బడియతోడిదపు. ఆదు కూడా ముఖుగితు. రత్నావతియు ఒందు మరద తుండన్న గట్టియాగి హడిదుకోండఖు. తెరిగళు ఆదన్న ఒండేడె హోడెదు కోండు హోదపు. మగువన్న మలగిసిద్ద మరద మంజవూ మత్తొండేడె తేలిహోయితు. ఆత్త కేఱుకుదురేయన్నేరి జయ వర్షను హారుత్తిద్దాగ ఆదక్కూ బించి తాకితు. ఆదూ మురిదుద రింద ఆవనూ సముద్రదల్ని ఇన్నొండేడె బిద్దుబిట్టును. హీగే మూవరూ సముద్రదల్ని మూరు కడె తేలిహోదరు.

మరుదిన ముంజానే ఒబ్బ బెస్తును బలె బీసలు సముద్రద కడిగి బందాగ తేలుతిద్ద మరద మంజవన్న కండు దోణియన్న నదిసుత్త ఆదేనేందు నోడిదను. ఆదర మేలి మలగిద్ద తిశువన్న కండు ఆళ్లర్చుదింద ఆదన్న ఎత్తికోండు బందను. ఆవన్ హెండిగూ ఆ మగువన్న కండు బహళ మమతియాయితు. ఆవరు ఆతి బడవరు మగువన్న సాకి సలుకువ యోగ్యతే ఇరలిల్ల. ఆదుదరింద ఆ మగువన్న రాజసిగొస్సిదరె ఆదర పాలనే ప్రోఫణ మాడువతు, తమగూ ఆవను దృవ్య కొడువన్నెందు నంబిదరు. ఆవర ఖాహేయంతే రాజను మగువన్న ఆంగీకరిసి ఆ బెస్తురవనిగి స్పల్ హోన్న న్న కొట్టు కళసిదను. ఆదే దిన ఆ నగరద వేళ్లయోబ్బ ఖు నదియుల్లి

ದೋರ್ಣೀ ವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಆಗ ಮರವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತೇಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ರತ್ನಾವತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಕರುಣೆಯಿಂದ ಅವಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿ ತನ್ನ ಮನಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಅದೇ ದಿನ ಜಯವರ್ಧನು ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಸಮುದ್ರದ ದಂಡಿಹತ್ತಿದನು. ದೂರದಲ್ಲಿಂದ ತೋಟ ಕಾಣಿಸಿದುದರಿಂದ ಜಯವರ್ಧನು ಅಲ್ಲಿ ತೆರಳಿದನು. ಆ ತೋಟಗಾರನು ದಯೆಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಮನಿಗೆ ಕರಿದೊಯ್ದು ಉಟ್ಟಿ ಉಪಚಾರ ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದನು. ತನ್ನ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗಳನ್ನೂ ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲಗಳನ್ನೂ ಮಾರಲು ಅವನು ಒಂದು ಅಂಗಡಿಯನ್ನಿಷ್ಟೆಡ್ಡನು. ಜಯವರ್ಧನನ್ನು ಆ ಹೂ ಮಾರುವ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಸಿದನು.

ಇತ್ತು ರಾಜನು ಮಗುವಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಬುಧಿಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದನು. ವೇತ್ಯಿಯ.೨ ರತ್ನಾವತಿಗೆ ಸ್ನಾತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಗೀತಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದಳು. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ವರುಷಗಳು ಕಳೆದವು. ಮಗುವು ದೊಡ್ಡವನಾದ. ಯಕ್ಕಾವನಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಆ ಹೇಳಿಗೊಂಡು ದಿನ ಅವನು ಸಂಗೀತ ಕೇಳಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿ ಶಾಖೆಯಿಂದ ಆ ವೇತ್ಯಿಯ ಮನಿಗೆ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ರತ್ನಾವತಿಯಾಭ್ಯಂತಿ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಅವಳು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ನೀನಿಸಿಕೊಂಡು ರೋದಿಸತ್ತೊಡಗಿದಳು. ಅದರಿಂದ ಅವನಿಗೂ ಬಹಳ ದುಃಖ ವಾಯಿತು. ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕೇಳಲು ಅವಳು ತನ್ನ ಕಭೇಯನ್ನೇಲ್ಲ ಹೇಳಿದಳು. ಕೂಡಲೇ ರಾಜಪುತ್ರನು ಅವಳನ್ನು ಪಲ್ಲಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಅರಮನ್ನಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಣೆಯು ರತ್ನಾವತಿಯ ಕಭೇ ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಆ ಬಿಸ್ತರವನು ತಂದೊಸ್ಸಿದ ಮಗು ಅವಳದೇ ಇರಬೇಕಿಂದು ಸಂಶಯ ಪಟ್ಟಿದ್ದು. ಮಗುವಿನ ವೈಮೇಲೆ ಇದ್ದ ಪೀಠಾಂಬರದ ತುಂಡನ್ನು ಅವಳು ತೆಗೆದಬ್ಬಿದ್ದಳು. ಅದನ್ನು ತಂದು ರತ್ನಾವತಿಗೆ ತೋರಿ ಸಲು ಅವಳು ತನ್ನ ದೇ ಎಂದು ಗುರುತು ಹಿಡಿದಳು ಮತ್ತು ತಾನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಾಗ ಉಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಪೀಠಾಂಬರವನ್ನು ತರಿಸಿ ಹರಿದಿದ್ದ ಭಾಗವನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು. ಆಗ ಆ ರಾಜಪುತ್ರನು ರತ್ನಾವತಿಯ ಮಗನೆಂದೇ ಎಲ್ಲರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿರು. ಆಗ ಆ ತಾಯಿ ಮಕ್ಕಳು ಪ್ರೇಮಾತಿಶಯದಿಂದ ಆಲಿಂಗಿಸಿದರು.

ಆ ಮೇಲೊಂದು ದಿನ ರತ್ನಾವತಿಯು ಹೂಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ವೇಟಿಗೆ ಹೋದಾಗಿ, ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಜಯವರ್ಣನನ್ನು ನೋಡಿ ದಳು. ಅವನು ತನ್ನ ಪತಿಯಾಗಿರಬಹುದೆಂಬ ಸಂಶಯವೂ ಹುಟ್ಟಿತು. ಆದರೆ ನೋಡದೆ ಬಹಳ ಕಾಲವಾಗಿದ್ದ ದರಿಂದ ಘಕ್ಕನೇ ಗುರುತುವಾಗು ವಂತಿರಲ್ಲಿ. ಆದರೂ ರತ್ನಾವತಿಯು ತನ್ನ ದಾಸಿಯನ್ನು ಕಳಿಸಿ ಆ ಜಯ ವರ್ಣನನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸಿದಳು. ಜಯವರ್ಣನು ತನ್ನೆಲ್ಲ ಕಢಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ ವ್ಯಧಿ ಪಟ್ಟಿನು. ಅವನೇ ತನ್ನ ಪತಿಯೆಂದು ರತ್ನಾವತಿಗೆ ಖಚಿತವಾಯಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ರಾಜನಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ರಾಜನು ಅವನನ್ನು ಆರಪುನಿಗೆ ಕರಿಸಿ ಪತ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯರಸ್ಯಾ ಅವನ ಮುಂದೆ ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೇಮಾತಿಶಯದಿಂದ ಆಲಿಂಗಿಸಿ ಕೊಂಡರು. ಆರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆವರು ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ವರಿಗೆ ಸುಖ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಉಳಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ಆ ರಾಜನು ಅಂಗರಕ್ಷಕರೊಂದಿಗೆ ಅವರೆಲ್ಲ ರನ್ನೂ ಅವರ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿನು. ಮಂಗನು, ಸೌನಿ, ಮೊಮ್ಮೆಗ ನಗುಹೋಗದಿಂದ ಸುರಕ್ಷಿತ ಬಂಡುದನ್ನು ಕಂಡು ನಯೋವ್ಯಧಿ ನಾದ ವಿಜಯ ಪಾಲನಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾರದಪ್ಪು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಮಗನಿಗೇ ಅವನು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ ತಾನು ವಾನಪ್ರಸ್ಥಾಶ್ರಮ ಸೇರಿದನು.

ನೋಹಿನೀ ಆ ಬಡಿಗರವನು ಶಾಮಾತುರನಾಡುದರಿಂದ ತಾನು ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದುಕೊಂಡನು. ಅಲ್ಲದೆ ಅನೇಕರ ಜೀವನವನ್ನು ಕಷ್ಟಕ್ಕೇಡು ಮಾಡಿದನು. ರತ್ನಾವತಿಯು ಕೂಡಾ ಪುರುಷ ನೋಹದಿಂದ ಬಹಳ ದುಃಖಕ್ಕೇಡು ಮಾಡಿದಳು. ಆದುದರಿಂದ ಕಾಮವನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿದಿದ್ದರೆ ಆದು ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಹಾನಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನೀನೂ ಆ ದುಱಬ್ಧಿಗೆ ಒಳಗಾಗಬೇಡ. ಬಂದು ವೇಳೆ ಕಮಲಾವತಿಯ ಘೈರ್ಯ ಶೈರ್ಯ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲ ಎಂದನು. ಆಗ ಅವಳು ಕಮಲಾವತಿಯ ಕಢಿ ಕೇಳಲು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಿದುದರಿಂದ ನೋಹನ ದಾಸನು ಅದನ್ನು ಹೇಳತೋಡಿದನು.

೩೫. ಕವುಲಾನತಿಯ ಕಥೆ

ಪ್ರಾವ್ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೆಸ್ತಿನಾನತಿಯಲ್ಲಿ ಬಲಭಿಮನೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಬ್ಬ ಅರಸನಿನ್ನದ್ದನು. ಅವನ ಮಗನ ಹೆಷರು ವಜ್ರಸಿ ಈ ವಜ್ರನಿಗೆ ಮಂತ್ರಿ ಸುತನಾದ ತಾರಕದಾಸನೊಡನೆ ಬಹಳ ಆಚ್ಚು ಮೆಚ್ಚು. ಕಣಂಪುರದ ವೈಭವ ವಣನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆದನ್ನು ನೋಡಿ ಬರಬೇಕೆಂದು ಕುತ್ತಾಹಲ ವೈಭವರಾದರು. ಇಬ್ಬರೂ ಅಮಿತ ದೃಷ್ಟಿವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತಂತಮ್ಯ ಅಶ್ವಗಳನ್ನೇ ರಿ ಆ ನಗರಾಭಿಮುಖವಾಗಿ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳಿಸಿದರು. ಆವರು ಆ ನಗರಕ್ಕೆ ಸಮಾಪಿಸಿದಾಗ ರಾತ್ರಿಯಾಯ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಉಂಟಾರ ಹೊರಿನ ಒಂದು ನದಿ ದಂಡೆಯಲ್ಲೇ ಬೀಡು ಬಿಟ್ಟರು.

ಮುಂಜಾನೆ ಆ ಕಣಂಪುರದ ರಾಜನ ಪುತ್ರ ನದಿ ಸ್ವಾನಕ್ಕೆ ಆ ದಂಡಿಗೆ ಒಂದಳು. ಆಗ ಮಂತ್ರಿಸುತನಾದ ತಾರಕದಾಸನು ಆಲ್ಲಿರಲ್ಲ. ವಜ್ರನು ಮಾತ್ರ ದಡದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದನು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಅವನೆನ್ನು ನೋಡಿ ಹೊರ್ಹಿತಳಾದಳು. ಅವನೂ ಅನುರಾಗ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆವಳನ್ನು ನೋಡ ತೊಡಗಿದನು. ಆದರೆ ಅವಳು ತನ್ನ ದಾಸಿ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದು ದರಿಂದ ಇಬ್ಬರೂ ಮೂಕ ಸಂಕಟವನ್ನೇ ಅನುಭವಿಸಿದರು. ಪರಸ್ಪರ ಮಾತ್ರ ಕತೆ ಆಡಲ್ಲಿ. ಉದರೆ ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿಯುವುದೇ ಕರಿನ ಹಾಯಿತು. ಪದೇ ಪದೇ ಕಡೆಗೊಣ್ಣು ಏಟಿಂದ ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆವಳ ಮನೋಭಿಲಾಷೆಯನ್ನು ಆರಿತ ಚತುರಳಾದ ಆವಳ ದಂಡಸಿಯು ಒಂದು ಕಮಲ ಪ್ರಪ್ನವನ್ನು ತಂದು ಆವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಳು. ಈಗ ಆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಆದನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಸೂರ್ಯನಿಗೂ ಆ ಮೇಲೆ ರಾಜಪುತ್ರ ಸಿಗೂ ತೋರಿಸಿ ತನ್ನ ಹೊರೆಗೆ ಮುದ್ದಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಳು. ದಂತಗಳಿಂದ ಕಡಿಮು, ತನ್ನ ಹೊಪಾದ ಕುತ್ತಿಗೆಗಳಿಗೂ ಒಮ್ಮೆ ಕೊಂಡು ತನ್ನ ದೇಹದ ಸುತ್ತಲೂ ತಂದು ನಿರಿನ ಮೇಲೆ ಚೆಲ್ಲಿ ಹೊರಟು ಹೋದಳು. ಆವಳು ಮಾಡಿದ ಈ ಸಂಕೇತಗಳಿಲ್ಲ ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ಅಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆವಳಿಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಅಧ್ಯವನ್ನೇ ಕಲ್ಪಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಗಂಡಾಂತರವಿದೆಯೆಂದೂ

ಅವನು ಭಾವಿಸಿದನು ಆದುದರಿಂದ ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ
ಭಯವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು.

ಆದರೆ ಆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಮಾಡಿದ ಸಂಕೇತಗಳಿಗೆ ತಾರಕದಾಸನೇ
ಪ್ರಿಯವಾದ ಅರ್ಥವಾಡಿದನು. ರಾಜಪುತ್ರನ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಹೋಹವಾದಿ
ರುವುದನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದವಳಿಂದು ಹೇಳಿ “ಕನುಲ ಪುಷ್ಟವನ್ನು ಮುಖಕ್ಕೆ
ತೋರಿಸಿ ತಾನು ಮುದ್ದಿಸಿದುದರಿಂದ ನಮ್ಮೆ ಉರ ಮುಖಗಳು ಆದಕ್ಕೆ ಸಮಾ
ನವಾಗಿನೆ ಎಂದವಳು ಸೂಚಿಸಿದಳು. ಕಣಕ್ಕೆ ಒತ್ತಿಕೊಂಡುದುದರಿಂದ
ಈ ಕರ್ನರು ಪರವನ್ನು ದಂತದಿಂದ ಕಚ್ಚಿದುದಕ್ಕೆ ತಾನು ದಂತಸೇನನ ಮಗೆ
ಜೀಂಡೂ, ಪಾದಗಳಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಹೆಸರು ಕರುಳಾವತಿ
ಯೆಂದೂ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ತಗುಲಿಸಿದುದರಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂದೂ
ತನ್ನ ಸುತ್ತಲೂ ಕಂಡು ನೀರಿಗೆ ಚಿಲ್ಲಿದುದರಿಂದ ನಿನಗಾಗಿ ಆತ್ಮಪರಣ
ಸೂಡಲು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥರವನೇಂದೂ ತಿಳಿಸಿದಳು” ಎಂದನು. ಅವಳನ್ನು ಹೇಗಾ
ದರೂ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ರಾಜಪುತ್ರಸಿಗೆ ಮನಸ್ಸಾಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ
ಇಬ್ಬರೂ ಸಂದರ್ಭ ಸಾಧಿಸತ್ತೊಡಗಿದರು.

ಆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಹೆಸರಾದ ಮಾಲೆಗಾತ್ರಯೋಬ್ಬಿಳಿದ್ದಳು. ಅವಳು
ದಿನಂಪ್ರತಿ ಹೂವಿನ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ರಾಜಪುತ್ರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು:
ತಾರಕದಾಸನು ಇದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅವಳಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಷ್ವಾದು
ಮಧುರ ಮಾತುಗಳಿಂದಲೂ ದ್ರವ್ಯದಿಂದಲೂ ಅವಳನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡನು.
ತನಗೆ ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಮಾಲೆಕಟ್ಟಿಲು ಬರುತ್ತುದೆಂದೂ ನುಡಿಸನು. ಅವಳು
ಒಪ್ಪಿದುದರಿಂದ ತಾನೇ ಒಂದು ಮಾಲೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿನು. ಆದರಲ್ಲಿ
ಜಾಣ್ಯಾಯಿಂದ ಒಂದು ಚೀಟಿಯನ್ನು ಬರೆದಿಟ್ಟಿನು. ಕರುಳಾವತಿಯು ಆ
ಮಾಲೆಯನ್ನು ಧರಿಸಿದಾಗ ಆ ಚೀಟಿ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಆದರಲ್ಲಿ “ನೀನು
ಮಾಡಿದ ಸಂಕೇತಗಳು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿನೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಣಲು ಅಳ್ಳಿರ
ನಾಗಿದ್ದೇನೆ: ನಿನ್ನ ಮಾಲೆಗಾತ್ರಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಯೋಗ್ಯ ಸಂಕೇತ
ಮಾಡಿ ಕಳಿಸಿದಾಗ ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಬರೆಯಲಾಗಿದ್ದಿತು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯು
ಅದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ, ಆ ಮಾಲೆಗಾತ್ರಯನ್ನು ಕರೆದು ತಡವಾಗಿ ಮಾಲೆ ತಂಡು
.ದಕ್ಕಾಗಿ ಸಿಟ್ಟುಮಾಡಿ ಸುಣ್ಣಿದಿಂದ ಅವಳ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ: ಗೆರೆಎಳಿದಳು.

ಅವಳು ಒಂದು ತಾರಕದಾಸನಿಗೆ ಅದನ್ನು ತೋರಿಸಲು “ಇದು ಶುಕ್ಲ ಪಕ್ಷಿ ಬರಬೇಡಿರಿ. ಕೃಷ್ಣ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಆಶೀ ಕೈಗೂಡುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಅದರಫ್ರಾ ವೆಂದು ಅವನು ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ನುತ್ತೊಂದು ದಿನ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಕುಂಕುಮದಿಂದ ಆ ಮಾಲೆಗಾತ್ರಯನ್ನು ಹೊಡಿದಳು. “ತಾನು ರಜಸ್ವಲೆಯಾಗಿದ್ದೇ ಇನೆ. ಈಗ ಬರಬೇಡ” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಸಿದಾದ್ದಾಗಿಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವೆಂದು ತಾರಕದಾಸನು ತಿಳಿಸಿದನು. ನೂರಾನೇ ಸಲ ಅವಳು ಕಾಡಿಗೆ ಕೈಯಿಂದ ಮಾಲೆಗಾತ್ರಯ ಗಲ್ಲವನ್ನು ತೀಡಿದಳು. “ಕತ್ತಲೆಯಾದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿ ಬನ್ನಿ” ಎಂದು ಅವಳು ಸೂಚಿಸಿದಳಿಂದು ತಾರಕದಾಸನು ನುಡಿದನು.

ಅದರಂತೆ ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ವಜ್ರನು ತಾರಕದಾಸನೊಂದಿಗೆ ಅರಮನೆಯ ಗವಾಕ್ಷದ ಬಳಿ ತೀರಳಿದನು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅವಳು ರೀಷ್ವೆಯು ಒಂದು ಹಗ್ಗವನ್ನು ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿಸಿದಳು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮೇಲೇರಿ ಹೋದನು. ಕೊಣೆಯೊಳಗೆ ಅವನು ಇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳು ಆ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆಳಿದು ಬಿಟ್ಟಳು. ಆ ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನು ಸನಾತ್ನಿಸಿ ಅದರಿಸಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ನಾನಾ ರತಿ ವಿಲಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ್ಗುಳಾದಳು. ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೂ ಅವನನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಕಳಿಸಲು ಅವಳು ಇಷ್ಟಪಡಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಇರಿಸಿದಳು. ರಾತ್ರಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಅದರ ಕೀರಿ ತೆಗೆದು ಹೊರಗೆ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮತ್ತು ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ಅವರು ಸುಖಿಂದ ಕಾಲಕೆಳಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರೆ ಈ ರಾಜಪುತ್ರನು ಚೂರುಕು ಸ್ವಭಾವದವನಲ್ಲ. ಅವಳು ಮಾಡಿದ ಸಂಕೀರ್ತನೆಗಳು ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಅವನೊಡನೆ ಬೇರೆ ಯಾರೋ ಇದ್ದಾಗಿಂದು ಅವಳು ತಿಳಿದು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಳು. ಆ ಮಂತ್ರಿ ಸುತನು ಹೊರಿದ್ದರೆ ತಾನು ಮಾಡಿದ ದುರಾಚಾರವು ಪರರಿಗೆ ತಿಳಿಯಬಹುದೆಂದು ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಸಂದೇಹಪಟ್ಟಳು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಆ ಮಂತ್ರಿಸುತ್ತನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ಒಂದು ಉಪಾಯ ಹಾಡಿದಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ನಾನಾ ಭಕ್ತ್ಯ ಭೋಜ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದಳು.

ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಂಶವನ್ನು ಆ ಮಂತ್ರಿ ಸುತ್ತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬರುವುದು ಒಳ್ಳೇಕೆಂದು ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅವನು ವಾಣಿದ ಉಪಕಾರಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟನ್ನೂ ದರೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಸದಾಚಳವನೆಯೆಂದ ತಾನು ಕಳಿಸಿರುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದಳು. ಅದರಂತೆ ರಾಜಪುತ್ರನು ಹಗ್ಗಿದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಇಳಿದು ಆ ಪಕ್ಕಾನ್ನು ಗಳನ್ನು ಮಾಲೆಗಾತ್ರಯ ಮನಗೆ ತಂದು ತನ್ನ ಮಿಶ್ರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅಷ್ಟರವರಿಗೆ ನಡೆದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದನು. ಅದರೆ ತಾರಕದಾಸನಿಗೆ ಅವಳ ಇಂಗಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಪರ್ಯಾ ಬಂದಿತು. ಅದುದರಿಂದ ಆವನು ಆ ಪಕ್ಕಾನ್ನು ವನ್ನು ತಿನ್ನುವ ವೋದಲು ಸ್ವಲ್ಪಾಂಶವನ್ನು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ನಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿದನು. ಅದನ್ನು ತಿಂದಕೂಡಲೇ ಆದು ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟಿತು. ಆಗ ಆ ಮಂತ್ರಿ ಸುತ್ತನು ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ದುಕ್ಕೆ ವಿಚಾರವನ್ನು ತನ್ನ ಮಿಶ್ರನಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ “ಮಿತ್ರಾ, ನಾನು ಪಕ್ಕಾನ್ನು ವನ್ನು ತಿಂದಕೂಡಲೇ ಮೃತನಾಡಿನೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳು. ನನ್ನನ್ನು ಒಂದೆಡೆ ಹುಗಿದು ಬಂದಿರುವೆನೆಂದೂ ನುಡಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಲು ಅವಳು ಬೇರೆ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಮಾಡದೇ ಇರಲಾರಳು” ಎಂದನು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಒಂತೆರಳಿ ಕಮಲಾವತಿಗೆ ಅದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಬಹಳ ದುಃಖಿತನಾದವನಂತೆ ಜೋಲುಮೋರೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡನು. ಕಮಲಾವತಿಯು ಆ ವಾತ್ರೆ ಕೇಳಿ ಬಹಳ ಹರುಷಪಟ್ಟಿಳು. ಆ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ರೇತ್ತೀಯ ಹಗ್ಗಿವನ್ನು ಮೇಲೆಳಿಯಲೂ ಮರಿತುಬಿಟ್ಟಿಳು. ಅವನೇಡನೆ ಮಂಜದಲ್ಲಿ ರತ್ನಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಮನ್ಯಾಳಾದಳು.

ಆದರೆ ರಾತ್ರಿ ಪಹರೆಯವನು ಆ ರೇತ್ತೀಯ ಹಗ್ಗಿವನ್ನು ಕಂಡನು. ಯಾರೋ ಕಳ್ಳರು ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಕೋಣೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿರಬೇಕೆಂದು ನಂಬಿ ಆ ಹಗ್ಗಿವನ್ನೇ ಏರಿ ಬಂದನು ಕಳ್ಳರಳು; ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಪರಪುರುಷನೊಡನೆ ಮಂಡದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದು ಅವನಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಆಗ ಅವನು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಪಹರೆಯವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಆ ಮಂಜಕ್ಕೆ ಹಗ್ಗಿಗಳನ್ನು ಬಿಗಿದು ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಅಟ್ಟಿದಿಂದ ಇಳಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೊಗಿ ಉರ ಹೊರಗಿನ ದೇವಾಲಯದೊಳಗಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಕೇಲಿ ಹಾಕಿ ಪಹರೆ ಇಡಿಸಿದನು. ನಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಕಮಲಾವತಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಆಗ ತಾನಿದ್ದ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಕಂಡು ಇದೆನು ಕನ್ನಸೋ ಎಂದು ಗಾಬರಿಯಾ

ದಳು. ಆದರೆ ನಿಜಸ್ವಿತ್ತಿ ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳು ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನು ಎಚ್ಚಿಸಿ ತಮ್ಮಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಪ್ರಾಣಾಪತ್ರನನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಆಗ ರಾಜಪುತ್ರನು ತನ್ನ ಮಿಶ್ರನ ಸಮಾಜಾರ ತಿಳಿಸಿ, ಮಾಲೆಗಾತ್ರಯಲ್ಲಿರುವ ತಾರಕದಾಸ ನಿಗೆ ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಹೇಗಾದರೂ ಅವನು ರಕ್ಷಿಸದೇ ಇರ ಲಾರನೆಂದು ನುಡಿದನು. ಆ ಕೂಡಲೇ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲೇ ಮನಸ್ವಾದಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪೂಜಾರಿಯನ್ನು ಕರಿದು ತನ್ನ ಮೈಲಿನ ಚಿನ್ನಾ ಭರಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ವರಪಡಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವನನ್ನು ಮಾಲೆಗಾತ್ರಯಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಳು. “ನಿನ್ನ ಒಂದು ಹೋರಿಯು ರಾಜನ ತೋಟದೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಹಾವಳಿ ಎಚ್ಚಿತು. ಸಿವಾಯಿಗಳು ಅದನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿ ದಾಢಿ. ನಿನ್ನ ಒಂದು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗು” ಎಂಬ ಗುಪ್ತ ಸಂದೇಶ ವನ್ನು ಆ ಪೂಜಾರಿಯು ಮುಟ್ಟಿಸಿದನು.

ಆ ಕೂಡಲೇ ತಾರಕದಾಸನು ಸ್ತ್ರೀವೇಷವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಹರಿವಾಣಿದಲ್ಲಿ ಪೂಜಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಳಕು ಹರಿಯುವ ವೇದಲೇ ಆ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಆದರೆ ಪಹರೆಯವನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಆವಳು “ಸಿವಾಯಿಯೇ, ನಾನು ಮಕ್ಕಳಾಗಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ವೃತವನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದೇನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ದಿನಂಪ್ರತಿ ಸೂರ್ಯೋದಯದ ವೋದಲು ಬಂದು ದೇವರನ್ನು ಅಚ್ಚಿಸುತ್ತೇನೆ. ದೇವತಾಪೂಜೆ ಇಲ್ಲದೆ ಅನ್ನ ನಿರುಗಳನ್ನೂ ಮುಟ್ಟುವವಳಿಲ್ಲ. ಸ್ತ್ರೀಯರು, ಮಕ್ಕಳು, ದೇವರು ಇವರ ಮೇಲೆ ರಾಜರಿಗೆ ಬಹಳ ಭಕ್ತಿ ಇದೆ. ನಿನ್ನ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದುದು ಗೊತ್ತಾದರೆ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮ ವಾದಿತ್ಯ” ಎಂದನು. ಪಹರೆಯವನು ಹೆದರಿ ಒಳಗೆ ಬಿಟ್ಟುನು. ಒಳಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ತಾರಕದಾಸನು ತನ್ನ ಸ್ತ್ರೀವೇಷವನ್ನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟಿನು. ಗಂಟಿಬಾರಿಸಿ, ಪೂಜೆಮಾಡಿ ಕಮಲಾವತಿಯು ಅದೇ ಹರಿವಾಣಿವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದಳು. ರಾಜಪುತ್ರನೂ ತಾರಕದಾಸನೂ ಆ ಮಂಚ, ರಾಜೋಚಿತವಾದ ಬಟ್ಟಿಬರೆ, ಹಗ್ಗಿ ವೋದಲಾದವರು ಬೆಂಕಿ ಹಕ್ಕಿ ಆಗಿಸ್ತಿಕೆ ಮಾಡಿದರು. ಅದೇ ಭಸ್ತುವನ್ನು ಕೈ ಮೈಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಬಳದು ಕೊಂಡು ಸನಾಧಿಸಿಗಳಂತೆ ಪದ್ಧಾಸನ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕಣ್ಣಿಂಜಿ ಕುಳಿತರು.

ಇತ್ತು ಬೆಳಗಾದ ಕೂಡಲೇ ಸಿಪಾಯಿಯು ಮಹಾರಾಜನಿದ್ವಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿ ರಾತ್ರಿ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಮಾಡಿದ್ದ ಅನುಚಿತ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡನು. ಅವಳನ್ನು ಆ ವಿಟಪ್ಪರುಷನೊಡನೆ ದೇವಾಲಯವಲ್ಲಿ ಬಂದಿ ಸಿರುವದಾಗಿಯೂ ತಿಳಿಸಿದನು. ರಾಜನು ಕೋಪದಿಂದ ಆ ಸಿಪಾಯಿಯೊಡನೆ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋರಟುಬಂದನು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಕುಳಿತಿದ್ದಿರು. ಆಗ ರಾಜನು ರೇಗಿ ಆ ಸಿಪಾಯಿಗೆ ದೇಶಾಂತಶ್ರೀಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿದನು. ದೇವಾಲಯದಿಂದ ವಜ್ರನೂ ಶಾರಕದಾಸನೂ ಹೋರಟುಹೋದರು. ಆದರೆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಮೇಲಿನ ಮೋಹ ಮಾತ್ರ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗಾದರೂ ವಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಆವಳಿಂಡನೆ ತನ್ನನ್ನು ಕೂಡಿಸಬೇಕೆಂದು ವಜ್ರನು ಮಿತ್ರನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವನು ಯೋಽಚಿಸಿ ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ಶ್ರೀವೇಷವನ್ನು ಹಾಕಿ ಬಂದು ಸಂಧಾರಾಲದ ಹೊತ್ತು ರಾಜನಿದ್ವಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ರಾಜನನ್ನು ಕಂಡು ಮಹಾರಾಜ, ಇವಳು ನನ್ನ ಪತ್ತಿ. ಉಂಗಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ರಸ್ತೀಯಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳುಕಾಕರ ಭಯವಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಪರಿಗೆ ಇವಳಿಗೆ ಅಶ್ರಯ ಕೊಡಿರಿ ಇಮೇಲೆ ಬಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ರಾಜನು ನಂಬಿ ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ಮಗಳ ವಶಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಪ್ರಿಯತನುನನ್ನು ಪಡೆದು ಹಗಲಿರುಳು ಮತ್ತು ಕಾಮಿನಿಯಾಗಿ ಸುಖದಿಂದ ಇರ್ಲೈಂಡಿಗಳು.

ಹೀಗಿರಲು ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ತೆರಳಿದ್ದ ಅವಳ ಪತಿಯು ಬಂದನು. ವಜ್ರನನ್ನು ಶ್ರೀ ವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡುದುದರಿಂದ ಪತ್ತೀಯಾಗುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಮಲಾವತಿಯು ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಸ್ನೇಹದಿಂದಲೇ ಆದರಿಸಿದಳು. ರಾತ್ರಿ ಅವನೊಡನೇ ಶ್ರೀಜಾಸಕ್ತನಾದಳು. ಒಮ್ಮೆ ಅವಳ ಪತಿಯು ಶ್ರೀವೇಷದಲ್ಲಿರುವ ವಜ್ರನನ್ನು ಕಂಡು ಮೋಹಿತನಾದನು. ಅವಳು ಯಾರು, ಏನು ಎಂದು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಹೇಗಾದರೂ ವಾಡಿ ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ವಶಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಕಮಲಾವತಿಯು “ಅವಳು ದುರ್ಭಳಿ. ನೀನೇ ರಾತ್ರಿ ಅವಳ ಕೊಣಗೆ ಹೇಗಿ ವಶಾದರೆ ನೋಡು” ಎಂದಳು ಇತ್ತು ಆ ವಜ್ರನು ಇಡ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಫಡೆದ

ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಪತಿಯು ಬಲಾತ್ಮೆರಿಸಲು ಬಂದಾಗ ಅವನ ಗುಪ್ತಾಂಗವನ್ನೇ ಕೊಯ್ದಿಟ್ಟು ಬಿಡು ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಇದನ್ನು ತಿಳಿಯದ ಕಮಲಾವತಿಯ ಪತಿಯು ರಾತ್ರಿ ವಜ್ರನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಕೋಕೆಗೆ ತೆರಳಿ ಬಲಾತ್ಮೆರ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಅವಳು ರೇಗಿ ಅವನ ಗುಪ್ತಾಂಗವನ್ನು ಕೊಯ್ದಿಟ್ಟಳು. ಇದರಿಂದ ಅವನು ದುಃಖಿತನಾಗಿ ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಮರ್ಯಾದೆ ಹೋಗುವುದೇ ನಿಶ್ಚಯವೆಂದು ಖಚಿಗೊಂಡನು. ಮತ್ತು ಕೂಡಲೇ ನದೀ ದಂಡಿಗೆ ತೆರಳಿ ಕಲ್ಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹಾರಿ ಪ್ರಾಣತೊರೆ ದನು. ವಜ್ರನು ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಸ್ತೋತ್ರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟೆ ಓಡಿ ಹೋದನು. ಪತಿಯು ರಾತ್ರಿ ಆರಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದನೆಂದೂ ಬ್ರಹ್ಮಣನ ಪತ್ನಿಯೊಂದಿಗೆ ಓಡಿ ಹೋದನೆಂದೂ ಕಮಲಾವತಿಯು ಸುದ್ದೆ ಹಬ್ಬಿಸಿದಳು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ತಾರಕದಾಸನು ರಾಜನ ಆ ಸಾಫ್ತನಕ್ಕೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದನು. ರಾಜನು ನಡೆದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಹೇಳಲು ಬ್ರಹ್ಮಣನು ಸಿಟ್ಟಬ್ಬಾಗಿ “ಮಹಾರಾಜ, ನನ್ನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಅವನು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವುದೊಂದೇ ಯೋಗ್ಯ ಮಾರ್ಗ” ಎಂದನು. ಅರಸನು ಕಮಲಾವತಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೇಳಲು ತಾನು ತೆರಳಲು ಸಿದ್ಧವಿರುವುದಾಗಿ ಅವಳು ಹೇಳಿದಳು. ಕೂಡಲೇ ತಾರಕದಾಸನು ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಮಾಲೀಗಾತೀಯಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಮಿತ್ರಸಿಗೊಪ್ಪಿಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವರು ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಹೋರಬಿರು.

ಮೋಹಿನೀ, ಕಮಲಾವತಿಯ ಸಾಹಸವನ್ನು ಕಂಡೆಯಾ? ಅವಳ ದುಬುಕ್ಕಿಯನ್ನು ಆರಿತೆಯಾ? ಕಾಮಸ್ವಿಡಿತಳಾದ ಅವಳು ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಿದಳು. ಆದುದರಿಂದ ನೀನೂ ಈ ದುರ್ಬುದ್ಧಿಗೆ ಒಳಗಾಗಬೇಡ. ಕಾಮನಿಲಾಸಿನಿ ಎಂಬೊಬ್ಬಳು ತಾನು ಬಂಧನದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಆನ್ಯಪುರುಷರ ಮೇಲೆ ಅಸಕ್ತರಾಗದೆ ಪತಿಯೊಡನೆ ರತಿಸುಖವನ್ನು ಪಡೆದಳು. ನೀನೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿದೆ ಎಂದನು. ಆಗ ಮೋಹಿನಿಯು ಕಾಮನಿಲಾಸಿನಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಲು ಆಶುರಪಟ್ಟಿ ಲು. ಆಗ ಮೋಹನದಾಸನು ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದನು:

೧೬. ಕಾಮವಿಲಾಸಿನಿಯ ಕಥೆ

ಪಾಟೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಮಾಪುರದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಚೂಡ ಎಂಬೊಬ್ಬ ಅರೆ ಸನಿದ್ದೆನು. ಅವನು ಇನ್ನೂ ತರುಣ. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಒಬ್ಬನೇ ರಸ್ತೆ ಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಆಗ ಒಂದು ಮನೆಯ ಉಪ್ಪರಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ತರು ತೆಯೋಬ್ಬಳು ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ರೂಪಾತಿಶಯಕ್ಕೆ ವೋಹಿತನಾದ ರಾಜನು ಅವಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತೆ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿನು. ಆಗ ಆ ತರುತೆಯು ತನ್ನ ದಾಸಿಯನ್ನು ಕರೆದು ರಾಜನಿಗೆ ಕೇಳಿಸುವ ಹಾಗೆ “ಈ ರಾಜನಿಗೆ ಏನೇನೂ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನೇ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಾನ್ನಲ್ಲ. ಅಂಗರಕ್ಷಕರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ವೈರಿಗಳು ಒಂದು ತಿನಿದರೆ ಏನು ಗತಿ? ಇವನನ್ನು ಮದುವೆ ಯಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯೇಸಂತಾನ ಪಡೆದು ಅವನ ಮೂಲಕ ಇವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಬೇಕು; ನೋಡು” ಎಂದೆಳು.

ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ರಾಜನು ಅರಮನೆಗೆ ಒಂದು ಮಂತ್ರ ಯನ್ನು ಕಂಡನು. ಆ ವರ್ತಕನ ಮಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹವಾಗಲು ಬಯ ಸುತ್ತೇನೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿನು. ವರ್ತಕನು ಒಪ್ಪಿ ದುದರಿಂದ ಬೇಗನೇ ಮದುವೆಯೂ ಆಯಿತು. ಮದುವೆಯಾದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ಅವಳನ್ನು ರಾಣಿಯಂತೆ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅವಳೆಂದನೆ ಸಂಭೋಗ ಸುಖವನ್ನು ಆನುಭವಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿಟ್ಟಿನು ಮತ್ತು ಹೊರಗೆ ಸಿವಾಯಿಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. “ನೀನು ಮದುವೆ ಅಗುವ ಮೋದಲು ಆಡಿದ ಸುಡಿಗಳು ನಿನಗೆ ನೆನಸಿವೆಯೇ ಹೇಗೆ? ನಿನ್ನ ಮಗನ ಮೂಲಕ ನನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಆ ಕಾಮವಿಲಾಸಿನಿಯು ಬಹಳ ದುಃಖಿತಾದಳು. ರಾಜನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವದಕ್ಕಾಗಿ ತಾನು ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನೂ ಡಿದೆ. ಆದರೆ ರಾಜನು ಈಗ ಅದರ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳತ್ತಿದ್ದಾನ್ನಲ್ಲ! ಎಂದೆಂಳು ದುಃಖಿಸಿದಳು.

ಕೆಲವು ದಿನಸಿಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಅವಳ ಬಂಧುವರ್ಗದವರೊಬ್ಬರು ಅವಳನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದರು. ಆಗ ಅವಳು ತನ್ನ ಕಣ್ಣಿನ ಕಾಡಿಗೆಯನ್ನು

ಒಂದು ಕಡ್ಡಿಗೆ ಹಚ್ಚಿ ತಂದೆಗೊಂದು ಪತ್ರ ಬರಿದು ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿಳು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಮನೆಯಿಂದ ಈ ಬಂದೀಖಾನೆ ವರೆಗೆ ಒಂದು ನೆಲ ಮಾಳಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಆ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಬರಿದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಷಿಂದಿದ ಆವಳ ತಂದೆಯು ದೂರದೇಶದಿಂದ ಅಂತಹ ತಜ್ಞನೋಬ್ಧನನ್ನು ಕರೆಸಿ ನೆಲಮಾಳಿಗೆಯನ್ನು ತೋಡಿಸಿದನು. ಕಾಮವಿಲಾಸಿನಿಯು ತನಗೆ ಇಷ್ಟ ಬಂದಾಗ ಆ ನೆಲಮಾಳಿಗೆ ಮೂಲಕ ತಂದೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ದಾಟಿದ ಮೇಲೆ ಆವಳು ತನ್ನ ವೇಷವನನ್ನು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಿ ದಾಸಿಯೊಂದಿಗೆ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಆದೇ ದಿನ ರಾಜನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವವನಿದ್ದನು. ಅದನ್ನು ಶಿಳದು ಕಾಮವಿಲಾಸಿನಿಯು ತನ್ನ ಅಂಗಾಂಗ ಸೂಂದರ್ಯವು ಕಾಣಿಸುವಂತೆಯೂ ಆವನನ್ನು ಹೋಹಿಗೊಳಿಸುವಂತೆಯೂ ವರ್ತಿಸಿದಳು. ಆವಳ ಈ ಪ್ರೇಮಚಿಷ್ಟೆಯನ್ನೇಲ್ಲ ಕಂಡು ತುಂಬಾ ಮೋಹಿತನಾದನು. ರಾತ್ರಿ ಬರುವನೆಂದು ನೇತ್ರಸಂಕೀರ್ತನಾದಿಗೆ ಹೋರಟುಹೋದನು ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿ ವೇಷವಲ್ಲಿಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಆವಶ್ಯಾಧನೆ ರವಿಸಿ ಉಂಗುರವನನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು. ಕರ್ಮಧರ್ಮ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಕಾಮವಿಲಾಸಿನಿಗೆ ಆದೇ ದಿನ ಗರ್ಭವು ನಿಂತಿತು. ಪ್ರಸವಕಾಲ ಬರಲು ಆವಳು ಗಂಡು ಮಗುವನನ್ನು ಹಡೆದಳು. ಕಾಮವಿಲಾಸಿನಿಯ ತಂದೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಆವನು ದೊಡ್ಡವನಾದನು. ವಿದ್ಯಾಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಶಲಿತನು. ದೊಡ್ಡವನಾದ ಬಳಿಕ ತಾಯಿ ಆವನಿಗೆ ತನ್ನ ಕಢಿಯೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿದಳು.

ಅಮೇಲೆ ಆ ರಾಜಪುತ್ರನು ಉತ್ತಮವಾದ ವೇಷಭೂಷಣಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟು ನಗರದಲ್ಲಿರುವ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥಾನ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋದನು. ಆವನ ದಿನ್ಯ ರೂಪ, ಅಪೋಲ್ಯ ಬಟ್ಟಿಬರಿ ಕಂಡೇ ಆ ವರ್ತಕನು ವಿಸ್ತೃತನಾದನು. ತಾನು ಪರದೇಶದ ವರ್ತಕನೆಂದೂ ರಾಜನಲ್ಲಿ ತೆರಳಬೇಕೆಂದೂ ಆವನು ಹೇಳಿ ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಅವನಿಂದ ಆಪಾರ ಹಣವನ್ನು ಮುಂಗಡವಾಗಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡನು. ಅದರಂತೆಯೇ ಮತ್ತೊಬ್ಧಿ ವರ್ತಕನನ್ನೂ ನಂಬಿಸಿ ರಾತ್ರಿ ಮರಳಿದನು. ಆ ವರ್ತಕರು ರಾಜಸಿಗೆ ಘರಿಯುತ್ತಿರುವುದು. ಕಳ್ಳಿ ವ್ಯಾಪಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಲಾ

యిల్లు. కోతవాలను సగరద బాగిలుగళన్ను ముచ్చి ఆల్లల్లి సిపా యిగళన్ను నిల్లిసిదను. ఇదన్ను రాజపుత్రును తిల్లదు కొతవాలన ఇతిహాసవన్నెల్ల కేళి తిల్లదుకొండను. ఆ కోతవాలన మగను పర దేరకై హోగిద్దను. అదన్ను రాజపుత్రును అరిటు రాత్రి కుదురీ యన్నేరికోండు ఒందను). సిపాయిగళు తడెయలు తాను కొతవాలన మగనేండు హేళి ఆవన హేసరన్ను హేళిదను. ఆవరు హోగి గొట్టదు. కోతవాలన మనేగి బందాగ తాయియూ మగనేండే భ్రమిసి ఆవనిగి ఉంట ఉపచార మాడిదళు. రాత్రి సోసేయన్ను అవన కోణిగి కళిసికొట్టణు. రాజపుత్రును తాను తందిద్ద వీళ్ళు వన్ను ఆవలిగి తిన్నలు కొట్టిను. అదన్ను తిందచూడలే ఆవళు గుంగినింద మలగికోండళు. ఆగ ఆవను అవళ చిన్నా భరణవన్నెల్ల తెగిదుకోండు ఒయ్యాడు. ఆవలిగి ఎళ్ళ రవాద మేలి ఎల్ల సంగ తియూ తిల్లయితు. పునః ఆ వోసగారన ఒగ్గి దబారిగి దూరు హోయితు.

ఆ దిన మంత్రియే ఆ తక్కునన్ను హిడియలు సగరదల్లి అత్తిత్త సంచరిసతోడిగిదను. ఇదు రాజపుత్రునిగి తిల్లయలు ఆవను శుందర శ్రీయ వేషపన్ను ధరిసికోండు ఆ మంత్రి ఇద్ద సిపాయి తాణయ బళి బందను. సిపాయిగళు ఆవళన్ను నిల్లిసి మంత్రియిద్దలిగి కరి దుకోండు హోగి ఆవన ముండి నిల్లిసిదరు. “నాను వత్సలసు మగళు. నన్న తాయి ప్రసవిసిరువళిందు. దాసి బందు హేళిరువద రింద తాయియన్ను సోఇడలు హోగుతిద్దేనే” ఎందళు. మంత్రియు అదన్ను నంచిదను. అవళ రూప లావణ్ణక్కే మనసోఇత మంత్రియు ఆవళోడనే విసోఇద మాతుకతి ఆడతోడిగిదను. అల్లరువ కై కోళగళన్ను ఆ శ్రీయు అదేనేందు కేళలు “కళ్ళర కైగి తొడి సువ బేడి” ఎందు మంత్రియు ఉత్తరవిత్తను. “నన్న కైగి తొడి సిరి” ఎందవళు ఒక్కాయ మాడిదళు. “బేడ. నన్న కైగి రాకి తొరింసుత్తేనే” ఎందు మంత్రి హేళిదను. ఆ కూడలే ఆ తక్క

ಸ್ತ್ರೀಯು ಕೇಲಿ ಜಡಿದು ಬಂದು ನೇವ ಹೇಳಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮಾಯವಾದಳು.

ಕಳ್ಳುನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಟ್ಟವರಿಗೆ ಅಪಾರ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವುದಾಗಿ ರಾಜನು ಡಂಗುರ ಸಾರಿದುದನ್ನು ಕೇಲಿ ರತ್ನಮಂಜರಿ ಎಂಬ ವೇಶ್ಯೆಯು ತಾನು ಹಿಡಿದುಕೊಡುವುದಾಗಿ ನುಡಿದಳು. ರಾಜಪುತ್ರಸಿಗೆ ಇದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಮತ್ತೆ ಸ್ತ್ರೀ ವೇಷ ಧರಿಸಿ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆ ರತ್ನಮಂಜರಿಯ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದನು. “ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕನು ಗುಡುಗುಡಿ ಸೇದುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮೂರ್ಭೇಹೋದಳು. ಆಗ ಅವಳ ಹಿಟನು ಅವಳ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಆಪಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಆವಳ ದಾಸಿ ನನ್ನನನ್ನು ಕಳಿಸಿದಳು” ಎಂದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಲಿ ರತ್ನ ಮಂಜರಿಯು ಅಕ್ಕನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟಿಳು. ಅಧ್ಯ ದಾರಿಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಆ ಕವಟ ಸ್ತ್ರೀಯು ನಾನು ವೈದ್ಯನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ರತ್ನಮಂಜರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಬೇರೀಂದು ದಾರಿ ಯಿಂದ ರತ್ನಮಂಜರಿಯ ಮನೆಗೇ ಬಂದನು. “ರತ್ನಮಂಜರಿಯ ಎಲ್ಲ ಚಿನ್ನಾಗು ಭರಣ ಹಾಗೂ ಹೀತಾಂಬರ ಸೀರೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅವಳ ದಾಸಿ ರೂಪವತಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ರತ್ನಮಂಜರಿ ಹೇಳಿದಳು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವಳು ರಾಜನ ದಬಾರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಪ್ರಸಂಗವೂ ಇದೆ” ಎಂದಳು. ಇದನ್ನು ಕೇಲಿ ರತ್ನಮಂಜರಿಯ ದಾಸಿ ರೂಪವತಿಯು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಹೊರಟಿಳು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀವೇಷಧಾರಿಯಾದ ರಾಜಪುತ್ರನು ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಾನು ತಿಗೆದುಕೊಂಡು ಬೇರೆ ದಾರಿ ಹಿಡಿದನು. ರತ್ನಮಂಜರಿಯು ಅಕ್ಕನ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದಾಗ ಅವಳು ನಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ಗಾಬರಿ ಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಾಗ ಮನೆ ಬರಿದಾಗಿತ್ತು. ಇದು ಆ ಕಳ್ಳುನ ಕಾರಣಾನವೆಂದೇ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿದುದರಿಂದ ಅವಳೂ ರಾಜನಿಗೆ ದೂರು ಕಳಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿಳು.

ಆ ಮೇಲೆ ರಾಜನೇ ಒಂದು ದಿನ ಆ ಶಕ್ಕನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಹೊರಟಿನು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಅದನ್ನು ರಿತು ಕೆಲವು ಕುಂಬಳಕಾಯಿಯ ಬುರುಡೆಗಳನ್ನು ತಂದು ಆಪುಗಳಿಗೆ ಸುಣ್ಣ ಹಜ್ಜಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಆಗಸನ ವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಟ್ಟಿಗಳ ಗಂಟುಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಉರಿನ ಕೆರೆಗೆ

ಹೋದನು. ಈಂಬಳಕಾಯಿಯ ಬುರುಡೆಗಳನ್ನು ನೀರಿನ ಹೇಳಿ ಚೆಲ್ಲಿದನು. ಮತ್ತೆ ಬಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಒಗೆಯೊಡಿದನು. ರಾತ್ರಿಯಾದರೂ ಅವನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಲ್ಲ. ಅವನ ಹೊರತು ಮತ್ತಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಟ್ಟಿ ಒಗೆನ ಸಪ್ತಳ ವನ್ನು ಕೇಳಿ “ರಾಜನೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಮತ್ತು ಈ ದಾರಿಯಂದ ಯಾರಾ ದರೂ ಹೋದರೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಆಗ ಆ ಶಕ್ತಿಸೇನನು “ಮಹಾ ರಾಜ, ನಿವು ಬರುವ ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳ ಹೊಡಲು ಯಾರೋ ಒಬ್ಬನು ಈ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಧುಮುಕಿ ಈಸುತ್ತ ಆವಸರದಿಂದ ಆಚಿದೆಯ ಕಡೆ ಹೋಗಲೆತ್ತಿ ಸಿದನು” ಎಂದನು. ಇರಸನು ನೀರಿನ ಕಡೆ ಸೋಡಲು ಆದರ ಮಧ್ಯ ತೇಲು ತಿದ್ದ ಈಂಬಳಕಾಯಿ ಬುರುಡೆಗಳು ಮನುವ್ಯರ ತಲೆಗಳಂತೆ ಆವನಿಗೆ ಕಾಣಿ ಸಿದುವು. ಆಗ ರಾಜನು ತನ್ನ ನೇನಭೂವಣಗಳನ್ನು ತಿಗೆದಿಟ್ಟು ನೀರಿಗೆ ಧುಮುಕಿ ಈಸುತ್ತೊಡಗಿದನು ಆ ಕೂಡಲೇ ಶಕ್ತಿಸೇನನು ಅರಸನ ಬಟ್ಟಿಗಳ ಸ್ನೇಹಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಾಲಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ದೇಳಿದನು. ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಈಸುತ್ತ ಈಸುತ್ತ ರಾಜನು ಈಂಬಳಕಾಯಿ ಬುರುಡೆಗಳನ್ನು ಕಂಡು ವ್ಯಾಸನ ಪಟ್ಟಿ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು. ಆದರೆ ಅವನ ಬಟ್ಟಿಗಳು ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಶಕ್ತಿ ಸೇನನ ಮೋಸವೆಂದೇ ಆವನು ಒಗೆದು ಮರಳಿದನು. ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಆವನನ್ನೇ ಥಳಿಸಿದರು. ಬೆಳಗಾದ ಹೇಳಿ ಅವನೇ ರಾಜನೆಂದು ಪರಿತಾಪ ಪಟ್ಟಿರು.

ಶಕ್ತಿಸೇನನ ಬುದ್ಧಿ ಚಾತುರ್ಯವನ್ನು ಈಂಡು ಅರಸನು ಬೆಕ್ಕೆಸಬೆರಗಾದನು. “ಅವನೇ ಆರಮನಿಗೆ ಬಂದು ಭೀಟ್ಟಿಯಾದರೆ ಅವನಿಗೆ ಉಡುಗೊರೆ ಕೊಡುವೆ” ಎಂದು ಡಂಗುರ ಹೊಡಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಕ್ತಿಸೇನನು ಅರಸನ ಬಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ತಾನು ಅವಕರಿಸಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಬಿನಾನ್ನಾಭರಣ ಮತ್ತು ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ರಾಜ ದಬಾರಿಗೆ ತೆರಳಿದನು. ರಾಜನಿಗೆ ಶಿರಸಾವಂದಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನೇ ಅರ್ಪಿಸಿದನು. ರಾಜನು ಹೇಳಿ “ನಿವು ಯಾರು? ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರೇನು? ನಿಮ್ಮ ಉರು ಯಾವುದು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಆ ಶಕ್ತಿಸೇನನು “ಮಹಾ ರಾಜ, ನಾನು ತಮ್ಮ ಸುಖುತ್ತುನು. ಕಾಮವಿಲಾ ಸಿಯ ಮುಗನು” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನಿಗೆ ವಿಪರೀತ ಕೊಪವು ಬಂತು ಕೂಡಲೇ ಆವನು ಕಾಮವಿಲಾಸಿನಿಯನ್ನು

ಬಂದಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಮನೆಗೆ ತೀರಳಿ ಅವಳ ದುರಾಚಾರವನ್ನು ಖಂಡಿಸಿ ಅವಳ ಶಿರ ಭೇದನ ಪೂರ್ವದಾಗಿ ಗಜಿಸಿದನು. ಆಗ ಕಾಮವಿಲಾಸಿನಿಯು ತಾನು ತೋಡಿಸಿದ್ದ ಸುರಂಗ ಮಾರ್ಗದ ಕಥೆ, ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ರಾಜನೊಡನೆ ನಡಿಗಿದ್ದ ರತ್ನಕ್ರಿಡೆ ಮೊದಲಾದಪ್ರಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಆ ರಾಜನಿಗೇ ಅವನು ಹುಟ್ಟಿರುವುದಾಗಿ ಸುಧಿದಳು. ಆಗ ರಾಜನು ಅವಳ ಘೈರ್ಯ, ಮನೋಭಲ, ಚಾತುರ್ಯಗಳಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಅವಳ ಬಂಧನ ಬಿಡಿಸಿ ತನ್ನ ರಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊಡಿದನು.

“ಮೋಹಿನೀ, ಆ ಕಾಮವಿಲಾಸಿನಿಯಂತೆ ನೀನೂ ನಿನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಖಿದಿಂದ ಇರು. ಈ ಸನ್ಯಾಗ್ರಫವನ್ನು ತೋರಿದು ಅನ್ಯ ಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿದು ಕೆಟ್ಟಿ ಹೋಗಬೇಡ. ಅದರಿಂದ ವಿನಾಶವು ಕಟ್ಟಿಟ್ಟಿದ್ದು.” ಎಂದು ಸುಧಿದನು ಆಗ ಮೋಹಿನಿಯು “ವೈದ್ಯನೇ, ನಾನು ಇನ್ನೂ ದುರ್ಬಾಗ್ರಹಿಸ್ತೇ ಬಿಡ್ಡಿಲ್ಲ. ನೀವು ಹೇಳಿದ ಸಾರಾಸಾರ ವಿಚಾರಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಶುದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ನಾನು ಶ್ಯಾಮಣಿನಂತೆ ಬೇಗನೇ ವಿಷಯಲಂಪಟ ತನಕ್ಕೆ ಮನಸೇಲುವಳಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಆಗ ಆ ಶ್ಯಾಮಣಿ ನ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಲು ವೈದ್ಯನು ಬಯಸಿದುದರಿಂದ ಮೋಹಿನಿಯಾ ಹೇಳತೋಡಿದಳು.

೨೬. ಶ್ಯಾಮಣಿನ ಕಥೆ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೂವರು ಮಿತ್ರರು ದೇಶಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಹೋರಿಟರು. ಒಂದು ದಿನ ಸಂಜೀ ಅವರು ಕಾಶ್ಯೋರ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಸವಿಂಸಿಸಿದರು. ನಡೆಯುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವರಲ್ಲಿಂಬಿನು “ಈ ದಾರಿಯಿಂದ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಉದ್ದ ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಪ್ರಾಣಿಯು ಹೋಗಿದೆ. ಅದರ ಬಲಗಣ್ಣ ಕುರುಡಾಗಿದ್ದಿರಬೇಕು” ಎಂದನು. ಆಗ ಎರಡನೆಯವನು, “ಅದು ನಿಜ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಗಭಿಣಿ ಶ್ರೀಯೋಬ್ಬಳು ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದಳು” ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೂರನೆಯವನು “ಅದರ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಸಕ್ಕರೆ ಚೀಲ ಹಾಕಿದ್ದ ರೀಂದು ತೋರುತ್ತದೆ” ಎಂದನು. ಹಾಗೆ ಅವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಉರೋಳಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಾಗ ಒಬ್ಬನು ಅವರನ್ನು ತಡೆದು “ನೀಮೊಂದು ಒಂಟಿ

ಕೆಂಡಿರಾ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅಗ ಅವರು ಮೂವರೂ “ಅದರ ಒಂದು ಕಣ್ಣು ಇರುಡಾಗಿದ್ದಿತ್ತಲ್ಲವೇ ? ಅದರ ಬೆಸ್ಟ್ ಮೇಲೆ ಗಭಿರಣಿ ಸ್ತ್ರೀಯೊಬ್ಬರು ಕುಳಿತಿದ್ದ ತಪ್ಪಿಲ್ಲವೇ ? ಅದರ ಬೆಸ್ಟ್ ಮೇಲೆ ಸಕ್ಕರೆ ಜೀಲ ಪೇರಿವ್ವಿತ್ತಲ್ಲವೇ ? ” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು. ಅಗ ಹೋದು ” ಎಂದವನು ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟಿಕೊಡಲೇ ಈ ಮೂವರೂ “ನಾವು ಒಂಟಿಯನ್ನು ಕೆಂಡಿಲ್ಲ ” ಎಂದು ಸುಧಿದರು. ಅಗ ಆ ಒಂಟಿ ಮಾಲಕನಿಗೆ ಆ ವರ್ಧಿಕರ ಮೇಲೇ ಸಂಶಯ ಹುಟ್ಟಿತು. ಇವರು ಕ್ಷಮಿರಿಂಬಹುದೆಂದು ಉಂಟಿಸಿ ಉಂಟಿಸಿ ಉಂಟಿಸಿ ಅರಸನಿಗೆ ದೂರು ಕೊಟ್ಟಿನು.

ಸಿಹಾಯಿಗಳು ಒಂದು ಆ ಮೂವರು ವರ್ಧಿಕರನ್ನು ಒಂಧಿಸಿ ರಾಜನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಉಗ ಉನರು ತಾವು ಸಿರೆವರಾಧಿಗಳೇಂದೂ ತೀರ್ಥ ಹೈತ್ರೇಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸಲು ಜೂರಟಿರುವವರೆಂದೂ ಸುಧಿದರು. ಆ ಪಾರ್ವತಿಯ ಕಾಲಿನ ಹೆಚ್ಚೆ ಮತ್ತು ರಸ್ತೀಯ ಒಂದೇ ಮಗ್ನಿಲಿನ ಚುಳ್ಳಣ್ಣು ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಹೋದುದರಿಂದ ಅದರ ಬಲಗಣ್ಣು ಕುರುಡೆಂದು ತಾನು ಸುಧಿದೆನೆಂದು ಒಬ್ಬನು ಸುಧಿದನು. ಆ ಪಾರ್ವತಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ವಳು ನೀಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಎದ್ದಾಗ ಕೈ ಉರಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕಾಲಿನ ಹಾಗೂ ಕೈಗಳ ಬಳಿಗಳ ಚಿನ್ನೆ ದೂಳನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವಳು ಗಭಿರಣಿ ಸ್ತ್ರೀಯೆಂದು ತಾನು ಸುಧಿದೆನೆಂದು ಎರಡನೇಯವನು ಹೇಳಿದನು. ಸಕ್ಕರೆಯು ಸಾಲಾಗಿ ಬಿದ್ದು ಇರುವೆಗಳು ಮೂಕ್ಯಿರುತ್ತದರಿಂದ ಅದರ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಸಕ್ಕರೆ ಚೀಲವಿತ್ತೆಂದು ತಾನು ಸುಧಿದೆನೆಂದು ಮೂರನೇಯವನು ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟಿನು. ಅವರ ಚಾತುರ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ರಾಜನಿಗೆ ಅಕ್ಷರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವರನ್ನು ಪುನಃ ಪರೀಕ್ಷೆಸಬೇಕೆಂದು ರಾಜನು ಒಂದು ಬಾಯಿಕಟ್ಟಿದ ವಾತ್ತೆಯನ್ನು ತರಿಸಿ, ಇದರೊಳಗೆ ಏನಿದೆ ಹೇಳಿರಿ. ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ ಇಲ್ಲಿದಿದ್ದರಿ ತಕ್ಕರೆಂದು ಶಿಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡರು.

ಒಬ್ಬನು ಆ ಬಾಯಿಕಟ್ಟಿದ ವಾತ್ತೆಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಆಲುಗಿಸಿ “ಇದರೊಳಗೆ ದುಂಡಗಿನ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿದೆ ” ಎಂದು ಸುಧಿಸಿನು. ಎರಡನೇಯವನು ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ಆಲುಗಿಸಿ, “ಇದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಬಿಜಗಳವೇ. ಅದರೆ ರಕ್ತವರ್ಚಣವಿವೆ ” ಎಂದನು. ಮೂರನೇಯವನು ಇದನ್ನು ಹಿಡಿದು

“ಇದರೊಳಗೆ ಅನಾನಸ್ ಹಣ್ಣಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಆ ಪಾತ್ರೀಯ ಬಾಯಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟೆ ನೋಡಲು ಅದರೊಳಗೆ ಅನಾನಸ್ ಹಣ್ಣೀ ಇದ್ದಿತು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ರಾಜನಿಗೂ ಹರ್ವವಾಯಿತು. ಆ ಮೂವರ ಚೂತುರ್ವ ಕ್ಷಮ್ಮ ಅವನು ಮೆಚ್ಚಿ ತನ್ನ ಉರಿನಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿಕೊಂಡನು. ವರ್ತೆ ಕನೆ ಒಂಟಿಯು ಧರ್ಮಶಾಲೆಯ ಒಳಿ ಇಳಿದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅವನ ಹೆಂಡ ತಿಯೂ ಸುರಪ್ಪಿತವಾಗಿದ್ದಳು.

ಆ ಉರಿನ ರಾಜನು ಒಂದು ದಿನ ಆ ಮೂವರು ಪಥಿಕರನ್ನು ಕರೆಸಿ “ನೀವು ಯಾವ ಯಾವ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಆರಿತಿರಿ? ” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿ ದನು. ತನಗೆ ರತ್ನ ಪರೀಕ್ಷೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೆಂದೂಬ್ಬನು ಸುಣಿದನು. ಅಶ್ವ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ತಾನು ಬಲ್ಲಿನೆಂದು ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಹೇಳಿದನು. ಮನುಷ್ಯ ರನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಸಿ ಅವರ ಗುಣಾವಗುಣಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಲ್ಲಿನೆಂದು ಮೂರನೇ ಯವನು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವರನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಸುವ ಸಂದರ್ಭಗಳೂ ಬೇಗನೇ ಒಂದುವು. ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ರತ್ನವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಆಮೂಲ್ಯ ವಾದ ಒಂದು ರತ್ನವನ್ನು ತಂದು ರಾಜಸಿಗೊಪ್ಪಿಸಿದನು. ಆಗ ರಾಜನು ತನ್ನ ರತ್ನ ಪರೀಕ್ಷೆಕನನ್ನು ಕರೆಸಿ ಕೇಳಲು “ಮಹಾರಾಜ, ಇದರ ಒಳಗೆ ಒಂದು ತೂತಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿಂದು ಹುಳಿದೆ” ಎಂದನು. ಆಗ ಅದನ್ನು ವರ್ತೆಕನೆ ಸಮೃತಿಯಿಂದ ಒಡೆದು ನೋಡಲು ರತ್ನ ಪರೀಕ್ಷೆಕನೆ ಮಾತು ನಿಜವಾಗಿ ಪರಿಣಿಸಿತು. ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಇರಾಣದ ವ್ಯಾಪಾರಿಯೂ ಬ್ಬನು ಉತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಕುದುರೆಯನ್ನು ತಂದು ರಾಜಸಿಗೊಪ್ಪಿಸಿದನು. ರಾಜನು ಈ ಅಶ್ವಪರೀಕ್ಷೆಕನನ್ನು ಕರೆದು ಕೇಳಲು ಆವನು ಕುದುರೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿ ಸ್ಪೃಪು ದೂರ ತೆರಳಿ ಮರಳಿ ಒಂದು “ಮಹಾರಾಜ, ಇದು ಬಹಳ ದೂರ ಓಡಲಾರದು. ಇದು ಸಣ್ಣ ದಿದ್ದಾಗ ಎಮ್ಮೆಯ ದಾಲು ಇದಕ್ಕೆ ಕುಡಿಸಿರಬೇಕು” ಎಂದನು. ಅದು ನಿಜವೆಂದು ಇರಾಣ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ನುಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ರಾಜನು ತನ್ನ ಒಬ್ಬಕು ಮಗಳನ್ನು ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಈ ಮನುಷ್ಯ ಪರೀಕ್ಷೆಕನಿಗೆ ತೋರಿಸಿ “ಇವಳು ಯಾರ ಮಗಳು? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವನು “ಇವಳು ತನ್ನ ಡೊಂಬರವಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವಳು” ಎಂದ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು. ಅದು ನಿಜವಿದ್ದ ದರಿಂದ ರಾಜ

ನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಆ ಮೂವರಿಗೂ ನಾನಾ ಉದುಗೊರೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸತ್ಯರಿಸಿದನು.

ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನು ಮನುಷ್ಯ ಪರೀಕ್ಷೆಕನನ್ನು ಕರೆಸಿ ತನ್ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಸಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆದರೆ ಅವನು ಮೊದಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ರಾಜನು ಹಟ್ಟಿಡಿದು ಅವನ ಉತ್ತರವು ಅಸ್ತಿಯವಾಗಿ ದ್ವಿರೂ ತಾನು ಯಾವ ಹಾನಿಯನ್ನು ಮಾಡುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ವಚನ ಕೊಟ್ಟು ದ್ವಿದರಿಂದಲೂ ಆ ಮನುಷ್ಯ ಪರೀಕ್ಷೆಕನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. ರಾಜನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದವರಿಗೆ ಒಡಿ ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ತನ್ನನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂದು ಆವನು ನುಡಿದನು. ಆದರಂತೆ ಆವನು ಓಡುತ್ತ ಬರಲು “ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಆಡಿಗೆ ಭಟ್ಟನು” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನಿಗೆ ಬಹಳ ಕೋಪ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ ಆದನ್ನು ಆಗ ನುಂಗಿಕೊಂಡನು.. ಸಂಜೆ ತಾಯಿಯನ್ನು ಏಕಾಂತವಾಗಿ ಕಂಡು “ನನ್ನ ನಿಜ ತಂದೆ ಯಾರೆಂದು ಹೇಳು. ಸತ್ಯ ಹೇಳಿದರೆ ಕೊಲ್ಲಿವದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಆಗ ಅವನ ತಾಯಿಯು “ಮಗನೇ, ನಿನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಪುತ್ರಸಂತಾನವೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊನಿಗೆ ಬೇಸರದಿಂದ ಕಾಡಿಗೆ ಹೊರಡಲು ನಿರ್ಭರಿಸಿದನು. ನಾನೇ ಅವಷಣ್ಣ ತಡೆದು ಬೇಗನೇ ಪುತ್ರಸಂತಾನವಾಗುವದೆಂದು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿದೆ. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಬೇಟಿಗಾಗ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದನು. ಆದೇ ದಿನ ನನಗೆ ಬಹಳ ಕಾಮಾತುರವಾಯಿತು. ಆಡಿಗೆ ಭಟ್ಟನು ಉಂಟ ತಂದುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನ ಮೇಲೆಯೇ ವೋಹವಟ್ಟು ಕೊಡಿದೆ. ಅಂದೇ ಗಭರ್ ನಿಂತು ನಿನ್ನನ್ನು ಪಡೆದೆ” ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ಆಗ ಮನುಷ್ಯ ಪರೀಕ್ಷೆಕನು. ಆಡಿದೆ ಮಾತು ನಿಜವೆಂದು ಅರಸನು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟನು.

ಆದರೆ ಅರಸನಿಗೆ ತನ್ನ ಜನ್ಮ ಕಫೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ವ್ಯಾಸನವೂ ವ್ಯಾರಾಗ್ಯವೂ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅನನು ದೇಶ ಕೋಶವನ್ನೆಲ್ಲ ಮಂತ್ರಗೊಪ್ಪಿಸಿ ಶೀಫ ಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಅನೇಕ ಉರುಗಳನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಮಾಗಾದ ಯಾಸ ದಿಂದ ಒಂದು ದಿನ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಮಲಗಿದ್ದನು. ಆಗ ಆ ದಾರಿ ಯಾಗಿ ಒಂದ ಒಬ್ಬ ಅರಸನು ಸನ್ಯಾಸ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದು. ಆ ತಮ್ಮಾನ ರಾಜಶೇಜವನ್ನು ಅಂಗಾಣ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನೂ ಕ್ರಿತ್ಯ ಅವನೇಡನೆ

ಮೃದುಮಧುರವಾಗಿ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸಿದನು. ಸನ್ಯಾಸಿಯು ತನ್ನ ವೈರಾಗ್ಯದ ಕತೆ ಹೇಳಲು ಉರಿಸನು “ಆಹಾ, ಎಂತಹ ತಪ್ಪಿ ಮಾಡಿದೆ. ಪೂರ್ವ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಪುಣ್ಯದ ಫಲದಿಂದ ಈ ರಾಜವದವಿ ಲಭಿಸಿದೆ. ಅದನ್ನು ಚಿಟ್ಟುಬಂದಿಯ್ಲಿ; ಈ ಭೂತಂತಿಯನ್ನು ತೊರೆದು, ಮತ್ತೆ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ರಾಜ್ಯವಾಲನೆ ಮಾಡು” ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಶ್ಯಾಮಣಿನು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾತ್ಪರವಟ್ಟು ಹಿಂದೆ ಬಂದು ಮತ್ತೆ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅದರಂತೆ ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದವನು ತಾನೊಂದು ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಆರಂಭಿಸುವ ಮೋದಲೇ ಸಾರಾಸಾರ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು.”

ಮೋಹಿನಿಯು ಹೇಳಿದ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೋಹನದಾಸನು ಸಂತೋಷಭರಿತನಾಗಿ “ಮೋಹಿನೀ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ನೀನು ಸನ್ಯಾಗ್ರೀ ಪ್ರವೃತ್ತಳಾದರೆ ಒಳ್ಳೆದು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಾನಿದ್ದಲ್ಲಿ ಬರಬೇಡ. ಏಕೆಂದರೆ, ನೀನು ಆಗಾಗ ಬರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡ ಜನರು ನಿನಗೆ ಏನಾದರೂ ಅಂದಾರು. ನನಗೆ ಪ್ರಭುದೇವನ ಗತಿ ಬಂದಿರು”, ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೋಹಿನಿಯು ಆ ಪ್ರಭುದೇವನ ಕಥೆ ಕೇಳಲು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟುದುದರಿಂದ ಅವನು ಅದನ್ನು ಹೇಳತೋಡಿದನು.

೭೨. ಪ್ರಭುದೇವನ ಕಥೆ

ಪೂರ್ವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರನೆಗರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಾಪಾರಿಯಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಭುದೇವನನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಮಗನಿದ್ದನು. ವಯೋವೃದ್ಧನಾದ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಮರಣಹೊಂದಿದ ಮೇಲೆ ಮಗನೇ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ನಿಂತನು. ತಂದೆಯು ಸಾಯಿನ ಮೋದಲು ಗೋಣಿ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಸರಕು ಸಾಮಾನುಗಳ ಸ್ನೇಹಿ ಗಂಟು ಕಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅದರೆ ಆಗ ಆವುಗಳ ಬೆಲೆಯು ಹೆಚ್ಚಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳನ್ನು ಪರದೇಶಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ ಬರ ಬಹುದೆಂದು ಪ್ರಭುದೇವನು ಭಾವಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ತಾಯಿಯೋಡನೆ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಅವಳ ಆಪ್ತಣಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡನು.

ಆ ಮೇಲೆ ಅವನು ಕಾಂತಾವರಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿ

ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಬಾಡಿಗೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ವ್ಯಾಪಾರ ಆರೆಂಭಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ದಲಾಲನೂ ಅವನಿಗೆ ಸಹಾಯ ನೀಡಿದನು. ಆದರೆ ದುರ ದೃಷ್ಟಿಂದ ಆ ದಲಾಲನೂ ಒಂದು ದಿನ ಆಕಣಿಕ್ಕುವಾಗಿ ಮರಣಹೊಂದಿದನು. ಪ್ರಭುದೇವನು ಅವನ ಸೃಶಾನಯಾತ್ಮಿಗೂ ಹೋದನು. ಸೃಶಾನವು ಉಂಟಾಗಿದೆ ಹೋರಿತ್ತು. ಮತ್ತು ದಹನಕ್ಕೆಯೆಲ್ಲ ನಡೆದಾಗ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಯಾಯಿತು. ಪ್ರಭುದೇವನು ನಗರಕ್ಕೆ ಹಿಂತೆರಳಿದಾಗ ನಗರದ ಮಹಾದಾಷ್ಟ ರವನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಸೃಶಾನಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು. ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿಗೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರಭುದೇವನು ನುರಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೇರೆಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತಂದವರು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹೊಂದ ತೋಡಿ ಆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ಮೇಲೆ ಮಣ್ಣ ಹಾಕಿ ಹೋರಟಿರು. ಪ್ರಾಯಶಃ ಅವರು ಕಳ್ಳಿರ ಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಭುದೇವನು ಭಾವಿಸಿದನು. ಆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಏನಿದೆಯೋ ಏನೋ ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲವೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅವರು ಹೋರಟು ಹೊದ ಮೇಲೆ ಅವನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಣ್ಣ ನ್ನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆಯ ಬಾಯಿ ತೆರಿದನು. ಒಳಗೆ ಅಂದವಾದ ವಸ್ತ್ರ ಹಾಗೂ ಚೆನ್ನಾಳಿ ಭರಣಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಸ್ತ್ರೀಯೊಬ್ಬಳು ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಮೂರಾರ್ಥವನ್ನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಳ್ಳಿ. ಹೋರತು ಮರಣ ಹೊಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರಭುದೇವನು ಹಂಚೆಯನ್ನು ನೀರಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಿ ತಂದು ಅವಳ ಮೋರೆ ಮೇಲೆ ಹಿಂಡಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬಂದಿತು. ಪ್ರಭುದೇವನು ಅವಳನ್ನು ಸಂತೃಪ್ತಿ ನಿಸುಕಿಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು.

ಹೆಚ್ಚಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹುಗಿಯಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ ಈ ಸ್ತ್ರೀ ಆ ಉಂಟಾಗಿದೆಯನಿಂದಿರುತ್ತಿರು. ರಾಜನಿಗೆ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಸ್ವಾತಿತ್ವ. ಆದರೆ ಅವಳ ಸವಾತಿಯ ರಿಗೆ ಆದು ಹೊಟ್ಟಿಕೆಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ರಾಜನು ಒಂದು ದಿನ ಬೇಟಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಆ ಸವಾತಿಯರು ಅನ್ನದಲ್ಲಿ ವಿಷಕೂಡಿಸಿದರು. ರಾಣಿಯು ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಮೂರ್ಖಿ ಹೋದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವರು ಅವಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಸೃಶಾನಕ್ಕೆ ಹೊತ್ತು ಹುಗಿದರು. “ನೀನಿರದಿದ್ದರೆ ನಾನಿಷ್ಟರ ವರಿಗೆ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದ್ದೀರು.

ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಬೇರೆ ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಹೇಳಬೇಡೆ” ಎಂದವಳು ಸುಡಿದಳು.

ಅತ್ಯ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ರಾಣಿಯ ಸವತಿಯರು ಒಂದು ಗೊಂಬಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದರು. ರಾಣಿಯ ಮರಣ ಹೊಂದಿದಳೇಂದು ಸುಧ್ಯ ಹಬ್ಬಿಸಿದರು. ಹೊರಬಿಯನ್ನು ಪಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿ ಅದನ್ನು ಮೇರವಣಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊಗಿ ಸೃಶಾನದಲ್ಲಿ ಬೇರೊಂದು ಕಡೆ ಹುಗಿಸಿದರು. ಬೇಟಿಯಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದ ರಾಜನು ತನ್ನ ಶ್ರೀತಿಯ ರಾಣಿಯ ಮರಣದ ವಾರ್ತೆ ಕೇಳಿ ಬಹಳ ದುಃಖಪಟ್ಟನು. ಅದರೆ ಅವನು ಒಂದು ಸುಧ್ಯಿಯು ರಾಣಿಗೆ ತಿಳಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ತಾನು ಒಮ್ಮೆಕಿದ ಸಂಗತಿ ಹಾಗೂ ತನ್ನ ನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದ ಪ್ರಭು ಜೀವನ ದಯ ಇದನ್ನು ಒಂದು ಓಲೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಳು. ಅದನ್ನು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ಶ್ರೀಯ ದಾಸಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೇಂದು ಪ್ರಭುದೇವನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಅದರೆ ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಒಂದಿತು. ಆ ದಾಸಿಯರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಿದನು. ಪ್ರಭುದೇವನೇಂದ ವರ್ತಕನ ಮನೆಯನ್ನು ಮುಡತಿ ಮಾಡಿ ಅವನನ್ನು ಅಲ್ಲಿರುವ ಶ್ರೀಯನ್ನು ಒಂಧಿಸಿ ತರಲು ಆಜಾಳಿ ಪಿಸಿದನು. ರಾಜಾಜ್ಞಿಯಂತೆ ಸಿವಾಯಿಗಳು ಪ್ರಭುದೇವನ ಮನಿಗೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದರು. ಆಗ ಅವನು ಕೆಲಸದವನ ವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಪಾರಾಗಿಹೊಡನು. ರಾಣಿಯಿಂಬ ಕಲ್ಪನೆ ಇಲ್ಲದೆ ಆ ಶ್ರೀಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಜೇಲಿಗೆ ಷಟ್ಟಿದರು. ಪ್ರಭುದೇವನ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡರು.

ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಸೋದ : ಪ್ರಭುದೇವನು ಒಂದು ಹಡಗನನ್ನೇ ರಿವಿದೇಶಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದನು. ಅದರೆ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮೊಡ್ಡ ಬಿರುಗಾಳಿ ಎದ್ದು ಆ ಹಡಗವು ಒಂದು ಒಂಡಿಗೆ ಅಪ್ಪಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಅದರೊಳಗಿನವರೆಲ್ಲರೂ ನೀರು ಪಾಲಾದರು. ಪ್ರಭುದೇವನು ಮಾತ್ರ ಮುರಿದ ಒಂದು ಹಲಗೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಈಸಿ ದಂಡಿಗೆ ಸೇರಿದನು. ಆ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಸ್ವಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ವರ್ತಕನು ಪ್ರಭುದೇವನ ವೇಲೆ ಅಂತಃಕರಣ ಪಟ್ಟು ತನ್ನ ಮನಿಗೆ ಕರಿದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ತನ್ನ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು. ಪ್ರಭುದೇವನು ಪಾರ್ಮಾಣಿಕನಿದ್ದಿದ್ದರಿಂದ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಲಾಭವ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಅದರೆ ಆ ವರ್ತಕನು ತುಂಬಬಾಣಿಭಿ. ಸಂಬಳ ಕೊಡಲು ಹಿಂದುಮುಂದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದುದ

ರಂದ ಪ್ರಭು ದೇವನು ತನ್ನ ಸಂಬಳವನ್ನು ತಾನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಆ ವರ್ತಕನಿಗೆ ಕಳುಹುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳ ಮೇಲೆ ಆವನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಪ್ರಭು ದೇವನನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದನು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟೆ ಪ್ರಭುದೇವನು ಜೀವಕ್ಕೆ ಬೇಸತ್ತು ಮತ್ತೆ ಸಮುದ್ರದಂಡಿಯ ಕಡೆ ನಡೆದನು. ಅಲ್ಲಿ ಆಳುಗಳು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಮುತ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಾಪಾರಿಯೊಬ್ಬನು ಆವರನ್ನೆಲ್ಲ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿದ್ದನು. ಪ್ರಭುದೇವನು ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಬಳಗೆ ತೀರಳಿ ತನಗೆ ಧರ್ಮಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಆವನು ಆ ಆಳುಗಳನ್ನು ಕರೆದು ಈ ಸಲ ನೀವು ನೀರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ದೊರಕಿಸಿದ ಮುತ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಇವನಿಗೆ ಕೊಡಿರಿ, ಎಂದನು. ಆವರು ಮುಳುಗಿ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಉತ್ತಮವಾದ ಹತ್ತು ಮುತ್ತುಗಳನ್ನು ತಂದರು. ಆವೆಲ್ಲವನ್ನು ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಪ್ರಭುದೇವ ನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿನು. ಆದರೆ ಆವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳಿರು ಆವನನ್ನು ತಡೆದು ಆವನ ಬಟ್ಟಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಆಪಹರಿಸಿದರು. ಆವನು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಕೊಂಡಿದ್ದ ಎರಡು ಮುತ್ತುಗಳು ಮಾತ್ರ ಉಳಿದುವು. ಪ್ರಭುದೇವನು ಆವನ್ನೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಆ ಲಾರಿನ ಮುತ್ತು ವ್ಯಾಪಾರ ಇದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಆವನು ಮುತ್ತುಗಳನ್ನು ಮಾರುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಯಾರೋ ಒಬ್ಬನು ನೋಡಿ “ಇಂಥ ಹತ್ತು ಮುತ್ತುಗಳೇ ಆಗಿವೆ” ಎಂದನು. ಈ ಮಾತು ರಾಜನವರಿಗೂ ಹೋಯಿ ತು. ಪ್ರಭುದೇವನನ್ನು ಕಳ್ಳಿನೆಂದು ತಿಳಿದು ಆವನನ್ನು ಸೆರೆಪುನೇಗಟ್ಟಿದರು. ಆದರೇ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳು ಉರುಳಿದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭುದೇವನಿಗೆ ಮುತ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಗುಮಾನ್ತನು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಪ್ರಭುದೇವನು ನಿರವ ರಾಧಿಯೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಆವನ ಸೆರೆ ಬಿಡಿಸಿದನು. ಆವನಿಗೆ ತನ್ನ ತೋಟಗಾರನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು.

ಒಂದು ದಿನ ಪ್ರಭುದೇವನು ಆ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಒಂದಡಿ ಕುಳಿತು ನೀళ್ಲಿ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಆವನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಡಿಕೆಯೊಂದು ಕೆಳಗೆಬಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಪೊಳ್ಳು ಸ್ಥಳವಿದ್ದಂತ ಆವನಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಮಣಿನ್ನು ಅಗೆಂತಿಲು ಒಂದು ಬಾಗಿಲು ಕಂಡಿತು. ಇದನ್ನು ತೆರಿದು ಒಳಗೆ ನೋಡಲು

ಮೆಟ್ಟೆಲುಗಳು ಕಾಣಿಸಿದವು ಅವೆಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿದು ಹೊಡಿಸು. ಅದು ಅರಮನೆಯ ದಾರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಪುರಕ್ಕೆ ತೆರಳುವ ಕಳ್ಳುಮಾರ್ಗವಾಗಿತ್ತು ಪ್ರಭುದೇವನು ಅಂತಹ ಪುರಕ್ಕೂ ಕಾಲಿಟ್ಟಿನು. ಅದರಿ ಅಲ್ಲಿ ರಾಜನು ಮಲಗಿ ಕೊಂಡಿನ್ನು. ಅಪ್ಪಣಿಯಿಲ್ಲದ ಅವನು ಅಂತಹ ಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದುದನ್ನು ಕಂಡ ರಾಜನು ರೇಗಿ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ನಗರದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದನು.

ಅತ್ತ ಕಾಂತಾವರದ ಅರಸನು ಒಂದುದಿನ ಸೀರಿಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ರಾಣಿವಂಡು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ನೋಡುಹೊಡಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವಳ ಗುರುತ್ವ ಹತ್ತಿತ್ತು. ತನ್ನ ರಾಣಿಯು ಮರಣ ಹೊಂದಿಲ್ಲವೇಂದು ಅವನು ಅರಿತು ಅವಳನ್ನು ಮುಕ್ತಿಗೊಳಿಸಿದನು. ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದು ಅವಳು ತನ್ನ ಸವತಿಯರು ಸಾಧಿದ ವೋಸಕೃತ್ಯಾಗಳನ್ನೂ ಸ್ಕೃಶಾನದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ನ್ನು ಬದುಕಿಸಿದ ಪ್ರಭು ದೇವನ ಉದಾತ್ಮ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಆ ಪ್ರಭುದೇವನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಚಾರಿರನ್ನು ಕಳಿಸಿದನು. ಚಾರರು ಅವನನ್ನು ಒಂದು ಘರುಭ್ರತದಲ್ಲಿ ಕಂಡರು. ಕಾಂತಾವರದ ಅರಸನಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಕೆರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು. ರಾಜನು ಅವನಿಗೆ ಆಪಾರ ದೃವ್ಯವನ್ನು ಉಡುಗೊರಿಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ದರಿಂದರ ಪ್ರಭುದೇವನು ಮತ್ತೆ ಆದೇ ನಗರದಲ್ಲಿ ಅಂಗಡಿ ಹಾಕಿ ಹೊಸವ್ಯಾಪಾರ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಅರಂಭಿಸಿದನು.

ಮೋಹಿನೀ, ಆ ಪ್ರಭುದೇವನು ಸನ್ವಾರ್ಗಿ, ಪರೋಪಕಾರಪುಳ್ಳವನು. ದುಷ್ಪರ್ಶ ಈ ವ್ಯತ್ಯ ನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದುದಿಂದ ಎಂತಹ ಕಷ್ಟಗಳು ಬಂದರೂ ಅಧಿರನಾಗದೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಇದಿರಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಂದ ಪಾರಾದನು. ಅದರಂತೆ ಇದ್ದರೆ ನೀನಾದರೂ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಇದಿರಿಸಲು ಸಮುಧ್ಯಾಗುತ್ತಿ. ಪತಿನ್ಯತಾ ಮಹಿಳೆಯಿಂದೂ ಪರಮ ಪಾವನಕೆಂದೂ ಕೀರ್ತಿಗಳಿಸಿದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯ ಕತೆಯನ್ನು ನಾನುಬಲ್ಲಿ” ಎಂದನು. ಆಗ ಮೋಹಿನಿಯು ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಲು ಬಯಸಿದುರಿಂದ ಮೋಹನದಾಸ ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಲ್ಲ. ಪತಿನೃತ್ಯೆ ಕತೆ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾಗಪುರ ಎಂಬ ಒಂದು ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವರ್ತಕ ನಿಧ್ಯನು. ಅವನಿಗೆ ಗುಣಸಿಧಿ ಎಂಬವನು ಒಬ್ಬನೇಮಗನು ಅವನು ದೊಡ್ಡವೆ ನಾದ ಮೇಲೆ ಮದುವೆನಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಬಯಸಿದನು. ಮಗನನ್ನು ಕರೆದು ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಗುಣಸಿಧಿಯು “ತಂದೆಯೇ, ನಾನು ಒಂದು ಪತ್ರವನ್ನು ಬರಿದುಕೊಡುತ್ತೀನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯ ಉತ್ತರಕೊಡುವ ಕಸ್ಯೇಯನ್ನು ನಾನು ಲಗ್ನ ವಾಗುತ್ತೀನೆ. ಅವಳು ಆಗಿನಿಹೇ ಸಳಾಗಿದ್ದರೂ ರೋಗಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಅಡ್ಡಿಇಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಅವನ ತಂದೆಯು ಅದಕ್ಕೆ ಒಮ್ಮೆ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾದ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಕರೆದು ಮಗನು ಬರಿದ ಪತ್ರವನ್ನು ಅವನ ಕೈಗಿತ್ತು ಕಳಿಸಿದನು.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಉರಿಂದ ಉರಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೇಳಿಸಿದನು ಕನ್ಯಾಸಿತ್ಯಗ್ಯಾಲ್ಲಿರೂ ಅವನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ತಂತಮ್ಮ ಕಸ್ಯೇಯರನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಯಾವ ಕಸ್ಯೇಗೂ ಆ ಪತ್ರಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಉರಿಗೆ ಹೊರಟಿನು. ಮಾರ್ಗಮಧ್ಯ ಒಬ್ಬ ಶ್ರೀಮಂತನೂ ದಾನಿಯೂ ಆದ ವ್ಯಾಪಾರಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿದುಕೊಂಡನು. ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಸಾಮಾನ್ಯ ವರ್ತಕನೊಬ್ಬನ ಮನಿಗೆ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಕೆಲಸಿ, ವಿವಾಹ ಯೋಗ್ಯಾದ ಒಂದು ಕನ್ಯಾರತ್ಯೇವಿದೆಂದು ತಿಳಿಸಿದನು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ನಂಬಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಆ ವರ್ತಕನ ಭೇಟ್ಟಿಯಾದನು. ವರ್ತಕನ ಮಗಳು ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಓದಿದಳು. ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಒಂದು ಉತ್ತರವನ್ನು ಬರಿದುಕೊಟ್ಟಳು. ಆ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಅವಳು “ದುರಾ ಚಾರ ಪ್ರವೃತ್ತಿಭಾದ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ನಿರ್ಬಂಧಿಸುವುದು ಕಿರಿನ. ಎಷ್ಟು ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸಿದರೂ ಅವಳು ದುವ್ಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಬಿಡಲಾರಳು. ಸ್ವಯಂನಿಗ್ರಹಿಂದಿದಲೇ ತೀರ್ಥವಂತರಾಗಿ ಬಾಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಯಾವ ಸ್ತ್ರೀ ತನ್ನನ್ನೂ ತಾನೇ ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೋ ಅವಳೇ ಸುಶೀಲಳು. ಅವಳನ್ನು ಭಂಗಗೊಳಿಸಲು ಯಾರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.” ಎಂದಿದ್ದಿತು.

ಬ್ರಹ್ಮಣನು ಆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಗುಣನಿಧಿಗೆತಂದುಕೊಟ್ಟನು. ಅದನ್ನು ಚಿದಿ ಗುಣನಿಧಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅದೇ ಕನ್ಯೇಯನ್ನು ತಾನು ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಿ ತಂದೆಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಅವನೂ ಮದುವೆಯ ಸಿದ್ಧಿ ನಡೆಸಿದನು. ಶುಭದಿನ ಶುಭಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯೂ ಆಯಿತು. ಆ ದೇಶಕಾಲ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಗುಣನಿಧಿಯ ಪಶ್ಚಿಮ ಆಗ ತವರುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದಳು. ಗುಣನಿಧಿಯ ತನ್ನ ಉರಿಗೆ ಹೊರಟುಬಂದನು. ಅದರಿತನ್ನು ಪಶ್ಚಿಮ ಗುಣಶೀಲಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಸಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಅವನು ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುಕನ ವೇಷಹಾಕಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಉರಿಗೆ ಹೊಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮಾವನಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಭಿಕ್ಷೆಕೇಳುತ್ತ ಕುಳಿತನು. ವರ್ತಕನು ಬೇರೆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದ ದರಿಂದ ಚೇಗನೇ ಭಿಕ್ಷೆ ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯವೂ ಹಿಡಿಯಿತು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಒಂದು ಹುಂಡಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿದನು. ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಎಂದಿಗಿಂತ ಆತಿಶಯ ಲಾಭ ದೊರೆಯಿತು,ಆಗ ಈ ಭಿಕ್ಷುಕನು ಬಂದು ತನ್ನ ಆಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದು ದರಿಂದಲೇ ತನಗೆ ಅಷ್ಟು ಲಾಭವಾಯಿತೆಂದು ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಅವನೊಬ್ಬ ಮಹಾತ್ಮನಿರ್ಬೇಕೆಂದೂ ಅವನು ಭಾವಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ಆ ಭಿಕ್ಷುಕ ವೃತ್ತಿಮಾಡಿ ಜೀವಿಸುವುದರ ಬದಲು ತನ್ನ ಲೇಖಿ ಇರಬೇಕೆಂದೂ, ಇದ್ದರೆ ತಾನು ಕೈತುಂಬ ಸಂಬಳ ಕೊಡುವುದಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿದನು. ಭಿಕ್ಷುಕನ ವೇವದಾರಿಯಾದ ಅವನು ಆದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿದನು. ಆವನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಿದ್ದು ಅಂಗಡಿಯ ಲೆಕ್ಕಪತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿ ಇಡತೊಡಗಿದನು. ಅದರಿಂದ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗೆ ಲಾಭವೇ ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ ತೋರಿತು. ಆ ಕೆಲಸದವನ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಯೂ ಆಯಿತು. ಅವನು ವರ್ತಕನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಮಗಳ ಪ್ರೀತಿ ವಿಶ್ವಾಸಗಳಿಗೂ ಪಾತ್ರನಾದನು.

ಹೀಗೆ ಇರಲು ಒಂದುದಿನ ಪರಖಾರಿನ ತ್ರೀಮಂತ ವ್ಯಾಪಾರಿಯೊಬ್ಬನು ಆ ಸಗರಕ್ಕೆ ಬಂದನು.ಇದೇವರ್ತಕನ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ವ್ಯಾಪಾರ. ಅದುದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಮನಿಗೆ ಉಟಿಕ್ಕೆ ಕರೆದನು. ಗುಣನಿಧಿಯ ಹೆಂಡತಿಯೇ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಆ ಉಟಿವಿಕ್ಕಿದಳು. ಆಗ ಆ ಪರವೂರಿನ ವರ್ತಕನ ದೃಷ್ಟಿ ಗುಣನಿಧಿಯ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು.ಅವಳ ಲಾವಣ್ಯಗಳಿಗೆ ಅವನು

ಮನಸೋಽತು ಕಾಮಾತುರನಾದ. ಉಂಟ ಉಪಚಾರಗಳೆಲ್ಲ ಅದ ಮೇಲೆ ಅವನು ಗುಣನಿಧಿಯನ್ನು ಹತ್ತರ ಕರಿದು “ನೀವು ಈ ಮನೆಯವರೋ? ಕೆಲಸಕ್ಕಿರುವ ನಾಕರರೋ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ನೌಕರದಾರನೆಂದು ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಆ ಶ್ರೀಮಂತನು “ಈ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಹುಡುಗಿ ಬಹಳ ರಜವನಂತೆ ಇದ್ದಾಗಿ. ಅವಳಮೇಲೆ ನನಗೆ ಮೋಹವಾಗಿದೆ. ಒಂದುರಾತ್ರಿ ಅವಕೊಡನೆ ಸುಖಪಡಲು ಇಚ್ಛೆಯಾಗಿದೆ ಅವಳು ಬೇಡಿದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ನಾನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನಗೂ ತುಂಬಾ ಉಡುಗೊರಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ಗುಣನಿಧಿಯು ಅದಕ್ಕೊಷಿ ತನ್ನ ಅತ್ಯೇಯದ್ದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಅವಕೊಡಿನೆ ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿದನು. “ಅವನು ಶ್ರೀಮಂತನು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಕಾದ ಮ್ಯಾ ಹಣಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ನೀವೂ ಶ್ರೀಮಂತರಾಗುತ್ತೀರಿ. ಇದುತಪ್ಪಲ್ಲ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಮನೆತನದ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ” ಎಂದು ಅವಳ ಕಿವಿಪೂದಿದನು. ದ್ರವ್ಯದ ಆಶೇಯಿಂದ ಆ ವರ್ತಕನ ಹೆಂಡತಿಯು ಒಷಿ ತನ್ನ ಮುಗಳಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದಳು. “ನೀನು ಇದಕ್ಕೆ ಒಮ್ಮೆ ನಿನ್ನಿಂದ ನಾವು ಭಾಗ್ಯವಂತರಾಗುತ್ತೀವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅದಾರ್ಥ ಹಣವನ್ನು ನಿನ್ನೇತಿಗೆದುಕೋ. ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾರೂ ಸೋಧುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೂ ಇದು ಗೊತ್ತಾಗುವದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ತಾಯಿಯ ಮಾತುಕೇಳಿ ಮಂಗಳು ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕ್ಕಿತಳಾದಳು. ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ನಿನು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬಹುದಿತ್ತಲ್ಲ! ಲಗ್ಗಿ ವಾದಮೇಲೆ ಗಂಡನ ಮನೆಗೂ ಕಳಸಬಹುದಿತ್ತು. ಈಗ ನನ್ನಿಂದ ಇಂತಹ ದುರಾಚಾರವನ್ನು ಮಾಡಿಸಲು ಯಶ್ವಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಯಲ್ಲ! ಎಂದು ತಿರಸ್ತಿರಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಅದರೆ ತಾಯಿ ಹೇಳಿದೇ ಇದ್ದ ದರಿಂದ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ತಾನು ಶ್ರೀಮಂತನ ಕೋಣಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಅವನೇ ತನ್ನ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿದಳು. ತಾಯಿಯ ಇದನ್ನು ಗುಣನಿಧಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅವನ ಸೂಚನೆಯಿಂತೆ ಆ ಶ್ರೀಮಂತ ವರ್ತಕನು ಸುಮೃದ್ಧಿ ಇದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ತಿರಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು ನಗುತ್ತ ಅವನನ್ನು ಸಾಫ್ತಿಸಿ ಅವನಿಗೆ ತಿನ್ನಲು ವಿಶಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಮಧ್ಯವನ್ನು ಕುಡಿಯಲು ಕೊಟ್ಟಳು. ವಿಶಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪಿವ ಚೈನಧಾರಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದ ರಿಂದ

ಅದನ್ನು ತಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆ ವರ್ತಕನು ನಿಡ್ದೆ ಹೋದನು. ಅವಳು ಚೇರೆಕಡಿ ಹೋರಟು ಹೋದಳು.

ಬೆಳಗಾದಮೇಲೆ ಆ ವರ್ತಕನು ಗುಣನಿಧಿಯನ್ನು ಕರೆಸಿ ರಾತ್ರಿನಡಿದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ನನಗೆ ಆ ಮಿತಾಯಿ ತಿನ್ನಿಸಿ ಹೋದಳು. ಅವಳ ನ್ನು ಮುಟ್ಟುಪ್ಪದೇ ನನ್ನಿಂದಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದರೆ ಅವಳಂತಹ ರೂಪವನ್ನಿಂದಿರುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೋಗಿಸಿದ ಈ ಜೀವ ವ್ಯಧವೇ ಸಂ. ಆದುದರಿಂದ ನೀನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಪ್ರಯತ್ನವಾಡಿ ನೋಡು. ಇನ್ನೂ ನಿನಗೆ ಅಮೂಲ್ಯ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೀನೆ” ಎಂದು ಆಶಿ ತೋರಿಸಿದನು ಗುಣನಿಧಿಯು ಪ್ರಾಣಿನಿಂದ ತನ್ನ ಅತ್ಯುತ್ತಿಯನ್ನು ಕರೆದು ನಡಿದ ಸವಾಚಾರವನ್ನೀಲ್ಲ ಹೇಳಿ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಆ ಕಾಮನರಿಗಿಂತಿಯನ್ನು ವರ್ತಕನೊಡನೆ ಕೂಡಿಸಬೇಕೆಂದು ನುಡಿದನು. ಅವಳು ಅದಕ್ಕೊಳ್ಳಬೇಕಿಲ್ಲ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತೀನಿಂದು ನುಡಿದಳು. ಮತ್ತು ಅದರಂತೆ ಆ ರಾತ್ರಿ ವರ್ತಕನು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಆಗ ಅವಳು ಅತ್ಯಾದರದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಸಾಪ್ತಗತಿಸಿದಳು. ಅವನೊಡನೆ ನಗುತ್ತ ಮಾತ್ರ ನಾಡುತ್ತ “ಮೇನ್ನೇನಿವು ಬೇಗನೆ ನಿಡ್ದೆ ಮಾಡಿದಿರಿ. ಮುದ್ದಪಾನದಿಂದ ಅಪ್ಪ ಅಮಲೇರುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಆಶಿಯು ಈಡೆರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದುಮಾತ್ರ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಡಿರಿ. ಬೆಳಗಾಗುವವರಿಗೂ ನಿಮ್ಮ ಕಾಮಾತುರ ವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿರಿ” ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ಮತ್ತು ಗುಂಡುಗುಡಿಯನ್ನು ಸೇದಲು ಕೊಟ್ಟಳು. ವರ್ತಕನು ವೀಳ್ಳತಿಂದಕೂಡಲೆ ಅವನಿಗೆ ನಿಡ್ದೆ ಬಂದಿತು. ಆಗ ಅವಳು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೋದಳು. ಅವಾರೆ ಧನಕನಕವನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಅವರ್ತಕನು ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲ್ಮೈಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಿದೆ ಆ ನಗರದಿಂದ ಹೋರಟುಹೋದನು.

ಇನ್ನೊಂದುದಿನ ಗುಣನಿಧಿಯು ಆತ್ಮಯಿದ್ದಲ್ಲಿ ತೆರಳಿ “ನಿಮಗೆ ನಾನು ಅಪಾರ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದೆ. ಆ ಶ್ರೀಮಂತನಾದ ವರ್ತಕನು ದ್ರವ್ಯಕೊಟ್ಟನು ಹೋರತು ನಿಮ್ಮ ಮಗಳು ಅವನ ಆ ಇಚ್ಛೆನುಕೊಲಳಾಗಿಲ್ಲ. ಈಗ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನಾದರೂ ಅವಳು ಕೇಳಬೇಕು. ನಿಮಗೆ ನಾನೂ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿರುವದರಿಂದ ನನ್ನೊಮ್ಮೆ ದನೆ ಅವಳು ಒಂದುರಾತ್ರಿಕಳೆಯಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಂದ ಹೋರಟು ಹೋಗುತ್ತೀನೆ” ಎಂದನು. ಅದನ್ನು

ಕೇಳಿದ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ಈ ಭೃತ್ಯನಿಂದ ತಮೆಗೆ ಅವಾರ ಸಂಪಾದನೆಯಾಯಿತು ಎಂದು ನೆನಸಿ ಆದಕ್ಕಾಗ್ಗೆ ಒಪ್ಪಿದಳು. ಮತ್ತು ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಏಕಾಂತಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಆದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಈಗ ಅವಳು ಸಮೃತಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಭೃತ್ಯನ ಸ್ವರ್ವರೂಪಾಡಲಾರೆನಿಂದಳು. ದುರಾಚಾರಕ್ಕೆ ತನ್ನ ನ್ನು ಪ್ರೇರೀಪಿ ಸುತ್ತಿರುವ ತಾಯಿಯನ್ನು ಜರಿದಳು. ಅಲ್ಲದೆ ತಾಯಿಯು ಭುತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ರಾಜನಕಡಿಗೆ ತೆರಳುವುದಾಗಿ ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ತಾಯಿ ಹೆಚ್ಚುಬಿತ್ತಾಯ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಗುಣನಿಧಿಯು ಅಂದೇ ರಾತ್ರಿಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಆಮೇಲೆ ತನ್ನ ಉರಿಗೆ ಬಂದ ಗುಣನಿಧಿಯು ತನ್ನ ನಿಜ ವೇಷ ವನ್ನು ಧರಿಸಿ ವೈಭವದಿಂದ ಮಾವನ ನುಸೆಗೆ ತೆರಳಿದನು. ಆಳಿಯನಿಗೆ ಅತ್ಯುತ್ತಿ ಮಾವ ಮಾನಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಹೆಂಡತಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೇಮಾತಿಶಯದಿಂದ ನಡೆದುಕೊಂಡಳು. ಆಗ ಗುಣನಿಧಿಯು ತಾನು ಹೂಡಿದ ಆಟವನ್ನೆಲ್ಲ ತನ್ನ ಪತ್ತಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ಅವಳ ಸದಾಚಾರ ಸಂಪನ್ಮೂಲಿಗೆ ಅವಿತ ಆನಂದವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಿದನು. ಅದು ಕೊನೆಗೆ ಅತ್ಯುತ್ತಿಮಾವಂದಿರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವರೂ ಪ್ರಸನ್ನರಾದರು. ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಮೇಲೆ ಅವನು ತನ್ನ ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಉರಿಗೆ ಹೋದನು.

ಮೋಹಿನಿ, ಸನ್ಮತ್ಯಿಯು ತನ್ನ ದೈರ್ಯ ಮತ್ತು ಚಾತುರ್ಯದಿಂದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಗಳಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಶೀಲಭ್ರಷ್ಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಕೊನೆಗೆ ಆವಳಿಗೆ ಸುಖವೂ ಲಭಿಸಿತು. ಅವಳಂತೆ ನಿನಾದರೂ ಪತಿವ್ಯತಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಸುಖದೊರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ “ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಆಗ ಮೋಹಿನಿಯು “ವೈದ್ಯವರನೇ ಸನ್ಮತ್ಯಿಗೆ ಭಾವಿವ್ಯದಮೇಲೆ ಆಶಯಿತ್ತು. ಮುಂದಾದರೂ ತನ್ನ ಪತಿಯು ಬಂದು ತನ್ನ ನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ದು ಸುಖಪಡಿಸ ಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ನಾನು ನಿರಾಶಾಗಿದ್ದೆ ನಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಅದು ಆವರ ಆದೃಷ್ಟ ಎಂದು ಮೋಹನದಾಸನು ಇನ್ನೊಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು.

೭೯. ದೇವದತ್ತನ ಕತೆ

ಪೂರ್ವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಶಿನಗರದಲ್ಲಿ ದೇವದತ್ತನೇಂಬ ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿ ನಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಆಸಂಖ್ಯಾರಾಣಿಯಿರದ್ದರು. ಅದರೆ ಒಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಪುತ್ರ ಸಂತಾನ ವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಅವನು ತುಂಬಾ ದು:ಖಿತನಾದನು. ಒಂದು ದಿನ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಜೋತಿಷ್ಯನೊಬ್ಬನು ಆ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವನೆಂದು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿ ತನ್ನ ಆದ್ಯಪ್ರ ಏನಿದೆಯೆಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಆಗ ಜೋತಿಷ್ಯನು “ಮಾಹಾರಾಜ ನಿಮಗೆ ಇನ್ನು ಒಂದು ವರುಷ ಮೋಳಿಗೆ ಪುತ್ರ ಸಂತಾನ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರೆ ಅವನು ಅಲ್ಪವಯಿ. ಹುಲಿಯಿಂದ ಮರಣ ಒಡಗುವ ಸಂಭವವಿದೆ. ಒಂದು ವೇళೆ ಆ ವಿಪತ್ತಿನಿಂದ ವಾರಾದರೆ ಮುಂದೆ ಶುಭ ವಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಪುತ್ರ ಸಂತಾನವಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಸಂಶೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿ ಮರಿತು ನಲಿದನು.

ಅದರಿಂತೆ ಅವನ ರಾಣಿಯೊಬ್ಬಳು ಗಭ್ರವತಿಯಾದಳು. ನವಮಾಸ ಕಳೆದಮೇಲೆ ಗಂಡು ಮಾರ್ಪಣನ್ನು ಹಡೆದಳು. ರಾಜನು ಆ ಮೇಲೆ ಮಂಗವಿನ ರಕ್ಷಣಿಗಾಗಿ ಬಹಳ ಮುಂಜಾಗ್ರತೆ ವಹಿಸಿದನು. ಅವನಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ದು ವರುಷಗಳು ತುಂಬಿದ ಮೇಲೆ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲಿರುವ ಒಂದು ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಆವನನ್ನು ರಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲೇ ಏಹರೆಯರನ್ನು ನೇಮಿಸಿ ಬಾಲಕನ ಆರ್ಯಕೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಅದರೆ ವಿಧಿವಿಲಾಸವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವವರು ಯಾರು? ಒಂದು ದಿನ ಬೇಟಿಗಾರರು ಆ ಗುಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಬೇಟಿಯಾಡತೊಡಗಿದರು. ಒಂದು ಹುಲಿತಾವರ ಕಣ್ಣ ತಪ್ಪಿಸಿ - ಕೋಟಿಯ ಕಡೆ ಓಡಿತು. ಬೇಟಿಕಾರರು ಬೆನ್ನ ಟ್ಯೂತ್ತಾ ಬಂದರು. ಹುಲಿಯು ಕೋಟಿಯ ಕಾವುಲುಗಾರರನ್ನು ಗಾಯಗೊಳಿಸಿ ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗಿತು. ಬೇರಾಟ ಕೇಳಿ ಆ ಹುಡಗನು ಹೊರಗೆ ಓಡಿ ಬಂದನು. ಹುಲಿಯು ಅವನ ಮೇಲೆ ಕೂಡಾ ಹಾರಿತು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಆಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಬೇಟಿಗಾರನೊಬ್ಬನು ಈರಿಯಿಂದ ತಿವಿಯಲು ಹುಲಿಯು ಸತ್ತು ಬಿಡಿತು. ಅದರೆ ಆ ಹುಡುಗನ ಮೇಲೆ ಹಾರಿದಾಗ ಅದರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅವನ ಮೈಯಲ್ಲಿ ನಷ್ಟಿದ್ದವು. ಬೇಟಿಗಾರರು ಬಂದು ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಓಷಣೋಪಾರಾಧ ಮಾಡಿದರು.

ಆದರೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅವೇರೆಲ್ಲರೂ ಕುಳತು ಉಟಪನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗೆ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಒಂದು ಸಿಂಹ ಗಜ್‌ಸಿದುದರಿಂದ ಆ ಬೇಟಿಗಾರರೆಲ್ಲ ಹದರಿ ಹೈಕ್ಕೊಡರು. ಆ ಬಾಲಕನು ಅಲ್ಲೇ ಉಳದನು. ಆದರೆ ಸಿಂಹವು ಅವನಿದ್ದಲ್ಲಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ರಾತ್ರಿ ಅವನು ಅಲ್ಲೇ ನಿದ್ದೆ ಹೊಡದನು. ಬೇಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲೇ ಅಲೆಯತ್ತೊಡಗಿದನು. ಹಾಗೆ ಅಲೆಯುತ್ತ ಬಂದಾಗ ಒಬ್ಬ ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದು ಅವನಿಗೆ ಕಾಡಿಸಿತು. ಬಾಲಕನು ಅವನ ಸಮಾಪ ತೆರಳ ಮಾತನಾಡಿಸಿದನು. ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ಆ ಬಾಲಕನ ಮೇಲೆ ದಯೆ ಕುಟ್ಟಿತು. ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಲು ಜಣ್ಣ ಹಂಪಲು ಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು. ಕೇಲವು ದಿನಗಳ ವರಿಗೆ ಅವನು ಅಲ್ಲೇ ಉಳಿದನು. ಆಗ ಅವನು ರಾಜಪುತ್ರನೆಂದು ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ಆ ಬಾಲಕನ ಮೇಲೆ ಸಾಹಾನುಭೂತಿ ತೋರಿ ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಕೆಲವು ಮುತ್ತು ರತ್ನಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಕುಸಿದನು.

ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಹೇಳಿದ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಾಲಕನು ನಡೆದು ಹೊಡದನು. ಸಂಜೀಯಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವನೊಂದು ಉರು ಸೇರಿದನು. ದುರದೃಷ್ಟಿವಶಾತ್ ಆ ಉರಿನವರೆಲ್ಲರೂ ಕಳ್ಳರೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಆವರು ಬಾಲಕನಲ್ಲಿದ್ದ ಮುತ್ತುರತ್ನಗಳನ್ನೇಲ್ಲ ಅಬಹಂಸಿದರು. ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮ ಫಂಗಡದೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡರು. ಕಳ್ಳತನ ಮತ್ತು ದರೋಡೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗೂ ಗಲೂ ಆವನನ್ನು ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕರಿದೊಯ್ದು ತ್ವಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಅವರೊಂದು ಸಲ ಒಂದು ಉರನ್ನು ಮುತ್ತಿದರೋಡೆ ವಾಡಲೇತ್ತಿ ಸಿದಾಗ ಆ ಉರ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ಅನೇಕ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿದರು. ಆ ಬಾಲಕನೂ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಡಿದನು. ಮರುದಿನ ಉರವನ ಆ ಕಳ್ಳರನ್ನೇಲ್ಲ ರಾಜನಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕರಿದೊಯ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲಿರು ಮರಣಕಿಡ್ದೀಯನ್ನು ವಿಧಿಸಲಾಯಿತು. ಆಗ ಆ ರಾಜನು ಕಳ್ಳರನ್ನೇಲ್ಲ ನೋಡಲು ಬಂದನು ಅವರಲ್ಲಿ ಈ ಬಾಲಕನೂ ಇದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ರಾಜನಿಗೆ ಆಕ್ರ್ಯಾರ್ಪಣವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲದೆ ಆ ಬಾಲಕನು ಸುಂದರನೂ ತೇಜಶ್ವಾಲಿಯೂ ಇದ್ದನು. ರಾಜನು ಅಂತಃಕರಣದಿಂದ ಅವನೊಡನೆ ಮಾಡುಕೆ ನಡೆಸಿದನು. ಆಗ ಅವನು ತನ್ನ ಮಗನೇ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದು ಅವನನ್ನು ಆರಂಗಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಮೇಂಹಿನಿ, ಪರಮಾತ್ಮನ ಲೀಲೆಯು: ಆಗಾಧವಾದುದು. ಅವನು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಎಂತಹ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನೂ ನಿವಾರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸತ್ಯಾಸ್ಪೇಶಿಯೂ ನೀತಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವನನ್ನು ಅವನು ಕೈಬಿಡಲಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಿನಾದರೂ ಆದರಂತೆ ವರ್ತಿಸಲು ಸಿಂಹರಿಸು. ಕಾಮಾಧೀನರಾದರೆ ಸುಖ ಶಾಂತಿಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೋಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿತೊಡಗಿದನು.

— — —

೪೦. ರವಿವರ್ತನ ಕತೆ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಪುರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ರವಿವರ್ತನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಮಗನಿದ್ದನು. ರವಿವರ್ತನಿಗೆ ರಾಜನು ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ಅವನು ದೊಡ್ಡವನಾದಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಪಟ್ಟಕಟ್ಟಿ ತಾನು ದೃವಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಕೆಳಿಯಲು ಅವೇಣಿ ಸಿದನು.

ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಜುರ್ನನೆಂಬ ಅರಸನು ತನ್ನ ನೆರಿರಾಜ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ಕಾಶ್ಮೀರಪುರಕ್ಕೂ ನುಗ್ಗಿದನು. ಕೊಟೆಯ ಹೊರಗೆ ಅವನು ಡೇರಿ ಹೊಡಿಮ ತನಗೆ ಚತುರಾಂಶ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರ ಸಂಧಿಗೆ ಸಿದ್ದ; ಇಲ್ಲದಿ ದ್ವರೆ ಯುಧ್ಯ ಎಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಓಲಿಬರಿದು ಕಳಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ಓದಿ ರಾಜನು ಭಯಾತುರನಾದನು. ಏಕೆಂದರೆ ಅಜುರ್ನನನು ಬಲಶಾಲಿ. ಯುದ್ಧ ವಾದರೆ ಜಯಹೊರಿಯುವದೆಂದು ನಿಯಮವೇನೂಜಲ್ಲ. ಶರಣಾಗತನಾಗಲೂ ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಮುಂದೆನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿಚಡಿ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತನಾದನು. ಆದನ್ನು ರಾಣಿಯು ಕಂಡು ಆದರ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆದರೆ ರಹಸ್ಯಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಶ್ರೀಯರ ಮುಂದೆ ಹೇಳಬಾರದೆಂಬ ಶಾಸ್ತ್ರಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವನು ಸ್ತುರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೇಳಲಾರೆನೆಂದನು. ಸ್ತುರ್ತಿಬಂಧುಗಳೊಡನೆ ಹೇಳಿದರೆ ಆಪತ್ತಿ ಬೆಲ್ಲಾರದು ಎಂದು ಅವಳ ಹೇಳಿದರೂ ಅವನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬದಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಮರುದಿನ ರವಿವರ್ಶನು ರಾಜ ಸಭೆಯನ್ನು ಕರೆದು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ಗಂಡಾಂತರವನ್ನು ನಿವೇದಿಸಿ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಸೇನಾಪತಿಗಳೂ ಸರದಾರರೂ ತಂತಮ್ಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಆಜ್ಞಾ ಸಿಸಿದನು. ಆಗ ಶರಣಾಗತರಾಗುವದೇ ಒಳ್ಳೆದೆಂದು ಒಟ್ಟಿಬ್ಬರು ಮಂತ್ರಿಗಳು ನುಡಿದರು. ವೈರಿಯು ಬಲಾಢ್ಯನಿರುವನು. ಈಗ ಇದಿಸಿದರೆ ನಾಶನಿಶ್ಚಯ. ನದಿಯ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಮರವನ್ನು ಪ್ರವಾಹವು ಬೇರುಸಹಿತ ಕಿತ್ತು ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅದರೆ ನದಿ ದುಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಹುಲ್ಲು ಮಾತ್ರ ನೀರು ಬಂದಾಗ ಬಗ್ಗೆ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ನೀರು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ತಲೆ ಎತ್ತುತ್ತದೆ. ಅದರಂತೆ ಈಗ ನಾವು ಸಂಧಿ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳೋಣ. ಅದರೆ ಒಳಗಿಂದೊಳಗೆ ಯುದ್ಧ ಸಿದ್ಧಿ ಮಾಡೋಣ, ಸಂದರ್ಭ ಸಾಧಿಸಿ ಆ ಮೇಲೆ ನಾವು ವೈರಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿಡ್ಡ ಅವರನ್ನು ಕೊನೆ ಗಾಣಸಬಹುದು. ಕಾಲಾನುಭಾಗದಲ್ಲಿ ವೈರಿಯು ಜರ್ಜಿಫ್ ತನಾಗಿ ಅಬಲನಾಗುವ ಸಂಭವವೂ ಇದೆ.” ಎಂದವರು ಹೇಳಿದರು.

ಅದರೆ ಸೇನಾಪತಿಯು ಆ ಮಾತಿಗೊಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧವನ್ನೇ ಮಾಡೋಣ ಎಂದು ಅವನು ಗರ್ಜಿಸಿದನು. ಶತ್ರುಗಳಿಗಂತ ನಮ್ಮ ಸೈನ್ಯವು ಶ್ರೀಷ್ಟವಿದೆ. ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಮರ ಕುತ್ಕಾಹಲವು ಇದೆ.” ಎಂದವನು ಹೇಳಿದನು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಅದೇ ಮಾತಿಗೆ ಚೆಂಬಲ ಕೊಟ್ಟನು. “ಕ್ಷತ್ರಿಯರಿಗೆ ಯುದ್ಧವೇ ಶ್ರೀಷ್ಟ ಕರವಾಡು. ಜಯದೊರೆತರೆ ಕೇರಿತ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಸತ್ತರೆ ವೀರಸ್ವರ್ಗವಿದೆ. ಶರಣಾಗತರಾದರೆ ಅಪಮಾನ. ಅಲ್ಲದೆ ವೈರಿಯು ಮರಾಯೆಯಿಂದ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆಂಬ ನಿಯಮವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಸಮ್ಮ ನೆರಹೊರೆಯ ರಾಜರಿಗೂ ಓಲಿಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಕಳಿಸೋಣ. ಅವರು ಸಹಾಯ ನೀಡಿದೇ ಇರಲಾರು.” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಸೈನಿಕರೂ ಉಳಿದವರೂ ಯುದ್ಧವಾಗಲೆಂದೇ ಜಯಜಯಕಾರವಾಡಿದರು. ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದರು

ರವಿವರ್ಶನು ಮುದುಕನಾದರೂ ತರುಣರನ್ನು ವಿಳಿಸುವ ಉತ್ಸಾಹ ದಿಂದ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಆಟಿಯಾದನು. ಅನೇಕ ನೆರಹೊರೆಯ ರಾಜರೂ ಅವನಿಗೆ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕಳಿಸಿದರು. ಅವನ ಸೈನಿಕರೂ ಆತ್ಮತಾಙ್ಕಹದಿಂದ ಕಾದಿದರು. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಆಜ್ರಾನನ ಕೈಯೇಲಾಗುವ ಚಿಕ್ಕ ವೇನೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನ ಚಾಣಕ್ಯ ತಂತ್ರ ಮಾಡಿದನು ರವಿವರ್ಶನ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಒಡಿ

ದನು. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತಾನು ಗೆದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ಚಕ್ತಿಭಾರಂತ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವದಾಗಿ ಆಶೀ ತೋರಿಸಿದನು. ಆ ಮಂತ್ರಿಯು ಆ ರಾಜ್ಯಲೋಭಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ಹಾನಿಬಯಸಿದನು. ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ವಿಷವನ್ನು ಬೆರಿಸಿದುದರಿಂದ ಅಂದುರಾತ್ಮಿ ಸೈನಿಕರಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ಮರಣಹೊಂದಿದರು. ಅದರಿಂದ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಾಕಾಕಾರ ಎದ್ದಿತು. ಅದೇಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಜುಂ ನನ ಸೈನ್ಯವೂ ನುಗ್ಗಿ ಬಂದಿತು. ಯುದ್ಧದ ಗತಿ ಬದಲಾಯಿತು. ರವಿವರ್ತನು ತನ್ನ ಪಶ್ಚಿಮ ಪುತ್ರರೊಂದಿಗೆ ಕಳ್ಳುದಾರಿಯಿಂದ ಕೋಟಿಯಿಂದ ಪಾರಾಗಿಕ್ಕೋದನು.

ಅವರು ಒಂದು ಕಾಡುಸೇರಿದರು. ಅದರೇ ರಾತ್ರಿ ಕಳ್ಳುರೆ ಗುಂಪು ಇವರನ್ನು ಮುತ್ತಿತು. ಮೈಮೇಲಿದ್ದ ಚಿನ್ನಾಭರಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅವರು ತಾವಾತಿಕೊಟ್ಟುದರಿಂದ ಕಳ್ಳುರು ಅವರ ಪಾಣಕ್ಕೇನೂ ಅವಾಂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಆ ಮೂವರೂ ಅನೇಕ ದಿನಗಳವರಿಗೆ ತಿರುಗುತ್ತೇ ಬಂದು ನಗರವನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ದಯಾವಂತನೂ ದಾನಕೂರನೂ ಆದ ಒಬ್ಬ ವಾಯಾರಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಶ್ರಯ ಪಡೆದರು. ತಾವೂ ವಾಯಾರಾರಿಗಳಿಂದು ಅವರು ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ಅದರೇ ವೃದ್ಧ ವಾಯಾರಾರಿ ಅವರ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿಲ್ಲ. ನಿಜಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸಿದುದರಿಂದ ರವಿವರ್ತನು ಎಲ್ಲಸಂಗೆ ತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಅಗ ಆ ವಾಯಾರಾರಿಯು ಕರುಡೆಪಟ್ಟು “ನೀವು ನನ್ನ ಲೀಂಜಿರಿ” ಎಂದುಹೇಳಿ ಸಮಾದಾಯಿಸಿ “ನಾನೂ ಬಹಳ ದುಃಖಕೊಳಗಾದವನು ನನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ನೀವೂ ವ್ಯಾಸನವಡಡೆ ಇರಲಾರಿ” ಎಂದನು. ಅಗ ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ತಮಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಆ ಮೂವರೂ ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸಿದುದರಿಂದ ಆ ವಾಯಾರಾರಿಯು ಹೇಳತೋಡಿದನು.

೪೮. ಮುದುಕನ ಪ್ರೇಮ ಕತೆ

ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಾಶ್ವತರಂಡಲ್ಲಿ ರುದ್ರಸೇನನು ಆಶುತ್ರಿದ್ದನಷ್ಟೇ! ನಾನೂ ಅವೇ ವಂಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವನು. ನನ್ನ ತಂದೆಯು ರಾಜ್ಯಪರಿಷಾಲನೇ

ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು ದನ್ನು ಕಂಡು ಅದೇಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇಶವಿದೇಶಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆ ಉದಯಿಸಿತು. ತಂದೆಯ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ಅವಿತ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಾನು ಪ್ರಯಾಣ ಸನ್ನಿಧಿನಾಡೆನು. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಅನೇಕ ಸಿಹಾಯಿಗಳು ಇದ್ದರು. ನಾವು ಸಂಚರಿಸುತ್ತೇ ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ರಸ್ತೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಡೇರೆ ಹೊಡಿದೆವು. ಆದರೆ ದುರದೃಷ್ಟಿಂದ ಅದೇ ರಾತ್ರಿ ಕಳ್ಳರು ನಮ್ಮನ್ನು ಮುತ್ತಿದರು. ನಾವು ಕಲಿತನದಿಂದ ಕಾದಿದರೂ ಘಲದೊರಿಯಲ್ಲಿ. ನನ್ನ ಅನೇಕ ಸಂಗಡಿಗರು ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದುಕೊಂಡರು. ಕೆಲವರು ಓದಿಹೋದರು. ನಾನ್ನೊಬ್ಬನೇ ಆ ಕಳ್ಳರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಬಿಡ್ಡಿ. ಆಗ ನಾನು ಇಂತಹ ಅರೆಸನ ಮಗನೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಆವರು ಭಘುವಟ್ಟಿ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ನಾನು ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಇನ್ನು ಷಟ್ಟ ಕೆಟ್ಟಿ ಪರಿಣಾಮವೇ ಆಯಿತು. ರಾಜನು ತಮಗೆ ಅನಂತ ಕಷ್ಟಕೊಟ್ಟಿರುವದರಿಂದ ತಾವೂ ಅದರ ಮುಯ್ಯತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆ ಎಂದರು. ಆ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಕೈಕಾಲು ಕೆಟ್ಟಿ ತಮ್ಮ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದಿರು.

ನನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಕೊಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಧನದಲ್ಲಿರಿಸಿದರು. ಆಗಾಗ ಆ ಕಳ್ಳರ ಗುಂಪಿನ ಯಜಮಾನನ ಹೆಂಡತಿಯು ಆಕಸ್ತಾತ್ರಾ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ನನ್ನ ರೂಪವನ್ನೂ ಯೋವನವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಅವಳು ಕಾಮಾತುರಳಾದಳು. ಕಳ್ಳರು ಹೊರಟು ಹೋದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವಳು ಸಂದರ್ಭಸಾಧಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಣತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಗಾಗ ನೀತ್ರ ಸಂಕೇತ ಮಾಡತೊಡಗಿದಳು. ನಾನೂ ಅವಳು ಮಾಡಿದಂತೆಯೇ ಮಾಡಿದೆ. ಒಂದುದಿನ ಅವಳು ನನ್ನ ಸಮೀಪಬಂದು ತನ್ನ ಮನೋಭಿಲಾವೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಯಸುವುದಾದರೆ ಬಂಧಮುಕ್ತ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ನುಡಿದಳು. ನಾನು ಪ್ರಾಣದಾಸೆಯಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆ. ಅವಳು ಆದರಂತೆ ನನ್ನ ಸೆರೆ ಬಿಡಿಸಿದಳು. ಮತ್ತು ನಾನೂ ಅವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹರುಣಗೊಳಿಸಿದೆ. ಆ ಮೇಲೆ ನಾನು ಅಂದೇರಾತ್ರಿ ಕಣ್ಣ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಪಾರಾಗಿ ಹೋದೆ.

ಅನೇಕ ದಿನಗಳವರಿಗೆ ಅಲೆದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಒಂದು ನಗರವನ್ನು ಸೇರಿದೆ. ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಒಂದು ಮನೆಯ ಇಡಿರು ನಿಂತುಕೊಂಡೆ. ಆಗ ಆ ಮನೆಯು ಇಡಿರಿನ ಅಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಆತ್ಮಂತ ಲಾವಣ್ಯವತಿಯಾದ ಸ್ತ್ರೀಯೊಬ್ಬಳು

ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವಳ ರೂಪ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ನಾನು ತುಂಬಾ ವೋಹಿತನಾದೆನು. ಅವಳು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೋದ ವೇಲಾ ಅವಳ ಚಿಂತಿಯಿಂದಲೇ ಆತ್ಮತ್ತತ್ವ ತಿರುಗಿದೆನು. ಸಂಜಯಾದ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಇರಲು ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ನಾನು ಆ ಉರಿನ ಸ್ತೃತಾ ನಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ಅಲ್ಲಿ ಮಲಗಿ ಕೊಂಡಿನು. ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಆ ಸ್ತೃತಾನಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಕಳ್ಳರು ಬಂದು ತಾವು ತಂದಿದ್ದ ಗಾಮಾನುಗಳನ್ನು ತಂತವೋಳಿಗೆ ಹಂಚಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದನು. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ನನ್ನ ಕೈಹಿಡಿದನು. ನಾನು ಭಯದಿಂದ ಚೀರಿಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ ಅವನು ನನ್ನ ಭಯು ನಿವಾರಿಸಿ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಕಳವು ಮಾಡಿದ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಲನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ನಾನು ಒಪ್ಪಿದೆ. ಆದರೆ ಆಷ್ಟು ರಲ್ಲಿ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಸ್ತೃತಾನಕ್ಕೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದರು. ನಾನು ಚೀರಿದ ಶಬ್ದವು ಪಹರೆಯವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತ್ತು. ಮತ್ತು ಅವರು ಸಿಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿಡ್ಡಿವು. ಮರುದಿನ ನಮ್ಮೆನ್ನೀಲ್ಲ ನಾಯಾಯಾಧಿಕರನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲಿರೂ ಮರಣಿಕ್ಕೇಯೇ ವಿಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಆದರೆ ನಾಯಾಯಾಧಿಕರಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡ ಮೇಲೆ ಏನು ಅನ್ನಿಸಿತೋ ಏನೋ! ನನ್ನ ಸವಿಂಪ ಬಂದು ಮಾತ ನಾಡತೋಡಿದನು. ಆಗ ನಾನು ನನ್ನ ನಿಜ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೀಲ್ಲ ಹೇಳಿದೆನು. ನಾನು ವೋಹಪಟ್ಟ ತನ್ನಂತಿಯ ಮನೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಹೇಳಿದೆನು. ಆಗ ಆ ನಾಯಾಯಾಧಿಕರಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ದಯ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅವನು ನನ್ನ ಸೇರಿ ಬಿಡಿಸಿ ತನ್ನ ಮನಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದು “ಮಿತ್ರಾ, ನೀನು ವೋಹಿಸಿರುವ ಆ ತನುಜಯೋಂದಿಗೆ ನಿನ್ನ ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಆಶಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆ ಕಸ್ಯೇಯ ತಂದೆ ನನ್ನ ಬಧ್ಯ ವಿರೋಧಿ. ನಾವಿಬ್ಜರೂ ಕಡು ಹಗೆಗಳು. ಆದರೆ ಶತ್ರುತ್ವವನ್ನು ತೊರೆದು ಮಿತ್ರನಾಗಲು ನಾನು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಇದು ಒಳ್ಳೀ ಸಂದರ್ಭ” ಎಂದನು. ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆ. ಆಮೇಲೆ ನನಗೆ ಅವನು ಉತ್ತಮವಾದ ಬಟ್ಟಿಬರಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಆಶಯವನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಒಂದು ಪತ್ರವನ್ನು ಬರೆದು ಆ ವಾಯಾರಿಗೆ

ಕಳಿಸಿದನು. ಅವನೂ ಒಪ್ಪಿದುದರಿಂದ ಬೇಗನೇ ವಿವಾಹ ಕಾರ್ಯವು ನೇರವೇ ರಿತು. ನಾನು ಅತ್ಯೊಂತ ಸುಖಸಂಶೋಷದಿಂದ ಇರತ್ತೊಡಗಿದೆನು. ನನ್ನ ಪತ್ನಿಯು ರೂಪವಂತೆ ಇದ್ದಂತೆ ಅತ್ಯೊಂತ ನಯ ವಿನಯ ಗುಣಶೀಲವುಳ್ಳ ರಮಣೀಯಾಗಿದ್ದಳು. ಯಾವಾಗಲೂ ನಗುತ್ತ ನಾನು ಸಂಶೋಷದಿಂದಿರುವಂತೆ ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದರಿಂದ ದಿನವೆಲ್ಲ ಒಂದು ಕ್ಷಣದಂತೆ ಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲು ನನಗೆ ಆಶ್ರಯಕೊಟ್ಟಿ ಆ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕರನು ಒಂದುದಿನ ತನ್ನ ಸೇವಕನ ಮೂಲಕ ಒಂದು ಗಂಟನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿನು ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿ ನೋಡಲು ನಾನು ಬ್ಯಾಡಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಶೋಟ್ಟು ಕೊಂಡ ಬಟ್ಟಿಬರಿಗಳು ಆದರಲ್ಲಿದ್ದವು. ಅದೇನೆಂದು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಕೇಳಲು ಅವಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ದುಃಖವಾಯಿತು. ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಮೇಲಿನ ಹಗೆಕನವನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿದನು ಎಂದು ಅರಿತಳು. ತನ್ನ ಜೀವಕ್ಕೆ ಅವನು ಸಂಕಟಕೊಟ್ಟಿದುದರಿಂದ ಅವನಿಗಾದರೂ ತಾನು ಬುದ್ಧಿಗಲಿಸದೇ ಇರಲಾ ರೀನೆಂದು ಅವಳು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದಳು.

ಆ ಮೇಲೆ ಆನೇಕ ದಿನಗಳಾದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಪತ್ನಿಯು ಆ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕರನ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದಳು. ಅವನನ್ನು ಏಕಾಂತ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕರೆದು ತನ್ನ ಮೇಲು ಮುಸುಕನ್ನು ತೆಗೆದು ಅವನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದಳು. “ಸಾಪ್ತಮಿ, ನಾನು ವಿವಾಹ ಯೋಗ್ಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಆನೇಕ ವರರು ಬಂದರೂ ನನ್ನ ತಂದೆ ನನ್ನ ಮದುವೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿ ಎಂದೇ ಆವೇಷಿಸುತ್ತಾನೆ. ದುಡ್ಡಿ ವೆಚ್ಚಿವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹಳಹಳಸುತ್ತಾನೆ. ಆ ಕಾರಣ ದಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳಲು ಬಂದರೆ ತನ್ನ ಮಗಳು ಕುರಾಸಿ, ಮೂಕಿ, ಅಂಗವಿಹಿನಳು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಅದುದರಿಂದ ಯಾರೂ ಮದುವೆ ಯಾಗಲು ಒಪ್ಪಿವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ನನ್ನ ಜೀವಕ್ಕೆ ಬೇಸರ ಬಂದಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ ನೇತ್ರ ಸಂಕೀರ್ತ ಮಾಡುತ್ತ ಬೆಡಗುಬಿನ್ನಾಣಿದಿಂದ ವರ್ತಿಸಿದಳು. ಅವಳ ರೂಪ ಮಾಧುರ್ಯ ಕಂಡ ಆ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕರನು ತಾನೇ ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದಾಗಿ ನುಡಿದನು. ಅವಳು ಬಹಳ ಸಂಶೋಷ ಪಟ್ಟು ತನ್ನ ತಂದೆಯಾದ ಮನೋಹರದಾಸನನ್ನು ಕಾಣಲು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅವನು ಏನಾದರೂ ಕುಂಟು ನೀವಹೇಳಿದರೆ ಅದನ್ನು

ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನಂಬಬಾರದೆಂದು ವಚನ ತಿಗೆದುಕೊಂಡಳು.

ಆ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನು ಅದರಂತೆ ಮನೋಹರದಾಸನಿದ್ದಲ್ಲಿ ತೆರಳಿ ತನಗೆ ಅವಳ ತನುಜಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಅವನ ಮಾತುಕೇಳಿ ಮನೋಹರದಾಸನಿಗೆ ಅಶ್ವಯ್ರವಾಯಿತು. ನನ್ನ ಮಗಳು ಬಹಳ ಕುರೂಪಿ, ಅವಳನ್ನು ಯಾರೂ ಮದುವೆಯಾಗಲು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಸುರೂಪಿ ಇರಲಿ ಕುಡಾಪಿ ಇರಲಿ. ತನಗೇ ಮದುವೆಮಾಡಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನು ಹತ ಹಿಡಿಯಲು ಅವನು ಒಪ್ಪಿದನು. ಶಬ್ದ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯೂ ಆಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಗಂಡ ಹಂಡಿಯನ್ನು ಏಕಾಂತ ಗೃಹಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿದರು. ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯ ಅನುಪಮ ಸೌಂದರ್ಯ ರಾಶಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣಂಬ ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಲವಲವಿಕೆಯಿಂದ ಆ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನು ತಾನೇ ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯ ಮೇಲ್ಯಸುಕನ್ನು ತಿಗೆಯಲು ಅವಳು ಅಶ್ಯಂತ ಕುರೂಪಿಯಾದ ಸ್ತೋತ್ರಾಗಿದ್ದಳು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನು ನಡೆಯೋಡಿದು ಕೇಂಡನು. ಅದೇ ಚಿಂತಿಯಿಂದ ಅವನು ಸ್ಪೃಹಿತಾದ ಮೇಲೆ ಮರಣಹೊಂದಿದನು.

ಆ ಮೇಲೆ ನಾನು ನನ್ನ ಸ್ತೋತ್ರಾಯೋಡನೆ ಸುಖದಿಂದಿದೆ. ನನ್ನ ಮಾವನು ಗತಿಸಿಹೋಗಲು ನಾನೇ ಆವನ ಆಸ್ತಿ ಹಾಸ್ತಿ ಧನ ಕನಕಗಳಿಗಲ್ಲ ವಾರಸುದಾರನಾದೆನು. ಅದರೆ ನನ್ನ ದುರದೃಷ್ಟಿಂದ ನನ್ನ ಪ್ರಿಯಪತ್ನಿಯು ತಂದೆ ತೀರಿಹೋದ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಕಾಲ ಬದುಕಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ದುಃಖ ಕ್ಷೇತ್ರದೂಪಾಡಿ ಅವಳು ಹೋದಳು. ನನಗೆ ವ್ಯಾಪಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮನ ಸ್ವಾಗತ್ಯಲ್ಲಿ. ನಾನು ಮತ್ತೊಂದು ಮದುವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಚಿಂತಿಯಲ್ಲಿದೇನೇ. ಆ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ನಿಮಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ರಾಜ್ಯವು ಕೃತಪ್ರಿಹೋಯಿತೆಂದು ನೀವು ವ್ಯಾಸನ ಪಡಬಾರದು” ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಸಂತ್ತೇಷಿಸಿದನು.

ಆಗ ಮೋಹನಿಯು “ರವಿವರ್ತನೂ ಅವನ ಪತ್ನಿ ಪುತ್ರರ ಗತಿ ಏನಾಯಿತು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು. ಮೋಹನದಾಸನು ಆದನ್ನು ಹೇಳತೋಡಿದನು.

ಇಲಿ. ಪ್ರತಾಪ ಸೇನನ ಕಥೆ

ರವಿವರ್ಷನು ಆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಪಶ್ಚೀಮ ಪ್ರತರೋಂದಿಗೆ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು ದು ಅಜುಫನ್ಸನಿಗೆ ತಿಳಿದುದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ತರಲು ಅಧವಾಕೊಲ್ಲಲು ಒಳಸಂಚು ಹೂಡತೊಡಗಿದನು ಇದು ರವಿವರ್ಷನಿಗೆ ತಿಳಿದಕೂಡಲೇ ಅವನು ಎಲ್ಲರೋಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದನು. ಅವನ ಮನಾದ ಪ್ರತಾಪಸೇನನು ಭಿಕ್ಷೇಬೇಡಿತಂದು ವ್ಯಧರಾದ ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳನ್ನು ಪೋಣಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಈ ರೀತಿ ಭಿಕ್ಷೇಬೇಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಆಮುದುಕರು ಬಹಳ ವ್ಯಾಪಕ ಪಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೀಗೆ ಪ್ರತಾಪಸೇನನು ಒಂದು ದಿನ ಅಲೇಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಂದೆಡೆ ರಾಜಧಾತ್ರಿಯ ಚಿತ್ರವೇಂದು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಅವಳು ಕನಕಪುರದ ರಾಜಕಸ್ಯೇಯಾಗಿದ್ದಳು. ತಾನು ಕೇಳುವ ಪದು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಕೊಡುವಂತಹನ್ನು ತಾನು ವಿವಾಹವಾಗುವುದಾಗಿ ಅವಳು ಅದರಲ್ಲಿ ಬರಿಸಿದಳು. ಅದನ್ನು ಓದಿದ ಪ್ರತಾಪಸೇನನು ಬಹಳ ದುಃಖಿತನಾದನು. ಕನಕ ಪುರಕ್ಕೆ ತೆರಳಲು ಕೂಡಾ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಹಣವಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯೋಚಿತವಾದ ಉದುಗೆ ತೊಡುಗೆಗಳಿಲ್ಲ. ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಾನು ಆ ರಾಜಪುತ್ರ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಯೋಗ್ಯ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವಳನ್ನು ಲಗ್ನವಾಗುತ್ತಿದ್ದೆನಲ್ಲಾ” ಎಂದು ಹಂಬಲಿಸತ್ತೊಡಗಿದನು. ಚೇಸರದಿಂದ ಒಂದು ಪಟ್ಟವ್ಯಾದ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಅದರ ಗಾಳಿಗೆ ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಜೊಂಪು ಹತ್ತಿತು. ಸಂಜೀಯ ತಂಗಾಳಿ ಬೀಸಿದ ಮೇಲೆ ಅವನು ಎಚ್ಚರ ಹೊಂದಿದನು. ಆಗ ಆ ಮರದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ರಾಜಗಳಿಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರತಾಪಸೇನನೂ ಅದರೊಡನೆ ವ್ಯಾದು ಮಧುರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದನು. ಅದು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ವನೋಬ್ಬಿನು ಪ್ರತಾಪಸೇನನ ಬಳಿಗೆ ಒಂದು “ಸಾಮಾನ್ಯ, ಇದು ಈ ಉರಿನ ರಾಜನ ಗಿಳಿ. ಅದು ಗೂಡಿನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದೊಪ್ಪಿಸಿದವರಿಗೆ ಉದುಗೊರೆ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಶಾರಿರುವನು. ನೀನು ಪುಣ್ಯವಂತ-

ನೇಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ನೀನು ಇದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅರಮನೆಗೆ ಹೋಗು” ಎಂದನು ಪ್ರತಾಪಸೇನನು ಅರದಂತೆ ಅರಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದನು ರಾಜನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ನೀನು ಏನು ಬೇಡುತ್ತಿಯೋ ಅದನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೇ” ಎಂದನು. ಆಗ ಪ್ರತಾಪಸೇನನು “ರಾಜಾ, ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದ ವರಿಗೆ ನನ್ನ ವೃಧ್ಧರಾದ ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡು. ನನಗೆ ಒಂದು ಉತ್ತಮವಾದ ಈದುರೆಯನ್ನೂ ಅಂದವಾದ ಬಟ್ಟಿಬರೆಗಳನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪಹಣವನ್ನೂ ದಯವಾಡು.” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ರಾಜನು ಅವನ ಮನೋಭಿಲಾಪೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದನು.

ಆ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಾಪಸೇನನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕನಕಪುರಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳ್ಳಿದನು. ಆಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿದ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬಳು ಮಾಲೆ ಗಾತ್ರಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದು ಕೊಂಡನು. ತಾನು ರಾಜಪುತ್ರಿಯನ್ನು ವಿವಾಹವಾಗುವ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಬಂದಿರುಪ್ರಧಾಗಿಯೂ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವಳು ವ್ಯಾಸನಪಟ್ಟು “ರಾಜಪುತ್ರ, ಈ ನೀಗಾದ ಕೆಲಸಕ್ಕೇಕೆ ಕೈಹಾಕುತ್ತಿ? ಅವಳ ಹುಣ್ಣು ಬೇಡ. ಬಿಡು. ಈಗಾಲೇ ಅವಳು ಕೇಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಯಾರಿಂದಲೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಅನೇಕ ರಾಜಪುತ್ರರು ಪ್ರಾಣಕಳಿದು ಕೊಂಡಿರುವರು. ಇಂದು ರಾತ್ರಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಶೂಲಕ್ಕೇರಿಸುತ್ತಾರೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಪ್ರಕಾಶಸೇನನು ದಃಖಪಟ್ಟು ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಆವಧ್ಯಾಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು. ರಾಜಪುತ್ರ ನೋಟನನ್ನು ಶೂಲಕ್ಕೇರಿಸಲು ಮುಧ್ಯರಾತ್ರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಆಗ ನಾಷ್ಯಯಾಧಿಶನು ಆತರುಣನನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ “ರಾಜಪುತ್ರ, ಮೊದಲೇ ಮಾಡಿದ್ದ ಪಣದಂತೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಶೂಲಕ್ಕೇರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬೇಡವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಯಿಕ್ಕೆ ನೀನೇ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕಳಿದು ಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡಿ. ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ತಂದೆಗೆ ಯಾವ ಸಂದೇಶವನ್ನೂ ದರೂ ಮುಟ್ಟಿಸುವದಿದ್ದರೆ ಹೇಳು” ಎಂದು ಸುಡಿದನು. ಆಗ ಆ ರಾಜಪುತ್ರನು ನಗುತ್ತ “ನಾನು ಸಾವಿಗೆ ಹೆದರುಪುದಿಲ್ಲ. ತಾಯಿ ತಂದೆಗೆ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಎಂದು ಸುಡಿದನು. ಆಗ ಅವರು ಆವನನ್ನು ಶೂಲಕ್ಕೇರಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಆಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಾಪಸೇನನು ಅವರ ಮುಧ್ಯನುಗಿ, “ತಡೆಯಿರಿ! ಅವನನ್ನು ಶೂಲಕ್ಕೇರಿ

సబేడిరి! నాను మహారాజునిద్దల్లి తేరళ క్షింతిరుగువవరిగి తడియిం” ఎందు నుదిదను. ఆగ అవరు అవన మాతినంతి తడిదరు.

ఆదరంతి ప్రతాపసేనను ఆల్లింద అరమనిగి బందు గంటి బారి సిదను. కూడలే ఆవనిగి ఒళగి బరలు ఆనునుతడోరియితు. ప్రతాపసేనను “మహారాజ, నాను నాళి నిమ్మ మగళు కేళువ ప్రత్యేగ లగి ఉత్కరశోధుత్తేనే. ఆదుదరింద ఈ రాత్రి శూలక్షే హాకువ తరుణినిగి జీవదాన కొడిరి. నాను నాళి సోతరి ఇబ్బరన్ను శూలక్షే హాక బకుదు. రాజరాదవరల్లి దయె ఇరబేకాదుదు ఆత్మ గత్య. రాజపుత్రయోబ్బిళ లహరిగాగి నూరాచు జన రాజపుత్రరన్ను బలిగేడువుదు ఉచితవల్ల. ఆదరింద రాజ్యదల్లి ఆతాంతి ఉంటాదితు” ఎందు నుదిదను. ప్రతాపసేనన మాతుగళు రాజన మన స్థిగి నట్టపు. ప్రకృత శూలక్షేరిసలిరువ తరుణనన్ను శూలక్షేరిసదే సేరిమనియల్లిడబ్బిచెందు అవను ఆజ్ఞాపిసిదను. ప్రతాపసేనను కూడలే ఆ వధ్యస్థానక్కె బందు రాజుష్టి యన్న తిళిసి ఆ రాజపుత్రన ప్రాణవన్ను రష్టిసిదను

మరుదిన ప్రతాపసేనను రాజన అరమనిగి తేరళ తాను కన్ఱా ధ్వయాగి బందిరువేనేందూ రాజన మగళాద కలావతియు కేళున ప్రత్యేగళగి ఉత్కరశోధువుదాగియూ తిళిసిదను. ఆగ రాజను ఆంధ కుండుగతనక్కె కైకొళ్ళబారదేందూ ఆదరింద ప్రాణక్కె గెండాంతర విదేయిందూ పరిపరియాగి తిళిసిదను. ఆదరి ప్రతాపసేనను ఆవుగళ గెల్ల కివిగొడలిల్ల. ఆ రాజపుత్రయ ప్రత్యేగళగి సరియాద ఉత్కరశోట్టు రాజపుత్రర జీవగళగి బందిరువ గెండాంతరవన్ను పరిహరి సలు బయముత్తేనేందు అవను తిళిసిదను. రాజను అవనన్న తన్న మగళ అంతఃపురక్కె శళిసిదను. అవను బంద కూడలే రాజపుత్ర కలావతియు ఎద్దు గౌరవనన్న కొట్టిళు. ప్రతాపసేనన ధైర్యికాగూ గుణగళన్న అవళు కేళిద్దుళు. ఈగ అవన వోకెన రూపవన్న కందు ముగ్గుళాదళు. ఆదుదరింద అవళు క్క జోర్డిసి “రాజ

ಪುತ್ರ, ನಿನಗೆ ನಾನು ಪ್ರತ್ಯೇಗಳನ್ನು ಕೇಳಲು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ಉತ್ತರಕೊಡಲು ಅಸಮರ್ಥನಾದರೆ ನೀನು ಕೂಡಾ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಎರವಾಗು ತ್ರೀಯಿಲ್ಲ ! ನಿನ್ನು ಅತಕ ರಾಜಪುತ್ರನು ಸಾಯಬಾರದು” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು. ಆಗ ಆ ಪ್ರತಾಪಸೇನನು “ರಾಜಪುತ್ರಿಯೇ, ನಿನಗೆ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಮೋಹವಾಗಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಪಣವನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೋಗಬಾರೆ. ನೀನು ಪ್ರತ್ಯೇಗಳನ್ನು ಕೇಳು. ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ, ಪ್ರಾಣಹೋಗಲಿ! ಬದುಕಿ ಮಾಡುವುದಾದರೂ ಏನು. ಗೆದ್ದರೆ ಅನೇಕ ರಾಜಪುತ್ರರ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ದರ್ಶಾ ಉಳಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ನೀನು ಈ ಪಣವನ್ನೇ ಈ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆಯೋ ನಾನರಿಯೇ” ಎಂದನು. ಆಗ ಆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಪಣವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಕಾರಣವೇನೇಂದು ನುಡಿದಳು.

— — —

ಇಂ. ಮೃಗಗಳ ನ್ಯಾಯದ ಕಥೆ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಲನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಅರಸನ್ನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಬೇಟೆಯಾಡುವುದೆಂದರೆ ಇವ್ವೆ. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಬೇಟಿಗೆ ತೆರಳಿದನು. ಒಂದು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ಸೈನಿಕರು ನೀಂತರು. ಇನ್ನೊಂದು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಬೇಟೆಯ ನಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುನು. ಮೂರನೇ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಬೇಂಕಿಯನ್ನಿಟ್ಟುನು. ನಾಲ್ಕನೇ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಬಲೆಯನ್ನು ಹಾಸಿದನು. ಮೃಗಳಿಲ್ಲ ಬೆದರಿ ದಿಕ್ಕಾಪಾಲಾಗಿ ಓಡಲಾರಂಭಿಸಿದುವು. ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕ್ಕು ಇದಿರಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅವರು ಕೊಂಡರು. ಒಂದು ಹರಿಣವು ತನ್ನ ಪಶ್ಚಿಮತ್ತು ಮತ್ತು ಮಗುವಿನೊಂದಿಗೆ ಬಲೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂದಿತು. ಆಗ ಆ ಗಂಡು ಜಿಂಕೆಯು “ಪ್ರಿಯ ಪಶ್ಚಿಮಿಯೇ, ನಾವು ಈ ಮರಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಪಾರಾಗಿ ಹೋಗಿಂಬಣ. ಅಂದರೆ ಮುಂದೆ ಇಂತಹ ಅನೇಕ ಮಂಗಳು ನಮಗಾಗಬಹುದು” ಎಂದಿತು. ಆದರೆ ಆ ಹರಿಣವು ಒಷ್ಟಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡು ಜಿಂಕೆಯು ಬಲೆಯಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ರೆಣ್ಣ ಚಿಗರಿ

మత్తు ఆదర మరి మాత్ర సిక్కే బీళువ ప్రసంగ బందితు. అగ ఆదు పరమాత్మన్ను ప్రాధిసితు. ఆదర ప్రాధినేయన్ను కేళదనోఎ ఏనోఎ! కూడలే బిరుగాళ బీసితు. మళే బందితు. ఆగ్నియు నెండి తు. నాయిగళు బీరే కడి ధావిసిదువు. జిగియు తన్న మగువినోం దిగి తెప్పిసికొండు హోయితు. ఆదు బదుకి బంద మేలే గండు జింకేయు ఆదర సమీపబంతు. ఆగ హెణ్ణు జింకేయు “ప్రాణదాసి యింద నమ్మన్ను తొరెదు నీను ఓడిహోదే! ఈగ మత్తి బందు హోరే తోరిసలు నినగే నాజికేయాగుప్రదిల్లహే?” ఎందు హీయ్యా లిఖితు. అదన్న కేళ ఆ గండు జింకేయు స్త్రీయరు దురాచారిగ భిందు నిందిసి “నిన్న మాతన్న కేళుత్తిద్దరి నన్న ప్రాణక్షూ గండాం తర బరుత్తిత్తు. నిన్నంతక సావిరారు యెఱ్లుగళు ననగే దొరకి యారు?” ఎందు హేళ తన్న మగనన్ను కరెదుకొండు హోరటితు. ఆగ ఆ హెణ్ణు జింకేయు ఆళకొడగితు. “ఆదన్న సాకిసలహిదవళు నాను. ఆదర జీవపుళసిదవళు నానో. ఆదుదరింద ఆదన్న ననగే కొదు.” ఎందు ప్రాధిసితు. గండు కేళలిల్ల. హీగాగి జగళవే ఆరంభవాగలు ఇబ్బరూ రాజన ఆస్తానక్కే బందరు. ఆగ రాజను మరియ గండిగే సెల్ల బేశు ఎందు తీవ్యాసినిసిదను హెణ్ణు జింకే వ్యేస నదింద సత్కుహోదియితు.

ఈ హెణ్ణు జింకేయే తన్న పుణ్య ఘలదింద ఆదే నగరదల్లి మనుష్య జన్మ పదెయితు. ఒట్ట శ్రీమంతన మనెయల్లి హెణ్ణు హుట్ దళు. ఆవళు బెళీదు దోఢ్డవళాద మేలే తన్న గండు కుదురెయన్ను రాజన అక్కాతాలేగి శాసిదళు. ఆదరిందలే అక్కాతాలేయల్లిద్ద అనేఁక హెణ్ణు కుదురెగళగి సంతానవాయితు. ఆ మేలే ఆవళు ఆ మంగళి న్నేల్ల తందు తన్న మనెయల్లి శట్టు హాకిదళు. ఆగ అక్కాతాలేయ అధి కారియు ఈ దూరన్న రాజన వరిగూ ఒయ్యను. రాజను ఆ స్త్రీయన్న కరెయిసికేళలు “మహారాజ, కేలవు వరువగళ హిందే తమ్మ దబారిగే న్యాయ తీర్మానక్షాగి హరణగళ బందు జోఎదు

ಬಂದಿತಲ್ಲವೇ? ಆಗ ಆ ಹರಿಣದ ಮನು ಗಂಡಿಗೆ ಸೇರಿದುದು ಎಂದು ಶೀರಾನ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಿರಿ. ಅದೇ ನಿಜಾಯವು ಈ ಕುದುರೆಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಈ ಗಂಡು ಕುದುರೆಯಿಂದಲೇ ಅಶ್ವಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಂತಾನವಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಆ ಮರಿಗಳ್ಲಿ ನನ್ನ ಈ ಗಂಡು ಕುದುರೆಗೇ ಸಲ್ಲಬೇಕ್” ಎಂದಳು. ರಾಜನು ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು.

ಅದರೆ ರಾಜನ ಸಿಟ್ಟು ಮಾತ್ರ, ಶಾಂತವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಆ ಶ್ರೀಮಂತನ ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಕರೆದು ನೀನು ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತಳಿರುವಿಲಂದುತೋರುತ್ತದೆ. ನನಗ ವೃಷಭದ ಹಾಲು ತಂದುಕೊಡು. ಇಲ್ಲದಿವ್ಯಾರೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಅವಳು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಅನೇಕದಿನಗಳ ವರಿಗೆ ಚಿಂತಿಯಿಂದಲೇ ಕಾಲಕಳೆದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಯೋಗ್ಯ ಯೋಚನೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನು ನದಿಸ್ಯಾನಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವಂತೆ ಒಂದು ಕೆಂಪುಬಟ್ಟಿಯನ್ನು ಒಗೆಯುತ್ತಾ ನಿಂತಳು. ರಾಜನು ಕುಶಾಹಲಭರಿತನಾಗಿ “ಈ ಕೆಂಪು ಬಟ್ಟಿಗಳ ಮೂರ್ಟಿ ಎಲ್ಲಿಂದ? ಇವು ಯಾರವು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು “ಮಹಾರಾಜ, ನನ್ನ ತಂದೆಯು ರಜಸ್ವಲೆಯಾಗಿ ಇಂದಿಗೆ ಇದಿನಗಳಾದುವು. ಮಾಸಿದ ಅವನ ಬಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಒಗೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೇ” ಎಂದಳು. ರಾಜನು ನಕ್ಕು “ಗಂಡಸರು ರಜಸ್ವಲೆಯರಾಗುವದುಂಟಿ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವಳು, “ಮಹಾರಾಜ, ವೃಷಭವು ಹಾಲು ಕೊಡುವದುಂಟೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆಗ ಅರಸನ ನೋರೆ ಸಣ್ಣ ದಾಯಿತು

ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ರಾಜಸಭಿಗೆ ಕರೆಸಿ “ಆಕಾಶದ ಕಡೆ ತಳಗಟ್ಟಿ, ನೇಲದ ಕಡೆ ಚಪ್ಪರ ಇರುವಂತ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿ ತೋರಿಸು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಸಹಾಯ ದ್ರವ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ನೀನು ಕೊಳಾಧಿಕಾರಿಯಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂ.” ಎಂದನು. ಅವಳು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ಮತ್ತು ಮರುದಿನ ಅಳುಗಳಿಗೆ ಕಾಳುಬೇಕೆಂದು ಧಾನ್ಯ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ತೆರಳಿದಳು. ಅವನು ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಸುರಿಯಲು ಅವಳು ಸೇರನ್ನು ತಲೆ ಕೆಳಗಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಅಳೆಯಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅವನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅವಳೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಜಗತ್ತವು ರಾಜನ ವರಿಗೂ ಹೋಯಿತು. ರಾಜನು ಅವಳನ್ನು

ಕರೆಸಿಕೊಂಡು “ನಿನಗೆ ಲೋಕವ್ಯವಹಾರವೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಸೇರನ್ನು ತಲೆಕೆಳ ಗಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಯಾರಾದರೂ ಅಳೆಯುತ್ತಾರೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು “ಮಹಾರಾಜ, ಆಕಾಶದ ಕಡೆ ನೆಲಗಟ್ಟು ಹಾಕಿ ಮನೆಕಟ್ಟು ಲಿಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಇದು ಲೋಕ ವ್ಯವಹಾರವೇ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು. ಅವಳ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ರಾಜನು ಮೆಚ್ಚಿ ಅವಳಿಗೆ ಉದುಗೊರಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದನು.

ರಾಜಪುತ್ರನೇ ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದಂದಿನಿಂದ ನಾನು ಪುರುಷರನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತೇ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಕೇಳಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸಮರ್ಪಕ ಉತ್ತರ ರಕೊಡುವವನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಂದುವೆಯಾಗುವೆನೀಂದು ನಿರ್ಭರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ರಾಜಪುತ್ರನು “ರಾಜಪುತ್ರಿಯೇ, ನೀನು ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಟ್ಟು ಪುರುಷರು ದುಷ್ಪರೀಂದು ಹೇಳಿದೆಯಲ್ಲ! ಆದರೆ ಅದು ನಿಜವಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಶ್ರೀಯರೇ ಹೆಚ್ಚು ದೋಷವಾತ್ರರು. ಅದನ್ನು ಪುಷ್ಟಿಕರಿಸುವ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಕೊಡ ಬಲ್ಲೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅವಳು ಕೇಳಲು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟುಮದರಿಂದ ರಾಜಪುತ್ರನು ಹೇಳತೊಡಗಿದನು.

ಇಲ. ಶೂರೆಸೀನನ ಕಥೆ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರ್ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ರಣಮಲ್ಲನೇಂಬ ಒಬ್ಬ ಅರಸ ನಿದ್ದನು. ಅದರೆ ಅವನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳಾಗಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆಯಿಂದ ಅವನು ಅನೇಕ ಬಡವರಿಗೆ ಅನ್ನದಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ವಾತ್ರನಾದ ಜೊತ್ತೀತಿವ್ಯನೊಬ್ಬನನ್ನು ಕರೆದು ಅವನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಆ ಜೊತ್ತೀತಿವ್ಯನು “ಮಹಾರಾಜ, ನೀನು ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಕಡೆಗಳಲ್ಲಾ ಅನ್ನ ಭತ್ತಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಅನ್ನದಾನ ಮಾಡು. ದೇವರು ಅದರಿಂದ ತೃಪ್ತಿಹೊಂದಿ ಪುತ್ರಸಂತಾನವನ್ನು ಕೊಡದೇ ಇರಲಾರನು” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಅದರಂತೆ ಆ ರಾಜನು

ಮಾಡಲು ಕೆಲವು ವರುವಗಳು ದಾಟಿದ ಮೇಲೆ ಅವನ ರಾಣಿಯು ಗಭ್ರವತಿ ಯಾಗಿ ಗಂಡು ಮಗನನ್ನು ಹಡೆದಳು. ಅವನಿಗೆ ಶೂರಸೇನನೆಂದು ಹೆಸರಿ ಟ್ಟಿರು.

ಶೂರಸೇನನಿಗೆ ರಾಜ ಪ್ರತ್ಯರಿಗೆ ಉಚಿತವಾದ ವಿದ್ಯಾಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕಲಿಸಿದರು. ಅವನು ದೊಡ್ಡವನಾದ ಬಳಿಕ ಅವನಿಗೆ ವಿವಾಹ ಮಾಡಲೂ ರಾಜನು ಚಿಂತಿಸತ್ತೊಡಗಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶೂರಸೇನನು ತಂಡಿ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಬಂದು ತಾನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೇಂದು ನುಡಿದನು. ತಂಡಿಯು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟಿ ಅದರ ಕಾರಣ ಕೇಳಲು ಅವನು “ಸ್ತ್ರೀಯರು ದುಷ್ಟಿಯರು. ಅವರು ದುತ್ತೀಲೆಯರು. ದುರುಷಣಿಗಳು. ಅವರನ್ನು ನಂಬಬಾರದು.” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಮಗನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬದಲಿಸಲು ತಂಡಿಯು ಎಮ್ಮೆ ಯತ್ನಿ ಸಿದರೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. “ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮಿಯಾಗುವುದು ಒಳ್ಳೆದು. ಹಿಂದಿನ ಮುಖಿಗಳೂ ಕೂಡಾ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ತಪಸ್ಸನ್ನಾಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ಮುಖಿಯು ಕೂಡಾ ಸ್ತ್ರೀ ವ್ಯಾಮೋಹಿತನಾದ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನೀನು ಈಗ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಮುಂದೆ ದುರ್ಬಾಗ್ರಿಯಾಗಲೂಬಹುದು” ಎಂದು ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಅಗ ಆ ರಾಜಪುತ್ರನು ಒಪ್ಪದೆ ತಂಡಿಗೆ ಇಂತೆಂದನು.

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಶಿಲ್ಪಿ ಇದ್ದನು. ಅವನು ಬಹು ಚತುರನು ತಜ್ಞನು. ಅದರಿಂದ ಅವನ ಕೀರ್ತಿ ನಾಲ್ಕು ಕದೆಗಳಲ್ಲೂ ಹಬ್ಬಿದ್ದಿತು. ಅವನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲೇ ವಿವಾಹವಾಗಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಅನುವಮ್ಮೆ ಸುಂದರಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಅದರೆ ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕಂಡ ಗಂಡನಿಗೇ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಸಂಶಯ ಹುಟ್ಟಿತು. ಇವಲು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಪರಪುರುಷರನ್ನು ಮೋಹಿಸಬಹುದು ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ದಾರಿವ್ಯಾ ಕೊಳಳಗಾಗಿರುವುದರಿಂದ ದೃಷ್ಟಿತ್ವರೆ ಪರಪುರುಷರಿಗೆ ಒಲಿಯಬಹುದು ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಅಂತಹ ಗಂಡಾಂಶರವು ಬಾರದಂತೆ ಅವನು ಆರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಮನೆಯನ್ನು ನಿರ್ಣಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿ ತಾನು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯುಕ್ತನಾಗಿದ್ದನು. ದಿನಂಪ್ರತಿ ಮುಂಜಾನೆದ್ದು ಆವನು ಆಕಾಂಕ್ಷಿಗಳಿಗೆ ಉಂಟಾಗಿ ಬಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಸಂಜಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ

ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ವಾರಗಳು ಉರುಳಿದವೇ.

ಗಂಡನು ಹೊರಟು ಹೊರದ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಬೇಸರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ಸಲ ಅವಳು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಬೇಟಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ರಾಜ ಪುತ್ರನ ದೃಷ್ಟಿ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರಿಗೆ ಅವರು ಮಾತ್ರ ನಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತರು ಹಾಗೆಯೇ ಅವರೊಳಗೆ ಸಲಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ದಿನಂಪ್ರತಿ ಆ ರಾಜನು ಆ ಕಾಡಿಗೆ ತೆರಳಿ ಅವಳನ್ನು ಭೇಟ್ಟಿಯಾಗಿತ್ತೊಡಗಿ ದನು. ಅವನು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳು ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ರತ್ನಾಸಕ್ತಿಳಾಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಸಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಅವಳ ಪತಿಗೆ ಯಾಕೋ ಏನೋ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಶಯವು ಬಂದಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಹೇಟಿಗೆ ತೆರಳಿದೆ ಮನೆಯ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಮರವೇರಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ರಾಜನು ಆ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಅವಳು ಬಾಗಿಲು ಕೂಡಾ ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು. ಶಿಲ್ಪಿಯು ರೇಗಿ ಕೆಳಗಿಳಿಯಬೇಕೆಂದು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಬೇರೆ ಯಾರೋ ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಬಂದು ಆ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು. ಅವನೊಬ್ಬ ಸನ್ಯಾಸಿ. ಅವನು ತನ್ನ ಜಡೆಯಿಂದ ಒಂದು ಬಿಲ್ಪಿಫಲವನ್ನು ತೆಗೆದು ಅದರೊಳಗಿಂದ ಶ್ರೀಯೋಬ್ಬಿಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ದನು. ಅವಳನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ನೀರು ತರಲು ಹೊರದನು. ಅವನು ಅತ್ತ ತೆರಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳು ತನ್ನ ಜಡೆಯಿಂದ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ತೆಗೆದು ಒಬ್ಬ ಪುರುಷನನ್ನು ನಿಮಿಂಬಿಸಿದಳು ಮತ್ತು ಅವನೊಡನೆ ಸಂಖೋಗ ನಿರತ ಳಾದಳು. ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಬರುವದರೊಳಗೆ ಮತ್ತೆ ಅವನನ್ನು ಮಾಯಾ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ತುರುಬಿನೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಅವನು ಬಂದಮೇಲೆ ಅವಳೊಡನೆ ಸರಸವಾಡುತ್ತ ತಾನೂ ರತ್ನಾಸಕ್ತಿನಾದನು. ಅಮೇಲೆ ಪುನಃ ಅವಳನ್ನು ಬಿಲ್ಪಿಪತ್ರಿಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿ ಜಡೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಿಲ್ಪಿಯು ಮರದಿಂದ ಇಳಿದು ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಆಮುಂತ್ರಿಸಿದನು. ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದನು. ಬಳಗೆ ಅವಳ ಉಪನಷತಿ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವನ

ಹೆಂಡತಿ ಗಾಬರಿಯಾದಳು. ಮುಂಚದ ಕೆಳಗೆ ಅವನನ್ನು ಮಲಗಿಸಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರಿದಳು. ಶಿಲ್ಪಿಯು ಒಳಗೆ ತೆರಳಿದವನು ಯಾವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನೂ ತೋರಿ ಸಲಿಲ್ಲ. ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಒಂದೆಡೆ ಕುಳಿರಿಸಿ, ಆರು ಜನರಿಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡ ಚೇಕೆಂದು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ತಿಳಿದನು. . ಅವಳು ಅದರಂತೆ ತಯಾರಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಶಿಲ್ಪಿಯು ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಯೊಡನೆ ಉಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತನು. ಆಮೇಲೆ ಅವನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದು “ನಿನ್ನ ಉಪವಶಿಯನ್ನೂ ಕರೆ. ಅವನಿಗೂ ಹಸಿವಾಗಿರಬಹುದು” ಎಂದನು. ಅವಳು ಕರೆಯಲು ಅವನು ಮುಂಚದ ಬುಡೆಂದ ಎದ್ದು ಬಂದು ಎಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತನು. ಆಮೇಲೆ ಆ ಶಿಲ್ಪಿಯು ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋರಳಿ “ನಿನ್ನ ಶ್ರೀಯನ್ನು ನಿಮಾರಣ ಮಾಡು. ಅವಳೂ ಉಟ ಮಾಡಲಿ” ಎಂದನು. ಅವನು ಜಡೆಯಿಂದ ಬಿಲ್ಪಡತ್ತ ತೆಗೆದು ಅವನ ಶ್ರೀಯನ್ನು ರಚಿಸಿದನು. ಅಮೇಲೆ ಆ ಶಿಲ್ಪಿಯು ಆ ಶ್ರೀಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ “ನಿನ್ನ ಉಪವಶಿಯನ್ನೂ ನಿಮಾರಣ ಮಾಡು. ಅವನೂ ಉಟ ಮಾಡಲಿ” ಎಂದನು. ಆಗ ಅವಳು ಜಡೆಯಿಂದ ಬಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ತೆಗೆದು ತನ್ನ ಉಪವಶಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದಳು. ಉಟವಾದ ಮೇಲೆ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತೋರೆದು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋರಟುಹೋದನು. ಶಿಲ್ಪಿಯೂ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ತೋರೆದನು”.

ಮಹಾರಾಜ, ಅದರಂತೆ ಶ್ರೀಯರ ಶೀಲವಿದೆ. ನಾನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದಿಲ್ಲ ಎಂದನು. ಅದರಂತೆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯೇ ಶ್ರೀಯರ ಚರಿತ್ರೆ ಎಂದು ಪ್ರತಾ ಪ ಸೇ ೧ ನ ನು ಕಲಾವತಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಕಲಾವತಿಯು ಅದಕ್ಕೂಪ್ರದೆ ಪುರುಷರು ಕೆಟ್ಟವರೆಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಬಗ್ಗೆ ತಾನೊಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಕೊಡುವದಾಗಿ ನುಡಿದಳು.

೩೫. ಮನೋರಮೆಯ ಕಥೆ

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿಕ್ರಮಪುರ ಎಂಬ ನಗರದಲ್ಲಿ ರಾಜಾರಾಮ ನೇಂಬ ಒಬ್ಬ ಧನಿಕನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಪುತ್ರಸಂತಾನವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದರೆ

ಮನೋರಮೆ ಎಂಬ ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಅತ್ಯಂತ ಲಾವಣ್ಯವತ್ತಿಯೂ ಸುಶೀಲಳೂ ಧರ್ಮ ನಿರತಳೂ ಅಗಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಪಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳ ತಂದೆಯು ಅವಳಿಗೆ ಯೋಗ್ಯನಾದ ಒಬ್ಬ ವರಣನ್ನು ಹುಡುಕಿ ವಿವಾಹ ಕಾರ್ಯ ನೇರವೇರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿನು. ಗಂಡಹೆಂಡತಿ ಸುಖ ದಿಂದಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ರು. ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಇವರಿಗೆ ಬಹಳ ಬಡತನ ಬಂದಿತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವನ ನಿರಾಯಕವೂ ಕಿರಿನವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಆಗ ಆ ಮನೋರಮೆಯ ಪತಿಯು ದೇಶಾಂತರ ತೆರಳಿ ಧನ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಬರುವುದಾಗಿ ಸುಜಿದನು. ಮತ್ತು ತನ್ನ ಕಮ್ಮನನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಸಂತೃಷ್ಟಿ ಹೊರಟ್ಟಿ ಹೋದನು.

ಇತ್ತೆ ಮನೋರಮೆಯು ಗೃಹಕೃತ್ಯದಲ್ಲೇ ತಲ್ಲಿನಳಾಗಿ ಸದಾ ಪತಿಯ ಆಗಮನವನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಈ. ಬದಳ ಶಾಲ ದಾಟಿ ಹೋದರೂ ಅವಳ ಗಂಡನು ಮರಳಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ರೂಪಲಾವಣ್ಯ ವನ್ನು ಕಂಡ ಹೈದುನನೇ ಅವಳನ್ನು ಮೋಹಿಸತ್ತೊಡಗಿದನು. “ಅವನು ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದವನು ಜೀವದಿಂದಿದ್ದಾನೋ ಇಲ್ಲವೋ? ನೀನೂ ನಾನೂ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರೇಮ ಮಾಡೋಣ” ಎಂದು ಅವನು ಹೇಳತೊಡಗಿದನು. ಆದರೆ ಮನೋರಮೆಗೆ ಅವನ ಪ್ರೇಮಾಲಾಪ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಇಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. “ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ದೇವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದೇ ಇರುತ್ತದೆಯೇ? ಇಂತಹ ಅವಿಚಾರದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನನ್ನೊಡಿಗೆ ಆಡುವುದು ಉಚಿತವಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಬಳ್ಳ. ಆದರೂ ಅವನು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅವಳನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಯಶ್ವಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು. ಅವಳಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಗಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ತನ್ನ ಕೆಲವು ಗೆಳೆಯರೂಡನೆ ದುಷ್ಪ ತಂತ್ರ ಹೂಡಿದನು. ಅವಳು ಒಬ್ಬಳೇ ಇದ್ದ ಸಂದರ್ಭ ನೋಡಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಮನೆಯೋಳಿಗೆ ಕಳಿಸಿದನು. ಆ ಹೇಳಿ ಎರಡು ಮೂರು ಜನರೊಂದಿಗೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಗುಲ್ಳೆಬೀ ಸಿದನು. ಆಕ್ಷಪಕ್ಷದ ಜನರು ಬರಲು “ನನ್ನ ಆಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿಯು ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಉಪಪತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡಿರುವಳು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅವರಿಳ್ಳರೂ ಒಳಗೆ ಬಂದಾಗ ಒಳಗಿನ್ನರನು ಬೇರೊಂಮು ದಾರಿ

ಯಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾಣುವಂತೆಯೇ ಓಡಿ ಹೋದನು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಅವಳು ದುರಾಚಾರತನ ನಡೆಸಿರುವಳಿಂದು ಅವಳನ್ನು ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ನಿಂದಿಸಿದರು. ದೂರು ಆ ಉರಿನ ರಾಜನ ವರೆಗೂ ಹೋಯಿತು. ಅವಳನ್ನು ಕುತ್ತಿಗೆಯ ವರೆಗೆ ಹೂಳಿಬೆಕೆಂದು ರಾಜನು ಆಜ್ಞಾ ಫಿಸಿದನು.

ಮಹ್ಯರಾತ್ರಿ ಮನೋರಮೆಯನ್ನು ಹುಗಿದಿದ್ದ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳನು ಹೋಗುತ್ತದ್ದನು. ಆಗ ನರಜುವ ಧ್ವನಿಕೇಳಿ ಅವಶ ಸಮಾಪ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ನೋಡಲು ರುಂಡ ಮಾತ್ರ ಕಂಡಿತು. ಕಷ್ಟದಿಂದ ಮನೋರ ಮೆಯು ತನ್ನ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಆಗ ಆ ಕಳ್ಳನು ಅವಳನ್ನು ಮೇಲ ಕ್ಷೇತ್ರ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಸಿ ಕೊಂಡು ಬರುವಂತೆ ತನ್ನ ಹಂಡತಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವಳನ್ನು ಗೌರ ವದಿಂದ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಆದರೆ ಆ ಕಳ್ಳನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಆಳು ಮಗನೋಬ್ಬನು ಮನೋರಮೆಯ ಸೊಂದರ್ಭ ಕಂಡು ಹೋಹಿತನಾದನು. ಮತ್ತು ಅವಳನ್ನು ಕಂಡು ಪ್ರೇಮ ಚೇಷ್ಟೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅವಳು ಎಷ್ಟು ಪರಿಯಾಗಿ ತಡೆದರೂ ಅವನು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಬಲಾತ್ಮಾರ ಮಾಡಿ ದರೂ ಅವಳು ಬಗ್ಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನು ರೇಗಿ ಕಳ್ಳನ ಮಗನನ್ನು ತಾನೇ ಕೊಂಡು ಮನೋರಮೆಯ ಮೇಲೆ ಆರೋಪ ಹೊರಿಸಿದನು. ಕಳ್ಳನು ಅದನ್ನು ನಂಬಿದ್ದರೂ ಆ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ನೂರು ನರಹಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿದನು. ಅದರಂತೆ ಮನೋರಮೆಯು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ನೇರೆ ಉರಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸತ್ತೆಂದೆಗಿದಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಕೆಲವು ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಒಬ್ಬನ ಕೈಗಳಿಗೆ ಬೇಡಿ ತೊಡಿಸಿ ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ಮೂಲಕ ಕರಿದೊಯ್ದುತ್ತಿದ್ದರು. ಮನೋರಮೆಯು ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನು ಮಾಡಿದ ಅಪರಾಧ ಯಾವುದು ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅವನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಾಲವನ್ನು ಕೊಡತೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಒಯ್ದುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಮನೋರಮೆಯು ತನಗೆ ಕಳ್ಳರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಹಣವನ್ನು ತಂದು ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಅವನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದಳು. ಅವಳು ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ತನ್ನ ಹಂಡತಿ

ಎಂದು ಅವನು ಆ ಸಿಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿ ಅವಳ ಬೆನ್ನೆ ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದನು. ಅವಳನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಅವಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಅವಳು ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಸಿರಿಸಿದನು. ಅವರಿಷ್ಟರೂ ಮಾತ್ರವಾಡುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನಿರ್ಜರ್ವನಾದ ಸಾಫ್ತನಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು “ಮನೋಹರಿಯೇ, ನೀನು ನನ್ನ ಪತ್ರಿಯಾಗು. ನನ್ನ ಮನಿಗೆ ಬಾ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ಅವಳು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಶ್ವಿಸಿದಾಗ ಬಿಡದೆ ಅವಳನ್ನು ನೇಲದ ಮೇಲೆ ಕೆಡವಿ ಅವಳ ಸೀರೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟೆ ಬಲಾತ್ಮರಿಸಲು ಯಶ್ವಿಸಿದನು. ಅವಳು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ರೋಡಿಸತ್ತೆಡಿದಿಳಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶೈವಿಗಳ ನಡೆಯಿಂದ ಒಂದು ಹುಲಿಯು ಗರ್ಜಿಸುತ್ತ ಬಂದಿತು. ಆಗ ಅವನು ಹೆದರಿ ಪ್ರಾಣ ಭಯದಿಂದ ಓಡತ್ತೊಡಗಿದನು. ಅವಳು ಹುಲಿಯ ಇದರು ಹೋದರೂ ಹುಲಿಯು ಅವಳ ಮೇಲೆ ಹಾರದೆ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಸರಿದುಹೋಯ್ತು. ಅವಳು ಅದರ ಬೆನ್ನೆ ಹಿಂದೆ ಓಡುತ್ತ ಸಮುದ್ರದ ಕಾಡಿಗೆ ಬಂದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನೂ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದನು. ಪುನಃ ಆ ಮನೋರಮೆಯನ್ನು ಕಂಡು “ನನ್ನ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಚನ್ನಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನು ನೀನು ಮತ್ತೆ ಭೇಟ್ಟಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ದೇವರು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಸಮಾಗಮವನ್ನೇ ಇಷ್ಟಿಸಿ ಈ ರೀತಿ ಪರಸ್ಪರ ಭೇಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ತಿಳಿದು ಇನ್ನಾದರೂ ನನ್ನ ಮನೋಭಿಲಾಪಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಮನೋರಮೆಯು ಆಗ ಕೂಡಾ ಅವನನ್ನು ಪೇಮಿಸಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದಳು. ಅದರಿಂದ ಅವನು ರೇಗಿ ಸಮುದ್ರ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬೆಸ್ಟ್ರೆನ್ಸ್ ಕರೆದು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ವಿಕ್ರಯಿಸುವದಾಗಿ ನುಡಿದನು. ಮನೋರಮೆಯ ರೂಪ-ಲಾವಣ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿದ ಒಬ್ಬ ದೋಷಿಯವನು ಅವಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲೊಸ್ತಿ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಅವಳನ್ನು ದೋಷಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು. ಅವಳು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ದೋಷಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ದೋಷಿಯನ್ನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಹಾಯಿಸಿದನು. ಕತ್ತಲಾದ ಮೇಲೆ ಆ ದೋಷಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣ್ಣು-ಹಂಪಲಗಳನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ತಿನ್ನಲು ಕೊಟ್ಟ ತಾನೂ ತಿಂದನು. ಆಮೇಲೆ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಆ ದೋಷಿಯವನಿಗೆ ಆಸಿ

ಯಾಯಿತು. ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಪ್ರೇಮಚೀನೈ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅವಳು ಹಿಂದೆ ಸರಿಯಲು ಬಲಾತ್ಮಾರ ನಡೆಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಬಿರುಗಾಳಿ ಬಿಸಿತು. ತೆರೆಗಳು ಉಕ್ಕಿದವು. ಅವುಗಳ ಹೊಡಿತಕ್ಕ ದೋಣಿ ತಲೆಕೆಳಗಾಯಿತು. ಬೆಸ್ತ್ರೆರವನು ಒಂದು ಕಡೆಹೋದನು. ಮನೋರಮೆಯು ಒಂದೆಡೆ ದಂಡೆ ಸೇರಿದಳು.

ಆಗ ಆ ದೇಶದ ರಾಣಿಯು ತನ್ನ ಸಮೀಕಣರೊಂದಿಗೆ ಸಮುದ್ರದಂಡೆಗೆ ವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಳು. ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದಿದ್ದ ಮನೋರಮೆಯನ್ನು ಕಂಡು ದಯಿಯಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಬಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವಳನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಮನೋರಮೆಯ ರೂಪ ಮತ್ತು ಶೀಲಗಳನ್ನು ಕಂಡು ರಾಣಿಗೆ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚು ಉಂಟಾಯಿತು. ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ಮಗಳಂತೆಯೇ ಸಾಕಿ ಸಲಹಿದಳು.

ಆ ರಾಣಿಯು ತೀರಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಮನೋರಮೆಯನ್ನೇ ಆರಸಿಯನ್ನಾಗಿ ಆರಿಸಿದರು. ಅವಳು ಆಮೇಲೆ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಸ್ತ್ರೀತಿಯಿಂದ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತೊಡಗಿದಳು. ಬಡಬಗ್ಗರಿಗೆ ದಾನಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದಳು. ಯಾವಾಗಲೂ ದೃವಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ದೇವರು ಅವಳ ಭಕ್ತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ವರಪ್ರಸಾದ ನೀಡಿದನೋ ಎಂಬಂತೆ ಅವಳ ದರ್ಶನ ಮಾತ್ರದಿಂದ ರೋಗಿಗಳ ರೋಗಗಳು ಗುಣವಾಗತೊಡಗಿದುವು. ಕುರುಡಂಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಬರತೊಡಗಿತು. ಇದರಿಂದ ಅವಳ ಕೀರ್ತಿ ನಾನಾ ಕಡೆಗೆ ಹಬ್ಬಿತು. ಅವಳ ಮೈದುನನು ತಾನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಕುರುಡನಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ. ಆದುದರಿಂದ ಅವಳು ತನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿಯಿಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಅವಳನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದ. ಕಳ್ಳನ ಸೇವಕನೂ ಯಜಮಾನನೊಣನೆ ಅವಳ ಆಶ್ರಯ ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಬಂದನು. ಅವಳನ್ನು ನಾನಾಪರಿಯಾಗಿ ಪೀಡಿಸಿ ಬೆಸ್ತ್ರೆರಿಗೆ ವಿಕ್ರಯಿಸಿದ್ದ ಕಾಮುಕನೂ ಅಧಾರಂಗ ವಾಯುಗೊಳಗಾದುದರಿಂದ ಅವನೂ ಅವಳ ದರ್ಶನಾಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿನು. ಅದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅವಳ ಪತಿಯು ವಿದೇಶದಿಂದ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದನು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸತಿಯನ್ನು ಕಾಣದೆಚಿಂತಾತುರನಾಗಿ ಮನೋರಮೆಯ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅವಳ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಾದರೂ ಇರಬೇಕೆಂದು ಅವನೂ ಹೊಡಟು ಬಂದನು.

ಅವರೆಲ್ಲರೂ ರಾಣಿಯ ಸಭಿಗೆ ಬಂದರು. ಮನೋರಮೆ ಅವರೆಲ್ಲರ ಗುರುತು ಹತ್ತಿತು. ಅದರೆ ಅವರಿಗೆ ಗುರುತಾಗಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮೈದುನನು ಅವಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, “ದೇವಿ, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ದಯೆ ದೊರು. ನನಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಕೊಡು” ಎಂದು ಪಾರ್ಧಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವಳು “ನಿನು ಪುಣ್ಯ ಜೀವಿಯಾಲ್ಲ. ಯಾವ ಸ್ತ್ರೀಯ ಮೇಲಾದರೂ ಬಲಾತ್ಮಾರ ನಡೆಸಿದ್ದೆ ಯೋ ಹೇಗೆ? ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಪಶ್ಚಿಮನ್ನ ಮೋಹಿಸಿ ಅವಳು ದುರಾಚಾರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪದೇ ಇರಲು ಅನ್ಯರ ಮೇಲೆ ಅವಾದ ಹೊರಿಸಲಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆಗ ಅವನು ಭಯಭೀತನಾಗಿ ಇವಳಿಗೆ ಭೂತ ವರ್ತಮಾನ ಹಾಗೂ ಭವಿಷ್ಯತ್ತು ಗಳಿಲ್ಲ ತಿಳಿದಿದೆಯಂದು ನಂಬಿ ಸತ್ಯವನ್ನ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಅವನ ಅಣ್ಣನು ರೇಗಿ ತಮ್ಮನನ್ನ ಕೊಳ್ಳಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿ ಎತ್ತಿದನು. ಆದರೆ ರಾಣಿಯ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ತಡೆದರು. ಆ ಮೇಲೆ ಕಳ್ಳನ ಸೇವಕನೂ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕೊಲೆಯನ್ನ ಹೇಳಿ ತನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನ ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು. ಸೇವಕನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಅವನನ್ನ ಒದೆಯತೊಡಗಿದನು. ಆಗಲೂ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಬಂದು ಬಿಡಿಸಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ಮನೋರಮೆಯಂದ ನೂರು ಪರಹಗಳನ್ನ ಪಡೆದ ಉಪಕಾರಕ್ಕೆ ಅವಳನ್ನೇ ಕಾಮಿಸಿ, ತನ್ನ ಆಶೀಕೃಗೂಡದೇ ಇರಲು ಅವಳನ್ನ ಬೆಸ್ತುರಿಗೆ ವಿಕ್ರಯಿಸಿದ್ದ ದುಷ್ಪನೂ ತನ್ನ ಕಭಯನ್ನ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು ಎಲ್ಲರ ಅಪರಾಧವನ್ನ ಕ್ಷಮಿಸಿ ಅನನ್ಯ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ದೇವರನ್ನ ಪಾರ್ಧಿಸಲು ಅವರೆಲ್ಲರ ಹೋಗಗಳೂ ಗುಣವಾದವು. ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಬುದ್ಧಿವಾದ ಹೇಳಿ ಯೋಗ್ಯ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನ ಏಕಾಂತ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನ ನಿರ್ವೇದಿಸಿದಳು. ಮನೋರಮೆಯ ಅನುಭವಿಸಿದ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನೀಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅವಳ ಗುಣತೀಲಗಳನ್ನ ನೆನಸಿಕೊಂಡು ಅವನು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟನು.

ರಾಜಪುತ್ರ, ಮನೋರಮೆಯ ಅಷ್ಟು ಉತ್ತಮ ಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡಾ ಅವಳಿಗೆ ಪುರುಷರು ಯಾವ ಯಾವ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನ ಕೊಟ್ಟಿರು! ಅವನ್ನು ನೆನೆದು ನೆನಸಿ ನಾನೂ ಈ ಪುರುಷರು ದುಷ್ಪರೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಮನುವೇಯಾಗುವ ಇಚ್ಛೆ ನನಗಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವ ಪಣತೊಟ್ಟೆದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಕಲುವತಿಯು ಹೇಳಿದಳು. ಅವನ್ನು ಕೇಳಿ ಪ್ರತಾಪಸೇನನು “ರಾಜಪುತ್ರಿ, ಈ ರಿತಿ ಆತನು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಈ ಕೈಯ್ಯ ಏದು ಬೆರಳುಗಳು ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿಲ್ಲ. ಅದರಂತೆ ಲೋಕದ ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷರಾದರೂ ಸಮಂತ್ವಿತ ಸಂಪನ್ಮೂರ್ಖ.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಕರ್ಕಿರ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಹೇಳಿತೊಡಗಿದನು.

— — —

೩೬. ಲತಾದೇವಿಯ ಕಥೆ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಶ್ವಪುರವೆಂಬ ನಗರದಲ್ಲಿ ಮಹಾಬಾಹು ಎಂಬೊಬ್ಬ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಮಹಾಬಲನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಮಗನಿದ್ದನು. ಈ ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ಬೇಟೆಯೆಂದರೆ ಇಷ್ಟ. ಒಂದು ದಿನ ಇವನು ಕಾಡಿಗೆ ಬೇಟಿಗೆ ಹೋಗಿರಲು ಚಿಸಿಲಿಗೆ ಬಹಳ ಬಾಯಾರಿದನು. ನೀರನ್ನು ಹುಡು ಕುತ್ತು ತೆರಳಲು ಕಾಡಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೊಳ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದರ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಒಂದು ಮರದಡಿ ಒಬ್ಬ ಯತ್ತಿಯು ಧ್ವಾನ ಮಗ್ನಿ ನಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಮಹಾಬಲನು ಯತ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಸಿದನು. ಆದರೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತುದರೂ ಆ ಯತ್ತಿಯು ಕಣ್ಣ ತೆರಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವ್ಯಾರಲ್ಲಿ ಅವನು ಸಾಕಿದ್ದ ಗಿಳಿಯು “ಸಾಮಾಂ, ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ರಾಜಪುತ್ರನು ಬಂದಿರುವನು. ಅತಿಥಿಯನ್ನು ಸಾಮಾಗಿಸಿ ಅವನಿಗೆ ಶೀತೋಧಕವನ್ನು ಕೊಡಿರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿತು. ಗಿಳಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನು ಕಣ್ಣ ರೀದು ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನು ಆಶ್ರಿರ್ಪದಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಸನ್ಯಾಸಿಸಿದನು. ವಿಶ್ವಾಸಿತ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಆ ರಾಜಪುತ್ರನು ಯತ್ತಿಯನ್ನು ದ್ವೀಪಿಸಿ “ಮಹಾಸಾಮಾಂ, ಈ ಗಿಳಿಯನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡಬೇಕು” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಯತ್ತಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು. “ರಾಜಪುತ್ರ, ನನಗೆ ಈ ಗಿಳಿಯೇ ಮಿತ್ತ. ಅದನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡರೆ ಯಾರೊಡನೇ ಮಾತನಾಡಲಿ?” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೊಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದನು. ಆಗ ಆ ಗಿಳಿಯು

“ముక్కాన్నమిలా, ఈ రాజశ్వత్రసు కేళిదంతి నస్సున్న కొట్టుబిడిరి. ఇల్లదిద్దరే ఇవను బలూత్తారదిందెలుచరూ తెగేసుకొండు హోగేదే బిడువుదిల్ల ” ఎందు అందితు. యెతియు సిదువాయనాగి ఆ గిళి యన్న కొట్టుబిట్టును. రాజశ్వత్రసు అనర ఒడలు రక్త లిజిత వుచ తన్న బిళ్లన్న ఆ యతిగే అర్పిసి ఒండసు.

గిళియన్న ముహాబలను తన్న రాణిగే తండు ఒస్పిసిదసు. అవఁ యావాగలూ అనరోచనే సరస ముతుకతే ఆడతొడిగివళు. ఒందు దిన ముక్కాబలను తన్న రాణియొందిగే విసోఇద సంభాషణే మాడుతిద్దను. ఆగ ఆవస్త రాణియు కస్తు డియల్లి తన్న వోరేయన్న నేందికొళ్లుత్త తన్నమ్ము దూకపతియు ఇన్నాన రాజపుత్రియూ ఇల్ల వేందు దేళిదకు. అదస్సు కేళిద కొడతే ఆంతఃసురదల్లిచ్చ ఆ గిళి యు “చేవిఱ, ప్రపంచచల్లి సిన్నుస్సు సుందరియాచ రాజకెండుజే యిల్లవేందు బింక తోరిసబేడ దుపూరాజ, ఆదిత్యవర్ణన వుగళ ముందే నిఁను కురూసియీ సరి” ఎందితు. అదస్సు కేళి రాణి ఆశూయియింద చుదిదఁ. ఆదరి రాజశ్వత్రసగ్ మాత్ర ఉదిత్యవర్ణన ముగళ మేలి వోఇజవాయితు. ఆవళస్సు వుదువే మాడికొళ్లబే కేందు సిఫరిసిదసు. మత్తు తన్న వునోభిలూచయన్న ఆరసేనిగే తిళిసిదసు. అరసను ఎమ్ము వరియాగి వేళిదరూ ఆవసు కేళలిల్ల. ముసువేయాగచేఁకేఁ ఆవసు హర రికిచెసు. ఆదుదరింద ముక్కా బాపు రాజను ఉపాయవిల్లడి తన్న మంత్రయోబ్బున్న కరెదు ఉదిత్యవర్ణన రాజ్యకై తెరళి ఆవసు పుత్రియు భావచిత్ర తండుకొడ చేఁకేందు ఆజ్ఞాసిసిదసు.

ఆ మంత్రియు ఆదిత్యవర్ణన నగరకై బందు దొడ్డ దావ ఒందు అంగడి తెరిచెను. అల్లి అతి అమూల్యవాద కాగూ ఆ రాజ్యదల్లి ఇల్లబడ సీతాంబర మత్తు ఇన్ని తర వస్తుగళన్న మారలిచ్చే ఇట్టును. దొడ్డ సరదారరూ సేనానాయికరూ మంత్రిగళూ ఆ ఆంగడిగే బందు అమూల్యవాద వస్తుగళన్న కొళ్లలు తొడగివరు. ఆదర

ಸುದ್ದಿ ಅರಮನೆಗೂ ಮುಟ್ಟಿತು. ಅಂತಹ ಭವ್ಯವಾದ ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ಸೋಡಲು ರಾಜಪುತ್ರಿಯೂ ಬಯಸಿದೆಳು. ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸಖೀ ಜನ ಶೋಂದಿಗೆ ಅವಳು ಒಮ್ಮೆ ಆ ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿದೆಳು. ಆಗ ಆ ಮಂತ್ರಿಯು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ಅವಳೇ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆಸಿದನು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ದೃಷ್ಟಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಅಮೂಲ್ಯ ಹೂಜೆಯ ನೇಲೆ ಬಿಡ್ಡಿತು. ಆ ಹೂಜೆ ಬಂಗಾರದಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾದದ್ದು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ರತ್ನಗಳನ್ನೂ ಚೋಡಿಸಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ಅವಳು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು.

ಇತ್ತು ಸಚಿವನು ಮಹಾಬಾಹುವಿನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಮರಳಿ ಬಂದು ತಾನು ತಂದಿದ್ದ ಆದಿತ್ಯವರ್ಧನ ಮಗಳ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ರಾಜತನು ಜೆಯ ಅಸ್ತ್ರಿಯನು ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಎಲ್ಲರೂ ವಿಸ್ತೃತರಾದರು. ಅವಳನ್ನೇ ತಾನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಮಹಾಬಲನು ಹರಡಿಕೊಟ್ಟಿನು. ಆದರೆ ಮದುವೆ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ರಾಜಪುತ್ರಿ ಕೂಡಾ ಒಂದು ಪಣ ತೊಟ್ಟಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ರಮನೆಯ ಮುಂದಿರುವ ಕೊಳವನ್ನು ತನ್ನ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಮುಚ್ಚಬಲ್ಲ ರಾಜಪುತ್ರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಾನು ಮದುವೆಯಾಗುವೆನಿಂದು ಅವಳು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದಳು. ಹೀಗಾಗೆ ಈನ್ಯಾಪೇಕ್ಷಿಗಳು ಅವಳ ಮಾತ್ತೆಲು ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ದೈವಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ಸೋತು, ಸರೀಮನೆ ಪಾಲಾಗಿದ್ದರು. ಆದುವರಿಂದ ಈ ಲತಾ ದೇವಿ ದುರ್ಭಳಿಂದು ಮಂತ್ರ ಎಚ್ಚರಿಸಿದನು. ಆದರೆ ರಾಜಪುತ್ರನು ಅದಕ್ಕೆ ಕಿವಿಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ತಾನೇ ತೆರಳಿ ಅವಳನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವೆನಿಂದು ಹೊರಟಿನು.

ಮಹಾಬಲನು ಕುದುರೆಯೇರಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ದಿನವಿಡಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿ ಸಂಚೆ ಒಂದು ಉರು ಸೇರಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ನಿಶಾಂಕಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೋದಾಗ ಒಂದು ಆಶ್ರಮ ಬಂತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ವೃದ್ಧನಾದ ಯತ್ತಿಯು ಧ್ಯಾನಮಗ್ನಿನಾಗಿ ದ್ದನು. ಮಹಾಬಲನು ಅವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಲು ಅವನು ಕಣ್ಣಿರೆದು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ ಮೃದು ಮಧುರ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದನು. ರಾಜಪುತ್ರನು ತಾನು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಲು ಹೊರಟ ಕಾರಣವನ್ನು ಆಯತಿಗೆ ತಿಳಿಸಲು ಅವನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರ ಬಲದಿಂದ ತನ್ನ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳನ್ನೂ

ಕೆಲವು ಮಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು. ಆ ಪಾದರಕ್ಷೇಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಕೂಡಲೇ ಆಕಾಶ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಸಂಚರಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಮಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ ಕೂಡಲೇ ಅದ್ವೈತರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾಜ ಮತ್ತನು ಅತಿ ಸಂಶೋಧಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡನು. ಕುದುರೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಮರುದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ಆ ಪಾದರಕ್ಷೇಗಳ ಸಾರಾಯಿದಿಂದ ನಣೋ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಅಧಿತ್ಯವರ್ಮನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಮಹಾಬಲನು ಆ ಲತಾದೇವಿಯ ಅಂತೆ ಪುರಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಶಂಖನನ್ನೂ ದಿದಳು. ಕೂಡಲೇ ಸಿವಾಯಿಗಳು ಓಡಿ ಬಂದರು. ಆಷ್ಟು ರಲ್ಲಿ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಹೋದನು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಸ್ವಾಸ್ಥದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಕಂಡು ಕಳಬಳ ಪಟ್ಟು ಕೂಗಿಕೊಂಡಳಿಂದು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ವರೆಲ್ಲರೂ ಭಾವಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಮರುದಿನ ಕೂಡ ಮಹಾಬಲನು ರಾತ್ರಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಲತಾದೇವಿಯ ಏಕಾಂತ ಕೋಟಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, “ನಾನು ದೇವದೂತನು. ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿ ನಿನ್ನ ಕೋಟಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೆ. ನೀನು ಹೆದರಿ ಶಂಖಧ್ವನಿ ಸಾದಿದೆ. ನಾನು ನಿನ್ನ ರೂಪಕ್ಕೆ ಮನಸೋತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದೆನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಬರಿ” ಎಂಬ ಒಂದು ಪತ್ರನನ್ನು ಬರಿದು ಅವಳ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಹೋದನು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ನಿದ್ದೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚರಿತ್ತ ಕೂಡಲೇ ಆ ಪತ್ರನನ್ನು ಕಂಡು ಓಡಿ ತನ್ನ ತಂಡಿಗೆ ಕಳಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಅವನು ದೇವದೂತನಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ; ಮನುಷ್ಯನೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಅಧಿತ್ಯವರ್ಮನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಅವನನ್ನು ಪತ್ತೆ ಪಚ್ಚನ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ “ನಿನ್ನ ನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಸಿದ್ಧಿ ಇಡ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ತಂಡೆಯೂ ಒಪ್ಪಿದು ವನು. ನಾಕೆ ರಾಜಸಭಿಗೆ ಬಾ” ಎಂದು ಅವಳು ಉತ್ತರ ಬರಿನಂತೆ ಮಗಳಿಗೆ ಅವನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಅದರಂತೆ ಅವಳು ಬರಿದಿಟ್ಟುದುದನ್ನು ಮಹಾಬಲನು ಓಡಿಕೊಂಡು ನಂಬಿ ಮರುದಿನ ರಾಜೋಽಚಿತವಾದ ವೇಷಭೂಷಣಗಳಿಂದ ರಾಜಸಭಿಗೆ ತೆರಳಿದನು. ಅಧಿತ್ಯವರ್ಮನು ಅವನನ್ನು ಇದಿಗೋಂಡು ಉಚಿತ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಅವನ ಕಢಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಆ ಮೇಲೆ ಮಹಾಬಾಹುವಿನ ಮಗನೆಂದೂ ಸುನುಷ್ಯನೆಂದೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡ

ಮೇಲೆ ಅವನನ್ನು ಸೇರಿಹಿಡಿದು ಶೂಲಕ್ಕೇರಿಸಲು ಅಜ್ಞಾ ಸಿಗಿದನು.

ಅದರೆ ಸಿವಾಯಿಗಳು ಶೂಲಕ್ಕೇರಿಸಲು ರಾಜಸಭೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊದಲೆ ಸುಹಾಬಲನು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಜಿಗಿದನು. ಅವರ ಕ್ಯೇಗೆ ಖಿಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮೇಲೆ ಲತಾದೇವಿಯನ್ನು ರವ್ವಿಸಲು ರಾಜನು ಸುತ್ತಲೂ ಪರಾರೆಯವರನ್ನು ನೇಮಿಸಿದನು. ಕಿಟಕಿ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಹಿಗಾಗಿ ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ದಿನಸಗಳ ವರೆಗೂ ಅವನು ಬಾರದಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಪರಾರೆಯವರು ಉದಾಸಿನರಾದರು. ಆ ಮೇಲೊಂದು ದಿನ ರಾಜಪುತ್ರನು ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ಮಾತ್ರಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಲತಾದೇವಿಯ ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಅವಳು ನಿದ್ದೆ ಹೊಂದುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವಕನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಆಕಾಶಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಹಾರಿಯೋದನು. ತನ್ನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವಳನ್ನು ಉದ್ಯಾನವನದೊಳಗೆ ಸ್ಥಿರಿಸಿ ತಾನು ತಂದೆಯಿದ್ದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಎಲ್ಲ ಸಮಾಜಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಒಲ್ಲಿದ ಆ ರಮು ಓಯನ್ನು ಸುಮಾರೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕವಿಲ್ಲವೇಂದು ಸಚಿವನು ಹೇಳಿದರೂ ರಾಜಪುತ್ರನು ಅದಕ್ಕೂಪ್ರಲಿಲ್ಲ. ಅನೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಬೀಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಲತಾದೇವಿಯು ನುಸ್ಪಿನೊಳಗೆ ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ದ್ಯೇಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದರೆ ಹೊರಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಸಂದರ್ಭ ಬಂದಾಗ ನೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೂ ಅವಳು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅದರ ಸುಳಿವು ಕೂಡಾ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸಿದ್ದಳು. ಪ್ರಿಯ ವಚನಗಳಿಂದಲೂ ಪ್ರೇಮ ಚೇಷ್ಟೆಗಳಿಂದಲೂ ತನ್ನ ಪತಿಯ ವಾದುಕೆಯ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡಳು. ಗಂಡನೊಡನೆ ಒಮ್ಮೆ ಆ ವಾದುಕೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ನೆಗೆದು ಮತ್ತೆ ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಇದರಿಂದ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ವಿಶ್ವಾಸಪೂ ಹುಟ್ಟಿತು. ವಾದುಕೆಯನ್ನು ಅವನು ಭದ್ರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮೇಲೆ ಬಂದು ದಿನ ಲತಾದೇವಿಯು ಸಮಯ ಸಾಧಿಸಿ ತನ್ನ ಮಾನ ಹಾಗೂ ಪತಿಯನ್ನು ಇರಿದು ಕೊಂಡು ಆ ವಾದುಕೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಗಗನಮಾರ್ಗವಾಗಿ

ತನ್ನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಮತ್ತು ಮಹಾಬಲನು ಮಾಡಿದ ಮಷ್ಟಮನವನ್ನೇಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿ ರೋಧಿಸಿದಳು.

ಆದಿತ್ಯವನು ರೇಗಿ ಕೂಡಲೇ ದಂಡಿತ್ತಿ ಬಂದನು. ಇತ್ತೆ ಮಹಾ ಬಾಹುವಿಗೆ ಬೇರೆ ಪುತ್ರ ಸಂತಾನ ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದು ದರಿಂದ ಮಂತ್ರಿಯೇ ರಾಜ್ಯ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಮು ತಳತೊಡಗಿಸಿದ್ದು. ಆದಿತ್ಯವರ್ತನ್ನನೇನೆ ದಂಡಿತ್ತಿ ಬಂದುದರಿಂದ ಹಿಂಗರಿಯಿಂದ ಅಪನ್ನು ಇದಿರಿಸಿದನು. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಆದಿತ್ಯವರ್ತನ್ನು ಹತನಾದನು. ಲತಾಚೇವಿಯೂ ಸೇರಿಸಿಕ್ಕುತ್ತಿರು. ಅವಳನ್ನು ಶೂಲಕ್ಕೇರಿಸಿದರು. ಪದ್ಮಪತ್ನಿಯೇ, ಸ್ತ್ರೀಯರಿಂದಲೇ ಇಂತಹ ತಿಪತ್ತು. ನಿವಶ್ವರಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಅವರು ಮಂಬಾದಿಷ್ಟಿಯವರಾದರೆ ವಿನಾ ಶವು ನಿಷ್ಟಯ” ಎಂದನು. ಅವನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಲಾಪತಿಯು ಒವ್ವದೆ, “ಪುರು ಷರು ಬಲಾತ್ಮಕರ, ಹಿಂಸೆ, ಅಥವಾ ಇನ್ನಿತರ ಕಷ್ಟಕೊಬ್ಬಗಲೇ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಪುರುಷರೇ ಅಪಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಅಂತಹ ಬಂದು ಉದಾಹರಣೆ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ” ಎಂದು ಸುಧಿದಳು. ಪ್ರತಾಪಸೇನನು ಅವನ್ನು ಕೇಳಬಯಸಿದರಿಂದ ಕಲಾಪತಿಯು ಹೇಳತೊಡಗಿಸಿಕ್ಕು ಎಂದು ಮೋಹನದಾಸನು ಮೋಹಿಸಿಗೆ ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಇಂ ಸುಶೀಲೆಯ ಕಥೆ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಶೀ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಜಯವೀರನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಅರನ ನಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಸುಶೀಲೆ ಎಂಬ ಮಗಳಿದ್ದ ಹು. ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರಿ. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಲಾವಣ್ಯವತಿಯರು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯದ ಸುದ್ದಿ ರಾಜನಿಗೂ ಮುಟ್ಟಿತು. ಅವನು ಬಂದು ದಿನ ವೇಷ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಬಂದನು. ಅವಳನ್ನು ಕಂಡ ಮೇಲೆ ಮೋಹನುಂಟಾಯಿತು. ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲೂ ಇಚ್ಛಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ತನ್ನ ಮನೇಭಿಲಾಪಯನ್ನು ಮಂತ್ರಿಗೂ ತಿಳಿಸಿದನು. ಮಂತ್ರಿಯು ಮನಿಗೆ ಬಂದು ರಾಜನ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಮಗ

ಉಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವಳು “ತಂದೆಯೇ, ಈ ರಾಜರನ್ನು ಸಂಬಬಾರದು. ನಾಳೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬಳು ಸುಂದರಿಯನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅವಳ ಮೇಲೂ ಆವರಿಗೆ ವೋಹವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೊದಲಿನವರನ್ನು ಒಟ್ಟು ಬಿಡುವರು” ಎಂದಳು. ಅದರೆ ತಾವು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ ರಾಜನು ಒಳಾತ್ಮಾರದಿಂದಲಾದರೂ ತನ್ನ ಆಶೀಯನ್ನು ಈಡೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೇ ಇರಲಾರನೀಂದು ಇವರು ತಿಳಿದು ಆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತೊರೆದು ಹೋಗಲು ಸಿಫರಿಸಿದರು. ಮತ್ತು ಅಂದೇ ರಾತ್ರಿ ಮಂತ್ರ ಯು ಸುಶೀಲೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಅವರು ಹೊರಟು ಹೋದ ಸುದ್ದಿ ಅರಮನೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿತು. ಆಗ ಅರಸನು ಕಂಡುರೆ ಸವಾರರನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದನು. ಅವರು ಬೆಂಜ್ಪಟ್ಟಿ ಹೋಗಿ ತಂದೆ ಮಗಕನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದು ರಾಜನಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಯ ಶಿರಕ್ಕೇದನ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ತನ್ನ ರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡನು. ಮದುವೆಯ ಸಿದ್ಧಾತ್ಮಿಗಳೆಲ್ಲ ಆರಂಭವಾದುವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವೈರಿಗಳು ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬಂದುದರಿಂದ ಜಯವೀರನು ಹೊಸ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಿ ತಾನು ಯಾದ್ದಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ಅವನು ರಣರಂಗಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ, ಅರಮನೆಯ ಲೀಡ್ ಮಂತ್ರಿ ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳ ರೂಪಾತಿಶಯಕ್ಕೆ ಮರುಳಾದನು. ಮತ್ತು ತನ್ನ ಮನೋಭಿಲಾಷೆಯನ್ನು ಈಡೀರಿಸಬೇಕಂದು ಅವಳಿಗೊಂದು ಪತ್ರ ಬರೆದನು. ಆದರೆ ಅವಳು ಅದಕ್ಕೊಷ್ಟುದೇ “ನಿನು ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಸಮಾನ. ಇಂಥ ದುರ್ವಿಚಾರವು ನಿನಗೆ ಹೇಳಿದುದಲ್ಲ” ಎಂದು ಉತ್ತರ ಬರೆದುಕೊಟ್ಟಳು. ಅದನ್ನೂ ಏದಿಕೊಂಡ ಮಂತ್ರಿ ತುಂಬಾ ಅಧಿರಾನಾದನು. ಯಾದ್ದಿದಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದ ರಾಜನಿಗೆ ಸುಶೀಲೆಯು ತನ್ನ ಪತ್ರವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೆ ತನ್ನ ಜೀವಕ್ಕೆ ಗಂಡಾಂತರವಿದೆಯಿಂದು ಅವನು ಉಹಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ಜಯವೀರನು ಬರುತ್ತಿರುವನೀಂದು ಕೇಳಿ ಉರ ಹೊರಗೇ ತೆರಳಿ ಅವನನ್ನು ಇದಿಗೊಂಡನು. ಆಗ ಸುಶೀಲೆಯ ಮಾತನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿ, ಅವಳು ಸೇವಕನೊಬ್ಬನೊಡನೆ ಅನೀತಿ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವಕೆಂದು ಕೆನಿಯೂದಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ರಾಜನು ಕೊಪದಿಂದ ಅವಳ ಶಿರಕ್ಕೇದನ ಮಾಡಲು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಆದರೆ ರಾಜವಾತೆಯು ಅದನ್ನು

ತಡೆಹಿಡಿದಳು. ಸುಶೀಲೀಯು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸುಶೀಲಜು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಅವಳಲ್ಲಿತ್ತು. ಅದುದರಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿದೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರಬೇಕೆಂದು ಮಂಗನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು. ರಾಜನು ಅದಕ್ಕೂಪ್ಪಿ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕನನ್ನು ಕರೆದು ಸುಶೀಲೀಯನ್ನು ನಡು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರಲು ಆಚಾರ್ಯಾ ಪಿಸಿದನು.

ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಡಲು ಅವಳನ್ನು ಕರೆಯುಕೊಂಡು ಹೊರಟೆ ಸೇವಕನು ಸ್ತ್ರೀ ವ್ಯಾವೋಹಿ. ಸುಶೀಲೀಯ ಅಂಗ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕಂಡ ಅವನೂ ಕಾಮಾತುರನಾದನು. ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಅವಳ ರೂಪ ಲಾವಣ್ಯವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಸುತ್ತೇ ನಡಿದನು. ಕಾಡಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಬಲಾತ್ಮಾರ ನಡಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದನು. ಸುಶೀಲೀಯು ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಬಿಡದೇ “ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ವರಿಗೆ ನಾನು ವೃತ್ತಸ್ಥಾರುವೆನು. ಆ ಮೇಲೆ ನಾನೇ ನಿನ್ನ ವಶಭಾಗುತ್ತೇನೆ. ನನಗೂ ಯಾರೂ ದಿಕ್ಕೆಲ್ಲ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಬೇರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ಸುಖಿದಿಂದ ಇರ್ಲಾಣ” ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ಅವಳ ಮಾತಿಗೆ ಸೇವಕನು ಮರುಳಾದನು. ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಅವರು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ದಂಡಿಗೆ ಬಂದರು. ಆಗ ಸುಶೀಲೀಯು ಸ್ವಾನ ಮಾಡುವ ಸೇವಿದಿಂದ ನದಿಯಲ್ಲಿಂದು ಅದನ್ನು ಡಾಟಿಕೋಗಲೆತ್ತಿ ಸಿದಳು. ಅದು ಆ ಸೇವಕನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದ ಕೂಡಲೇ ಅವನೂ ನದಿಗಳಿಂದು ಅವಳ ಬೆಂಬತ್ತಿ ಬಂದನು. ಆದರೆ ಅನನ್ತ ಆಳವಾದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗೋಡಿದನು. ಸುಶೀಲೀಯು ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ಪುಣ್ಯವಶದಿಂದ ನದಿಯ ಆಚೆ ದಂಡಿ ಸೇರಿದಳು.

ಸುಶೀಲೀಯು ಉಂರಿಗೆ ತೆರಳಲು ಹೇದರಿ ಕಾಡು ಮಾರ್ಗವನ್ನೇ ಹಿಡಿದಳು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದೇ ಗೆಣಸುಗಳನ್ನು ತಿಂಡು ಜೀವಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಆ ಉಂರಿನ ರಾಜನು ಆ ಕಾಡಿಗೆ ಬೇಟಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ಆಗ ಅವನ ಗುಂಪಿನವರು ಅವಳನ್ನು ಕಂಡು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಅವನು ಬಂದು ಅವಳ ರೂಪಕ್ಕೆ ಮುಗ್ಧನಾಗಿ ತನ್ನ ರಮನಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ವಿನಂತಿ ಸಿದನು. ಅವಳನ್ನು ಬಹಳ ಮಾನ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ನಡೆಸಿಕೊಂಡನು. ಸೇವಗಾಗಿ ಸುಂದರಿಯಾದ ದಾಸಿಯರನ್ನು ನೇಮಿಸಿದನು. ಅಂದವಾದ ಬಟ್ಟಿ ಬರಿ ಮತ್ತು ಚೆನ್ನಾ ಭರಣಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು. ಈರಿತಿ ಅವಳ ಮನ ಸ್ವನ್ನು ಗೆದ್ದು ಕೊಂಡು ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಇಚ್ಛೆ ಅವನಿಗೆ.

ಮತ್ತು ತನ್ನ ಮನೋಗತವನ್ನು ದಾಸಿ ಜನರ ಮೂಲಕ ಕೂಡಾ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯವಡಿಸಿದನು. ಸುತ್ತಿಲೆಯು ಮಾತ್ರ ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವನ್ನೇ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಸುತ್ತಿಲೆಯು ವರ್ಣನ ಧರಿಸಿದುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳು ತನಗೆ ಅನುಕೂಲಳಿರುವಳಿಂದೇ ರಾಜನು ಗೈಪಿಸಿದನು. ಬಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅವಳ ಅರಮನೆಗೆ ಬರುವುದಾಗಿ ದಾಸಿಯ ಚೂಡ ಹೇಳ ಕೆಳಸಿದನು. ಅದರಂತೆ ರಾತ್ರಿ ಅವನು ಕುಮಾರೆ ಮೂಲಕ ಹೊರಟು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಕುದುರೆಯು ಎಚ್ಚಿದೆರಿಂದ ಅವನು ಬಿದ್ದನು. ಮತ್ತು ಅವನ ಎಡಗಾಲು ಮುರಿಯಿತು. ಅದು ಗುಣವಾಗಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಹಿಡಿಯಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ಪ್ರಾನಃ ಅವನು ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಆನೆಯು ಮೇಲೆ ಬಂದನು. ಆದಿನ ಒಂದು ಹಂಲಿಯು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಅಶ್ವಿತ್ತು ಓದಿಸುವರಿಂದ ಆನೆಯು ಕ್ರಾಂತಿಕ್ಕೆಯಾಯಿತು. ಆಗಲೂ ಅರಸನು ಬಿದ್ದು ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ನೋಂದಾಯಿತು. ಮೂರ ನೇಸಲ ಅವನು ಸುತ್ತಿಲೆಯ ಮನಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಮನಿಯ ಒಂದು ತೊಲೆಯು ಮುರಿದು ಬಿದ್ದ ಅವನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಯಿತು. ಮೂರು ಸಲಪೂ ಈ ರೀತಿ ಅನಾನುಕೂಲ ಘಟನೆಗಳು ನಡೆದುದನ್ನು ಕಂಡು ಆ ರಾಜನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿವೇಕ ಉದಯಿಸಿತು. ಇವಳು ಯಾರೋ ಪ್ರಣಿವಂತಳಿರಬೇಕು. ಅದರಿಂದಲೇ ಇಂತಹ ವಿಷ್ಣುಗಳು ಸಂಭವಿಸಿದುನ್ನು ಎಂದು ಉಂಟಿಸಿ ಅವಳ ಮೇಲಿನ ವ್ಯಾಮೋಹವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ಅವಳ ಶ್ವಾಳವನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಅಂಗರ್ಹಕರೂಂದಿಗೆ ಕೆಳಗಿಕೊಡುವುದಾಗಿ ನುಡಿದನು. ಅಗ ಸುತ್ತಿಲೆಯು ಕಾರ್ತೀ ಪಟ್ಟಣದ ಜಯವೀರನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಬೇಕೆಂದು ವಿನಂತಿಸಿದ್ದೇ.

ಜಯವೀರನು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಮಂತ್ರಿಯು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ವ್ಯಾಮೋಹಪಟ್ಟು ಬರಿದಿದ್ದ ಪತ್ರವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಒಸ್ಪಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ವರೆಗೆ ನಡೆದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೀಲ್ಲ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಜಯವೀರನು ಕೂಡಲೇ ಗುಪ್ತಜಾರರ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಸೇನಾಪತಿಗೆ ಒಂದು ಸಂದೇಶವನ್ನು ಕೆಳಸಿದನು. ಮತ್ತು ಅದು ಮುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಸೇನಾಪತಿಯು ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ತಲೆಹೊಡಿಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಜಯವೀರನು ಸುತ್ತಿಲೆಯನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದು ಕೂಂಡು ಬಂದು ವ್ಯೇಭವದಿಂದ ಮಧುವೆಯಾದನು.

ಕಲಾವತಿಯು ಹೇಳಿದ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರತಾಪಸೇನನು ಕೇಳಿ ರಾಜಪುತ್ರಿಯೇ, ದುಷ್ಪರಾದ ಶುರುವರ ಬಗ್ಗೆ ನೀನು ಹೇಳಿದೆ. ಅದರೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ನಿನ್ನುಂತೆ ಅನುಚಿತವಾದ ಪಣವ ಸ್ನಿಟ್ಟು ರಾಜಪುತ್ರಿಯೋವ್ರಿಂ ಈ ಕಥೆ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ” ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕಲಾವತಿಯು ಕೇಳಲು ಬಯಸಿದುದರಿಂದ ಅವನು ಹೇಳತೊಡಗಿದನು.

ಇಲ. ಭಾರತದ ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಕಥೆ

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪರ್ವಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಮಾಲನೇಂಬ ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಅವನು ಸದ್ಯಾಂ ಸಂಪನ್ಮೂಲನು. ಬಂಜಗ್ಗರ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಅಮಿತ ಪ್ರೀತಿ. ಬಡವರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಅನ್ವಯಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ದಯಿಯಿಂದ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲು ನೇರಿಯ ರಾಜನಾದ ಅಹ್ವದನು ದಂಡಿತ್ತಿ ಬಂದನು. ಅದರಿಂದ ಕಮಾಲನು ತುಂಬ ಚಂತೆಗೊಳಿಗಾದನು. ಯಂದ್ರ ಮಾಡಿದರೆ ತನ್ನ ಸೈನಿಕರೂ ಪ್ರಾಂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವರಲ್ಲ ಎಂದವನು ದುಃಖಪಟ್ಟು ವೇಷ ಪಲ್ಲಟಿಸಿಕೊಂಡು ರಾತ್ರಿ ಅರಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ಒಂದು ಕಾಡಿಗೆ ತೆರಳಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಪರವರ್ತದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಗುಹೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಅಲ್ಲೇ ಇರತೊಡಗಿದನು. ಅದು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಅಹ್ವದನು ಪರ್ವಿಯಾ ದೇಶವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಕೋಟಿಕೊತ್ತಲ, ದೇಶಕೊರಗಳೆಲ್ಲ ಅವನ ಆಧಿನಿಬಾ ದುವು. ಅದರೆ ಕಮಾಲ ರಾಜನ ಸುಳಿವಿಲ್ಲ. ಪಾರಿಯರೇ ಅವನು ಪಾರಾಗಿ ಹೋಗಿರುವನೇಂದು ಅಹ್ವದನು ಉಂಟಿಸಿದನು. ಅವನು ಜೀವಂತನಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ಸೈನ್ಯ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಅಥವಾ ನೇರಿ ರಾಜರ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆದು ದಾಳಿ ಮಾಡಬಹುದೆಂದೂ ಅವನು ಸಂದೇಹಪಟ್ಟಿನು. ಅದುದರಿಂದ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಕಮಾಲನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಅವನ ಆತುರ. ಅದುದರಿಂದ ಓದಿ ಹೋದ ಅರಸನನ್ನು ತಂದು ಹಿಡಿದುಕೊಟ್ಟುವರಿಗೆ ಹತ್ತು ಸಾರಿರ ವರಕಗ ಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಡಂಗುರ ಹೊಡಿಸಿದನು. ಧನದ ಲೋಭದಿಂದ ಆನೇ

ಕರು ಅವನನ್ನು ಹುದುಕಲ್ಲಾ ಯಶ್ವಿ ಸಿದರು. ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ವೃದ್ಧರಾದ ದಂಪತ್ತಿಗಳಿಬ್ಬರು ಒಂದು ಕಾಡಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಯಲು ತೇರಳಿದರು. ಅವರೊಂದು ಕಡೆ ಕಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿ ಕಮಾಲನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವರು ವೃದ್ಧರೆಂದು ತಿಳಿದು ಅಲ್ಲೇ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತು ಅವರು ಆಜುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತನ್ನು ಆಲಿಸತ್ತೊಡಗಿದನು. ಆ ಮುದುಕನೆ ಹೆಂಡತಿಯು “ಎಲ್ಲಾದರೂ ಕಮಾಲನು ನಮ್ಮ ಇದಿರಾದರೆ ಅವನನ್ನು ಅಹ್ವದನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿ ಸುತ್ತಿದ್ದೇವು. ಏಮ ಸಾವಿರ ವರಹಗಳಾದರೂ ಸಿಗುತ್ತೆತ್ತು. ಈ ಕಷ್ಟವೇಲ್ಲ ತಮ್ಮತಿತ್ತು. ದುಡಿದು ದುಡಿದು ನನಗೆ ಸಾಕಾಯಿತು” ಎಂದು ಗೊಣಗಿದಳು. ಹೆಂಡತಿ ಆದಿದ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಆ ಮುದುಕನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು. “ನಮ್ಮನ್ನು ಇಷ್ಟರವರೆಗೆ ಕಾಪಾಡಿದ ರಾಜನ ಬಗ್ಗೆ ಈ ರೀತಿ ಮಾತನಾಡಬೇಡ. ಜನರು ಏನಂದಾರು? ದೇವರೂ ಮೆಚ್ಚಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಗದರಿಸಿದನು. ಆ ಮುದುಕನೆ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕಮಾಲನು ಅವನ ಇದಿರು ಬಂದು “ನಾನೇ ಕಮಾಲನು. ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅಹ್ವದರಾಜನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಬಡತನವಾದರೂ ಪರಿಹಾರವಾಗಲಿ” ಎಂದು ನುಡಿದಫು. ಆದರೆ ಆ ಮುದುಕನು ಮಾತ್ರ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಿಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವರು ಬಂದರು. ಕಮಾಲನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವರು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ರಾಜನಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಕಮಾಲನನ್ನು ಹಿಡಿದ ವರು ತಾನು ನಾನೆಂದು ಅವರು ವಾದಿಸುತ್ತು ನನಗೆ ತನಗೆ ಏದು ಸಾವಿರವರಹಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿದರು. ಆಗ ಕಮಾಲನು “ಮಹಾರಾಜ, ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದವನು ಆ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿವ ಆ ಮುದುಕನು. ಅವನಿಗೆ ಆ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವನ ಬಡತನವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿರಿ. ಆ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ದೇಹಾಂತ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಿದರೂ ಚಿಂತಿಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಕಮಾಲನ ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅಹ್ವದನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು. ಪ್ರಜೆಗಳ ಪ್ರಾಣಹಿಂಸೆ ಮಾಡಲು ಬಯಸದೆ ರಾಜ್ಯ ಬಟ್ಟು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದನೆಂದು ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಅಹ್ವದನ ಮೋರೆ ಸಣ್ಣದಾಯಿತು. ಅವನು ಸಿಂಹಾಸನದಿಂದ ಇಳಿದು ಕಮಾಲನಿಗೆ ಅವನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತನ್ನ ದೇಶಕ್ಕೆ ತೇರಳಿದ ಮೇಲೆ ಬಡಬಗ್ಗಿರಿಗೆ ಅನ್ನದಾನ,

వస్తుదాన, కాగూ నాట్యగళ దాన కొడలు ఆరంభిసిదను. సావిరాయ జనరు దినంప్రతి బందు దాన-ధర్మగళన్న పడేయుతిద్దరు. బందు దిన ఒబ్బ ఫకీరను భిక్షే బేడలు బంచను. ఎష్టు భిక్షే కోట్టుగూ అవనిగే తృప్తియిద్దిల్ల. మత్తె మత్తె భిక్షేగాగి బరుతిద్దను. అదన్న కంచు సిపాయిగళు ఆవనన్న రాజన ముందే తందు నిల్లిసిదరు. ఆక్ష్యదను ఆ ఫకీరనన్న ద్వీ శిసి “సామిం, తావు వారపంచిక విషయగళన్నేల్ల తొరేదు సన్మాన స్మీకరిసిరువిరి. ద్వీవ చింతనేయల్లే కాల కళియుత్తిరువిరి. జీవాధారక్కాగి అల్పస్పల్ప ఉండు తిందరీ సాకు. కాగిరువాగ ఎష్టు దానకొట్టరూ తృప్తియాగదే లోభక్కోళగాగి మత్తె మత్తె భిక్షే కేళుత్తిరువిరంతే. ఇదరభింగేను” ఎందు కేళిదను. ఆగ ఆ ఫకీరను “మహారాజ, నీను యావుదే బందు స్వాధ్య బుద్ధి యింద దాన మాడలు తొడిదంతే కాణుత్తేది. కాగిద్వరే అంతక దానవన్న నాను స్మీకరిసలారి. పచ్చిను భారతద దీశదల్లిరున మహారాణియు బందు దిన కొడుత్తిరున దానవన్న నిన్న జన్మ పర్యంతరపూ కొడలు నిన్నిందాగదు” ఎందు హేళి అవను కోట్టు భిక్షేయన్న తెగిదుకొళ్ళదే హోరటు హోదను.

ఆగ ఆక్ష్యదను తుంబా లజ్జితనాదను. పచ్చిను భారతద మహారాణియ దక్షన వడెయబేచేందు నిధిరిసి ఫకీరన వేషధరిసి ప్రయాణ మాడిదను. ఆక్ష్యదను భారతద గడిదాటి తెరళిద కూడలే కండ కండవరు అవనన్న నయవినయదింద మాతనాడిస తొడిదరు. ఉటక్కే నమ్మల్లి బన్ని. నమ్మల్లి బన్ని ఎందు కేహిదిదు ఎళేదుకొందు హోరటరు. ఉటవాద మేలే అవనిగే చిన్నద గట్టిగ ఇన్నే దట్టిణియాగి కొడుత్తిద్దరు. తమ్మ మనెయింద హోరడలు బిడుత్తిరలిల్ల. ఆదరూ ఆక్ష్యదను ఆవరీలురన్న సంతృసి అరమనెగి తెరళి తన్న పరిచయవన్న బంద కార్యవన్న తిళిసి రాణియ దక్షన లాభవాగబేచేందు తిళిసిదను. ఆదరే ఆధికారిగళు బిడలిల్ల. రాణియు ఎల్లరిగూ దక్షన కొడువుదిల్ల. ఆమరపురదల్లి వరుషం

ಪ್ರತಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ಘಟನೆಯ ಮೂಲವನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದು, ಅದರ ನಿಜ ಅರ್ಥ ತಿಳಿಸುವವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ದರ್ಶನ ಕೊಡುತ್ತೇ ನೆಂದು ಪಣ ತೊಟ್ಟೆರುವಳು. ಅವನನ್ನೇ ಮುದುವೆಯಾಗುವೆನೇಂದೂ ನಿರ್ಧರಿಸಿರುವಳು” ಎಂದು ಆ ಅಧಿಕಾರಿಯು ತಿಳಿಸಿದನು. ಆಗ ಅಹ್ಮದನು “ಆ ಚಮತ್ವಾರವನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ರಾಣಿ ಮುದುವೆಯಾಗಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದರೆ ಏನು ಮಾಡೋಣ? ಆದುದರಿಂದ ರಾಣಿಯು ಪರದೆಯ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತು ಆ ರೀತಿ ವಚನ ಕೊಡಲಿ” ಎಂದನು. ಅಧಿಕಾರಿಯು ಅದನ್ನು ರಾಣಿಗೆ ತಿಳಿಸಲು ಅವಳು ಪರದೆಯ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತು ಅಹ್ಮದ ಅರಸನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಲು ಒಪ್ಪಿದಳು. ಅಹ್ಮದನು ಅವಳನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದ ಮೇಲೆ “ಮಹಾರಾಣಿಯವರೇ, ನಿಮ್ಮ ಪಣವೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು “ಮಹಾರಾಜ! ಅಮರಪುರ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಶೂಲ ಪ್ರಕ್ರಿಯದೆ ದಿವಸ ಒಬ್ಬನು ಎತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಬಿಜ್ಞಗತಿಯನ್ನು ರುಳಿಸಿಸುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಸೇವಕರು ಬಂದು ಒಂದು ಕಂಚಿನ ಸ್ತ್ರೀ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಅವನು ವೃಷಭದಿಂದ ಇಳಿದು ಆ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ದುಃಖಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಾಡಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಇದರ ಅರ್ಥವೇನು? ಅದನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ ಬಂದು ಹೇಳಿದವರನ್ನು ನಾನು ವರಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳ್ಳು. ಅಹ್ಮದನು ತಾನು ಆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೇಂದು ಹೇಳಿ “ನೀವು ಈ ರೀತಿ ವಿಶೇಷ ದಾನ ಧರ್ಮ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಿರಲ್ಲ! ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಚಿಕ್ಕದು ಸಂಪತ್ತು ಕಡಿಮೆ. ಇದನ ಅರ್ಥವೇನು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಮಹಾರಾಣಿಯು ಅದರ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ವಿವರಿಸತ್ತೇಡಗಿದಳು.

“ಮಹಾರಾಜ, ನಾವು ಏಳು ಜನ ಹೇಣ್ಣಿಕ್ಕಳು. ನಾನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಕಿರಿಯವಳ್ಳು. ಒಂದುದಿನ ಅರಸನಾದ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯು ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ರನ್ನು ಕರೆದು “ನೀವು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಸುಖ ಸಂಪತ್ತಿಲ್ಲ ಯಾರಿಂದ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಆಗ ಎಲ್ಲರೂ “ತಂದೆಯೇ, ನಿನ್ನ ದಯಿಯಿಂದಲೇ ನಮಗೆಲ್ಲ ಇದು ದೊರೆಯುತ್ತದೆ” ಎಂದು ನುಡಿದ್ದು ಅಧರೆ ನಾನು ಮಾತ್ರ ಆ ಮಾತನ್ನೊಷ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ದೇವರ ದಯೆ

ಯಿಂದಲೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ” ಎಂದು ನುಡಿದಿ. ನನ್ನ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ ತಂದೆ ಸಿಟ್ಪಾದನು. ಸನ್ನ ನ್ನ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರಲು ಆಚಾರ್ಯ ಪಿಸಿದನು. ನಾನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ವಿಲ್ಲದೆ ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳ ವರಿಗೆ ತಿರುಗಾಡಿದೆನು. ಹಾಗೆ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಬ್ಬ ವೃದ್ಧನಾದ ಫಕೀರನು ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿದ. ಅವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಲು ಅವನು ನನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ ಮಾತನಾಡಿಸಿದನು. ನನ್ನ ದುರವಸ್ಥಿಯನ್ನು ನಾನು ತೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವನು ಸಹಾನುಭೂತಿ ತೋರಿ, ತಾನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುವುದಾಗಿ ನುಡಿದನು.

ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲೇ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಮಣಿನ್ನು ಅಗೆದು, ಗೋಢಿಯ ಸ್ವಿಟ್ಟು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಗುಡಿಸಲನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ತೋಡಿದೆನು. ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ಮಣಿನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಲ್ಲು ಕಂಡಿತು. ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿದಾಗ ಒಳಗೆ ಇಲ್ಲವ ಪಾವಟಿಗೆಗಳು ಕಾಣಿಸಿದುವು. ನಾನು ಇಳಿದು ನೋಡಲು ಅಪಾರವಾದ ಮುತ್ತು ರತ್ನಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೋಟಿಯೇ ಇತ್ತು. ನಾನು ಕೆಲವು ಮುತ್ತು ರತ್ನಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಬಂದು ಮನಃ ಅದರ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡೆ. ಭಿಕ್ಷೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಮುದುಕನು ಮನೆಗೆ ಬಂದೆ ಮೇಲಿ ಕೂಡಾ ಆ ನಿಧಿಯ ಸಮಾಜಾರವನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಮರುದಿನ ಅವನು ತೆರಳಿದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಬಧಿಯವರನ್ನು ಮನೆ ಕಟ್ಟುವವರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಲು ಹೇಳಿದೆ. ದೇವರು ದಯದೊರಿ ಬೇಗನೇ ಅಪಾರವಾದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕೂಡುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದೆನು. ಫಕೀರನು ಆಶ್ಚರ್ಯಚಿತನಾದರೂ ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಕರೆದು ತಂದನು. ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಮುತ್ತು ರತ್ನಗಳನ್ನೇ ಕೂಲಿಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಾವಿರಾರು ಕೂಲಿಕಾರರು ಬಂದರು. ಅವರೆಲ್ಲರ ಸಹಾಯ ದಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಅರಮನೆಯನ್ನೂ ಕೋಟಿ ಕೌಶಲಗಳನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಸಿದೆನು. ಸಾವಿರಾರು ನಾಗರಿಕರು ಬಂದು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ವಾಸಿಸತ್ತೊಡಗಿದರು. ಶ್ರೀಮಂತರೂ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳೂ ಬಂದು ವಾಸಿಸತ್ತೊಡಗಿದರು. ಈ ವಾತೀ ನನ್ನ ತಂಡಯೆ ಕಿವಿಗೂ ಮುಟ್ಟಿತ್ತು. ಈನ್ನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಹೇಳಿ ಕಳ್ಳಿಸಿದನು ಅದರೆ ಅವನೇ ಬರುವುದು.

ಉಚಿತವೇಂದು ನಾನು ಸವಾರರ ಮೂಲಕ ಹೇಳಿ ಕಳಿಗಿದೆ. ಅವನೂ ಬಂದನು. ನಾನು ಅವನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿ, ನನ್ನ ಸಂಪತ್ತಿನ ವಿವರವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ ದೇವರ ದಯೆಯಿಂದಲೇ ಇದೆಲ್ಲವೂ ದೊರಕಿದೆಯೆಂದು ನುಡಿದೆನು. ಮತ್ತು ತಂದೆಗೆ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಮುತ್ತು ರತ್ನ ಗಳನ್ನು ಉಡುಗೊರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಪಿಸಿದೆನು. ಕೆಲವು ವರುಷಗಳ ಮೇಲೆ ಅವನು ತೀರಿಕೊಂಡನು. ಮತ್ತು ಅವನಾನಂತರ ನಾನೇ ರಾಣಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಮೃತ್ಯುವರ್ತ ಬರೆದಿಟ್ಟು ದ್ವಾರೆನು. ಅದರಂತೆ ನಾನು ರಾಜ್ಯಸೂತ್ರ ಹಿಡಿದು ಆಳುತ್ತಿದ್ದೇನೇ ದೇವರಿಂದ ದೊರಿತ ಅಮೂಲ್ಯ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಬಡಬಗ್ಗರಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೇ. ನನ್ನ ನನ್ನ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನೇಕರು ಬಯಸಿ ಬಂದರು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಪಣವನ್ನು ಒಬ್ಬರೂ ಈಡೇರಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಿನು ಸಾಧಿಸಿ ಬಂದರೆ ನಿನ್ನನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತೇನೇ.”

ರಾಣಿಯ ಕಥೆ ಕೇಳಿ ಅಹ್ಮದನು ಅಮರಫರ ನಗರಾಭಿಮುಖವಾಗಿ ಹೊರಟಿನು. ಆ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಒಂದು ಒಂದು ಧರ್ಮಭಾರ್ತಿದಲ್ಲಿ ಉಳಿದನು. ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷದ ಪ್ರತಿವರ್ದನೆಯ ದಿನ ನಡೆಯುವ ಅಧ್ಯತ್ಮ ಘಟನೆಯ ವಿವರಗಳ ನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವನ್ನು ನೋಡಲು ಕಾತುರನಾಗಿದ್ದನು. ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲು ಆ ದಿನ ಬಂತು. ಜನರು ಜಾತ್ರೆಯಂತೆ ಸೇರಿದ್ದರು. ಅಹ್ಮದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀತಾತ್ರವನ್ನೇ ರಿದ ರಾಜಕುಮಾರನೊಬ್ಬನು ಖಡ್ಗವನ್ನು ರುಳಿಸಿ ಸುತ್ತು ಬಂದನು. ಮತ್ತು ಅವನ ಸಂಗಡಿಗರು ತಂದಿದ್ದ ಸ್ತ್ರೀಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಆಲಿಂಗಿಸಿ ಅಳತೊಡಗಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವನು ಜನಸಮುದಾಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಾಡಿಗೆ ಹೊರಟಿನು ಅಹ್ಮದನು ಆ ಸಂದರ್ಭ ಸಾಧಿಸಿ ತಾನೂ ಅವನ ಬೆಂ್ಬ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋದನು. ಜನರು ಅವನನ್ನು ಹೋಗಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ಅಹ್ಮದನು ಮುಂದಿನ ಸಲ ಆ ರಾಜಪುತ್ರನು ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆಡೆ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತನು. ರಾಜ ಪುತ್ರನು ಕುದುರೆಯನ್ನೇ ರಿತೆರಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅಧ್ಯ ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ರಾಜಪುತ್ರನು ಕತ್ತಿಯೆತ್ತಲು ಅಹ್ಮದನು ಅವನಿಗೆ ನಮ ಸ್ವಾರಿಸಲು ರಾಜಪುತ್ರನು ದಯೆದೋರಿ ತನ್ನ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಹೋದನು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಗುಡ್ಡಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೊಂಡು

ಸುರಂಗ ತೋಡಿವೆದ್ದರು ಆ ಸುರಂಗಕ್ಕೆ ಕಬ್ಬಿಣಿದ ಬಾಗಿಲು. ಅಹಮೃದನು ಕೂಡಾ ಆ ರಾಜಪುತ್ರನ ಬೆನ್ನೆ ಹಿಂದೆಯೇ ತೆರಳಿ ಆ ಸುರಂಗದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು ಒಳಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಅರಮನೆಯಿತ್ತು. ಅಹ್ಮದನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿದ ಮೇಲೆ ಆ ರಾಜ ಕುನೂರನನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ಗುರುತು ಪರಿಚಯ್ಯ ಹಾಗೂ ತಾನು ಬಂದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನೆಲ್ಲ ವಿವರಿಸಿದನು. ಆಗ ಆ ರಾಜಪುತ್ರನು ತನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳತೋಡಿದನು.”

“ಮಹಾರಾಜ, ನಾನು ಈ ನಗರದ ರಾಜಪುತ್ರನು. ನಾನು ಯೋವ ನಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟು ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ಈ ಕಾಡಿಗೆ ಬೇಟಿಗಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದೆ. ಆಗ ಆತ್ಮಂತ ಲಾವಣ್ಯವತಿಯಾದ ಶ್ರೀಯೋಬ್ರಾಹಣ್ಣು ಕಂಡೆ. ಆವಳ ಮೇಲೆ ನೋಹವೂ ಆಯಿತು. ಅವಳೂ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅನುರಾಗ ತೋರಿದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಗಾಂಧರ್ವ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಮದುವೆಯಾದವು. ಆದರೆ ಪ್ರಲ್ಯ ಕಾಲವಾದ ಮೇಲೆ ಅದ್ವರ್ತಿಂಭಾದಳು. ಎಲ್ಲಿಲ್ಲ ಚಾರರನ್ನು ಕಳಿಸಿದರೂ ಅವಳ ಪತ್ರೀಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳೆಲ್ಲ ಹೋದಳೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅಂದಿನಿಂದ ನಾನು ಇದೇ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ. ಅವಳ ದರ್ಶನಾರ್ಥಕ್ಕೆಯಿಂದ ಇಲ್ಲೇ ಅರಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಶುಕ್ಲ ಪಕ್ಷದ ಪ್ರತಿಪದೆಯ ದಿವಸ ಈ ಉಂಟಾಗಿ ಜಾತ್ರೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಆಗ ನಾನು ನನ್ನ ದೇವಿಯ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಮೇರಸುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು ನಾನೂ ಅಶ್ವಾರೂಢಿನಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ತೆರಳುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲಾದರೂ ಯಾರಾದರೂ ಅಂತಹ ಶ್ರೀಯನ್ನು ಕಂಡರೆ ನನಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಜನತೆಗೆ ತಿಳಿಸುವದೇ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇವ್ವರವರಿಗೂ ತಿಳಿಯಲ್ಲಿವಲ್ಲ. ನಿನಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಈ ಮುಖದಿಂದ ಬಿಡಿಸು”

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಹ್ಮದನು ತುಂಬಾ ಮುಖಿತನಾದನು. ಆ ದೇವಿಯ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅಂತಹ ನಾರಿಮಣಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುವದಕ್ಕಾಗಿ ದೇಶ ದೇಶಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅಲೆದನು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅಂತಹ ಶ್ರೀ ಅವನ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಗೋಚರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಅಹ್ಮದನು ನಿರಾಶಿಯಿಂದ ಒಂದು ಕಾಡಿಗೆ ತೆರಳಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಅವ್ವರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಅನನ್ನು ಕಂಡು ಓಡಿ ಒಂದು ಬಿಡಿಸಿದನು. ಅಹ್ಮದನನ್ನು ನನ್ನ ಪರಿಣಾಮಕುಟಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ

ಉಪಚರಿಸಿದನು. ಈ ಸನ್ಯಾಸಿ ಮಂತ್ರ ತಂತ್ರಗಳನ್ನೇಲ್ಲ ಬಲ್ಲವನು. ಯೋಗಿ. ಜ್ಞಾನಿ. ಅಹ್ಮದನೆ ಕಥೆಕೇಳಿ ವ್ಯಾಸನ ಪಟ್ಟಿ ತನ್ನ ದಿವ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಲು ಅವಳು ದೇವಾಂಗನೆಯೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವಳಿರುವ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಹೇಳಲು ಅಹ್ಮದನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ರಾಜ ಪುತ್ರನ ಶೋಕವನ್ನು ನಿವೇದಿಸಿದನು. ಅವಳು ಅನುತ್ತಾಪಪಟ್ಟಿ ಅಹ್ಮದ ನೋಂದಿಗೆ ಹೊರಟು ಬಂದಳು. ರಾಜ ಪುತ್ರನು ತನ್ನ ಕಳೆದ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅತ್ಯಾನಂದ ಭರಿತನಾದನು. ಅಹ್ಮದನಿಗೆ ಅಪಾರ ಮುತ್ತು ರಕ್ತ ವಷ್ಟು ವೈಘೋರ್ಯಗಳನ್ನು ಉಡುಗೊರಿಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿನು. ಅಹ್ಮದನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಂದು ಅಮರಪುರದ ಚಮುತ್ವಾರದ ಕಥೆಯನ್ನು ರಾಣಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಅವಳೂ ಅವನವನ್ನು ಲಗ್ನ ವಾದಳು.

ರಾಜಪುತ್ರಿಯೇ, ಪಷ್ಟಿನು ಭಾರತದ ಗಾಜಪತ್ರಿಯು ಅಂತಹ ಪಣ ವನ್ನು ತೊಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಈಡೀರಿಸಲು ಬಲ್ಲ ಒಬ್ಬ ದೀರ್ಘೋದಾತ್ಮ ಮನುಷ್ಯನು ಹುಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅದರಂತೆ ನೀನು ತೊಟ್ಟಿ ಪಣವನ್ನು ನಾನು ಪೂರ್ಣ ಮಾಡಿದೇ ಇರಲಾರೆ. ಅದರಿಂದ ನೀನಿಗೆ ಕೇತೀಲಭಿಸದು. ಅಂತಹ ಪಣವನ್ನು ತೊಡುವುದೂ ಉಚಿತವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದರಿಂದ ಅನಂತ ಕವಚಗಳು ಒದಗುತ್ತವೇ.” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಕೆಲಾವತಿಯು “ರಾಜಪುತ್ರ ಪುರುಷರು ಬಹಳ ಘಾತಕಿಗಳು. ಕಚಡೀವಯಾನಿ ಕಥೆ ನೀನಿಗೆ ಗೊತ್ತು ದೆಯೇ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಪ್ರತಾಪಸೇನನು ತನಿಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲು ಕಲಾವತಿಯು ಅದನ್ನು ಹೇಳತ್ತೊಡಗಿದಳು.

ಇಂ. ಕಚಡ ಮತ್ತು ದೇವಯೋನಿ

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇವಾಸುರರೊಳಗೆ ಭೀಕರ ಯುದ್ಧವು ಸಂಭವಿಸಿತು. ಬೃಹಸ್ಪತಿ ದೇವತೆಗಳ ಗುರು. ಶುಕ್ರಾಂಶಾರ್ಥಿರು ಅಸುರರ ರಾಜ ಗುರು. ಇಬ್ಬರೂ ಪ್ರವಿಷಣರು. ಇಬ್ಬರೂ ಮಂತ್ರ, ತಂತ್ರ, ಮಾಯ, ಮಂದ್ರಗಳನ್ನು ಬಲ್ಲವರು. ದೇವತೆಗಳು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿದಾಗ ಬೃಹಸ್ಪತಾಂಶಾರ್ಥಿರು ಅಮೃತವನ್ನು ಜಿಮುಕೆಸಿ ಅವರನ್ನು ಬದುಕಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅಸುರರು ಸತ್ಯಾಗ ಸಂಜೀವಿನಿಯಿಂದ ರುಕ್ತಾಚಾರ್ಯರು ಅವರನ್ನು ಜೀವಂತ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅನ್ಯತಕ್ಷೀಯಲೂ ಸಂಜೀವಿನಿಯು ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭ ವಿದ್ಯೆಯಾಗಿದ್ದಿತು. ಆದುವರಿಂದ ಬೃಹಸ್ಪತಾಚಾರ್ಯರು ತನ್ನ ಮಗನಾದ ಕಚನನ್ನು ಕರೆದು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿ ತೆರಳಿ ಅವರ ಶಿಷ್ಯತ್ವ ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಆ ಸಂಜೀವಿನಿ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದು ಉಪದೇಶಿಸಿದರು. ಅದರಂತೆ ಕಚನು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿ ಬಂದನು. ಆದರೆ ಇದರ ಲ್ಲೋನೋ ಕುರಕವಿದೆಯೆಂದು ರುಕ್ತಾಚಾರ್ಯರು ಮನಗಂಡು “ದೇವಾಸುರ ರೋಳಗೆ ಪರಸ್ಪರ ಮೈತ್ರಿ ಇಲ್ಲ. ಹಿಗಿರುವಾಗ ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಶಿಷ್ಯನ ನನ್ನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಿಯಲ್ಲಾ! ಇದರಘನೇನು?” ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯೇ ಸಿದರು. “ಆಗ ಕಚನು ಮಹಾ ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ. ನನಗೆ ಯುಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಆಸಕ್ತಿಯಾ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಸುಜಿದನು. ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರು ಮೆಚ್ಚಿ ಅವನನ್ನು ಶಿಷ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರ ಮಗಳಾದ ದೇವಯಾನಿಗೆ ಕಚನ ಮೇಲೆ ಹೋಪವಾಯಿತು. ತನ್ನ ತಂಡಿಗೆ ಇದನ್ನು ಅವನು ತಿಳಿಸಿ ಅವನನ್ನೋ ಮದುವೆಯಾಗುವುದಾಗಿಯೂ ತಿಳಿಸಿದಕ್ಕು.

ಇತ್ತೆ ಅಸುರರು ಮಾತ್ರ ಕಚನನ್ನು ಸ್ವೀಕಿಸಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ವೈರಿಯೆಂದೇ ಅವರು ಅವನನ್ನು ಪರಿಗಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಗುಪ್ತವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದವನೆಂದೇ ಅವರ ಸಂಶಯ. ಆದುವರಿಂದ ಬಂದು ದಿನ ಕಚನು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರ ಗೋವುಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಲು ತೆರಳಿದಾಗ ದೈತ್ಯರು ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಕೊಂಡೊಗೆದರು. ಸಂಜೀಗೋಧೂಳಿ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಗೋವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಕಚನು ಬಾರದೇ ಇದ್ದು ದನ್ನು ಕಂಡು ದೇವಯಾನಿಯು ಗಾಬರಿಯಾದಳು. ತಂಡಿಗೆ ಬಂದು ತಿಳಿಸಲು ಅವನು ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದನು. ಕಚನನ್ನು ಕೊಂಡಿರುವರೆಂದು ಅವನು ಅರಿತು ಸಂಜೀವಿನಿಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ಬಂದುಕಿಸಿ ಕರೆದು ತಂದನು. ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ದೈತ್ಯರು ಅವನನ್ನು ಕೊಂಡು ಸುಟ್ಟು ಅವನ ಚಿತಾಭಸ್ತುವನ್ನು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರ ಮದ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಿ ಶುಡಿಯಲು ಆವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರು. ದೇವಯಾನಿಯು ಕಚನನ್ನು ಬಂದುಕಿಸಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು. ಆಗ

ಶುಕ್ರಾಜಾಯರು “ಕಚನೇ ಎಲ್ಲಿದ್ದಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಲು ಅವರ ಹೊಟ್ಟಿ ಯೋಳಿಗಿಂದಲೇ ಅನನ್ತ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟುನು. ಆಗ ಶುಕ್ರಾಜಾಯರ ಮನಗೇ, ಕಚನನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕರೆದರೆ ನಾನು ಬದುಕುವಂತಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ನಾನು ಬೇಕೋ? ಕಚನು ಬೇಕೋ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಾ ಸಲು ದೇವಯಾನಿಯು “ತಂದೆಯೇ, ನನಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಬೇಕು. ನೀನು ಸಂಜೀವಿನಿ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಉಪದೇಶಿಸಿರಿ. ಆ ಮೇಲೆ ಅವನನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕರೆಯಿರಿ: ಅನನು ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅದೇ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬದುಕಿಸುತ್ತಾನೆ” ಎಂದಳು. ಅದರಂತೆಯೇ ಆಯಿತು.

ಆ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ಸಮಯದ ಮೇಲೆ ಕಚನು ತನ್ನ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೊರಟ್ಟು ಹೋಗುವುದಾಗಿ ಸುಧಿದನು, ಆಗ ದೇವಯಾನಿಯು ಅವನನ್ನು ತಡೆದು ತನಗೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಮೋಹವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಅವನು ವರಿಸಬೇಕಿಂದ ನಾರ್ಥಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಕಚನು ಆದಕ್ಕೊಪ್ಪಲಿಲ್ಲ, ಗುರುಪುತ್ರಿಯು ತನ್ನ ತಂಗಿ ಸಮಾನ ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ದೇವಯಾನಿಯು ರೇಗಿ “ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯೆಯು ನಿನಗೆ ಫಲಿಸದೇ ಹೋಗಲಿ” ಎಂದು ಶಾಪಕೊಟ್ಟಳು. “ನೀನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕಸ್ಯೇಯಾಗಿದ್ದರೂ ಕ್ಷತ್ರಿಯನನ್ನು ನಿನು ವರಿಸುವಂತಾಗಲಿ” ಎಂದು ಕಚನು ಅವಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಶಾಪಕೊಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋದನು. ದೇವಯಾನಿಯು ದುಃಖಿತಾದಳು. ದೈತ್ಯ ಅರಸನ ಪುತ್ರಿಯಾದ ಶರ್ಣುವೇ ಯೋಡನೆ ಜಲವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಜಲವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಇಳಿದಾಗ ಅವರು ತಂತಮ್ಯ ಬಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಸರೋವರದ ದಂಡೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಾಜನು ಬರುತ್ತಿರುವ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ ಇಬ್ಬರೂ ದಂಡೆಗೆ ಬಂದು ಸೀರೆಗಳನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆದರೆ ದುದೈ ವದಿಂದ ದೇವಯಾನಿಯ ಬಟ್ಟಿ ಬರೆಗಳನ್ನು ಶರ್ಣುವೇಯು ಧರಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ದೇವಯಾನಿಯು ಶರ್ಣುವೇಯನ್ನು ಹೀಗಳಿಡುತ್ತಾನೆ. ಶರ್ಣುವೇಯು ರೇಗಿ ತನ್ನ ಸಖಿ ಜನರನ್ನು ಕರೆದು ದೇವಯಾನಿಯನ್ನು ಹೊಡಿಸಿದು ಆ ಸರೋವರಕ್ಕೆ ದೂಡಿ ಹೊರಟು ಹೋದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾಯಾತಿ ರಾಜನು ಆ ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಕೆರಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದಿಧಿರುವ ಶ್ರೀಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳನ್ನು ಮೇಲೆ ತೆಗೆದನು.

ದೇವಯಾನಿಯು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೋರಟು ತನ್ನ ಸವಿಯ ಮೂಲಕ ತಂದಿಗೆ ಸಕಲ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆಳು. ಅವನು ಮಗಳಿದ್ದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಅವಳ ದುರವಸ್ಥಿ ಕಂಡು ತಂಬಾ ರೀಗಿವನು. “ರಾಜಪುತ್ರಿಗೆ ತಕ್ಷ ಶಾಸನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಚಿಂತಿಸಬೇಡ. ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಅವನು ಕೇಳಿದಿದ್ದರೆ ದೈತ್ಯ ಕುಲವನ್ನೆಲ್ಲ ನಾಶಮಾಡದೇ ಬಿಡಲಾರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮಗಳನ್ನು ಸಂತೃಪ್ತಿ ತನ್ನ ಮನಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ರಾಜಸಭೆಗೆ ಬಂದು ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಹೊಡಿದು ಕೆರೆಗೆ ದೂಡಿದುದನ್ನು ಹೇಳಿ “ಇನ್ನು ನನಗೆ ಅಪ್ಯಂತ ಕೊಡು. ನಾನು ನನ್ನ ಇಷ್ಟ ಬಂದಲ್ಲಿ ಹೋರಟು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಸುಡಿದನು. ಅವನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ತುಂಬಾ ಗಾಬರಿಯಾವನು. ಆಗ ಆ ರಾಜನು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿ ತನ್ನ ಪುತ್ರ ಶರ್ಣುಷ್ಟುಯನ್ನು ಕರೆದು ದೇವಯಾನಿಯ ಸೇವೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಆಜ್ಞಾ ಸಿದಿದನು.

ಮತ್ತಿತ್ತಾಂದು ಸಲ ದೇವಯಾನಿಯೂ ಶರ್ಣುಷ್ಟುಯೂ ಜಲಕ್ರೀಡೆಯ ನನ್ನ ಡುತಿದ್ದಾಗ ಯಾಯಾತಿ ರಾಜನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಆಗ ತನ್ನ ನನ್ನ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ದೇವಯಾನಿಯು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಆದರೆ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ನೆನೆಸಿ, ಬಾಹ್ಯಣ ಕಸ್ಯೇಯನ್ನು ತಾನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಅವರು ಬಿಡಲಾರರಿಂದು ಹೆದರಿ ತನ್ನ ಮನೋಗತವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಆದರೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯು ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಬರಲಾರ ನೆಂದು ಅವಳು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಯಾಯಾತಿಯು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಕಂಡು ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದನು. ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರು ನಿರುಪಾಯ ರಾಗಿ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೇ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದರು. ಕಾಲಾನು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಯದು ಮತ್ತು ತುರಸ್ಯನು ಎಂಬಿಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳಾದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಯಾಯಾತಿ ರಾಜನು ಬೇಟೆಯಾಡಿ ಬಳಲಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಶರ್ಣುಷ್ಟುಯ ಉದ್ದಾನವನದ ಬಳಿ ತೇರಿ ಹೊಡಿದನು. ಅವನು ಆಲ್ಲಿಇದು ದನ್ನು ಕಂಡು ಶರ್ಣುಷ್ಟುಯು ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಸಾಫತಿಸಿ ತನ್ನ ಅರಮನಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಳು. ಅವಳು ನವಯೋವನ ಭರಿತಳಾದ ಕಸ್ಯೇ. ಯಾಯಾತಿಯನ್ನು ವೋಹಿಸಿದಳು. ಅವಳ ರೂಪ ಗುಣ ಮೃದುಮಧುರ

ಮಾತ್ರಾಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಯರ್ಥಾತ್ಮಕ ಮೋಹಿತನಾಡನು. ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಅವಳಿಂದಿಗೇ ರತ್ನಸುವಲವಲ್ಲಿ ಕಳೆದಣ್ಣು ಆ ಮೇಲೆ ಸಂದರ್ಭ ಸಾಧಿಸಿ ಯಾವಾಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶರ್ಕಿನ್ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಚಾಲಾನು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಶರ್ಕಿನ್ ಯೂ ಗಭಿರಿಯಾಗೆ ಸು ಅನು ಮತ್ತು ಹ್ಯಾಂಪ್ಯಾಮತ್ತು ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು ಪ್ರತ್ಯರನ್ನು ಅವಳು ಪಡೆದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯರಾದ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿ ದೇವಯಾನಿಯು ಬಂದು “ಪುರುಷ ಸಂಸಕ್ರಾಂತಿಲ್ಲದೆ ಹೇಗೆ ನಿನಗೆ ಮಕ್ಕಳಾದುವು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು “ಒಬ್ಬಿಂದಿಯಂದ ಆದವು” ಎಂದು ಅವಳು ಹೇಳಿದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಪುರು ಎಂಬ ಪ್ರತ್ಯನೂ ಸಾಧಿಸು ಎಂಬ ಮಳೆನ್ನೂ ಶರ್ಕಿನ್ ಯೂ ಪಡೆದಳು. ಆಗ. ದೇವಯಾನಿಯು ತನ್ನ ಪತಿಯಾದ ಯರ್ಥಾತ್ಮಕಿಂದಿಗೇ ಶರ್ಕಿನ್ ಯೂ ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಆಗ ಆ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಯರ್ಥಾತ್ಮಯಂತೆಯೇ ಅವಳಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿದರು. ಆಗ ದೇವ ಯಾನಿಯು ಸಂದೇಹದಿಂದ “ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಯಾರು?” ಎಂದು ಕೇಳಲು “ಯರ್ಥಾತ್ಮರಾಜ”ನೆಂದೂ ಅವರು ನುಡಿದರು. ಶರ್ಕಿನ್ ಯೂ ಒಷ್ಟಿಕೊಂಡಳು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ದೇವಯಾನಿಯು ರೇಗಿ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರಿದ್ದಲ್ಲಿ ಬಂದು ದುಃಖಿಸತ್ತೊಡಗಿದಳು. ಯರ್ಥಾತ್ಮ ರಾಜನೂ ಬಂದು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ನನ್ನಸ್ವರಿಸಿ ತನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಮತ್ತು ಸಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಆದರೂ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರ ಕೋಪನು ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. “ಯಾವಾಗಲೂ ನಿನಗೆ ವೃದ್ಧಾರ್ಪ್ಯ ಬರಲಿ” ಎಂದು ಶಾಪ ಕೊಟ್ಟಿನು. ಆಗ ಯರ್ಥಾತ್ಮಯು ದುಃಖಿಸಿ “ಸಾಮಾನ್ಯ, ದೇವಯಾನಿಯ ನೇರಿನ ಪ್ರೇಮ ಎಳ್ಳಾಗ್ಳಾ ಕಡಿಮೆ ಯಾಗಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪಾರಾಧಿಸಲು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯರ ಮನಸ್ಸು ಕರಿತು. “ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ವೃದ್ಧಾರ್ಪ್ಯ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ನೀನು ಅವರ ಯೋವನವನ್ನು ಪಡೆ” ಎಂದು ಅವರು ಶಾಪಕ್ಕೆ ನಿನೋಽಚನೆ ಕೊಟ್ಟಿರು. ಆಗ ಯರ್ಥಾತ್ಮಯು ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆದು ತನ್ನ ವೃದ್ಧಾರ್ಪ್ಯವನ್ನು ಯಾರು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೀರೆಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಪುರು ಮಾತ್ರ ಒಷ್ಟಿಕೊಂಡನು. ಉಳಿದವರು ಎಲ್ಲರೂ ನಿರಾಕರಿಸಿದರು. ಆಗ ಯರ್ಥಾತ್ಮಯು ಉಳಿದವರನ್ನೆಲ್ಲ ಶಪಿಸಿದನು. ಪುರುವಿಗೆ ಪಟ್ಟಕಟ್ಟಿ ತಾನು ದೇವ

యాని మత్తు శర్మప్పుయోడనే సుఖదింద కాల కళిదను.

ప్రతాపసేన, దేవయానియు కచనన్న అష్టు స్త్రీతిసిదరూ అవను ఒప్పదె దేవయానిగే శాపనన్న కొట్టును. యయాతియాదరూ దేవయానియన్న వోసగొలిసి శర్మప్పుయోడనే ప్రేమసంబంధ బిళిసిదను. పురుషరు ఇష్టు దుర్మాగ్రిగళిరువరు. అవరన్న నంబకూడదు. ఆదుదరింద నానూ ముదువేనూడికొళ్ళబార దెందు పణతోట్టరుత్తేనే” ఎందు కలావతియు నుడిదళు. అదన్న కేళి ప్రతాపసేనను “స్త్రీయరిగింతలూ మరుషరిగే కరుణే హెచ్చు. అంతక ఆనేక ఉదాహరణీగళు ననగే తిళిదివే” ఎందను. కలావతియు ఆదన్న కేళలు బయిసిదుదరింద ప్రతాపసేనను హేళతోడిగనేందు వోఱన దాసను వోఱినిగి బోధిసిదను.

40. అజితపుత్రన కథ

పాణిన కాలదల్లి విదభి దేకదల్లి అజితనేంబ ఒబ్బ రాజుని ద్వను. అవనిగి పదు జన మక్కలిచ్చదరు. అజితను అవరిగి ఉఱిత అభ్యాసవన్న కొడిసిదను. అవరు దొడ్డవరాద మేలే అజితను అవరన్న కరెదు అవరిగి ఎరడిరడు లక్ష్మీ రూపాయిగళన్న కొట్టు తమగి యోగ్య కండ ఉమ్మోగి మాడబేకేందు తిళిసిదను. ఉమ్మోగిదింద యారు అధిక హణ సంవాదనే మాడుత్తారో అవరిగి తాను రాజ్య పట్టవన్న బిట్టు కొడువుదాగి నుడిదను. ఆదక్కే అవరిల్లరూ ఒప్పి ఆ ద్రువ్యవన్న పడెదు హోరటిరు. మాదలనేయవను అదే రాజధానియల్లి ఒందు అంగడి తీరిదను. ఎరడనేయవనిగి జూచు మత్తు మచ్చపానదల్లి ఇష్టు. ఆదుదరింద అవను తన్నేల్లి సంపత్తున్న కళేదుకొండను. మూరనేయవను హణదింద కేలవు స్వేచ్ఛికరన్న కొడిసి నేరిహోరియ రాజర మేలే బిద్దు యుద్ధదల్లి ఆవరన్నేల్లి సోఎలిసి తాను ఆ రాజర అధిపతియాదను. నాల్సునేయవను ధర్మ

ಪ್ರವೃತ್ತಿಯವನಾದುದರಿಂದ ಅನ್ನಭತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕೆರೆಬಾವಿಗಳನ್ನೂ ಕಡಿಸಿ ಜನರಿಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ಏದನೆಯವನು ಆನೆ, ಕುದುರೆ, ಹಾವು, ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಸಾಕುತ್ತೇ ಕಾಲಕಳಿಯತೊಡಗಿದನು.

ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಪರುಪಗಳು ಕಳಿದ ಮೇಲೆ ಅಜಿತನು ತನ್ನ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕರೆಸಿ, ತನ್ನ ಮೈಕ್ರೋಳಲ್ಲಿ ರಾಜಪಟ್ಟಿಕ್ಕೆ ಯಾರು ಅರ್ಹರೆಂದು ನುಡಿದನು. ಕುದುರನಾದ ಎರಡನೇಯವನನ್ನೂ ಹಾವು ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದ ಕನಿಷ್ಠ ಪುತ್ರನನ್ನೂ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಹೊರಗಟ್ಟಿದನು. ಆಗ ಆ ಕನಿಷ್ಠ ಪುತ್ರನು ತಾನು ಸಾಕಿದ್ದ ಆನೆ, ಕುದುರೆ, ಹಾವು, ಹಕ್ಕಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಆ ದೇಶ ತ್ಯಜಿಸಿಹೋದನು. ಒಂದು ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಉಳಿದು ಅವುಗಳನ್ನೇಲ್ಲ ಪೋಣಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಸಾಕಿದ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹಾವಿತ್ತು. ಆ ಹಾವು ಪಾತಾಳಲೋಕದ ಅಡಿಶೇಷನ ಮಗು. ಅದನ್ನು ಒಬ್ಬ ಗಾರುಡಿಗನು ಹಿಡಿದು ತನ್ನ ಮಂತ್ರ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಬಂಧಿಸಿದ್ದನು. ಅದಕ್ಕೆ ನಾನಾ ರೀತಿಯಾಗಿ ಚಿತ್ರ ಹಿಂಸೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಆ ಗಾರುಡಿಗನಿಂದ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಸ್ತ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಾಕಿದ್ದನು. ಅವರಿಂದ ಆ ಹಾವು ಅವನ ಮೇಲೆ ಒಹಳ ಪ್ರಸನ್ನವಾಯಿತು. ಅಮು ಒಂದು ದಿನ ಪಾತಾಳಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಂದು ಅದ್ಭುತವಾದ ಮಣಿಯನ್ನು ತಂದು ಈ ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೊಷ್ಟಿಸಿತು. ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ಯಾವುದಾದರೊಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಸರಿ, ಅದು ನೇರವೇರುತ್ತಿತ್ತು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟಿ ಆ ಮಣಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ಸ್ತ್ರೀತಿಯಿಂದ ಆ ಹಾವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಇಟ್ಟ ಬಂದ ಕಡೆಗೆ ತೆರಳಲು ತಿಳಿಸಿದನು.

ಆ ಮೇಲೊಂದು ದಿನ ಅವನು ಸಾಕಿದ್ದ ಹಂಸ ಪಕ್ಷಿಯು ಆ ರಾಜಪುತ್ರನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು “ರಾಜಪುತ್ರ, ನಾನು ಅನೇಕ ದೇಶಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಒಮ್ಮೆ ನಾನು ಹಾರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅತಿ ಮನೋಹರವಾದ ಒಂದು ಉದ್ಯಾನವನವನ್ನು ನೋಡಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಇಳಿದೆ, ಉದ್ಯಾನದ ಮಧ್ಯ ಒಂದು ಪವಿತ್ರವಾದ ಸರೋವರವಿತ್ತು. ನಾನು ಆ ಕೆರೆಯಲ್ಲಿಂದು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಈಸುತ್ತಿದೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಲಾನಣ್ಯವತ್ತಿಯಾದ ರಾಜಪುತ್ರಿಯೊ

ಬ್ಯಜು ಜಲಕ್ರಿಡಿಗಾಗಿ ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಅವಳ ರೂಪಸೌಂದರ್ಯ ವನ್ನು ನೋಡಿ ನಾನು ಮುಗ್ಗಿನಾಗಿ ಹೊಡಿ. ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅನ್ವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದೈತ್ಯನು ಅಲ್ಲಿ ಬಂದನು. ದೈತ್ಯನ ಸ್ವರಕೇಳಿದಕೂಡಲೇ ಅವಳು ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದಳು, ಆ ಉದ್ಯಾನವನದಲ್ಲಿರುವ ಬಂದು ಅರಮನೆ ಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ಕೈದಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ನೀನು ಅವಳ ಬಂಧನ ಬಿಡಿಸಿ ಮದು ವೆಯಾದರೆ ಒಳ್ಳೀದು” ಎಂದು ನುಡಿಯಿತು.

ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ಈ ರಾಜಪುತ್ರನು ತನ್ನ ಕುದುರೆ ಏರಿ ಪ್ರಯಾಣ ನೂಡಿದನು. ಆದಿಶೇಷನ ಮುತ್ರನು ಕೊಟ್ಟ ಮಣಿಯನ್ನು ಅವನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೆನು. ಹಂಸನು ಹೇಳಿದ ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ಅವನು ಅನೇಕ ದಿನಗಳ ವರಿಗೆ ತೆರಳಿ, ಅದು ಸೂಚಿಸಿದ ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೇ ಬಂದನು. ರಾಜಮುತ್ತಿಯು ಜಲಕ್ರಿಡಿ ಆಡಲು ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಬರುವ ಸಮಯವನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ ನುರದಿ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತನು. ಅವಳು ಬಂದಕೂಡಲೇ ಅವನು ಅವಳ ಬಳಿತೆರಳಿದನು. ಅವಳ ಅಂಗಾಂಗ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕೆಂಡು ರಾಜಮುತ್ರನು ಅರೆತ್ತೇಣ ಸ್ತುಂಭಿಭೂತನಾದನು. ಅವಳು ಇಕ್ಕೆ ರ್ಯಾಂಡಿಂದ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿತೊಡಗಿದಳು. ಆ ನೇರಲೇ ರಾಜಮುತ್ರನು ಜೀತರಿಸಿಕೊಂಡು ನಯವಿನಯ ದಿಂದ ಅವಳೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿತೊಡಗಿದನು. ಇವಳು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ “ರಾಜಮುತ್ರ, ನೀನು ಬೇಗನೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗು; ದೈತ್ಯನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದರೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಅಪಾಯವಿದೆ” ಎಂದಳು. ಆದರೆ ಅವನು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. “ರಾಜಮುತ್ತಿಯೇ, ನನಗೆ ದೈತ್ಯನ ಬೆದರಿಕೆ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ರಾಜಮುತ್ತಿ ಪರಮ ಸಂತೋಷವಟ್ಟು ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿಂದು ಮರದ ತಂಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಸುಖಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಅವರಿಫರೂ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಸ್ತೇಮಾಲಾಪ ಮಾಡಿತೊಡಗಿದರು.

ಜಲಕ್ರಿಡಿಗೆ ತೆರಳಿದ ರಾಜಮುತ್ತಿಯು ಬಾರದೇ ಇದ್ದುದನ್ನು ಕೆಂಡು ಆ ದೈತ್ಯನು ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಚಾರರನ್ನು ಕಳಸಿಕೊಟ್ಟಿನು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಜಮುತ್ತಿ ಇಲ್ಲಿದಿದ್ದುದನ್ನು ಕೆಂಡು ಆರು ಗಾಬರಿಯಾರು. ಉದ್ಯಾನವನದಲ್ಲಿಲ್ಲಿ ಘಂಡುಕಿದರು. ಆಗ ಸುಂದರನಾದ ತರುಣನೊಡನೆ ಅವಳು ಮಧುರ

ಸಂಭಾಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವದನ್ನು ಕಂಡರು. ದೈತ್ಯನ ವರಿಗೂ ಈ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಕೋಪೋದ್ರೇಕದಿಂದ ಗಜೀನುತ್ತಾ ಬಂದನು. ರಾಜಪುತ್ರನು ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಮಣಿಯನ್ನು ಪ್ರಾಧಿಸಿ, ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಭಯಾನಕ ದೈತ್ಯನನ್ನು ನಿರ್ಣಿಸಿದನು. ಅವನು ಆ ಉದ್ಘಾನದ ಯಜಮಾನನಾದ ದೈತ್ಯನನ್ನು ಕೊಂಡನು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಮತ್ತೆ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಮಣಿಯ ಮಂತ್ರದಿಂದ ನಾಯಗೊಳಿಸಿದನು.

ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಅವನನ್ನು ಆ ಅರಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಯೋವನಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಿವರು. ಸ್ವರದೂಪಿಗಳು. ಮದನ ಭಾಧಿಗೊಳಗಾದವರು. ಆದುದರಿಂದ ಅನೇಕ ದಿನಗಳ ವರಿಗೆ ಪ್ರಿಯ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲೂ, ಜಲಕ್ರಿಯೆ, ರತ್ನಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಾ ಕಾಲ ಕಳೆದರು. ಆಗ ಆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ತನ್ನೆಲ್ಲ ಕಢಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದು. ಅವಳ ಹೆಸರು ಕುಸುಮಾವತಿ ಎಂಬು. ವಿದಭರದ ನೇರಿಯೋರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ತುಂಡರಸನ ಪುತ್ರಿ. ಒಮ್ಮೆ ಶತ್ರುಗಳು ಆ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದರು. ವೈರಿಗಳು ಬಲಿವು ರಾಗಿದ್ದು ದರಿಂದ ಕುಸುಮಾವತಿಯ ದೇಹಿಗೆ ಚಯದ ಚಿಹ್ನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಪತ್ತಿ ಪುತ್ರಿಯನು ರಾಗೂ ತೆಲನು ವಿಶ್ವಾಸಿಕೆ ಅಂಗರಕ್ಷಕರಿಂದ ಸುಪ್ತಿ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಕೋಟಿಯಂತೆ ಹೊರಬಿದ್ದನು. ಸಂಚಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರೊಂದು ಅರಣ್ಯ ಸೇರಿದರು. ಆ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ದೈತ್ಯನು ತನ್ನ ಸಂಗಡಿಗರಿಂದಿಗೆ ವಾಸವಾಗಿದ್ದನು. ಇವನು ರಾಜಪರಿವಾರದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದನು. ಅನೇಕರು ಪ್ರಾಣಕಳಿದುಕೊಂಡರು. ಕೆಲವರು ಓದಿಯೋದರು. ಈ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಮಾತ್ರ ಅವನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬದ್ದಳು. ದೈತ್ಯನು ಆವಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ವನದಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟನು. ತನ್ನನ್ನು ಕೂಡಿ ಸುಖಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಮನವೈಲಿಸತ್ತೊಡಗಿದನು. ಆದರೆ ಒಂದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ನೇವದಿಂದ ಕುಸುಮಾವತಿಯು ಅವನೊಡನೆ ರತ್ನಾಸಕ್ತಿಳಾಗಿದೆ ವ್ಯಾಸನದಿಂದ ಕಾಲ ಕಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈಗ ಆ ದೈತ್ಯನನ್ನು ಸಂಹರಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಬಹು ಸುಖದಿಂದ ಇರತ್ತೊಡಗಿದರು. ಹಿಗಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಕುಸುಮಾವತಿಯು ತನ್ನ ದಾಸಿಯೋಂದಿಗೆ

ಸ್ವಾನಕ್ಕೆ ನದಿಗೆ ಹೋದಳು. ಅವಳು ಸ್ವಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವಳ ತಲೆ ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿನ್ನದ ಆಭರಣವು ನದಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಎಪ್ಪು ಹುಡುಕಿದರೂ ಅದು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ ನದಿಯ ನಿರ್ಯ ಇದನ್ನು ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ಅನೇಕ ದಿನಗಳ ತರುವಾಯ ಒಬ್ಬ ಬೆಸ್ತುನು ವೊಸಿನ ಬಲೆ ಬೀಸಿದಾಗ ಆ ಚಿರ್ವಾಭರಣವು ಅವನ ಬಲೆಯಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅವನು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಆ ಉರಿನ ತುಂಡರಸಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿನು. ಆ ಚಿನ್ನದ ಆಭರಣದಲ್ಲಿ ಕುಸುಮಾವತಿಯ ಚಿತ್ರವನ್ನೂ ಅವಳ ಹೆಸರನ್ನೂ ಕೆತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಸುಂದರಾಂಗಿಯನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಆ ತುಂಡರಸನು ವೋಹಾಂಥನಾದನು. ಮತ್ತು ಆ ಹೆಸರಿನ ರಮಣಿಯನ್ನು ತಾನು ವರಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು. ಚಿನ್ನಾಭರಣದಲ್ಲಿರುವ ಚಿತ್ರವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಅವಳು ಯಾವ ದೇಶದ ರಾಜಪುತ್ರಿಯೆಂದು ಎಲ್ಲ ಸಭಾಸದರನ್ನೂ ಕೇಳಿದನು. ಆದರೆ ಯಾರಿಗೂ ತಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಅವಳ ಚಿತ್ರವನ್ನು ನಗರದ ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಬರಿಸಿ, ಅವಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದವರಿಗೆ ಅವನೂಲ್ಯ ಉಡುಗೂರೆ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ತಳಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮುದುಕಿಯಾಬ್ಜು ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದು ತಾನು ಅವಳಿದ್ದ ಸ್ಥಳವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಾಗಿ ನುಡಿದಳು. ಈ ಮುದುಕಿ ಮೊದಲು ಕುಸುಮಾವತಿಯನ್ನು ಬಲಾತ್ಮಾರದಿಂದ ತಂದಿರಿಸಿದ್ದ ದೃಶ್ಯನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕಿಂದಿದ್ದಳು. ಅವನ ಸೀಡೆಯನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದ ಮತ್ತೊಂದು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ್ದಳು. ಆದುವರಿಂದ ಅವಳು ಒಂದು ನೋಕೆಯಾಗಿ ಕುಳಿತು ನದಿ ಮೂಲಕವಾಗಿಯೇ ಕುಸುಮಾವತಿಯ ಉದ್ದ್ಯಾಸದ ಬಳಿ ಬಂದಳು. ನೋಕೆಯನ್ನು ಒಂದೆಡೆ ಕಟ್ಟಿ ತಾನು ಅನಾಧಿಂದು ನಟಿಸುತ್ತು, ಅಳುತ್ತ ಕುಸುಮಾವತಿಯ ಅರಮನೆಯು ದಾರಿ ಹಿಡಿದಳು. ಸೊನೆತನ್ನನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ನೂಕಿಸಿದಳೆಂದೂ ಹೊಟ್ಟಿಗಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಹೇಳಿ ಆ ಮುದುಕಿ ಅಳತೊಡಗಿದ್ದು ದರಿಂದ ಕುಸುಮಾವತಿಯು ಕರುಣೆದೊರಿ ಅವಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಟ್ಟಳು.

ಮುದುಕಿಯು ಬಹಳ ನಯವಿನಯದಿಂದಲೇ ನಡೆದುಕೊಂಡಳು ರಾಜಪುತ್ರಿಗೆ ಹೂಗಳನ್ನು ಪ್ರೋಟೆಸಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಲೆ ಬಾಚಿ ಹರಳು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚಿ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬೇಸರವಾದಾಗ

ರಮ್ಮೆ ಕಥಿಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇದರಿಂದ ಕುಸುಮಾವತಿಗೂ ಅವಳ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅದನ್ನು ರತ್ನ ಮುದುಕಿಯು ಒಂದು ದಿನ ರಾಜಪುತ್ರಿಯೇ, ಈ ಆರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಜನರಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನಿನ್ನ ಪತಿ ಇಷ್ಟ್ಯು ಘನಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ತಂದು ಹಾಕಿರುವನನ್ನು! ಇದೇನು ಮಂತ್ರ ದಿಂದಲೋ ಮಾಯೆಯಿಂದಲೋ! ಆಗಾಧವನ್ನಾಗ್ಯಾ!”. ಆಗ ಆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ತನ್ನ ಪತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಣಿಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಹೇಳಿದಳು. ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದರೆ ಅವೇಕ್ಕಿಸಿದ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲ ದೊರೆಯುವವೆಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಸ್ವೇಂದ್ರ, ಸಂಪತ್ತು, ಅನೇ, ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಬಯಸಿದರೂ ಅವು ಸಿದ್ಧವಾಗುವವೆಂದು ನುಡಿದಳು. ಮುದುಕಿಯು ತನ್ನ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಮಾಡಿ ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಅದೃಷ್ಟವನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತ ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ದುರುದ್ದೀಕೆದ ಯಾವ ಸಂದೇಹನೂ ಉಂಟಾಗದಂತೆ ಹರುಷದಿಂದಲೇ ಮಾತನಾಡಿದಳು.

ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಮುದುಕಿಯು ರಾಜಪುತ್ರಿಯನ್ನು ನೌಕಾವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಕರೆದಳು. “ನದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ನೌಕೆಯಿದೆ. ಅದರ ಕವಾತಾನನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಹರಿಸಿ ಬರೋಣ” ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ನಂಬಿ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟಳು. ನದಿಯ ದಂಡೆಗೆ ತೆರಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಮುದುಕಿಯು ಏನೋ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಒಂದಿರುವೆಂದು ಹೇಳಿ ಪುನಃ ಒಬ್ಬಳೇ ಅರಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಳು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಆಗ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ನಿದ್ರಾಸಕ್ತನಾಗಿದ್ದ. ಅವನ ಮಂಚದ ಬಳಿ ಇದ್ದ ಕರಾರಿಯನ್ನು ಮುದುಕಿ ಹಿರಿದು ರಾಜಪುತ್ರನ ಕೊರಳಲ್ಲಿದ್ದ ಮಣಿ ಸರವನ್ನು ಮೆಲ್ಲಿಗೆ ಕತ್ತರಿಸಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯನ್ನು ಅವಳ ದಾಸಿಯನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ನೌಕೆಯನ್ನೇ ಏರಿದಳು. ಅವಳ ಕಣಿನ್ನು ಮೇರಿಗೆ ಕವಾತಾನನು ನೌಕೆಯನ್ನು ವೇಗವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿನು. ರಾಜಪುತ್ರಿಗೆ ಸಂದೇಹ ಬರದಂತೆ ಮುದುಕಿಯು ನಾನಾ ದೃಶ್ಯಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ ಅವಳನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾದರೂ ನೌಕೆಯು ಮುಂದೆ ಮುಂದೆಯೇ ಹೊಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ನೌಕೆಯನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸಲು ಹೇಳಿದಳು. ಆದರೆ ಅವಳ ಮಾತನ್ನು ಯಾರೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ನೌಕೆಯು ಬಹು ದೂರ ಹೊರಿಯಿಳು.

ಮುದುಕಿಯ ಕವಟೆ ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಕುಸುಮಾವತಿಯು ಮೂರ್ಖೀ ಹೋದಳು.

ಕುಸುಮಾವತಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೀ ಬಂದಾಗ ಅವಳು ಮುದುಕಿ ತಂದೊಪ್ಪಿ ಸಿದ್ ರಾಜನ ಅಂತಃಪುರವಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಎಚ್ಚೆತ್ತೆ ಕೂಡಲೇ ಆ ರಾಜನು ದಾಸಿಯರನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊರಗೆ ಕಳಿಸಿ, ಅವಳ ಮಂಚದ ಸಮಾವ ಕುಳಿತು, ತಾನೇ ಮೃದುಮಧುರ ಸಾತುಕತೀಗಳನ್ನಾಡಿಗಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ದಿನಂಪ್ರತಿ ಬಂದು ತನ್ನನ್ನ ವರಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿತೊಡಗಿದನು ಕುಸುಮಾವತಿಯು ಯಾವ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನು ಒಂದು ದಿನ ಬಲಾತ್ಮಾರದಿಂದ ಅವಕ ಮೈಮೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕಿದನು.. ಉಪಾಯದಿಂದ ಈ ಗಂಡಾಂತರವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕುಸು ಮಾವತಿಯು ನಾಲ್ಕುದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಅವನ ಮನೋಭಿಲಾಷೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವುದಾಗಿ ನುಡಿದು ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟುಳು.

ಇತ್ತೆ ರಾಜಪುತ್ರನು ನಿದ್ದೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚೆತ್ತಾಗ ಕೊರಳೆಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾರವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕುಸುಮಾವತಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನೋಕಾವಿಹಾರಕ್ಕೆಂದು ಮುದುಕಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಅದರೆ ಇಷ್ಟವರೆಗೂ ಬಂದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಇನ್ನೊಂದು ಬ್ಯಾಳು ದಾಸಿ ನುಡಿದಳು. ಆಗ ಇದರಲ್ಲೇನೋ ನೋಸವಿದೆಯಿಂದು ಆ ರಾಜಸುತ್ರನು ಅರಿತು ತಾನು ಸಾಕಿದ್ದ ಗಿಳಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕುಸುಮಾವತಿ ಯನ್ನು ಮುಡುಕಬೇಕೆಂದು ನುಡಿದನು. ಆ ಗಿಳಿಯು ಹಾರುತ್ತ ಹಾರುತ್ತ ಕುಸುಮಾವತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಅರವನೆಗೆ ಬಂದಿತು. ಕುಸುಮಾವತಿ ಯನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಗುರುತು ಹಿಡಿದು ಕರೆಯಿತು. ಆಗ ಅವಳಿಗೂ ಆ ಗಿಳಿಯ ಗುರುತು ಹತ್ತಿತು. ಅವಳು ತನ್ನ ಕಣ್ಣನಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಡಿಗೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಬಂದು ಪತ್ರವನ್ನು ಬರೆದು ಆ ಗಿಳಿಯ ಕಾಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಬಿಟ್ಟುಳು. ಅದು ಮತ್ತೆ ರಾಜಪುತ್ರನಿಷ್ಟಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು. ಕೂಡಲೇ ಆ ರಾಜ ಪುತ್ರನು ತನ್ನ ಕುದುರೆ, ಆನೆ, ಹಾವು, ಗಿಳಿ ನೋಡಲಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕುಸುಮಾವತಿ ಇದ್ದ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ಎರಡು ನಿನ್ನ ಗಳ ದಾರಿ ಫಡಿದು ಅವರು ಸಗರದ ಹೊರಗೆ ಚೀಡುಬಿಟ್ಟರು. ರಾತ್ರಿ ಹಾವು ತೆರಳಿ ಆ ಮುದುಕಿಯ ಮನೆ ನೇರಿ ಅವಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿತು. ವಿವನೇರಿ ಅವಳು

ಮನರಣ ಹೊಂದಿದ ಕೂಡಲೇ ಇಲಿಯು ಅವಳ ಬೆರಳನ್ನು ಕತ್ತಲಿಸಿತು. ಆ ಮನೆಯನ್ನು ಹಾವು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಮುಕೊಂಡು ಬಂದು ರಾಜಮತ್ತು ನಿಗೊಪ್ಪಿಸಿತು. ಆ ಮನೆಯನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ತನಗೆ ಅಸಂಖ್ಯೆ ಕುದುರೆ ಸವಾರರಂತಹ ಸೈನಿಕರೂ ಬೇಕೆಂದು ರಾಜಮತ್ತುನು ಅವೇಕ್ಷಿಸಿದನು. ನಿಮಿಷಾಧ್ಯ ದಲ್ಲಿ ಆ ಬಯಲಿನಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸೈನ್ಯ ತುಂಬಿತು. ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಆ ಸೇನೆ ಆ ನಗರಕ್ಕೆ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿತು. ಶರಣಾಗತನಾಗಿ ಕುಸುಮಾವತಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಯಿತು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಬೇಕೆಂದು ಪತ್ತ ಬರೆದು ದೂತನ ಮೂಲಕ ಕಳಿಸಿದನು. ಆ ಅರಸನೂ ಅಭಿಮಾನಿ. ಆದುದರಿಂದ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸವರ್ಚ ಸನ್ನಾಯ ಮಾಡಿದನು. ಆದರೆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ನು. ರಾಜಮತ್ತುನು ಅವನ ಮಗನಿಗೆ ಪಟ್ಟಕಟ್ಟಿ ಕಪ್ಪಕಾಣಿಕೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಕುಸುಮಾವತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮನಃ ತನ್ನ ಅರಮನೆಗೆ ಸೇರಿದನು.

ಆ ಮೇಲೆ ಈ ರಾಜಮತ್ತುನು ಅದೇ ಸೇನೆಯೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯು ಆಳುತ್ತಿದ್ದ ವಿದಭ್ಯ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಹೋದನು. ಅವರಿನಿತಿ ವಾದ ಶತ್ರು ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ವೃದ್ಧನಾದ ಅಜಿತನು ಯುದ್ಧಮಾಡಿ ಶರಣಾಗತನಾದನು. ದಂಡೆತ್ತಿ ಬಂದ ರಾಜನು ತನ್ನ ಕನಿಷ್ಠ ಮತ್ತನೆಂದು ತಿಳಿದ ಮೇಲಂತೂ ಅಜಿತನ ಹೋರೆ ಸಣ್ಣ ಗಾಯಿತು. ಆದರೆ ಮನು ತಂದೆಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಶ್ವಮೇ ಕೇಳಿದನು. ತಂದೆಯೂ ಮಗನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ ತನ್ನ ಅವರಾಧವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೂಡಿದೆ ಸಂತ್ತೇಷಿಸಿದನು. ಅಜಿತನು ಈ ಮಗನಿಗೇ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಕೊಡಲು ಬಂದರೂ ಅವನು ಒಪ್ಪದೇ ತಂದೆಯಿಂದ ಬೀಳ್ಳೊಂದು ಕುಸುಮಾವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಮನಃ ಉದ್ಯಾನವನದಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ರಮನೆಗೆ ಬಂದು ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಸುಖವಾಗಿ ಕಾಲಕೆಯಿತೊಡಗಿದನು.

ಅಜಿತರಾಜನ ಕನಿಷ್ಠ ಮತ್ತುನ ಕತೆ ಕೇಳಿದ ಕಲಾವತಿಯು ಸಂತೋಃ ಪವಟ್ಟು ಉಳಿದವರ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಲು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಳು. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತಾಪಸೇನನು ಹೇಳತ್ತಿಂದಿಗಿದನು ಎಂದು ಹೋಹಿಸಿ ಹೋಹನದಾಸನು ನುಡಿದನು.

ಉಗ. ಜಯಸೇನನ ಕಥೆ

ಅಚಿತರಾಜನ ಜ್ಯೇಷ್ಠಪುತ್ರನಾದ ಜಯಸೇನನು ನಗರದಲ್ಲೇ ಮೊದಲು ಅಂಗಡಿ ತೆರೆದು ವ್ಯಾಪಾರೋದ್ಯಮಗಳನ್ನು ಅರಂಭಿಸಿದ್ದನಷ್ಟೇ: ಅದರೆ ವಿದೀಶಕ್ಕೆ ತೆರಳದರೆ ಆವರಿಮಿತ ಲಾಭವು ಬರುವುದೆಂದು ಮನ ಗಂಡು ಹೇರಳ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು. ಅದನ್ನು ಸಮುದ್ರ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಸಾಗಿಸಲು ಒಂದು ಹಡಗವನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಿದನು. ತಾನು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಸೀಲ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ತಿಳಿಸಿದನು.

ಅದರಂತೆ ಜಯಸೇನನು ಕುದುರೆಯೇರಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದನು. ಅದೇ ದಿನ ಶಂಕ್ಷಿ ಅವನು ಒಂದು ಉರು ಮುಟ್ಟಿದನು. ಅದರೆ ಕತ್ತಲಾ ಗುತ್ತು ಬಂದುದರಿಂದ ಉರಿನ ಮಹಾದ್ವಾರವನ್ನು ಸಿವಾಯಿಗಳು ಮುಚ್ಚಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಆ ಉರಿನ ಕೋಟಿಯ ಕಂದಕದ ದಂಡೆಯಲ್ಲೇ ತಂಗಿದನು. ಕುದುರೆಗೆ ಆ ಕಂದಕದ ನೀರು ಕುಡಿಸಿ ಅದನ್ನು ಒಂದು ರಿಡಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ತಾನು ಮಲಿಗೊಂಡನು. ಅದರೆ ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿ ಯಲ್ಲಿ ಕಂದಕದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಶಬ್ದವಾದಂತೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಅವನು ನೋಡಿ ದಾಗ ಕೋಟಿಯ ಮೇಲ್ಗೂಡೆಯಿಂದ ಯಾರೋ ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಹಗ್ಗದ ಮೂಲಕ ಕಂದಕಕ್ಕೆ ಇಳಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಳ್ಳರು ಕಳ್ಳರು ಚಿನ್ನಾ ಭರಣಗಳನ್ನು ಇಳಸುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದು ನಂಬಿ ಜಯಸೇನನು ಕಂದಕದಲ್ಲಿ ಇಳಿದು ಈಸುತ್ತ ಅದನ್ನು ಮೆಲ್ಲಿಗೆ ಈಚೆ ದಂಡೆಗೆ ತಂದು ಹಗ್ಗ ಬಿಟ್ಟಿ ಬಿಟ್ಟಿನು. ಆ ಮೇಲೆ ಅದರೊಳಗೆ ಏನಿದೆಯೋ ಏನೋ ಎಂದು ನೋಡಲು ಅವನ ಕುತೂಹಲ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಬೀಗವನ್ನು ಒಡೆದು, ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡಲು ಸೀರೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ ರಕುತ ತೊಯಿಂದ್ದ ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರಿಯಾದ ಶ್ರೀಯೋಬ್ಜಳು ಇದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಜಯಸೇನನು ಅವಳನ್ನು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಎತ್ತಿಟ್ಟು, ಕಂದಕದಿಂದ ಚೊಗಸ್ಯೇಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದು ಅವಳ ಕಣ್ಣ ಮೋರಿಗಳನ್ನು ತೊಳಿದನು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ತಿವಿದ ಗಾಯಗಳು ಕ್ರೈಸ್ತವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿದ್ದವು. ಮತ್ತು ಅವು ಗಳಿಂದ ರಕುತ ಧಾರಾಧಾರವಾಗಿ ಇಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಜಯಸೇನನು ಅವಳ

ಶುಶ್ಲಾಷ್ವ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಅವಳು ಎಚ್ಚತ್ತಳು. ಅವನು ಅವಳ ಭಯ ವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿದನು.

ಮುಂಜಾನೆ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಆ ನಗರಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಅವಳನ್ನು ಒಬ್ಬ ವೈದ್ಯರಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಇಬ್ಬರೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗಿ ಕಳ್ಳರು ಜಿನ್ನಾಭರಣಗಳ ಆಸ್ತಿಯಿಂದ ಏರಿಬಂದರು. ನಾವು ಅವರನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟ್ಟಿಸಲು ಶಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಇರಿದರು. ಈ ಹನ್ನೆ ಸ್ತ್ರೀ ಬಹಳ ಬಳಲಿರುವಳು. ಅವಳ ಗಾಯಗಳನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸಿರಿ. ಹದಗೆ ದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸರಕುಗಳು ಬೇಗನೇ ಬರುತ್ತವೆ. ಬಂದೊಡನೆಯೇ ಅವನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿ ಅವಾರ ಹಣ ಗಣಿಸುವವನಿದ್ದೀರೆ. ಆಗ ನಿಮ್ಮ ಖಣ ತೀರಿಸುತ್ತೇನೇ ಎಂದು ವೈದ್ಯನಿಗೆ ಜಯಸೇನನು ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ವೈದ್ಯನು ಒಪ್ಪಿ ನಲ್ಪುತ್ತು ದಿನಗಳ ವರಿಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಯೋಗ್ಯ ಅನ್ನವಾನ ಓಷಧಿಗಳ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನಡೆಸಿದನು. ಇವಳು ಅದರಿಂದ ತುಂಬಾ ಚೇತರಿಸಿ ಕೊಂಡಳು. ಜಯಸೇನನು ಶದೇ ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭವ್ಯವಾದ ಮನೆಯನ್ನು ಬಾಡಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಜಯಸೇನನ ವ್ಯಾಪಾರವು ಸಮೃದ್ಧಿಯಾಗಿ ನಡೆಯಿತು. ನಗರದಲ್ಲಿ ರುನ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳೂ ಅವನ ಮಿತ್ರರಾದರು. ಜಯಸೇನನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ತ್ರೀಯು ಕೂಡಾ ಜಯಸೇನನ ವ್ಯಾಪಾರಾಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟಳು. ಆದರೆ ಅವನೊಡನೆ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಅಕ್ರಮ ಸಂಬಂಧ ಅವಳಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಪ್ರೀತಿ ಗಳಿಸಿ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಬೇಕೆಂದು ಜಯಸೇನನ ಆಶೀ. ಆದರೆ ಅವಳು ಬಂದೊಫದೇ ನೆವಹೇಳಿ ಆ ಕಾಲವನ್ನು ಮುಂದೆ ದೂಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅವನ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ಬಹಳ ಸಹಾಯ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅರಮನೆಯ ಪಕ್ಷಕ್ಕಿರುವ ದೊಡೆ ಅವಿರ ಶಹಾ ನೆಂಬ ವ್ಯಾಪಾರಿಯೊಡನೆ ಸ್ನೇಹ ಬೆಳೆಸುವಂತೆ ಪ್ರೇರಿತಾಗ್ಗೆ ಹಿಸಿದಳು. ಜಯಸೇನನು ಒಪ್ಪಿ ಅವನ ಗುರುತು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಅವರಿರ್ವರ ಸ್ನೇಹವೂ ಗಾಥವಾಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಅವಿರ ಶಹಾನು ಜಯಸೇನನನ್ನು ಕರೆದನು. ಜಯಸೇನನು ಒಪ್ಪಿ ಉಟಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಉಟ,

గాయన, నత్సన, మధ్యవాన మోదలాదవుగళింద ఆవనన్ను సంతోః షపడిసిదను. అదకై బదలాగి తావై ఒందు దిన అమింగ శహా నన్ను ఉటకై కరియబేకెందు జయసేనను నుడిదను. ఆ శ్రీయు అదకేయస్సి యోగ్స్త సిద్ధకై మాడిదళు. ఆదరే అమింగ శహాను ఒండాగ్న మాత్ర తాను ఆవన కణ్ణిగే బిభదంతే మరియాగిద్ద లు. ఉట ఉపచారవాద మేలే ఇబ్బరూ అమలేరువవరిగే కుదిదరు. ఇబ్బరూ అమలేరి మంజదల్లీ ఒరగిదరు. ఆగ జయసేనను రష్టి సిద ఆ శ్రీయు ఆ కోణయొళగే ఒందు, తాను బచ్చిట్టుకోండిద్ద కటారియింద అమింగ శహానన్ను తివిదు ఆ మనేయింద హోరట్టు కోఎదళు.

బెళ్లగాద మేలే జయసేనను ఎజ్జుత్తెను. ఆదరే కోణయుల్లి సత్తు బిద్ద తన్న గేళియనన్ను కందు గాబరియాదను. మనేయుల్లి బేరె యారూ ఇరలిల్ల. ఆదుదరింద ఆవను ఆ మనేయ తోటదల్లి ఒందు తగ్గు తిగిసి అదరల్లీ ఆవనన్ను హోళట్టును. తాను రష్టి సిద శ్రీ యారు? ఈగ ఆవళు ఎల్లి హోదళు? ఎందు ఆవను చింతి సుత్తు ఆవను మనేయల్లీ ఉళిదను. అష్టరల్లి ఆపరిచితనాద తరుణసేచ్చును జయసేననిద్దల్లి ఒందు “రాజవుత్ర, సిను రష్టి సిద శ్రీ నన్ను నన్ను కళిసిరువళు. సిను ఆవళ జీవనవన్ను రష్టి సిదుద క్షూగి కృతజ్ఞతయన్నిషిసిరువళు. ఈ హణద గంటన్ను నిపుగే కొడలు హేళిరువళు. ఆవళన్ను సిదిసిద్ద వ్యావారియ మేలే ఆవళు సేదు తీరిసికోండళు” ఎందు హేళి ఆ హణద గంటన్ను కొట్టు హోరడలనువాదను. ఆగ జయసేనను ఆవనన్ను తడెదు “ఆ శ్రీ యారు?” ఎందు ప్రత్యుసిదను. ఆ తరుణను ఎష్ట నిరా కరిసిదరూ జయసేనను బిడలిల్ల. కోనెగే ఆ తరుణన హృదయ కర గితు. “ఆ శ్రీ ఈ ఉనిన రాజన మగళు” ఎందు నుడిదను. ఆగ జయసేనను “అవళన్ను ఒమ్మె భేట్ట మాడిను” ఎందు బేడి చోండను. అదన్ను కేళి ఆ తరుణను, “అవళు భేట్టయాగలారళు.

ಅದರೆ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ಸೀನು ಕಾಣಲಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಜಯಸೇನನು ಸನ್ಯಾಸಿಯ ವೇಷ ಧರಿಸಿ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ತೆರಳುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೀ ಅವನ ಕಳ್ಳುಗಳಿಂದ ನೀರು ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಸುರಿಯ ತೊಡಗಿತು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ತನ್ನ ದಾಸಿಯನ್ನು ಕರೆದು “ಅವನು ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದಳು. ತನ್ನ ನ್ನು ರಕ್ಷಿತ ರಾಜಪುತ್ರನೇಂದು ಗೊತ್ತಾಗಲು ಸಂಚೇ ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ಬರಲು ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದಳು.

ಜಯಸೇನನು ಸಂಚೇ ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಅವನೊಡನೆ “ರಾಜಮತ್ತು, ನೀವೆಷ್ಟು ಬಳಲಿರುವಿರಲ್ಲ! ಇದರ ಕಾರಣವೇನು? ನೀವು ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರಕ್ಕೆ ನಾನು ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ ಮಾಡಿರುವೆನಲ್ಲ! ಅದರೂ ಮತ್ತೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಯಸುತ್ತಿರುವಿರೀಕೆ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು. ಆಗ ಅವನು “ರಮಣೇ, ಧನದಾಸ ನನಗಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಈತ್ಯರಸ್ತಳವನಾಗಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಳು ಸಿಟ್ಟಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದೆಡ್ಡ ದೋದಳು. ಜಯಸೇನನು ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾದನು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ತನ್ನ ನ್ನು ತಿರಸ್ಯರಿಸಿದುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಬೇಸರವಾಯಿತು. ಉಂಟ ಉಡಿಗೆಗಳೂ ರುಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹುಚ್ಚನಂತೆ ದಿನಂಪ್ರತಿ ಆ ದೇವಾಲಯ ಮತ್ತು ಉದ್ಯಾನವನಗಳಿಗೆ ಅಲೆಯ ತೊಡಗಿದನು. ದಾಖಿಯರು ಹದೇ ಹದೇ ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ರಾಜಪುತ್ರಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತ ಬಂದರು. ಅದರೂ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಕರಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ಜಯಸೇನನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿ “ರಾಜಮತ್ತ, ನೀನು ಹೀಗೆ ಮಾಡಬಾರದು. ನಾನಿನ್ನೂ ಅವಿವಾಹಿತಳಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಹೆಸರನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತ ನೀನುಹೀಗೆ ಅಲೆವರೆ ಜನರು ನನ್ನ ಮೇಲಿಗೌರವ ತೊರಿಸಲಾರರು. ನೀನು ನಿನ್ನ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗು. ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ನಾನು ಇನ್ನೂ ದೃವ್ಯ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧಿಂದ್ದೇನೆ” ಎಂದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಜಯಸೇನನು ಉತ್ತರ ಕೊಡದೆ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ ಅಲ್ಲಿಂದೆಡ್ಡಿ ಬಂದನು. ಅದರೆ ರಾಜಪುತ್ರಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಆ ಉರು ಬಿಟ್ಟು ತೆರಳಲಿಲ್ಲ.

ಅವಳ ಮೇಲಿನ ಹೋಹದಿಂದ ಅವನು ಭಾರ್ಯಾಂತನಾದನು. ಅದನ್ನು ಕರಡ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಸಿಂಹಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೆಳಸಿ ಅವನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ, ಬೇರೆ ಉಂಗಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಸಿದಳು ಕೆಲವು ವಾರಗಳ ಮೇಲೆ ಪುನಃ ಅವನು ಮರಳಿದ್ದನು. ಇದನ್ನು ರಿತ ವ್ಯಧಿ ದಾಸಿಯೋಜ್ಞನು ರಾಜಪುತ್ರಿಯೋಡನೇ “ಅಮಾತ್ರಾ”, ಆ ರಾಜಪುತ್ರನು ಆಸುರಣಾಪನು. ಯುವಕರು. ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಅಗಾಧವಾದ ಪ್ರೇಮವಿದೆ. ನಿನಾಗಾಗಿ ಅವನು ತನುವುನಧನಗಳೆಲ್ಲವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಿರಿಸಂಪತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಅದಿ ಕಾರಗಳೆಲ್ಲ ಒಮ್ಮೆ ಲಭಿಸುತ್ತವೆ. ಒಮ್ಮೆ ಕೈಬಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಪ್ರೇಮವು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿದೆ. ಪ್ರೇಮವಿಲ್ಲದ ವಿವಾಹ ಬಂಧನವು ನಿಷ್ಫಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಿನು ಅವನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದು ಉಚಿತವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ನುಡಿದಳು. ವ್ಯಧಿ ದಾಸಿಯ ಈ ಮಾತ್ರಾಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾಯಿತು. ರಾಜಪುತ್ರನ ಮೇಲೆ ಕರುಣೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅವನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಸಮ್ಮತಿಸಿದಳು. ಹಾತ್ತು ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ಅದರಂತೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿ ಆರಮುನೆಗೆ ಒರಳು ತಿಳಿದಳು.

ರಾಜಪುತ್ರನು ಅಂದವಾದ ಒಟ್ಟೆಬರಿಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಇರಮುನೆಗೆ ತೀರಿ ಇದನು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಅವನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಸಾಪ್ತಗಳಿಸಿ ಅವನ ಯೋಗಕ್ಕೇಮನನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿ ಫಲಾಕಾರಕ್ಕೆ ತಂದು ಕೊಟ್ಟಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವನನ್ನು ದೀರ್ಘಿಸಿ “ರಾಜಪುತ್ರ, ಸಿನ್ನ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ವರೀಕ್ರಿಸಲು ನಾನು ಈ ರೀತಿ ಇಷ್ಟರವರಿಗೆ ದಂಡಿಗಿಡೆ. ಅದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಬೇಕ್ಕುಮಿಸು. ಅದರೆ ನಾನು ಅವಿಽರ್ಥ ಕಹಾನನ್ನು ಕೊಂದ ಕಾರಣ ವನ್ನು ನಿನು ಕೇಳಿಕೂಡದು. ಹಾಗಾದರೆ ಮದುವೆಯಾಗಲು ಒಪ್ಪು ತ್ತೀನೇ” ಎಂದಳು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಆದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ಅವರೀ ವರ್ಷ ಗಾಂಧಿನ್ಯ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಮದುವೆಯಾದರು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಅದೇ ನೆಗರದಲ್ಲಿ ವಾಜಾವಾರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತೇ ತುಂಬ ಧನವಂತನಾಗಿ ಮೆರಿದನು. ಅವರ ದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನವೂ ಸುಖಮಯವಾಗಿಯೇ ಸಾಗಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಅಷ್ಟಂತ ಗಾಧವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಂದ ಪ್ರೇಮ ದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಕಪಟ, ಕೃತ್ಯಿಮತೆ ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ವಾರಗಳು ಉರುಳಿದುವು. ಒಂದು ದಿನ ಜಯಸೇ ನನು ತನ್ನ ರಮಣೀಯೊಡನೆ ಸರಸಲ್ಲಾಪವಾಡುತ್ತ ಹಿಂದಿನ ರೋಮಾಂಚ ಕಾರೀ ಫಟನೆಗಳನ್ನು ಸೃಷಿಕೊಂಡು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಅವನು “ಪ್ರಿಯೇ!” ಹಿಂದೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾರೋ ತಿವಿದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿಹಾಕ್ಕಿಕಂಡಕ ದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಲು ಯಶ್ವಿ ಸುಕಿದ್ದರಲ್ಲ. ಆದರ ಕಾರಣವೇನು? ಆಲ್ಲದೆ ಆ ಅವಿರೂ ಶಹಾನನ್ನು ನೀನು ಕೊಳ್ಳಲು ಕಾರಣವೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು “ರಾಜಪುತ್ರ, ನಾನು ಆವುಗಳ ಕಾರಣವನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಮೇಲೆ ಗಿಟ್ಟಾಗುವೆದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮವೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಬಹುದು. ನನ್ನನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಬೇರೊಬ್ಬಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಮದುವೆಯಾಗಲು ಇಚ್ಛಿಸಬಹುದು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಆದರ ಕಾರಣ ಕೇಳಬಾರದೆಂದು ನಾನು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ್ದ ನಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ನುಡಿದಳು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಜಯಸೇನನು “ರಮಣೀ, ನೀನು ಏನೆಂದರೂ ನಾನು ಗಿಟ್ಟಾಗುವೆದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಸ್ನೇಹ, ಹಾಗೂ ಪ್ರೇಮವು ಯಾವುದೇ ರಿತಿ ಎಳ್ಳಿಮ್ಮೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಾರದು. ದೇವರ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ನುಡಿಯಾತ್ಮೀನೇ” ಎಂದು ವಚನ ಕೊಟ್ಟನು.

ಆಗ ಆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಇಂಶೆಂಡಳು: “ಸಾಮಾನ್ಯ, ನಾನೂ ಆ ಅವಿರೂ ಶಹಾನೂ ಬಾಲ್ಯ ಸ್ನೇಹಿತರು. ಒಂದೇ ಗುರುವಿನ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದೆವು. ಡೊಡ್ಡವರಾದ ಮೇಲೆ ಸಹಜವಾಗಿ ನಮ್ಮೀ ವರಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವು ಅಂಕುರಿಸಿತು. ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಅವಿತ ಸಹಾಯ ವನ್ನು ನಿಂದಿದೆನು. ಅದಿಂದ ಆವನು ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದನು. ಅರಮನೆಯಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಅವನಲ್ಲಿ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದೇನು. ಮತ್ತು ಇಬ್ಬೂ ಪ್ರೇಮ ಚೇಷ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತಿದ್ದೇವು. ಹೀಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಆ ಮೇಲೊಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ನಾನು ಬಹಳ ಕಾಮಾತುರಳಾದೆ. ನಾನು ವೇಷಪಲ್ಲಿಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವನ ಮನಿಗೆ ಬಬ್ಬಳೆ ಹೋದೆ. ಅವಿರೂ ಶಹಾನು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯೊಡನೆ ಶ್ರಂಗಾರ ಚೇಷ್ಟೆಗಳಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಿನನಾಗಿದ್ದೇನು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೆ ಬಹಳ ಕೊವವು ಬಂದಿತು. ಅವನು ಮಾಡಿದ ನೋಸಕಾಗಿ

ಯೋಗ್ಯ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡಿಸದೇ ಬಿಡಲಾರಿಸೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನು ಸ್ತುಂಭಿಭಾತನಾದನು. ತನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಒಸ್ಟಿಕೊಂಡು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅಂತಹ ಕೃತ್ಯ ಮಾಡುವದಿಂದಿಲ್ಲವೆಂದು ನುಡಿದನು. ನನ್ನನ್ನು ಮಧುರ ವಚನಗಳಿಂದ ಸಂತೋಷಿ ನನಗೆ ಕುಡಿಯಲು ಮದ್ಯವನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟುಳು. ಆ ಮದ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ಆಮಲಿನ ಚೈಪದಿಯನ್ನು ಕೂಡಿಸಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಅವನು ಜೂರಿಯಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ತಿನಿದನು. ನಾನು ಪ್ರಜ್ಞಾ ಶಂಸ್ಯಾಳಾಗಿಷ್ಟುದರಿಂದ ಮುಂದೇನಾಯಿತೋ ನಾನರಿಯೆ. ಅವರು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಕಂಡಕೆದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸುತ್ತದ್ದರು. ನೀನು ಬಂದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಪ್ರತ್ಯಾ ಉಳಿಯಿತು. ನಾನು ಬದುಕಿಕೊಂಡುದುದು ಅವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅವನನ್ನು ಕೊಂಡು ಹೊಟ್ಟಿಯೋಳಿಗಿನ ಸೇಡನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಮಯನಿರ್ದಿಕ್ಕಿಸುತ್ತದೆ. ಅವನೊಡನೆ ಸ್ವೀಕ ಬಿಳಿಸಲು ನಾನು ನಿನಗೆ ಪ್ರೌತ್ತಾಹ ಕೊಟ್ಟುದುದೂ ಅದೇ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ. ಆ ದಿನಸ ಅವನು ಮನೆಗೆ ಉಂಟಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಮದ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ನಿದ್ದೆ ಬರುವ ಚೈಷಧವನ್ನು ಹಾಕಿ ನಿಮಗಿಬುರಿಗೂ ಕುಡಿಯಲು ಕೊಟ್ಟಿ. ಮತ್ತು ಆ ಮೇಲೆ ಕರಾರಿಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ತಿನಿದೆ. ಅವನು ಮಾಡಿದ ಹೋಸಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಯಿತು. ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ನೀನು ಮನ್ನಿಸಬೇಕು”.

ಜಯಸೇನನು ಅವಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಅಲ್ಲೇ ಸುಖದಿಂದ ಇರತ್ತೊಡಗಿದನು”. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕಲಾವತೀಯು ಕುಡುಕಣಾದ ಎರಡನೇ ಪ್ರತ್ಯನ ಕಫಿಯನ್ನು ಕೇಳಲು ಆಪೇಕ್ಷಿಸಿದಳು. ಅದುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಪ್ರತಾಪ ಸೇನನು ಅವಳಿಗೆ ವಿವರಿಸಿದನೆಂದು ಹೋಹಿಸಿಗೆ ಹೋಹನದಾಶನು ನುಡಿದು ಇಂತೆಂದನು.

— — —

೪೨ ವಿಜಯಕುಮಾರನ ಕತೆ

ಅಜಿತನ ದ್ವಿತೀಯ ಪುತ್ರನಾದ ವಿಜಯ ಕುಮಾರನು ರಾಜಧಾನಿ

ಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯೇತ ಮನೋಹರದಿಂದ ಒಂದು ಉದ್ಯಾನವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದನು. ಆ ತೊಟ್ಟಿದಲ್ಲಿ ನಾನಾ ಜಾತಿಯ ಹಣಗಳ ಹಾಗೂ ಫಲ ವಸ್ತುಗಳ ಗಡಿ ಮರಗಳು ಇದ್ದವು. ರಾತ್ರಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ದೇವಾಂಗನೆಯರು ಆ ಉದ್ಯಾನವನೆಯಲ್ಲಿ ಇಳಿದು ಆ ಅಂದಣಾದ ದೌಗಳನ್ನು ಮಧುರವಾದ ಫಲಗಳನ್ನು ಕ್ರಾಯ್ಯಿ ದೇವೇಂದ್ರಸಿಗೆ ಉಟ್ಟಿ ಅರ್ಪಿಸಿದರು. ಅನುಗಳ ಸುವಾಸನೆ ಮತ್ತು ಮಾಧುರ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ದೇವೇಂದ್ರನು ಮೆಚ್ಚಿ ಹೋದನು. ಮತ್ತು ಆಪುಗಳನ್ನು ಎಳ್ಳಿದ ಹಂಡಿರುವಿರಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅವರು ವಿಜಯ ಕುಮಾರನ ಉದ್ಯಾನವ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ದೇವೇಂದ್ರನು ಆ ತೊಟ್ಟಿದ ಗಿಡಗಕ್ಕನ್ನು ಕಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಲೋಕಕ್ಕೆ ತರಬೇ ಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿದನು. ಆವಷ್ಯಕಾರಿ ಶದರಂತಿ ಮಾಡಿದುವು. ದಿನಂಪ್ರತಿ ವಿಜಯ ಕುಮಾರನ ತೊಟ್ಟಿದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದೇ ಗಿಡಗಳು ಕಣ್ಣರೀಯಾಗ ತೋಡಿತು. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ತೊಟ್ಟಿಗಾರನು ರಾಜಪುತ್ರಸಿಗೆ ಅದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಆಗ ಅನನ್ತ ಅಶ್ವರ್ಯಚಕ್ರತನಾಗಿ ಇದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಸಬೇಕೆಂದು ಕಾದು ಕುಳಿತನು.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಒಂದು ಕಾಡು ಹಂಡಿಯು ಒಂದು ತೊಟ್ಟಿದಲ್ಲಿದ್ದ ಸಸಿಗ ಇನ್ನು ಕಿತ್ತಿಸೆಯತೋಡಿತು ವಿಜಯ ಕುಮಾರನೂ ಅವನ ಮಿತ್ರನೂ ಇಬ್ಬರೂ ಕುದುರೆಗಳನ್ನೇ ಆ ಹಂಡಿಯನ್ನು ಬೆಂಷ್ಟಿ ಹೋದರು. ಹಂಡಿಯು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಾಡನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿತು. ಅವರೂ ಅದರ ಬೆಂಷ್ಟು ಹಿಂದೆಯೇ ಸುಸುಳಿದರು. ಬಣಣ ಹೊಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಬಿಲ್ಲಿಗೆ ಅಂಬನ್ನು ಏರಿಸುವಾಗಲೇ ಅದು ಮರಿಯಾಗುತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಅದು ಅವರ ಕೈಗೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಕುದುರೆಗಳು ಓಡುತ್ತು ಓಡುತ್ತು ಬಳಲಿದುವು. ನೀರನ್ನು ಮಡುಕಲು ಇಬ್ಬರೂ ಯಶ್ವಿಸಿದರು. ಆಗ ಆ ಕಾಡಿನ ಮಧ್ಯ ದಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಿಳಿಸಿರಿನ ಸರೋವರ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅವರಿವರೂ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ತಂದು ನೀರು ಕುಡಿಸಿ, ತಾವೂ ಬಾಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ಶಮನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಲು ಆ ಕರೆಯ ಒಂದು ಪಾಶ್ವದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಶ್ರೀ ಮೂರ್ತಿ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಆ ಮೂರ್ತಿಯ ಅಗಾಧ ಸೌಂದರ್ಯನ್ನು ಕಂಡು ರಾಜಕುಮಾರನು ವೋಹಿತನಾದನು.

ಅವನು ಅದರ ಬಳಿಯೇ ನಿಂತು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ವರಿಗೆ ಅದರ ಸೌಂದರ್ಯ ವನ್ನು ಕುಡಿಯುವವರಂತೆ ನೇರ್ದಡತೋಡಿದನು. ಅದರ ತುಟಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ್ದ ಎಳಿನಗು ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಪ್ರೇಮ ಪೂಜಾರಿಯನ್ನಾಗಿ ಹರಿ ವತ್ತಿಸಿತು. ಅವನು ಆ ಸ್ತ್ರೀ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ದ್ವೇತಿಸಿ “ಓ; ಮೋಹನಾಂಗಿಯೇ, ನೀನು ಯಾರು? ನರಲೋಕದವರೋ? ಗಂಧರ್ವ ಲೋಕದವರೋ? ದೇವಾಂಗನೀಯೋ? ನಿನ್ನ ರೂಪ ಕಂಡು ನಾನು ಮೆಚ್ಚಿಹೋಗಿದ್ದೇನೇ. ಈ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದವರು ಯಾರು? ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ವರಿಸಿದರೆ ನೀನು ರಾಣಿಯಾಗುವೆ” ಎಂದು ಹೀಳುತ್ತ ಹಂಬಲಿಸಿದನು. ಅಗ ಅವನ ವಿಶ್ವನು “ರಾಜಪುತ್ರ, ಇದು ಕೇವಲ ಕಾಪ್ಯ ಪ್ರತಿಮೆ. ಜೀವವಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ಸಂಭಾಷಣೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಅದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಶಿಲ್ಪಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಅವಳಾರೆಂದು ತಿಳಿದಿತು. ಶಿಲ್ಪಿಯನ್ನಾದರೂ ಹುಡುಕೊಣ ಏಳು” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಅದರೆ ಆ ರಾಜಪುತ್ರನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. “ಮಿಶ್ರ! ನೀನೇ ಆ ಶಿಲ್ಪಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿ, ಅದರ ಸಮಾಚಾರನನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಅಷ್ಟರ ವರಿಗೆ ನಾನು ಇಲ್ಲೋ ಇರುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಉಪಹಾರಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯ ಉಡುಗೂರೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ರಾಜಕುಮಾರನ ಮಿಶ್ರನು ಅದಕ್ಕೂಪ್ಪಿ ತನ್ನ ತುರಗವನ್ನೇ ರಿ ಹೊರಟಿನು.

ಆ ಕಾಡಿನ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬೇಡರ ಮನೀಗಳಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲಿ ಆ ಕಾಪ್ಯ ಪ್ರತಿಮೆಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಲು ನೆರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಹೆಳ್ಳಿಯ ಶಿಲ್ಪ ಅದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದನೆಂದು ಸುಧಿ ಹತ್ತಿತು. ರಾಜಕುಮಾರನ ಮಿಶ್ರನು ಹೆಳ್ಳಿಗೆ ತೆರಳಿ ಆ ಶಿಲ್ಪಿಯನ್ನು ಕಂಡು ತಾನು ಒಂದು ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಆಗ ಆ ಶಿಲ್ಪಿಯು “ವಶ್ವ, ಆ ಕಢಿ ಬಹಳ ವಿಸ್ತೃಯಕರವಿದೆ. ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ಕಟ್ಟಿಗೆ ತರಲು ಕಾಡಿಗೆ ತೆರಳಿದ್ದೆ. ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಗಲು ನೀರನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಹೋದೆ. ಕಾಡಿನ ಮಧ್ಯ ಒಂದು ಸರೋವರವಿತ್ತು. ನೀರು ಕುಡಿದು ದಣಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾನು ಆ ಕೆರಿಯ ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಮರದ ತಂಸಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತೆ. ನನಗೆ ಅಲ್ಲೇ ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತಿತು. ನನಗೆ ಎಚ್ಚರವಾದಾಗ ಕತ್ತಲೆ ಪಸರಿಸಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿ ದಾರಿ

ಗೊತ್ತಾಗುವಂತಿರಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ರಾತ್ರಿ ಅಲ್ಲೇ ಉಳಿದು ಮರುದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ಉರಿಗೆ ತೆರಳಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಕಾಡು ಮೃಗಗಳ ಕೂಗುಗಳಿಂದ ನನಗೆ ನಿದ್ದೆಯೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಆ ಸರೋವರದಿಂದ ಅನುಪಮ ಸುಂದರಿಯಾದ ತರುಣಿಯೊಬ್ಬಳು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಅಂತಹ ಸುಂದರಾಂಗಿಯನ್ನು ನಾನು ಕಂಡೇ ಇಲ್ಲ. ಆವಳ ವೈಖರೆಯು ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಕೈಗಳಿಂದ ಕಣ್ಣಿಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡೆ. ಅವಳು ಆ ಕೆರೆಯ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಓಡುತ್ತ ಹಾಡುತ್ತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಅನಂದದಿಂದ ಕಾಲ ಕಳೆದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಅದೇ ಸರೋವರದಲ್ಲಿಳಿದು ಅಡ್ಡ ಶೈಲಾದಳು. ಮರುದಿನ ನಾನು ಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದು ಕಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದಲೇ ಅವಳನ್ನು ಹೋಲುವ ಒಂದು ತೇಜ್ಜೋಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಆ ಸರೋವರದ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆ. ಆವಳು ಯಾರು ಎಂದು ನಾನೂ ಹೇಳಲಾರೆ” ಎಂದನು.

ವಿಜಯ ಕುಮಾರನ ಸುತ್ತನು ಹಂತಿರುಗಿ ಬಂದು ಇದನ್ನು ರಾಜ ಪುತ್ರನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮುಂದೇನು ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದರು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಆ ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಇಳಿದು ತಳದ ವರೆಗೂ ಮುಳುಗಿದನು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಅಲೋಳಿಂದು ಬಾಗಿಲು ತೋರಿತು. ಅದನ್ನು ತೆರೆದು ನೋಡಲು ಒಳಗೆ ತೆರಳುವ ವೆಟ್ಟುಲುಗಳು ಇದ್ದುವು. ಅದನ್ನು ಒಂದು ಹೋಗಲು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಅರಮನಸೀಯೇ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದರ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೂದೊಟವೂ ಇದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಹೂಗಳನ್ನು ಹೆಕ್ಕುತ್ತ ಆತ್ಮಂತ ಲಾವಣ್ಯವತಿಯಾದ ಆ ರಮಣಿ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಅವಳನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ವೋಹದಿಂದ ಮೂರ್ಖ ಹೊದನು. ಅವನು ಬಿದ್ದ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿ ಅವಳು ಓಡಿಬಂದು ಶುಶ್ರಾವೆ ಮಾಡಿದಳು. ಅವನ ಅಂಗ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳೂ ಮೋಹಿತ ಲಾದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಗಾಂಧೀರ್ವ ವಿಧಿಯಿಂದ ವಿವಾಹವಾಗಲೊಷ್ಟದರು. ರಾಜಪುತ್ರನು ನಿರಿನ ಹೊರಗೆ ಒಂದು ತನ್ನ ವಿತ್ರನನ್ನು ದ್ವೀಪಿಸಿ “ನಿನು ಕೂಡಲೇ ಉರಿಗೆ ಹಿಂತೆರಳಿ ಇತುರಂಗ ಬಲವನ್ನು ತಿಗದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಆ ಮೇಲೆ ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣ” ಎಂದು ನುಡಿದನು.

ఆవన్ ఏత్తను ఆదశోషప్పి చుదురేయన్నే రి హోరటి హోదను.

విజయ చుమారను పునః నిరినేళలగి ముఖుగి ఆ దేవాంగేనే యిద్దల్లి ఒందు ఆవళిండనే సవిసంబంధించున్న అనుభవిసుత్తు ఉలిదనుః తన్న ఏత్తను చతురంగ బలదొందిగి వురళిదనే ఎందు సోఎడలు దినంప్రతి తన్న రమణియన్న హోరగి కళసుతిద్దను. హీగె అనేక దినగాలు ఉరులిదరూ ఆవను బరలిల్ల. హీగిరెలు ఒందు దిన ఆ కాడిగి చేటిగాగి ఒబ్బ రాజను తన్న సైనికరొందిగి ఒందను. దేహయాసదింద నిరిన్న హుడుకుత్త ఆవరు ఆ కేరిగి ఒందు ఆదర దండియల్లి డేరి హోదిదరు. ఆప్పరల్లి ఆ నారిమణియు నిరినిద మేలి ఒందళు. చేటిగి ఒందిద్ద రాజన సైనికరు సోఇదిదరు. మత్తు ఆవళు పునః నిరిగి ధువుకున వోదలే ఆవరు ఆవళన్న పిడిదు తమ్మ రాజన ముందే నిల్లిసిదరు. ఆవళ రూప లావణ్ణ వన్న కెండు బెరగాద ఆ రాజను ఆవళన్న పల్లక్ష్యియల్లి చుళ్లిరిసి తన్న రాజ్యాచ్ఛ కేరిదుశోంచు హోదను. ఆవళన్న నానారీతి ఒలిసిశోళ్లలారంభిసిదను. తన్నన్న ముదువేయాదరే ఉలిద రాణి యరన్నెల్ల త్యజిసి ఆవళన్నే పట్టమహిషియన్నగి మాడువేనేందు నుడిదను. ఆదరే ఆవళు మాత్ర ఒక్కలిల్ల.

ఇత్త విజయ చుమారన ఏత్తను చతురంగబల సమేతనాగి ఆ కేరియ దండిగి ఒందను. కేరియల్లిల్లిదు తన్న ఏత్తనన్న కండను. ఆదరే ఆ దేవాంగనేయు బారదే ఇద్ద దరింద రాజపుత్రను తుంబా దుఃఖితనాగి కాలక్షేయుతిద్దను. ఇబ్బరూ కేరియ మేలి ఒందు ఆవళన్న హుడుకతోడిదరు. ఆగ చేటిగి ఒంద రాజను తన్న సైనికరొందిగి రాజపుత్రియోబ్బళన్న ఆపహరిసి పల్లక్ష్యియల్లి కరిదు శోంచు హోద సుద్దియన్న కాదిన అంజినల్లిద్ద బేడరు తిళిసిదరు. కూడలే విజయ చుమారన తన్న ఏత్తను తంద చతురంగబలదొం దిగి ఆ మాగ్రవాగి తెరళ ఆ రాజ్యాద మేలి దండత్త హోదరు. యుద్ధదల్లి ఆ రాజను సోఇతు హతనాదను. విజయ చుమారను

ಅದೇ ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಪತಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಶ್ರೀತಿಪಾತ್ರಾದ ಶ್ರೀಯೋಂದಿಗೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡುತ್ತೇ ಬಂದನು.

ಪ್ರತಾಪಸೇನನು ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಅಜಿತ ರಾಜನ ಮೂರನೇ ಪುತ್ರನ ಗತಿ ಏನಾರ್ಥಿತೆಂದು ಕಲಾವತಿಯು ಕೇಳಿದಳು.. ಆಗ ಅವನ ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರತಾಪಸೇನನು ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಉಂಟಾರೆತ್ತೀನನ ಕಥೆ

ಅಜಿತನ ಮೂರನೇ ಪುತ್ರನು ಶೂರಸೇನ ಅವನು ತನ್ನ ಸ್ವಪರಾಕ್ರನುದಿಂದ ನೇರಿದೊರೆಯ ರಾಜರನ್ನು ಗೆದ್ದು ಅದನ್ನು ತನ್ನ ತಂದೆಯ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಇಂದಿಸಿದನು. ಅವನು ಬುದ್ಧಿವಂತನೂ ಪರಾಕ್ರಮಿಯೂ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಅಜಿತನು ಅವನಿಗೆ ಯುವರಾಜ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದನು. ಅದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಅವನು ಇವನುತ್ತ ದ್ವಿವ್ಯವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ತುರಗಾರೂಢನಾಗಿ ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿದನು. ಮಾರ್ಗ ಮಧ್ಯ ಕಳ್ಳರು ಅವನನ್ನು ತಡೆದರು. ಅವನಲ್ಲಿದ್ದ ದ್ವಿವ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಕಿತ್ತು ಕೊಂಡು ಜಿವನಹಿತ ಮಾತ್ರ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು. ಶೂರಸೇನನು ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಸವಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ಅರಸನನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ದುಡವಸ್ಥಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಆಗ ಆ ರಾಜನು ಕರುಣೆತೋರಿ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಒಬ್ಬ ಸರದಾರನನ್ನಾಗಿ ನೇಮಿಸಿ ಕೊಂಡನು.

ಈ ರೀತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ರೈತನು ಬಂದು ಹುಲಿಯೋಂದು ಬಹಳ ಹಾನಳ ಎಬ್ಬಿಸಿದೆಯೆಂದು ದೂರುಕೊಟ್ಟಿನು. ಅನೇಕ ಒನಕ್ರುಗಳನ್ನು ಅದು ಮುರಿದಿದೆಯೆಂದೂ ಅದನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದೂ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಆ ರಾಜನು ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನ ದಲ್ಲಿದ್ದ ಶೂರ ಸರದಾರರನ್ನು ಕರಿದು ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿವಂತೆ ಆಜ್ಞಾ ಪಿಸಿದನು. ಒಚ್ಚೊಬ್ಬರೇ ಸರದಾರರು ಆ ಕಾಡಿಗೆ ತೆರಳಿ ಹುಲಿಯನ್ನು

ಕೊಲ್ಲಲ್ಲಿತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಒಬ್ಬರಿಂದಲೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಸರದಾ ರದು ಪ್ರಾಣವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡರು. ಆದನ್ನು ಕಂಡ ಆ ರಾಜನು ವ್ಯಾಸನ ಪಟ್ಟು ಶೂರಸೇನನ್ನು ಕಳಿಸಿದನು. ಶೂರಸೇನನು ಆ ಕಾಡಿಗೆ ತೆರಳಿ ಹೊಂಚಿ ಕುಳಿತು ಹುಲಿಯನ್ನು ಹೊಡಿದನು. ಬಾಣವು ಆದರ ಮುರ್ಸಾನ್ನಕ್ಕೆ ತಾಗಿದುದರಿಂದ ಆದು ಪ್ರಾಣ ತೊರೆಯಿತು. ಆಗ ಶೂರಸೇನನು ಅದರ ಬಾಲ, ಮೂಗು, ಕೀವಿ, ಮಿಸೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಡಿದು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೊರಟಿನು.

ಆದರೆ, ಶೂರಸೇನನು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಬರಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲವಿಲಂಬವಾಯಿತು. ಆವನು ಹುಲಿಯನ್ನು ಕೊಂಡ ದಿನವೇ ಆ ರಾಜನ ಮಂತ್ರಿಯು ಆ ಕಾಡಿಗೆ ಬೇಟೆಗೆ ತೆರಳಿದ್ದನು. ಶೂರಸೇನನು ಕೊಂಡ ಹುಲಿಯ ದೇಹವು ಹೊಡಿಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಆದು ಜೀವಂತ ಹುಲಿಯೆಂದೇ ಭಾವಿಸಿ ಆ ಮಂತ್ರಿಯು ಅನೇಕ ಬಾಣಗಳನ್ನೇ ಸೆದನು. ಎಮ್ಮು ಹೊಡಿದರೂ ಆದು ನಿಳಲಿಲ್ಲ. ಆದು ತನ್ನ ಬಾಣದಿಂದಲೇ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟುತೆಂದು ನಂಬಿ ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಹೊರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ಅವನಿಂದ ಅವಿತ ಉಡುಗೊರಿಯನ್ನು ಪಡೆದನು. ಆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ದೊಳಗೆ ಶೂರಸೇನನೂ ರಾಜಸಭೆಗೆ ಬಂದನು. ಮತ್ತು ಹುಲಿಯನ್ನು ಕೊಂಡವನು ತಾನೆಂದು ನುಡಿದನು. ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟುಬಂದಿತು. ಶೂರಸೇನನ ಮಾತನ್ನು ಆವನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಮಂತ್ರಿಯೇ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕೊಂಡಿದ್ದಾಗಿ ನುಡಿದನು. ಆದರ ಮೃತದೇಹವನ್ನು ತೆರಿಸಿದನು. ಆಗ ಶೂರಸೇನನು ರಾಜನಿಗೆ ಆ ಹುಲಿಯ ಬಾಲ, ಮೂಗು, ಮಿಸೆ, ಕೀವಿಗಳು ಇಲ್ಲದಿದ್ದುದನ್ನು ತೋರಿಸಿ ತಾನು ಅವನ್ನು ತಂದಿರುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿ, ಆಳನ್ನು ಕರೆಸಿ ಅವನೇ ಹೊತ್ತು ತಂದಿದ್ದ ಆ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ಆಗ ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಗದರಿಸಿ ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಅವಿತ ಉಡುಗೊರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡು ಶೂರಸೇನನಿಗೆ ಕೊಡಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಮಂತ್ರಿ ಮತ್ತು ಶೂರಸೇನರೊಳಗೆ ವೈಮನಸ್ಸು ಹುಟ್ಟಿತು. ಆದು ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಬೀಳಿದು ದ್ವೇಷವಾಗಿ ಕುದಿಯಿತು. ಆ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಗಂಡಾಂತರವಿದೆಯೆಂದು ಶೂರಸೇನನು ಅರಿತು ರಾಜನಿಗೆ

ಹೇಳ ಅವನ ಆಪ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಅವನಿಂದ ಅಪಾರ ದೃವ್ಯ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆದು ತನ್ನ ಉಂಟಿಗೆ ಹೂರಟಿನು.

ಆದರೆ ಮಾರ್ಗ ಮಧ್ಯ ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳನು ಅವನನ್ನು ಕಂಡನು. ಶೂರ ಸೇನನ ರೂಪ ಹಾಗೂ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗಂಟನ್ನು ಕಂಡು ಇವನು ದೊಡ್ಡ ಧೋನಿರಚೀಕೆಂದು ಉಹಿಸಿದನು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಆ ಗಂಟನ್ನು ಅವ ಹಂತಬೀಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಶೂರಸೇನನ ಬೆನ್ನು ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದನು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅಡವಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಆ ಕಳ್ಳನ ಆಶೀ ಈದೇರಲಿಲ್ಲ. ಬಹಳ ದೂರ ಹೋದ ವೇಲೇ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕಳ್ಳನು ಇದಿರಾದನು. ಆ ಕಳ್ಳನಿಗೂ ಇವನಿಗೂ ಸಂಚು. ಆದುದರಿಂದ ಹೊದಲನೇಯವನು ತನ್ನ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಆಗ ಎರಡನೇಯವನು ಹೊದಲನೇಯವನಿಗೆ ಅಪಾರ ದೃವ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ಹಿಂದೆಕಳಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ತಾನು ಶೂರಸೇನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೂ ಶೂರಸೇನನನ್ನು ಸುಲಿಯಲು ಅವಕಾಶವೇ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅಪ್ಯರಲ್ಲಿ ಮೂರನೇ ಕಳ್ಳನ್ನು ಇದಿರಾದನು. ಅವನು ಎರಡನೇ ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಅಪಾರ ಚಿನ್ನಾಭರಣಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ತಾನು ಶೂರಸೇನನನ್ನು ಬೆಂಬತ್ತಿ ಹೋದನು.

ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗಿದನು. ಕತ್ತಲಾಯಿತು. ಶೂರಸೇನನ ಕುದುರೆ ಮೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಆಗ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಮೂರನೇ ಕಳ್ಳನು ಬಂದು ತನ್ನ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಬೇಗನೇ ಓಡಿಸುತ್ತ ಬಂದನು. ಶೂರಸೇನನನ್ನು ಕಂಡು ಅವನೊಡನೆ ಸ್ನೇಹದಿಂದ ಮಾತನಾಡಿಸಿದನು. ಶೂರಸೇನನು ಹಸಿವೆ ನೀರಧಿಕೆಗಳಿಂದ ಬಳಲಿದ್ದು. ಅವನಿಗೂ ಶ್ರೀಯ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಆ ಕಳ್ಳನ್ನು ತನ್ನ ಮನಿಗೆ ಕರೆದ ಕೂಡಲೇ ಕಪಟವನ್ನು ರಿಯದೆ ಅವನಹಿಂದಿ ಹೋದನು. ಶೂರಸೇನನು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ದಿವ್ಯಭೋಜನ ತಯಾರಿಸಲು ದಾಸಿಗೆ ಕರೆದು ಹೇಳಿದನು. ನದಿಗೆ ಸ್ವಾನಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ್ದ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದುತ್ತರಲು ಆ ಕಳ್ಳನು ನದಿಯಕಡೆ ಹೋದನು.

ಇತ್ತು ಶೂರಸೇನನು ಕೈಕಾಲು ನೋರೆ ತೊಳಿದುಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿರಲು ಅಡಿಗಿಯ ದಾಸಿಯು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಶೂರಸೇನನ ರೂಪಲಾವಣ ಕಂಡು ಅವಳು ಮುಗ್ಗಳಾದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಂದ ನೀರು ಮರಿಯತೆಡ

ಗಿತು. ಅದು ಶೂರಸೇನನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ನಿಲುಕಲು, ಅವನು ಆ ದಾಸಿಯೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದನು. ಆಗ ಆ ದಾಸಿಯು “ಸಾಮಾ, ಈ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನು ದೊಡ್ಡ ಕಳ್ಳನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವವರನ್ನೆಲ್ಲ ಮನೆಗೆ ಕರಿದು ಕೊಂಡುಬರುವನು. ಅವರಿಗೆ ದಿವ್ಯವಾದ ಉಟ್ಟಿ ಹಾಕುವನು. ಅವರ ಸೇವೆಗಾಗಿ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನೇ ನೇಮಿಸುವನು. ಅವಳು ತಂದೆಗಿಂತಲೂ ಬುದ್ಧಿವಂತಳು. ಅತಿಥಿಯ ವಿಶ್ವಾಸಿಗೆ ತೆರಳಿದಾಗ ಅವಳೂ ಅವನನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವಳು. ಅವನಿಗೆ ತೀರ್ಥೋದಕೆ, ಮದ್ಯ, ಹಾಗೂ ತಾಂಬಿಳ ಗಳನ್ನು ಕೊಡುವಳು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳೂ ಮಲಿಗೊಳ್ಳುವಳು. ಅತಿಥಿಗೆ ನಿದೆ ಬಂದಕೂಡಲೇ ಹೊರಗಿಬಂದು ತಂದೆಗೆ ತಿಳಿಸುವಳು. ಆಗ ಅವನು ತೆರಳಿ ಅವನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಒಂದು ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ದೂಡಿ, ಇದ್ದ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಅಪಹರಿಸುವನು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಮಗಳನ್ನು ಕರಿದುಕೊಂಡು ಬರುವುದರೊಳಗೆ ನೀನು ಓಡಿಹೋಗು” ಎಂದಳು.

ದಾಸಿಯ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಶೂರಸೇನನು ತನ್ನ ಗಂಟನ್ನು ಕುದುರೆ ಮೇಲೆ ಹೇರಿ, ತಾನೂ ಏರಿ ನಾಗಾಲೋಟದಿಂದ ಓಡಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಆ ಕಳ್ಳನು ತನ್ನ ಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು. ಆದರೆ ಅತಿಥಿಯು ಇಲ್ಲದುದನ್ನು ಕಂಡು ರೇಗಿ ದಾಸಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು. “ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವದರಲ್ಲೇ ನಾನು ತಲ್ಲಿನಭಾಗಿದ್ದೇನೇ. ಹೊರಗೆ ಹಣಕೆ ಕೂಡಾ ನೋಡಿಲ್ಲ” ಎಂದವಳು ಹೇಳಿದಳು. ಆ ಕೂಡಲೇ ಆ ಕಳ್ಳನೂ ಶ್ರೀವಂತಾದ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿ, ಶೂರಸೇನನ ಕುದುರೆಯ ಕಾಲಹೆಚ್ಚಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ, ಅದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನುಗ್ಗಿದನು. ಶೂರಸೇನನು ಒಂದು ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಲಾಗದೆ ಆದರ ದಂಡೆಯ ಒಂದು ವೃಕ್ಷದ ಬಳ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಇನ್ನಿತರ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಜನರೂ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಕಳ್ಳನು ಇಲಿದು ಆ ಅವರಿಚಿತರನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ, “ಸಾಮಾ, ಈತನು ನನ್ನ ಅಳಿಯನು. ಇಷ್ಟರವರಿಗೆ ಪರದೇಶದಲ್ಲೇ ಇದ್ದನು..ಇಂದೇ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದೆ. ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಹಂಡತಿ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ರೇಗಿ ಹೊರಟು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಅವಳು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಳುತ್ತಾ ಕುಳಿತ್ತಾಳೆ.

ಗಂಡನು ಮನಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗದಿದ್ದರೆ ನದಿಗೆಬಿಸ್ತು ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗ ಮಾಡುವ ದಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಡಿದಿದ್ದಾಳೆ. ಸನ್ನ ಮನಿಯಲ್ಲಿ ಇರಲು ಇವನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಹೆಂಡಿಯನ್ನಾದರೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಶೂರಸೇನನೊಂದಿಗಿದ್ದ ಮೂವರೂ ಆ ಕಳ್ಳನ ಮಾತನ್ನೇ ನಂಬಿ ಶೂರಸೇನನ್ನು ನಿಂದಿಸಿದರು. ಅವನ ಮಾತನ್ನೈ ಕೇಳಿ ಲಿಲ್ಲ. ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಶೂರಸೇನನು ಕಳ್ಳನೊಂದಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು.

ಆದರೆ ಕಳ್ಳನ ಮಗಳು ಶೂರಸೇನನನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ವೋಹಿತಳಾದಳು. ಅಂತಹ ತಾರುಣ್ಯ, ಹಾಗೂ ತೇಜಸ್ಸುಳ್ಳ ಸುಂದರಾಗಿನನ್ನು ಅವಳು ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳೂ ಇನ್ನಾವನಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟುವಳು. ಮುದನಶರ ಸೀಡಿತಳು. ಅದುದರಿಂದ ಶೂರಸೇನನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಅವಳು ಸ್ವೇಮಾಸಕ್ತಳಾದಳು. ಅವನನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಉಳಿಸಿ ಅವನೊಡನೆ ಕಾನುಸುವಿಷನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆಯೂ ಉದಯಿಸಿತು. ಅದುದರಿಂದ ಶೂರಸೇನನು ಉಟ್ಟವಾದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ಅವನು ವಿಶ್ರಮಿಸಿದ್ದ ಕೊಣಗೆ ಬಂದು ಅವನೊಡನೆ ಮೃದುಮಧುರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿದಳು. ಆದರೆ ಶೂರಸೇನನು ಅವಳ ಮಾತಿಗೊಂದಕ್ಕೂ ಮರುಳಾಗಲಿಲ್ಲ. “ಸಿನ್ನ ತಂದೆಯಂತೆ ಸೀನೂ ಮಾತಿನಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಮರುಳುಗೊಳಿಸಿ, ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡು ನನ್ನ ದ್ರಷ್ಟಿವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಲು ಬಂದಿರುವಿಯಲ್ಲ! ಸಿನ್ನೊಡನೆ ಏಕೆ ಮಾತನಾಡಬೇಕು?” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಕಳ್ಳನ ಮಗಳು ತನ್ನ ತಂದೆಯ ನೋಸವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದಳು. ಆದರೆ ತಾನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಾರೆನಿಂದೂ ತನ್ನನ್ನು ಮರುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿಂದ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿಸೇಕೆಂದೂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು. ಆಗ ಶೂರಸೇನನು “ಸೀನು ಪಾಪಕರ್ತವನ್ನು ಮಾಡಿರುವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನ ಶೀಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ನಂಬಿಗೆ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಳು “ರಾಜಪುತ್ರ, ಇಷ್ಟರವರೆಗೆ ಅನೇಕ ಜನರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ನಾನು ತಂದೆಗೆ ನೇರವಾಗಿದ್ದೆ. ಆದು ಪಾಪಕರ್ತವೆಂದು ನನಗೂ ಗೂತ್ತಾಗಿದೆ. ಆದಕ್ಕಾಗಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಬದ್ದು ತ್ವೀನೆ. ದೇವರೇ ನನ್ನ ಅಪರಾಧಗಳನ್ನು ಮನ್ನಿಸು ಎಂದು ನಾನು ಅವನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೀನೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಾನು ಹಾಗೆ ಮಾಡುವವಳಿ.

నాను ఇష్టురవరిగూ యావ పరపురుషరన్ను వోహిసిల్ల. పురుషర సంసగ్చద అనుభవమూ ఇల్ల” ఎందు కేళి దేవరాణి మాడి ప్రతిజ్ఞ మాడిదఱు. శూరసేనను ఆవళ మాతుగళన్ను నంచి ఆవళన్ను పరి గ్రహిసిదను. ఇబ్బరూ ప్రేమాంధరాగి గాథాలింగన మాడిదరు. ఆ మేలి కళ్ళనన్ను హేగి కొల్లబేకు మత్తు అల్లింద హేగి పారాగి హోగబేకిందు అవరిచ్చరూ యోచిసత్కాడిగిదరు.

తన్న మగళ ఆగమనవన్నే నిరిశ్శిసుత్త కళ్ళను కుళతిద్దను. సఫసాధారణవాగి ఎలి ఆడికేయల్లి ఆమలు ఆధవా విషకూడిసి కొడుత్తి రువుదు ఆవన పద్ధతి. ఒవ్వోమై ప్రజ్ఞ తప్పిద పాంథిక నన్ను రాత్రియే ఆవను బావిగి ఎసేయుతిద్ద. ఆ దిన ఆవనూ తుంబా బళతిద్ద. నిద్దెయన్ను సటిసుత్త మగళన్ను నిరిశ్శిసుతిద్ద కళ్ళనిగి నిజవీగియూ నిద్దెయే బందితు మధ్యరాత్రి ఆవన మగళు బందఱు. తండె మలగిరువుదన్ను కండు సద్గుల్లది తెరలి తన్న కఠారియింద ఆవనన్ను ఇరిదఱు. ఆ మేలి క్యుగి సిక్యుద అనుంత్య జిన్నాభరణ కాగూ ద్రవ్యవన్ను సంగ్రహిసి మత్తొందు కుదురేణు న్నే రి శూరసేననైందిగి అల్లింద పలాయనమాడిదఱు.

పుతావసేనను హేళిద ఈ కతెయన్ను కేళి కలావతియు “రాజపుత్ర, ఆజితన మత్తొబ్బ పుత్రన కథేయన్ను కేళలు ఆతుర వుళ్ళవలూగిద్దే ఇనే” ఎందఱు. ఆగ విరసేనను “రాజపుత్రయే, ఆవను ధర్మబుద్ధియుళ్లవను. తన్న ద్రవ్యదింద ఆన్నభత్ర, కేరి, కాలువేగళన్ను కదిసిదను. ఆవన జీవనదల్లి ఇన్నావ రోమాంజే కారి ఘటనేయు నడియల్లు. ఆవన హండతియూ పరమధార్మకళు. శ్రీయరు దుక్కిలేయరాదరి ఎల్ల కష్టగళూ బరుత్తునే” ఎందు నుడి దను. ఆగ పద్మావతియు “రాజపుత్ర, మాతుమాతిగి శ్రీయరన్ను హీగళియుతిద్దీయల్ల. పురుషర దువ్వతనక్కే ఆళతెయల్ల. అంతక ఆనేక కథగళు ననగి గొత్తునే” ఎందఱు. ఒందన్ను కేళలు ప్రతా పసేనను ఆకురపట్టుదుదంంద ఆవళు హేళతొడిగిదఱు.

ಉಲ್ಲ ಸೆಟ್ಟಿಯ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಥೆ

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮುಗಧರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಗೋಪಾಲಸೆಟ್ಟಿ ಎಂಬೊಬ್ಬ ಧನಿಕನಿದ್ದನು. ಅವನು ತಾರುಣ್ಯದಲ್ಲಿ ದುರ್ವರಸನಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗಿ ತನ್ನ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಸೂರೀಮಾಡಿದನು. ಮುದ್ದೆವಾನ ಹಾಗೂ ನೇಶಾಗಮನ ಗಳಿಂದ ಹಣವೆಲ್ಲ ಮುಗಿಯಿತು. ವೃದ್ಧಾವ್ಯ ಬಂದಿತು. ಅಗ ಅವನು ಶ್ರೀಮಂತರೋಬ್ಬರ ಮಗಳನ್ನು ಮುದುವೆಯಾಗಲು ಬಯಸಿದನು. ಗೋಪಾಲಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಬಡತನ ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ಆತ್ಮಹಣ್ಣಿನ ಕಡೆಯವರು ತಿಳಿದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿನ ಕುಲಕೀರ್ತಿಗಳನ್ನೇ ಕೇಳುವುರುಳಾಗಿ ನೋಹಿನಿಯಂತಹ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಆ ಮುದುಕನಿಗೆ ಮುದುವೇ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿರು.

ಆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕೆಳಿದ ಮೇಲೆ ಗೋಪಾಲತೆಟ್ಟಿಗೆ ಜೀವನ ನಿರ್ಪಾಹ ನಡೆಸುವುದೇ ದುಸ್ತರವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಗೋಪಾಲ ಸೆಟ್ಟಿಯು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರಿದು “ಈ ನಗರದ ಪೂರ್ವೀಸ ಅಧಿಕಾರಿಗೆ ನಾನು ಹಿಂದಿ ಬಹೆಳ ಸಹಾಯನಿಡಿದ್ದೆ. ಅದನ್ನು ಅವನು ಮರೆತಿರಲಿಕ್ಕಾಲ್ಲ. ನಾನಾಗಿ ಹೋಗಿ ಕೇಳಲು ಲಜ್ಜೆಯನಿಸುತ್ತುದೆ. ನೀನು ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಸಹಾಯನನ್ನು ಕೇಳು. ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ಹೀನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೇಳು. ಒಂದು ವೇళೆ ಅವನು ಸಹಾಯಕೊಡಿದ್ದರೆ ಸಾಲವನ್ನಾದರೂ ತಾ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಪತಿಯ ಅನುಷ್ಠಾಯಂತೆ ಅವಳು ಪೂರ್ವೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಮನಿಗೆ ತೆರಳಿದಳು. ಮತ್ತು ತನ್ನ ಗಂಡನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು ಆ ಪೂರ್ವೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಸ್ತ್ರೀಲಂಪಟನು. ಅವಳ ರೂಪಾತಿಶಯಕ್ಕೆ ಮರುಳಾದನು. ಅವಳೊಡನೆ ಸಲಗಿಯಿಂದ ಮಾತನಾಡುತ್ತೇ ಏಕಾಂತ ವಾದ ಈಳಿಕೆಗೆ ಕರೆದೆಯ್ಯಾ ತನ್ನ ಮನೋಭಿಲಾಷಯನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಸಾಂಪರಾರು ವರಹ ಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಾಗಿಯೂ ಆಶಿತೋರಿಸಿದನು.

ಸೆಟ್ಟಿಯ ಹೆಂಡತಿ ದುಕ್ತೀಲೆಯಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಅವಳು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಇಂಥಿ ದುಷ್ಪರ್ಕುಕ್ಕೆಳಿಸುತ್ತು ಕುಲಕ್ಕೆ ಕಲಂಕವನ್ನು ತರಲಾರೆನೆಂದು ನುಡಿದಳು. ಅಗ ಆ ಪೂರ್ವೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯ “ಸುಂದರಿಯೇ, ನೀನು ನಿನ್ನ ಪತಿ

ಯನ್ನು ತೊರೆದು ನನ್ನ ಮನಿಗೆ ಬಂದಿರಬೇಕೆಂದು. ನಾನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆಗಾಗ ಬಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿದರೆ ಸಾಕು. ನಿನ್ನ ಪತಿಯು ಮುದುಕನು. ಅವನೊಡನೆ ನಿನಗೆ ಯಾವ ರತಿಸುಖವೂ ಸಿಗಲಾರದು. ನಾನು ನಿನಗೆ ತುಂಬಾ ಸುಖಕೊಡಬಲ್ಲೆ” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಅದನ್ನೇ ಕೇಳಿ ಸೆಟ್ಟಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಸಿಟ್ಟಬ್ಬಗಿ ತನ್ನ ಮನಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ವಿಶ್ವಾಸಿದ್ದ ನಾಯಾಧಿಕರನಲ್ಲಿ ಕಳಿಸಿದನು. ಸೆಟ್ಟಿಯ ಹೆಂಡತಿ ನಾಯಾಧಿಕರನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಪ್ರೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯ ದುರ್ವರ್ತನೆಯನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಆ ನಾಯಾಧಿಕರನೂ ಸೆಟ್ಟಿಯ ಹೆಂಡತಿಯ ರೂಪಲಾವಣ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಮೋಹಿತನಾದನು. ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಏಕಾಂತ ಕೋಣಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು “ನೀನು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆಹ್ಲಾದಗೊಳಿಸಿದರೆ ಆ ಪ್ರೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯಿಂದ ಹಣ ತೆಗೆಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನೂ ನಿನಗೆ ಸಹಾಯಸಲ್ಲಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇದನ್ನು ನೀನು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಬೇಡ. ನನ್ನಂತಹ ನಾಯಾಧಿಕರನೇ ನಿನ್ನಂತಹ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಒಲಿದಿರುವುದು ಅದು ನಿನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥಜನ್ಯದ ಪುಣ್ಯವೆಂದೇ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆನ್ನು. ಆದರೆ ಅವಳು ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಆಲಿಸದೆ ತನ್ನ ಮನಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಳು.

ಆ ಮೇಲೆ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಅವಳನ್ನು ಆ ನಗರದ ಮಂತ್ರಿಯ ಮನಿಗೆಕಳಿಸಿದನು. ಅವಳು ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಂದೆ ನಡೆದ ಘಟನೆಗಳಿಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿ ತಾವಾದರೂ ದಯಿದೋರಿ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿರುವ ನಮಗೆ ಸಹಾಯ ನೀಡಿರಿ” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಆ ಮಂತ್ರಿ ಕೂಡಾ ಸೆಟ್ಟಿಯ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಬಯಸಿದ. “ನೀನು ನನ್ನೊಂದಿಗೇ ಇರು. ಆ ಮುದುಕನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಸುಖವೇನು? ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಯಾವ ಸುಖ ಸೌಭಾಗ್ಯಕ್ಕಾಗ್ಯ ಕೊರತೆಯಾಗಲಾರದು” ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಳು ತುಂಬಾ ಚಿಂತಾಕಾರಂತಾಂತಾದಳು. ಯಾರನ್ನು ಕಂಡರೂ ಅವಳ ಕಷ್ಟಪರಿಹಾರವಾಗಲಿಲ್ಲ. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಮಾಂಸದ ತುಂಡನ್ನು ಕುಕ್ಕುವ ಕಾಗೆಗಳಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ, ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಸವಿಯಲು ಅತುರಷಿದುವರೇಃ ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದು ಪಾಠಕಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಸೆಟ್ಟಿ

ಹೆಂಡತಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿದಳು.

ಮರುದಿನ ಅವಳು ಅಂದವಾದ ಬಟ್ಟಿಬರಿಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಸವಾಲಿಂಕಾರ ಘರಿಸುತ್ತ ಪೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದಳು. ಅವನನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ “ನಿಮ್ಮಮಾತಿಗೆ ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತೇನು ವಾಡಿತ್ತಾಣ. ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೇಮವಾದಂತೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ವೋಹಿತಳಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಪ್ರಾಧಿ ಗಂಡನಿಂದ ಯಾವ ಮುಖುವು ಇಲ್ಲ. ನೀವು ಇಂದು ರಾತ್ರಿ ಎರಡು ಪ್ರಹರವಾದ ಮೇಲೆ ಬನ್ನಿ ರಿಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಪೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಉಬ್ಜಿ ಆಗಲೇ ಅವಳು ಚೀಡಿದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದನು. ಆದರಂತೆ ಅವಳು ನಾಯಾಯ ಧಿಕ್ಷಿದ್ದಲ್ಲಿ ತೆರಳಿ ಅವನನ್ನು ಮೂರು ಪ್ರಹರ ರಾತ್ರಿ ಬರುವಂತೆ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಮಂತ್ರಿಗೆ ನಾಲ್ಕನೇ ಪ್ರಹರ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಬರಲು ಹೇಳಿದಳು. ಅವಳು ಸೂಚಿಸಿದಂತೆ ಪೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಸೆಟ್ಟಿಯ ಹೆಂಡತಿಯು ಅವನನ್ನು ಸಾಫತಿಸಿ, ಮೃದು ಮಥುರ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವನ ಮೆನಸ್ಟ್ರೆನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸತ್ತೊಡಗಿದಳು. ಅವನೊಂದನ್ನೇ ಸರಸ ಮಾತುಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ನಾಯಾಯಾಧಿಕೀರ್ತನು ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದನು. ನಾಯಾಯಾಧಿಕೀರ್ತನು ಬಂದ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ ಸೆಟ್ಟಿಯ ಹೆಂಡತಿಯು ಗಾಬರಿಯಾದವಳಂತೆ ವರ್ತಿಸಿದಳು. ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಬಂದರೋ ಎಂದು ಚಡವಡಿಸಿದಳು. ಪೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಕೈಕಾಲುಗಳೂ ನಡುಗತೊಡಗಿದವು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಸೆಟ್ಟಿಯ ಹೆಂಡತಿಯು ಅವನನ್ನು ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಆಡಗಿಸಿಟ್ಟು ಬೀಗ ಹಾಕಿದಳು. ಆದರಂತೆ ನಾಯಾಧಿಕೀರ್ತನ ಮಾನ ಉಳಿಸಲು ಮತ್ತೊಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟಿರು. ಮಂತ್ರಿಯು ಸರಸೋಕ್ಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದಾಗ ವೇಟಿಗೆ ತೆರಳಿದ್ದ ಅವಳ ವ್ಯಾಧಿಪತಿ ಬಂದನು. ಆಗ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನೂ ಅವಳು ಇನ್ನೊಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಜ್ಜಿಟ್ಟಿರು.

ಆ ಮೇಲೆ ಅವಳು ರಾಜ್ಯಾಧಿಕ್ಷಿದಲ್ಲಿ ತೆರಳಿ ಪೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ, ನಾಯಾಧಿಕೀರ್ತ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ ಈ ಶ್ರೀವರ್ಗದವರ ದುಬಂಧಿ, ದುರ್ವಡತೆ

ಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದಳು. ರಾಜನು ಮೊದಲು ಅವಳ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವಳು ತನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ ಆ ಮೂರೂ ಸೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ತರಿಸಿ ರಾಜ ಸಭೀಯಲ್ಲೇ ಬೀಗ ತಿಗಿದಳು. ರಾಜನು ಆ ಶ್ರೀವರ್ಗದವರನ್ನು ಕಂಡು ಕೋರಿದಿಂದ ಆವರನ್ನು ಜ್ಯೇಶ್ವರಿಗೆಟ್ಟಿದನು. ಆ ಸೆಟ್ಟಿಯ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಉದು ಗೊರಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಿದನು. ಅಮೇಲೋಂದು ದಿನ ರಾಜನು ವೇವಪಲ್ಲಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸೆಟ್ಟಿಯ ಹೆಂಡತಿಯೊಬ್ಬೇ ಇದ್ದ ಸಂದರ್ಭ ನೋಡಿ ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಅವಳನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ನಿಜ ಗುರುತನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ತಿಳಿಸಿ “ನೋಹನಾಂಗಿಯೇ, ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಚಾತುರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ನಾನು ಮೆಚ್ಚಿದ್ದೇನೆ. ನೀನು ಅಂತಃಪುರದಲ್ಲಿ ರಲು ಯೋಗ್ಯಾಳು. ನೀನು ನನ್ನ ಆರಮನೆಗೆ ಬಾ. ನಿನ್ನನ್ನು ಬಹಳ ಪ್ರೀತಾರ್ಥದರದಿಂದ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನಿನಗೆ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಒದಗಿದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಸುಡಿದನು. ಸೆಟ್ಟಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಮನದಲ್ಲೇ ದುಃಖಿತಾದಳು. ಆದರೆ ಹೊರಗೆ ಅದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆ ತನ್ನ ಭಾಗ್ಯದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯತೆಂದು ಸಂತೋಷವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದಳು. ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳ ಅವಕಾಶಕೊಟ್ಟಿರೆ ತಾನೇ ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಆರಮನೆಗೆ ಬಂದು ಚಿಂತನೆಯಿಂದ ತಿಳಿಸಿದಳು. ರಾಜನು ಒಮ್ಮೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಸೆಟ್ಟಿಯು ಬಂದಕೊಡಲೇ ಅವಳು ಆ ವಿವರವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅಂದೇ ರಾತ್ರಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಆ ನಗರವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿಹೋದರು.

“ರಾಜಪುತ್ರ, ಆ ಸೆಟ್ಟಿಯ ಹೆಂಡತಿ ರೂಪವಂತಳಿದ್ದು ದಂಂದ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟಕೊಂಡಿಗಾದರು? ಸ್ತ್ರೀಯರು ಸುಂದರಿಯರಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲ ಪುರುಷರ ಕಣ್ಣಿಗಳನ್ನು ಅವರ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತವೆ. ಸ್ತ್ರೀಯರು ಕಾಮನಾಟದ ಬಂದು ಗೊಂಬೆ ಎಂದು ಪುರುಷರು ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಪುರುಷರಲ್ಲಿ ಪಾಸಬು ದ್ವಿಯೇ ಹೆಚ್ಚು” ಎಂದು ಸುಡಿದಳು. ಕಳಾವತಿಯ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಪ್ರತಾಪಸೇನನು “ರಾಜಪುತ್ರಿಯೇ, ಸ್ತ್ರೀಯರೇ ಕಪಟಿಗಳು, ಕುಕರ್ಣಿಗಳು. ಅಂತಹ ಬಂದು ಕಥೆ ನನಗೆ ಗೊತ್ತುದೆ” ಎಂದು ಸುಡಿದನು. ಕಳಾವತಿಯು ಅದನ್ನು ಕೇಳಲು ಬಯಸಿದುದಂಂದ ಪ್ರತಾಪಸೇನನು ಹೇಳತ್ತೊಂದಿಗಿದನು.

ಉಂ ಗೋಪಾಲದಾಸನ ಕಥೆ

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಧ್ವನಿಕನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಗೋಪಾಲದಾಸನೆಂಬ ನಾಮನಿದ್ದನು. ತಂದೆಯು ಲೋಭತನ ದಿಂದ ಆಪಾರ ಹಣವನ್ನು ಗಳಿಸಿದ್ದನು. ಅವನು ಮರಣಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಗನನ್ನು ಕರೆಸಿ “ಮಗನೇ, ನಾನು ಕವ್ಯದಿಂದ ಹಣಗಳಿಸಿ ನಿನಗಾಗಿ ಶೇಖರಿಸಿ ಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ನೀನು ದುಂಡುವೆಚ್ಚುಮಾಡಬೇಡ. ಒಂದು ವೇಳೆ ದುದ್ದೇರವಿಂದ ನಿನ್ನ ಹಣವೆಲ್ಲ ಮುಗಿದರೆ, ಈ ಮನೆಯ ನೆಲಮಾಳಗಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಮಾಧಿ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ತೆರಳಿ ಮಲಗು, ನಿನ್ನ ದುಃಖವೆಲ್ಲ ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪಾಣಬಿಟ್ಟನು.

ಗೋಪಾಲದಾಸನು ವ್ಯಾಪಾರ-ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಕಾಲಕೆಳೆಯ ಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಆವನ ತಂದೆ ಆಪಾರದ್ವರ್ಷ ಗಳಿಸಿಟ್ಟುದುದು ಅನೇಕರಿಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದುತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ದುರ್ವರ್ಷಸನಿಗಳು ಗೋಪಾಲದಾಸನ ಸ್ನೇಹ ಬೆಳೆಸಿದರು. ಮತ್ತು ಆದರಿಂದ ಗೋಪಾಲದಾಸನಿಗೂ ದುರ್ವರ್ಷಸನ ಗಳು ಅಂಟಿಕೊಂಡುವು. ತತ್ತ್ವರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣವೆಲ್ಲ ವೆಚ್ಚುವಾಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನ ಮಿತ್ರ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಿಂದನೇ ಸಾಲಬೇಡಲು ಅರಂಭಿಸಿದನು. ಒಂದುದಿನ ಸಾಹುಕಾರನೊಬ್ಬನು ಗೋಪಾಲದಾಸನನ್ನು ಅಪಮಾನ ಮಾಡಿದನು. ಇದರಿಂದ ಅವನು ನೊಂದುಕೊಂಡು, ಇನ್ನು ಬಿದುಕಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ತಂದೆ ಹೇಳಿದ ನೆಲಮಾಳಗಿಗೆ ತೆರಿಳಿದನು. ಆದರೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕುಕೂಡಲೇ ಆಪಾರ ಮುತ್ತು-ರತ್ನ ಗಳು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದುವು. ಆಗ ಅವನು ಧೈರ್ಯತಂದುಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತುತ್ತಂದು, ವಿವೇಕದಿಂದ ಜೀವನ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ದುರ್ವರ್ಷಸನಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೊರೆದನು.

ಆದರೆ ಕೆಲವು ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಿಗೆ ಗೋಪಾಲದಾಸನ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯ ಹೇಳಿ ವಕ್ರದೃಷ್ಟಿ ಬಿದಿತು. ಹೇಗಾದರೂಮಾಡಿ ಉಪಾಯದಿಂದ ಅದನ್ನು ಅಪಹರಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ಆದುದರಿಂದ ಅವರು ಗೋಪಾಲದಾಸನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ ಪಾಲಿಸಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರ-ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡಲು

ಆರಂಭಿಸಿದರು. ವಿದೇಶಗಳೊಡನೆ ಈಡಾ ಅವರು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡತ್ತೊಡಗಿದರು. ಹಡಗುಗಳು ಅವರ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಹೇರಿಕೊಂಡು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಮ್ಮೆ ಅವರೂ ಹಡಗುಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟಿರು. ಆದರೆ ಗೋಪಾಲದಾಸನ ಪಾಲುಗಾರರಿಗೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ನಿಜವಾದ ಸೀತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದ ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಅವರು ಗೋಪಾಲದಾಸನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಒಗೆದು. ಪುತ್ತು ಇ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಜಾರಿಬಿಡ್ದನೆಂದು ಕೂಗತೊಡಗಿದರು. ಆ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾವಿಕರು ಎಚ್ಚತ್ತು ಸಣ್ಣ ದೊಣಿಗಳನ್ನು ಇಳಿಸಿ ಗೋಪಾಲದಾಸನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತೊಡಗಿದರು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು ಕಾಣಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಗೋಪಾಲದಾಸನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೇ ಈಸತ್ತೊಡಗಿದನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸಮುದ್ರದ ದಂಡೆಯೂ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನು ದಡಸೇರಿ ಸಮಾಪದ ನಗರಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು.

ಇತ್ತು ಹಡಗನೂ ಆ ನಗರದ ಒಂದರದಲ್ಲಿ ರೀವು ಹಾಕಿತು. ಗೋಪಾಲದಾಸನ ಪಾಲುಗಾರರು ತಮ್ಮ ಸರಕುಗಳನ್ನು ನಗರಕ್ಕೆ ತಂದು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಿಗೆ ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿದರು. ಗೋಪಾಲದಾಸನು ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ಆ ನಗರದ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕರನ ಮುಂದೆ ದೂರುಹೇಳಿದನು. ನ್ಯಾಯಾಧಿಕರನು ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳನ್ನು ಕರೆಸಿ ಕೇಳಲು, ತಮಗೆ ಗೋಪಾಲದಾಸನ ಗುರುತು-ಸರಿಜಯವಿಶ್ವವೆಂದೇ ಅವರು ವಾದಿಸಿದರು. ಗೋಪಾಲದಾಸನ ಗುರುತು ಹೇಳುವವರು ಯಾರೂ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕರನು ಇವನ ಮಾತನ್ನು ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಖಟ್ಟಿಬಿದ್ದ ಹೋಯಿತು. ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ಹಡಗಹತ್ತಿ ಬೇರೆ ಉಂಟಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು. ಗೋಪಾಲದಾಸನು ಸಿರುಪಾಯನಾದನು. ತನ್ನ ಕೈಬೆರಳಲ್ಲಿದ್ದ ರತ್ನದುಂಗುರವನ್ನು ಮಾರಾಟಮಾಡಿ ಅಂದವಾದ ಬಟ್ಟೆಬರೆಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು. ಆ ಮೇಲೆ ಆ ನಗರಕ್ಕೆ ಸಮಾಪವಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ರಾಜನ ಬಳ ತೆರಳಿ, ತನ್ನನ್ನು ಯಾವುದಾದರೀಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನೇಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ರಾಜನು ಕರುಣೆಯಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಉಚಿತವಾದ

ಒಂದು ಉದ್ದೇಶ್ಯಗವನ್ನು ತೊಟ್ಟುನು.

ಹೀಗೆ ಇರುತ್ತಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಗೋಪಾಲದಾಸನು ಮನೋವಾತ್ಮಕ ಕುಲದಿಂದ ಆ ರಾಜನ ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಅಶ್ವಿತ್ವ ಸಂಚರಿಸಿದನು. ಹೂಗೆಳ ಪರಿಮಳಕ್ಕೂ ಆ ತಂಗಾಳಗೂ ಆವನು ಮೈಮರೆತನು. ಒಂದು ಮರದಡಿ ವಿಶ್ರಮಿಸಿದ. ಅವನಿಗೆ ಆಲ್ಲೇ ಕಣ್ಣಜೊಂಪು ಹತ್ತಿತು. ಮತ್ತು ನಿದ್ದೆ ಬಂದಿತು. ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ದೆ ಸಂದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ತನ್ನ ಸವಿಯರೊಂದಿಗೆ ಆ ವನಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಉದ್ಯಾನವನದಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬನು ಮಲಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ರೇಗಿ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದುತರಲು ಆಜ್ಞಾ ಸಿದಳು. ಗೋಪಾಲದಾಸನು ಎಚ್ಚರ್ತು ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಹೋಗಲು ಯಾತ್ರೆ ಸಿದಳು. ಆದರೆ ಸವಿಯರು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಎಳೆದುಕಂಡು ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಆಗ ಗೋಪಾಲದಾಸನು “ರಾಜಪುತ್ರಿಯೇ, ನನ್ನ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಮನ್ನಿಸು” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. “ನೀನು ಸ್ತ್ರೀ ವೇಷವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನನೆಷ್ಟುಂದಿಗೆ ಬರುವುದಾದರೆಮಾತ್ರ ನಿನ್ನ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಮನ್ನಿಸುತ್ತೇನೇ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಗೋಪಾಲದಾಸನು ಒಸ್ಪಿದನು.

ಸ್ತ್ರೀ ವೇಷದಿಂದ ರಾಜಪುತ್ರಿಯೋಡನೆ ಹೋದ ಗೋಪಾಲದಾಸನ ಮೇಲೆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯೇ ಮೋಕಪಟ್ಟಳು. ರಾತ್ರಿ ಅವನೊಡನೆ ಸುರತ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸತ್ತೊಡಗಿದಳು. ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೂ ಅವನನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ದಿರುತ್ತಿದ್ದೇ ಆಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಈ ಮೋಕ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಅವನನ್ನು ಅರಿಗಳಿಗೆಯೂ ಬಟ್ಟಿರಲಾರದಾದರು. ಹಗಲಿಗೆ ಅವನು ಪುರುಷವೇಷದಲ್ಲೇ ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದು. ರಾತ್ರಿ ಆದ ಕೂಡಲೇ ಸ್ತ್ರೀ ವೇಷಧರಿಸಿ ರಾಜಪುತ್ರಿ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಹಗಲೂ ಅವನ ವಿರಹವನ್ನು ಸಹಿಸುವುದು ರಾಜಪುತ್ರಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಇದನ್ನು ಅವಳು ತನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ಪಾಕ್ರಳಾದ ದಾಸಿಯೊಬ್ಬ ಶೋಡನೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಆಗ ಆ ದಾಸಿಯು “ಅಮ್ಮಾ, ನೀವಿಭ್ಯಾರೂ ಈ ಅರಮನೆ ತ್ಯಜಿಸಿಹೋದರೆ ನಿಮಗೆ ಅಖಿಂಡ ಸುಖದೊರೆಯುತ್ತುದೆ” ಎಂದಳು. ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಬಗೆಹೇಗೆಂದು ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಕೇಳಲು

“ಅನ್ನೂ, ನೀವು ಹೋಗಿದ್ದರಾವರಂತೆ ನಟಿಸಿರಿ. ನಾನು ಒಂದು ಗುಳಿಗೆ ಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೀನೆ. ಅದನ್ನು ತಿಂದರೆ ಶ್ವಾಸೋಜ್ಞಾನ ಕೂಡಾ ನಿಂತು ನೀನು ಸತ್ಯಪ್ರಹೋದಿಯೆಂದೇ ಅವರೆಲ್ಲ ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಸತ್ಯಮೇಲೆ ತವ ವನ್ನು ನನ್ನ ಪ್ರಿಯ ಸವಿಯ ಪರ ಒಪ್ಪಿದ್ದೇಕೆಂದೂ, ಶವವನ್ನು ಹೊಳಿ ಬೇಕೆಂದೂ ನೀನು ನಿನ್ನ ಅಂತಿಮ ಇಚ್ಛೆ ಇರುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸು. ನಾನು ಇನ್ನೊಂದು ಗುಳಿಗಿಯಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಜಿವಗೊಳಿಸುತ್ತೀನೆ” ಎಂದಳು. ಅವಳು ಹೋಳಿದಂತೆಯೇ ಎಲ್ಲವೂ ಸುಸಾರಾಗವಾಗಿ ನಡೆಯಿತು. ದಾಸಿಯು ರಾಜಪುತ್ರಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡುಬಂದು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಡಿದಳು.

ಇತ್ತು ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಮರಣಹೊಂದಿದಳೆಂಬ ವಾರ್ತೆಕೇಳಿ ಗೋವಾ ಲದಾಸನು ಭಾರ್ಯಾತಿಥಾದನು. ಅವನು ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ತೊರೆದು ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿ ಹೊರಟುಹೊಡನು. ದಾಸಿಯು ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಲು ಮಾಡಿದ ಯತ್ನಗಳೆಲ್ಲ ವಿಫಲವಾದುವು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಮರಣದ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ ಮುಖಿಂದಿಂದಲೇ ಅವನು ಹೊರಟುಹೊಡನೆಂದು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು. ಇದರಿಂದ ರಾಜಪುತ್ರಿಗೂ ಅತಿವ್ಯಾಸನಾಯಿತು. ಇತ್ತು ರಾಜವೈಭವವೂ ಉಳಿಯಲ್ಲ. ಪ್ರಿಯತಮನೂ ಕೈಗೆ ಲಭಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಆ ಉರಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವಳುತ್ತಿಳಿದು ತನ್ನ ದಾಸಿಯೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ಉರಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದಳು. ಅದರೆ ಪಾಪಿ ಹೋದಲ್ಲಿ ವೊಳಿಕಾಲು ನೀರು’ ಎಂಬ ಗಾದೆಯಂತೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳುರು ಅವರ ಮೇಲೆ ಬಿಡ್ಡರು. ಅವರಲ್ಲಿದ್ದ ಆಭರಣಗಳನ್ನೇಲ್ಲ ಅಪಕರಿಸಿದರು. ಅವರೀರ್ವರನ್ನೂ ಒಂದು ಉರಿಗೆ ಕರೆದೂಯ್ಯ್ಯಾ ಅಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟಮಾಡಲು ಯಶ್ವಿಸಿದರು. ಆ ಉರಿನ ರಾಜನು ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಸೊಂದಯ್ಯಕ್ಕೆ ಮನಸೋತು ಅವಳನ್ನೂ ಕ್ರಿಯಕ್ಕೆ ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು. ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ರಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಅಂದವಾದ ವಸ್ತು ಹಾಗೂ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವಳ ಪ್ರೇಮಸಂಪಾದನೆಗಾಗಿ ಹಾಕೊರೆಯುತ್ತೀದನು. ಆದರೆ ಅವಳ ಮಾತ್ರ ಒಪ್ಪದೆ ಹಗೆಲಿರುಳು ಗೋವಾಲದಾಸವ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದಳು.

ಇತ್ತು ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿ ದೇಶಾಂತರಕ್ಕೆ ಹೊರಟ ಗೋಪಾಲದಾಸನು

ಒಂದು ದಿನ ಈ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಭಿಕ್ಷು ನ್ನು ಕಾಗಿ ಅವನು ಮನೆ ಮನೆಗೆ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ದಾಸಿಯು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಅವನ ಗುರುತ್ವ ಅವಳಿಗೆ ಹತ್ತಿತು. ಮತ್ತು ಅವಳು ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸಿ ಅವನು ಗೋಪಾಲದಾಸನೇ ಎಂದು ಖಚಿತಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಆ ಮೇಲೆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ದುಃಖದ ಕತೆಯನ್ನೇಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆವಸ್ಪಗೂ ನ್ಯಾಸನವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಕ್ಷೇಮ ಸಮಾಜಾರವನ್ನು ಕೊಡಲೇ ರಾಜಪುತ್ರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಆ ದಾಸಿಯು ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಗೋಪಾಲದಾಸನು ಅದೇ ನಗರದಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟಳು. ಅವನಿಗೆ ದಾಸಿಯ ಮೂಲಕ ಆವಾರ ಹೆಣವನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಭರಣಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದಳು. ಗೋಪಾಲದಾಸನು ಅಂದವಾದ ಬಟ್ಟಿಬರಿಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು. ಅದೇ ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮನೆಯನ್ನು ಬಾಡಿಗೆ ಹಿಡಿದನು. ರಾತ್ರಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಆ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮತ್ತು ಗೋಪಾಲದಾಸನೋಡನೆ ರತ್ನಸುಖದಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಅದರೆ ಗೋಪಾಲದಾಸನ ವಿಧಿ ಇನ್ನೂ ಅವನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನೋಟಿಗೆ ಇದ್ದ ಸನ್ಯಾಸಿಯೋಬ್ಜನು ಗೋಪಾಲದಾಸನು ಮಾಯವಾದು ದನ್ನು ಕಂಡು ಬೆರಗಾದನು. ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕತ್ತಿದ್ದಿದನು. ಆಗ ಒಂದು ದಿನ ಗೋಪಾಲದಾಸನು ಭವ್ಯವಾದ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದುದು ಕಂಡಿತು. ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಗೋಪಾಲದಾಸನ ಬಳಗೆ ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಅವನ ಅಧ್ಯಷ್ಟವು ಬದಲಾದುದು ದೇಗೆಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಿದನು. ಗೋಪಾಲ ದಾಸನು ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ತನಗೆ ನೀಡಿದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲಿರುವ ಪ್ರೇಮಾತಶಯವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಸಂತೋಷವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ ಆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯನ್ನು ತನಗೊಮ್ಮೆ ತೋರಿ ಸಚೇಕೆಂದು ಪಾರ್ಥಿಸಿದನು. ಗೋಪಾಲದಾಸನು ಒಟ್ಟಿ ಮರುದಿನ ರಾತ್ರಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಉಟಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿನು. ಆ ಮೇಲೆ ಗೋಪಾಲದಾಸನು ರಾಜಪುತ್ರಿಯೋಡನೆ, ಮಿತ್ರನಾದ ತನ್ನ ಸನ್ಯಾಸಿಯ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಹೇಳಿ, ಮರುದಿನ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ದರ್ಶನಕೊಡಬೇಕೆಂದು

ಕೇಳಿದನು. ಮರುದಿನ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಯೂ ಬಂದನು. ಗೋಪಾಲದಾಸನೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದಿವ್ಯವಾದ ಭೋಜನದ ಪರ್ವತೀಟು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಉಂಟಿವಾದಮೇಲೆ ಮಾವರೂ ವಿಶೇಷ ಕುಡಿದರು. ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ಅಮಲೇರಿದುದರಿಂದ ಅವನು ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಕೈಗಿಡಿದು ಆವ ಇನ್ನು ಮುದಿದ್ದಿಸಲು ಯಶ್ಚಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಗೋಪಾಲದಾಸನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು. ಅವನು ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ನೊಕೆದನು. ಇದರಿಂದ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಗೂ ವಿಶೇಷ ಕೋಪವು ಬಂದಿತು. ಮರುದಿನ ಮುಂಜಾನೇ ಅವನು ರಾಜನಿದ್ದಲ್ಲಿ ತೆರಳಿ, ಅವನು ಕ್ರಯಕೈ ತಿಗೆ ದುಕೋಂಡ ಶ್ರೀಯು ಗೋಪಾಲದಾಸನೊಡನೆ ಆಕ್ರಮ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವಳೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ರಾಜನು ರೇಗಿ ಅವರಿಬ್ಜರನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ತರಿಸಿದನು. ಆಗ ಗೋಪಾಲದಾಸನು ಆರಂಭದಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗಿನ ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಕಢಿಯನ್ನು ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ ಆ ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ, ತನ್ನ ಆಪ ರಾಧವನ್ನು ಮನ್ನಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೋರಿದನು. ಆವರೀನರೊಳಗೆ ಆಗಾಧ ವಾದ ಪ್ರೇಮವಿರುವದನ್ನು ಕಂಡ ರಾಜನು ಶ್ರೀಸದೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟುನು. ಗೋಪಾಲದಾಸನು ರಾಜಪುತ್ರಿಯೊಡನೆ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಆ ಬಾಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸುಖವಾಗಿ ವಾಸಿಸತ್ತೊಡಗಿದನು. ರಾಜನು ತೋರಿದ ದಯಿಗಾಗಿ ಅವನು ಕೃತ್ಜ್ಞನಾಗಿದ್ದನು. ರಾಜನು ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕಳಿಸಿ ಗೋಪಾಲದಾಸನ ಹಿಂದಿನ ಪಾಲುಗಾರರಾಗಿದ್ದ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತರಿಸಿದನು. ಮರುದಿನ ಅವರನ್ನು ಶ್ರೀಸಲೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಲಾಯಿತು. ಅದರೆ ಅದೇ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಗೋಪಾಲದಾಸನ ಮನೆಗಿಬಂದು ಅವನನ್ನು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿ ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಚಿನ್ನಾಭರಣಗಳನ್ನೂ ಅವನ ಪ್ರಿಯತಮೆಯನ್ನೂ ಆಪಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊಡರು. ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ನೆರೆಮನೆಯವರು ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದರು. ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಪ್ರಿಯತಮೆಯನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ದುಃಖದಿಂದ ಗೋಪಾಲದಾಸನು ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ತಾಳಿ ಪುನಃ ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿ ಹೊರಟಿನು. ಅನೇಕ ಉರುಗಳನ್ನು ಸುತ್ತಿ, ತೀರ್ಥ-ದ್ವೀತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಿಂದು, ಬಂದು ದಿನ ಶಾಶ್ವತಪಟ್ಟು ಇಕ್ಕೆ ತಲುಪಿದನು. ಅಳ್ಳ ಘರ್ಭತ್ರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದಾಗ ಶಾಶ್ವಿಯ ರಾಜನು

ಆ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ತೆರಳುತ್ತದ್ದನು. ಧರ್ಮಭಕ್ತರು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಗೋಪಾಲದಾಸನನ್ನು ಆ ರಾಜನು ನೋಡಿ, ಅವನು ನಿಜವಾದ ಸೇನಾಯಿಯಾಗಿರಲಿ ಕೃಲ್ಲವೆಂದು ಸಂದೇಹಪಟ್ಟನು. ರಾಜನು ಬಂದು ಕೇಳಲು ಗೋಪಾಲದಾಸನು ತನ್ನ ನಿಜ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ರಾಜನಿಗೆ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಯಿತು. “ದೇವರು ಸಂಪತ್ತು, ಸೌಖ್ಯ, ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ ನೀನು ಸುಖಪಡಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಆಗ ಗೋಪಾಲದಾಸನು “ಮಹಾರಾಜ! ಆವೇಣಿ ಇದ್ದರೂ ಸುಖದೊರೆಯಿಂದು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ದುಃಖವು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಂದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ಬಾಧಿಸುತ್ತದೆ. ನಿನಗೆ ಈ ನಾತಿನಲ್ಲಿ ಸಂಬಿಗೆ ಉಂಟಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿರುವ ಯಾರನ್ನೂ ದರೂ ಕೇಳು. ಅವನೂ ದುಃಖಿಯೇ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಆ ರಾಜನು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕನನ್ನು ಕರೆದು ಕೇಳಲು ಆವನು “ಮಹಾರಾಜ, ನಾನು ಸುಖಿಯಲ್ಲ. ಜನ್ಮದಾರಭ್ಯಾದಿಂದಲೂ ನಾನು ದುಃಖಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು. ಆಗ ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ರಾಜನು ಒತ್ತುಂಟು ವಾಡಲು ಆ ಭೃತ್ಯನು ಇಂತಿಂದನು.

ಉತ್ತರಾಜ್ಯಕಳಿದುಕೊಂಡವನ ಕಥೆ

ಪ್ರಭುವೇ, ನನ್ನ ತಂಡಿ ಮಂಗಧ ರಾಜ್ಯವಂಶದ ಸಾಮಂತ ಅರಸನು. ನಾನು ನನ್ನ ತಂಡಿಯ ಹಿರಿಮಾಗ. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಜಯಸೇನ. ನಾನು ಪಯಸಿಗೆ ಬೇದ ಬಳಿಕ ಬಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬನೇ ಬೋಕ್ಕಸ ನೋಡುವ ಆತು ರದಿಂದ ಒಳಗೆ ಹೋದೆ. ಮುಂತು ರತ್ನಗಳಿಲ್ಲವನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷೆಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ರತ್ನ ಖಚಿತ ಸಣ್ಣ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯು ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅದರ ಒಳಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಲಾವಣ್ಯಮಯವಾದ ತರುಣಯೋಬ್ಜ ಭಾವಚಿತ್ರವಿದ್ದಿತು. ಆ ಚಿತ್ರದ ಸೊಂದರ್ಜು ಶೋಭಿಯನ್ನು ಕಂಡು ನಾನು ಹೋಹಿತನಾಡಿ. ಅದನ್ನು ನಾನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ಅದನ್ನು ನನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸನಾದ ಮಂತ್ರಿಗೆ ತೋರಿಸಿದೆ. ಮತ್ತು ಆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಯಾರು? ಯಾರ ಮಗಳು? ಇದುನ ಸ್ಥಳ ಯಾವುದು? ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಕೇಳಿದೆನು. ಆ ಮಂತ್ರಿಯು

బకళ యిత్తు నడిసి, జ్ఞానిగళన్ను కరిసి ఆదర జోఏధ మాడిసిదను. మత్తు అవళు భారతద పూన్చదల్లిరువ ఒందు ద్విహరాజ్యద అరసనే మగళిందు తిళిసిదను. ఆదన్న కేళిద మేలే నాను కెలవు మిత్ర రోందిగి స్ఫుర్ప ద్రవ్యవన్ను ఒడిదుకొండు ఇడగన్న గొత్తుమాడి కొండు ప్రయాణ మాడిదే. ఆదరి ఇడగవు బిరుగాలిగి సిక్కిదుదరింద ముఖిగతు. నావెల్లరూ నిరు పాలాదెవు. నాను నన్న ఒబ్బ మిత్రనూ ఈసుత్త దడ సేరిదెవు. ఆగ రాత్రియాగిద్దుదరింద నమగేనూ కాణి సలిల్ల. రాత్రి ఆ దడదల్లీ నిద్దె హోఏదెవు. బేళగాదాగ నన్న మిత్రను నన్న ఒళయల్లిరల్లి. అవసేనాదనో ఎందు నాను బకళ చింతి గొళగాదే. కూగి కరిదే. అత్తిత్త తిరుగి సోఏడిదే. ఎల్లియూ అవన పక్కియే ఆగలిల్ల. నాను బకళ దుఃఖట్టు ఒబ్బనే సముద్రద దండియల్లి ఆలియుత్త ముందే ముందే హోఏదే. దూరదల్లి ఒందు కాడు కాణిసితు. ఆదన్న ప్రవేశిసి నడిదు హోఏదే. బకళ దూర హోద మేలే ఒందు దొడ్డ మనియు నన్న దృష్టిగి బిద్దితు. బాగిలు గళు ముచ్చలప్పుద్దువు. నాను ఆ బాగిలుగళన్న తెరిదు ఒళగి ప్రవేశిసిదే. మనియోళగి యారూ జనరిద్ధంతి భాసవాగలిల్ల. ఆ మని గొందు ఖపరిగియూ ఇద్దితు. మేట్టలుగళన్నే రి మేలే హోగి సోఏదలు ఒందు మంచద మేలే సుందరియాద రమణియోబ్బళు సిద్ధాస్కేళాగిద్దళు. భావచిత్తదల్లిరువ రమణి ఆవళే ఇరబికేందు నాను తుంబా హషితనాదే. మంచద సమాప తెరళ అవళన్నే దిట్టిసి సోఏడిదే. ఆదరి ఆ శ్రీ భావచిత్తదల్లి రూపిసప్లట్టు తరుణి యాగిరలిల్ల. ఆదరూ ఆవళు కూడా తుంబా లావణ్ణవతియాగిద్దళు. నాను ఆవళన్ను ఎబ్బిసదే ఆల్లీ ఒందు సుఖాసనదల్లి కులతి. స్ఫుర్ప హోత్తిన తరువాయ ఆ శ్రీగారవతియే సిద్ధియింద ఎళ్ళుత్తాళు. నన్నన్న కండు తుంబా భయలజ్జ కాగూ ఆళ్ళర్చగళన్న వృక్తపడి దళు. నాను ఆవళ భిర్తియన్న హోగలాడిసువువక్కాగి సమాధానద మాతుగళన్న డిదే. ఆదరింద ఆవళు ఛైర్య తందుకొండళు. మత్తు

ಸ್ನೇಹದಿಂದ ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿದಳು. “ಮಹಾರಾಜ, ನೀವು ಈ ಕ್ಷೇತ್ರವೇ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಿರಿ. ನನ್ನ ಯಜಮಾನನು ಬರುವ ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನು ರಾಕ್ಷಸ ಸ್ವರೂಪಿ. ನಾನು ರಾಜಕ್ಕೆನ್ನೇ. ಬಂದು ದಿನ ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಜಲ ಕ್ರೀಡೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಇವನು ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ವೋಹಿಸಿದನು. ನಾನು ಅರಮಣಿಗೆ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತ. ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅಪರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಈ ದ್ವಿಽಪದಲ್ಲಿರುವ ಅರ ಶ್ವದಲ್ಲೇ ನನ್ನ ಟೈದ್ದಾನೆ. ಪರಪರುಷರನ್ನು ಅವನು ಸಹಿಸಲಾರ.” ಎಂದಳು.

ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾನು ಜೀವ ರಕ್ಷಣಾಗಿ ಜಾಗ್ರತ್ತಿ ವಹಿಸಿದೆ. ಅವಳ ಯಜಮಾನನು ಬಂದವನು ಸಿಟ್ಟಿನ ಲಪರಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ಸ್ನೇಹದಿಂದಲೇ ಮಾತನಾಡಿಸಿದನು. ಆ ದ್ವಿಽಪಕ್ಕೆ ಬಂದ ಕಾರಣವೇನೇಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ನಾನು ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅವಳನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪಾಠ್ಯಧಿಕಸಿದೆನು. ಆಗ ಅವನು “ರಾಜಪುತ್ರ, ಈ ರಮಣೀಯ ಇದೇ ದೇಹದ ರಾಜನ ಮಗಳು. ಆದರೆ ಅವಳು ದೇಹತ್ವಾಗ ಮಾಡಿ ಇಂದಿಗೆ ಅನೇಕ ವರುಷಗಳಾದುವು.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ವ್ಯಸನ ಪಟ್ಟಿನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ನನಗೆ ದುಃಖವೂ ಜೀವ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಮೇಲೆ ವೈರಾಗ್ಯವೂ ಬಂದಿತು. ಕೆಲವು ದಿನಸಗಳ ವರೆಗೆ ಅವನ ಆತಿಘ್ರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ಸ್ವದೇಹಕ್ಕೆ ಮರಳಿದೆ. ನನ್ನ ದೇಹಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ರಾಜನಾಗಿದ್ದ ನನ್ನ ತಂಡೆ ಸ್ವರ್ಗಸ್ಥನಾಗಿದ್ದನು. ನಾನು ದೇಶಾಂತರ ತೆರಳುದರಿಂದ ನನ್ನ ತಮ್ಮನೇ ರಾಜಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಮರಳಿದ ಮೇಲೆ ನಾನು ನನ್ನ ತಮ್ಮನನ್ನು ಕಂಡು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ನನಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದೆನು. ನನ್ನ ತಮ್ಮನು ಇದಿರಿಗೆ ಸಂತೋಷವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ, ಕೆಲವು ದಿನಸಗಳ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಸುವುದಾಗಿ ನುಡಿದನು: ನಾನು ಅವನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿದೆ. ಆದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಗೊಂದುವ ಇಚ್ಛೆ ಅವನಿಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಕುಹಕೋ ಪಾಯದಿಂದ ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಆವನು ತಪ್ಪು ಸಂಗಡಿಗರೊಂದಿಗೆ ಆಪಾ ಲೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದೆರಡು ದಿವಸಗಳ ಮೇಲೆ ರಾಜ ಪರಿವಾರದವರು ನಾಸಿದ್ದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಮುಗಿಯಾ ವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಆಮುಂತ್ರಿಸಿದರು. ಕವಟನ ನ್ನೆ ರಿಯದ ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ತುರಗಾರೊಫನಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿ ಸಿದೆ. ಕಾಡಿಗೆ ತೆರಳಿದ ಮೇಲೆ ಆ ಪರಿವಾರದವರು ನನ್ನನ್ನು ಸುತ್ತು ಗಟ್ಟಿ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ರಾಜನು ಅಪ್ಪಣಿ ವಿಧಿಸಿರುವನೆಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ಆಗ ನಾನು ಆ ಸರದಾರರನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ, “ಗಳಿಯರೇ, ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿದೆ ಪ್ರಾಣ ದಾನ ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯಾದು. ನನ್ನಿಂದ ಸಿಮಾಗಲೀ ನಿಮ್ಮ ರಾಜ ನಿಗಾಗಲೀ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಹಾನಿ ತಟ್ಟಿಲಾರದು. ನಾನು ರಾಜಪುತ್ರ ನಾಗಿರುವುದಾದರೂ ಥನ ಬಲ ಜನ ಬಲವಿಲ್ಲದೆ ಸಿರಾಶ್ರಿತನಂತಿರುವೆ. ಆದು ದರಿಂದ ನಿಷ್ಠೆ ಕೊಳ್ಳಿದೆ ಬಟ್ಟಿರೆ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ದೇಶಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ಜೀವಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೇ” ಎಂದು ಪಾರ್ಧಿಸಿದೆ. ಆಗ ಆವರು ದಯಿದೋರಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಟ್ಟಿರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಬಂದವನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆ ದಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಸುಖಿಯೋ ದುಖಿಯೋ ವಾಹಾರಾಜರೇ ನಿರ್ಭರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ” ಎಂದನು. ಆಗ ಆ ಕಾಶೀರಾಜನು ತನ್ನ ಅಂಗರಕ್ಷಕರಲ್ಲಿ ಬ್ಳಾನನ್ನು ಕರೆದು “ನೀನು ಸುಖಿಯೋ ? ದುಖಿಯೋ ? ನಿನ್ನ ಕಢ ಏನು ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಆಗ ಆ ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ತನ್ನ ಕಢಿಯನ್ನು ಹೇಳತ್ತಿಡಿದನು.

ಛಂ. ರಾಜಪುತ್ರನ ವಿರಹ ಕಥೆ

ಪ್ರಭುವೇ, ನಾನು ಕಾಶೀರ್ ದೇಶದ ಒಂದು ಅರಸು ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವನು. ನಾನು ಬಾಲಕನಿದಾಗ್ಗ ನನ್ನ ತಂದೆಯು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಖಳಿದ್ದು. ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಗಾಯನ, ನರ್ತನ, ಮೂದಲಾದ ಲಲಿತ ಕಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ಅಭಿರುಚಿ ಬಹಳ. ರಾಜಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ರೀತಿಯ ಸರಸ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ರಾಜಸಭೆಯಲ್ಲಿ ದೇಶವಿದೇಶಗಳ ವರ್ಣನೆ ನಡೆಯಿತು. ದೇಶವಿದೇಶಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸಿದ ಮಂತ್ರಿಗಳು, ಸೇನಾಧಿಕಾರಿಗಳು, ನಾಗರಿಕರು ಆ ಆ ದೇಶಗಳ ಶಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜನು ನೆತನದವರೂ ಭಾಗವತಿ

ಸಿದರು. ಆದರೆ ನಾನು ರಾಜ್ಯ ಬಿಟ್ಟು ತೆರಳಿದವನಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಚಚ್ಚಿಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತೇ ಸುಮೃದ್ಧಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಅಜಾಳನದ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೇ ವ್ಯಾಸನವಾಯಿತು.

ನನ್ನ ಈ ವ್ಯಾಸನವನ್ನು ಕಂಡು ಒಬ್ಬ ಶಿಲ್ಪಿಯು ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಮಧುರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿಸಿದನು. ನನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಅವನು “ರಾಜಪುತ್ರ, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನೀನು ಚಿಂತಿಸಬೇಡ. ನಾನು ಒಂದು ಮರದ ಕುದುರೆಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೇ. ಅದರ ಗಭ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಯಂತ್ರವನ್ನೂ ಇರಿಸುತ್ತೇನೇ. ಆ ಯಂತ್ರವು ಆರಂಭವಾದ ಕೊಡಲೇ ಕುದುರೆಯ ಗರಿಗೆ ಬಿಡಿಸಲ್ಪಡುವುದು. ಆ ಕುದುರೆ ತಕ್ಷಣ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರುವುದು.” ಎಂದನು. ರಾಜಪುತ್ರನು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟಿನು. ಆ ಶಿಲ್ಪಿಗೆ ದ್ರವ್ಯ ಸಂಪಾದನನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಆಲ್ಪವಧಿಯೊಳಗೆ ಅವನು ಒಂದು ಕುದುರೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿನು. ನಾನು ಒಂದೆರಡುಸಲ ಅದನ್ನೇ ಏ ನಗರನನ್ನು ಸುತ್ತಿದೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ಆಹಾರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಸ್ನೇಹ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ತಂದೆಯ ಅಪ್ಪನೆ ಪಡೆದು ದೇಶ ಪರ್ಯಾಪ್ತನಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿನು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಒಂದು ನದಿಯ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇಳಿದೆನು. ಕುದುರೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟು ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ನಗರಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದೆನು. ಆ ನಗರವನ್ನೇಲ್ಲ ಸುತ್ತಿದೆನು. ನಗರದ ಒಂದು ಕಡೆ ಆತ್ಮಂತ ಉನ್ನತವಾದ ಒಂದು ಮನೆಯಿದ್ದಿತು. ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ ನಿರಿನ ಕಂಡಕ ಮತ್ತು ಕೋಟಿ ಇದ್ದಿತು. ನಾನು ಆದು ಏನು? ಮತ್ತು ಆ ಭವ್ಯ ಕಟ್ಟಡದಲ್ಲಿ ಯಾರು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಆಗ ಒಬ್ಬ ನಾಗರಿಕನು “ಸ್ವಾಮಿ, ಅಲ್ಲಿ ಈ ನಗರದ ರಾಜನ ಪುತ್ರ ಇದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಜಾತಕ ನೋಡಿದ ಜೋತಿಷ್ಯನು ಒಕ್ಕೇ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ನುಡಿಯಬಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಅಪಹರಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡೊಯ್ದುವರು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದನಂತೆ. ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ರಾಜನು ಈ ಭವ್ಯ ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ರಾಜಪುತ್ರ ಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುವನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಲು ದಾರಿಯೇ ಇಲ್ಲ” ಎಂದನು.

ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾನು ನಕ್ಕಬಿಟ್ಟೆ. ಸಂಜೀ ಆಗುವುದರೊಳಗೆ

ಕಾಡಿಗೆ ಮರಳದೆ. ನನ್ನ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಅದನ್ನೇ ಏರಿ, ಆ ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಯಾಯಿತು. ಅದರಂತೆ ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿ ನಾನು ಆ ಕುದುರೆಯನ್ನೇ ಏರಿ ಆಕಾಶ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಚಲಿಸುತ್ತೆ ಅವಳ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ತೆರಳದೆ. ಕುದುರೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಟ್ಟು ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲಕ ಅವಳ್ಳ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕೆ. ಆಗ ರಾಜಪುತ್ರಿ ನಿದ್ರಾಸಕ್ತ ಇಂದ್ರಿಯ. ನಾನು ಮೆಲ್ಲಿಗೆ ಗಾಳಿ ಬೀಸಲು ಅವಳಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಗದ್ದಲ ಮಾಡ ಬಾರದೆಂದು ನಾನು ಕೈಸನ್ನೇಯಿಂದ ಹೇಳಲು ಅವಳು ಸುಮೃದಾದಳು. ಆಗ ನಾನು “ರಾಜಪುತ್ರಿಯೇ, ನಾನು ದೇವಲೋಕದವನು. ನಿನ್ನ ರೂಪಳಾ ವಣ್ಣ ನೋಡಿ ತುಂಬಾ ಮೋಹಿತನಾಗಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದೆನು. ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅವಳು ಪ್ರಸನ್ನವದನಳಾದಳು. ನನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ಮಂಚದಲ್ಲಿ ಪುಲಿಗಿ ನಿಕೊಂಡಳು. ನಾನು ಅವಕ್ಷಾಢನೆ ಸರಾಂಗ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದೆ. ಚೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ಕುದುರೆಯನ್ನೇ ಏರಿ ಹೊರಟು ಹೋದೆ.

ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಗುಪ್ತವಾಗಿಡಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಕಂಡು “ಮಹಾರಾಜ, ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿ ನನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ದೇವ ಲೋಕದ ಪುರುಷನೊಬ್ಬನು ಬಂದನು. ನಾನು ಅವನನ್ನೇ ಪತಿಯನ್ನಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದಳು. ಆಗ ರಾಜನು ಚಿಂತಾತುರನಾದನು. ದೇವ ಲೋಕದವರು ಮನುಷ್ಯ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಬರುವುದೆಂದರೇನು? ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ವರಿಸುವುದೆಂದರೇನು? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಲಾರದೆ ಅವನು ತನ್ನ ವ್ಯಧ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಅವನೊಡನೆ ಆಲೋಚನೆ ನಡೆಸಿದನು ಆಗ ಆ ಮಂತ್ರಿಯು “ಮಹಾರಾಜ, ಅವನು ಯಂತ್ರ ತಂತ್ರ ಮಂತ್ರ ವಿದ್ಯಾವಿಶಾರದನಿರಬೇಕು. ನೀವು ಈ ದಿನ ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಮನೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ಭದ್ರವಾದ ಕಾವಲನ್ನಿರಿಸಿ, ನೀವೂ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿರಿ” ಎಂದನು. ಆದರಂತೆ ಆ ರಾಜನು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದನು. ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ನಾನು ಆಕಾಶ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಬರುವುದನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಆವನು ತುಂಬಾ ಗಾಬರಿಯಾದನು. ನಾನು ದೇವ ದೂತನಿಂದೇ ನಂಬಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ನಾನು ನನ್ನ ಪ್ರಿಯತನೆಯಾಂದಿಗೆ ಸರಸ ಸುಖವನ್ನು ನುಭವಿಸಿ ಮರಳದೆ. ರಾಜನು ಮರುದಿನ ರಾಜ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅಳಿಯು

ನಾಗು ಹವನು ದೇವದೂತನೆಂದೂ ಅವನನ್ನು ತಾನು ಪ್ರತ್ಯೇಕೆ ಕಂಡಿರುವೆ ನೆಂದೂ ನುಡಿದನು. ರಾಜ ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅವನ ಮುಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಆ ನಾತನ್ನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ರಾಜನಿಗೆ ಬೆದರಿ ಅವರು ಬಹಿರಂಗನಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಬೀಗೆ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ವೈರಿ ರಾಜರು ಆ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬಂದರು. ಅವರ ವಶ ಅಸಂಖ್ಯ ಸೈನ್ಯವಿದ್ದಿತು. ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವ ಘೋರ್ಯ ನನ್ನ ಮಾವಸಿಗರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನ ಮುಂತ್ರಿಯು, “ಮಹಾರಾಜ, ನಿಮ್ಮ ಅಳಿಯನು ದೇವದೂತನು. ಬಲಶಾಲಿ. ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರೆ ಅವನು ನಿಶ್ಚಯನಾಗಿಯಂತೆ ವೈರಿಗಳನ್ನು ನಿನಾರ್ಥಮ ನಾಡದೇ ಇರಲಾರನು” ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ತನ್ನ ಹೊಡದ ಸುತೆಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ನಾನು ನನ್ನ ಪ್ರಿಯತಮೆಯನ್ನು ಕಾಣಲು ತೆರಳಿದಾಗ ಅವಳು ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ರುಹಿದಳು. ಆ ಕೂಡಲೇ ನಾನು ಕುದುರೆಯನ್ನೇ ರಿಹೊದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಲ್ಲಿಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಸಿ ವೈರಿ ಸೈನಿಕರ ದೇರಿಗಳ ಮೇಲೆ ಎಸೆಯ ತೊಡಗಿದೆ. ವೈರಿ ಸೈನಿಕರು ಜೀವದಾಸೆಯಂದ ದಿಕ್ಕಾಗ್ಗಾ ಪಾಲಾಗಿ ಓಡಿಹೊದರು. ವೈರಿರಾಯನು ಪಾರಣ ಕಳೆದು ಕೊಂಡನು. ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬುದ ಕಂಟಿಕ ದೂರವಾಯಿತು.

ಇದೇ ರೀತಿ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳು ಉರುಂದುವು. ನಾನು ರಾಜಪುತ್ರಿಯನ್ನು ನಿವಾಹವಾಗುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ದಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳೂ ಸಮ್ಮತಿಸಿದಳು. ಹಿಂಗಿರುತ್ತಿರಲು ಬಂದು ದಿನ ನಾನು ಉಳಿದು ಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಡಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಬಿತ್ತು. ನಾನಿಲ್ಲದ ವೇಳೆಯಾಗಿ ಸ್ನಾನರಿಂದ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಶಕ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಸುಟ್ಟು ಹೊಯಿತು. ರಾಜ ಸಾಫನಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ರಾಜಪುತ್ರಿಗೆ ಹೊರಿ ತೊರಿಸಲು ನಾನು ನಾಚಿದೆ. ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಂದು ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆ ನನ್ನ ಪ್ರಿಯತಮೆಯ ಸೃಷ್ಟಿ ಹಗಲಿರುಳೂ ಇದೆ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಎಳ್ಳಿಮ್ಮೆ ಸುಖವಿಲ್ಲ” ಎಂದನು.

ಆಗ ಆ ಕಾಶೀರಾಜನು ಗೋಪಾಲರಾಯನನ್ನು ತನ್ನ ರಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಸಿ ಅವನಿಗೊ

ಪ್ರಿಯರನು ಮತ್ತು ಅವನ ಪಾಲುಗಾರರನ್ನು ಸೇರಿ ಹಿಡಿದನು. ತನ್ನ ಸೇವಕ ನಾದ ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ಅವನ ಪ್ರೀಯತಮೆಯೊಡನೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿದನು ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಸುಂದರಾಕಾರದ ತರುಣೆಯ ಮೇಲೆ ಮೋಹವಿರಿಸಿ ಅವಳು ಮರಣ ಹೊಂದಿದುದರಿಂದ ದುಃಖಿತನಾದ ತನ್ನ ಅಂಗರಕ್ಷಕನಾದ ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ತನ್ನ ಆಸ್ತಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಆಶ್ಯಂತ ಲಾವಣ್ಯವತಿಯಾದ ತರುಣೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕುದುವೆ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಸ್ತ್ರೀ ವ್ಯಾವೋಹದಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ದುಃಖಿತರಾದರು ಎಂದು ವೀರಸೇವನು ರಾಜಪುತ್ರ ಪದ್ಧಾವತಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಪದ್ಧಾವತಿಯು ಈ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಸ್ತ್ರೀಯರೇ ದುಷ್ಟ ರೆಂಬ ನಿಜಾರವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಪುರುಷರೇ ಮರುಳರೆಂದು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದಕ್ಕೊಂಡು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಕೊಟ್ಟಳು. ಎಂದು ಮೋಹನದಾಸನು ಮೋಹಿನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಆ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ತನಗೆ ವಿವರಿಸಬೇಕೆಂದು ಮೋಹಿನಿಯು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದುದರಿಂದ ಅವನು ಹೇಳಿ ತೊಡಗಿದನು.

ಉಲ ತಿಲೋತ್ತಮೆಯ ಕಥೆ

ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಮರಾವತಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ತಿಲೋತ್ತಮೆ ಎಂಬ ರಾಜಕನ್ನೆ ಇದ್ದಳು. ಆ ರಾಜನ ಸಹೋದರಿಗೆ ಮೋಹನ ಕುಮಾರನೆಂಬ ಪುತ್ರನಿದ್ದನು. ತಿಲೋತ್ತಮೆ ಮತ್ತು ಮೋಹನ ಇಬ್ಬರೂ ಪರಸ್ಪರ ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೇ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ರಾಜನು ತನ್ನ ಸಹೋದರಿಗೆ ಅಭಯ ವಚನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುನ್ನು. ತಿಲೋತ್ತಮೆ ಮತ್ತು ಮೋಹನರಿಬ್ಬರೂ ಇಬ್ಬನೇ ಗುರುವಿನಿಂದ ಜ್ಞಾನದಾನ ಪಡೆದರು. ಅದರಿಂದ ಅವರಿವರೊಡನೆ ಸ್ನೇಹವು ದಿನ ದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಬಲಿಯಿತು.

ಆದರೆ ದುಡ್ಡಪ್ಪದಿಂದ ಮೋಹನಕುಮಾರನ ತಾಯಿತಂದೆ ಆಕಾಲ ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ತುತ್ತಾದರು. ಆದುದರಿಂದ ತಿಲೋತ್ತಮೆಯ ತಂಡೆಯು ಹಿಂಡಿ ತನ್ನ ಅಕ್ಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ವಚನವನ್ನು ಮರಿತನು. ತನ್ನ ಕನ್ಯೆಯು ಪ್ರಾಪ್ತ

ವಯಸ್ಸುಳಾದುದನ್ನು ಕಂಡು ವಿವಾಹವನ್ನು ಜರುಗಿಸಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ವರಾನ್ನೇವಕೆಗಾಗಿ ವೃದ್ಧನಾದ ತನ್ನ ಮಂತ್ರಯನ್ನು ಕಳಿಸಿದನು. ಈ ಸಂಗತಿ ಹೋಹನ ಕುಮಾರಸಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ಸಂದರ್ಭ ಸಾಧಿಸಿ ತಿಲೊತ್ತಮೇಯನ್ನು ಕಂಡು “ರಾಜಪುತ್ರಿಯೇ, ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ ಪ್ರೇಮವಿದೆ. ನಿನ್ನನ್ನೇ ನಾನು ವರಿಸಲು ನಿಧ್ಯರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಮಾತಾಪಿತರ ಆಶೀರ್ವಾ ಆಗಿದ್ದಿತು. ನಿನ್ನ ತಂದೆಯು ಆದಕ್ಕೆ -ಅನುಕೂಲನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದ. ನನ್ನ ಘಾತಕ ವಚನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ. ಆದರೆ ಈಗ ಆವನ ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ.” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು-ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ತಿಲೊತ್ತಮೇಯು “ರಾಜಪುತ್ರ, ನಾನು ಕನಕು ಮನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡಾ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊರತು ಅನ್ಯರನ್ನು ವರಿಸುವವಳಳ್ಳ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ವಿರುದ್ಧ ವರ್ತಿಸಿದರೆ ದೇಹತ್ವಾಗ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ನುಡಿದಳು.” ಆಗ ಆ ಹೋಹನನು “ಪ್ರಾಣೀಶ್ವರಿ, ನಿನು ಪರಪರುವನನ್ನು ಮಧುವೆಯಾದರೂ ನನಗೆ ದುಃಖ, ಪ್ರಾಣತ್ವಾಗ ಮಾಡಿದರೂ ನನಗೇ ದುಃಖ, ಆದುದರಿಂದ ಈ ಗೊಂದಲವೇ ಬೇಡ. ನಾನು ಸನಾತ್ಸಿಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.” ಎಂದನು. ಆಗ ತಿಲೊತ್ತಮೇಯು ಅವನನ್ನು ಮೃದು ಮಧುರ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಸಂತ್ಪ್ರೇಷಿದಳು ಮತ್ತು ತಾಯಿಯಿದ್ದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಎಲ್ಲ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಅರುಹಿದಳು. ತಾಯಿಯು ಅವಳ ತಂದೆಗೂ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ರಾಜನು ಸಹಾನುಭಾತಿ ತೋರಿಸದೆ, ಹೋಹನಕುಮಾರನ ಮೇಲೆ ಕೋಪದಿಂದ ಕುದಿದನು. ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಅರಮನೆಯಿಂದ ಎಳಿದು ರಾಜ್ಯ ದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಆಜ್ಞಾ ಸಿಸಿದನು.

ತಿಲೊತ್ತಮೇಯು ಎದೆಗುಂದದೆ ತನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ವಾತ್ರಳಾದ ದಾಸಿಯೊಬ್ಬಳನ್ನು ಕರೆದು ಹೋಹನ ಕುಮಾರಸಿಗೊಂದು ಶುಭಸಂದೇಶವನ್ನು ಕಳಿಸಿದಳು. ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನು ಗುಡಿಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ವೇಗವಾಗಿ ಓಡುವ ಎರಡು ಉತ್ತಮ ಅಶ್ವಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಇಬ್ಬರೂ ಈ ರಾಜ್ಯ ತೋರಿದು ಹೋಗಿಸೋಣ” ಎಂದ ದೂತಿಯ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದಳು. ಆದರಂತೆ ತಿಲೊತ್ತಮೇಯು ಅಂದ ವಾದ ವಸ್ತ್ರಭರಣಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ರಾತ್ರಿ ಆ ಗುಡಿಗೆ ತೆರಳಿದಳು. ಹೋಹ

ನನ್ನೂ ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಅಶ್ವಗಳನ್ನೇರಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದರು. ಬೆಳಗಾಗುವಾಗ ಅವರು ಒಂದು ಬಂದರ ಮುಟ್ಟಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಡಗೆ ಗೆವು ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿತ್ತು. ಆವರಿರ್ವರೂ ಹಡಗನಲ್ಲಿ ತೆರಳಲು ನಿಧರಿಸಿದರು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಹಡಗನನ್ನೇರಿದಳು. ರಾಜಪುತ್ರನು ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿ ಬರಲು ಬಂದರಕ್ಕೆ ಸಮಾ ಪವಿದ್ದ ನಗರಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು. ಆದರೆ ಅನನ್ನಿಲ್ಲದ ವೇಳೆ ಹಡಗಿನ ಅಧಿಕಾರಿಯ ದೃಷ್ಟಿ ತಿಳೊತ್ತಮೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿಡ್ಡಿತು. ಅವಳ ರೂಪ ಸೌಂದರ್ಯ ಪನ್ನು ಕಂಡು ವೋಹಿತನಾದನು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅವಳನ್ನು ಪಶಪಡಿ ಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಆವನ ಆಶಿ. ಆದುದರಿಂದ ವೋಹನ ಕುನಾರನು ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ವಿಕ್ರಯಿಸಿ ಬರುವ ವೋಹಲೇ ಹಡಗನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟುನು. ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಮೈಲುಗಳ ವರೆಗೆ ದಡಗವು ಚಲಿಸಿದ ಮೇಲೆ ತಿಳೊತ್ತಮೆಯನ್ನು ಸಂದರ್ಭಿಸಿ ತನ್ನನ್ನು ಸುಖಪಡಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಇಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಬಲಾತ್ಮಾರದಿಂದಲಾದರೂ ತನ್ನ ಆಶಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬುದಾಗಿಯೂ ತಿಳಿಸಿದನು. ತಿಳೊತ್ತಮೆಯ ಘೋರ್ಯವನ್ನು ಕಾಳಿಸುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಉಪಾಯದಿಂದಲೇ ಈ ಮರುಳನಿಗೆ ತಕ್ಕು ಮಂದಿನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ “ಸಾಮಾನ್ಯ, ನನಗೂ ನನ್ನ ಪತಿಯ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಸೀವು ನನಗೆ ದೊರೆತುದುದು ನನ್ನ ಭಾಗ್ಯವೇ ಸರಿ. ಸಿಮ್ಮನ್ನು ಮುದುವೆಯಾಗಲು ನಾನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೇ ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಿಮಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆನಂದರಾದಿತು. ಮುದುವೆಯಾಗದೇ ದೇಹಸುಖಕ್ಕಿಳಿದರೆ ಒಪ್ಪುವನಳಿಲ್ಲ. ಈ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಪ್ರಾಣ ತೊರೆಯುತ್ತೇನೇ” ಎಂದಳು. ಆಗ ಆ ಹಡಗದ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಮುದುವೆಯಾಗಲು ಒಷಿಕೊಂಡನು. ಹಡಗವು ಬಂದರಕ್ಕೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಆವನು ಮುದುವೆಗಾಗಿ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳನ್ನು ತರಲು ಆದೇ ಬಂದರದ ಸಮಾಪವಿದ್ದ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಅಧಿಕಾರಿಯು ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ತಿಳೊತ್ತಮೆಯು ಹಡಗದ ಇನ್ನಿತಿ ತರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ನಾವಿಕರನ್ನು ಕಂಡು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೀಲ್ಲ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಹಡಗವನ್ನು ನಡೆಸಿ ರಸ್ತೆಸಿದ್ದೀರಿದರೆ ತನ್ನ ಪತಿ ಹಾಗೂ ತಂದೆ ಇಬ್ಬರಿಂದಲೂ ಅಮಿತ ದೃಷ್ಟಿವನ್ನು ಕೊಡಿಸುವುದಾಗಿ ಆಶಿ ತೊರಿ

ಸಿದಳು. ಆಗ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿ ಕೂಡಲೇ ಹಡಗವನ್ನು ನಡೆಸಿದರು. ಹಡಗು ಮುಂದೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿತು. ಅನೇಕ ದಿನಗಳ ತರುವಾಯ ಅದು ಮತ್ತೊಂದು ಬಂದರ ಸೇರಿತು. ಅಲ್ಲಿ ತಲುಪಿದ ಕೂಡಲೇ ಸೈನಿಕರು ಹಡಗೆ ಮೇಲೇರಿ ಬಂದು ಶೋಧನಾಡಿದರು. ಆಗ ತಿಲೋತ್ತಮೆಯನ್ನು ಅವರು ಕಂಡರು. ಅವಳ ಅವಿತ ರೂಪಲಾವಣ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಅವರು ಬೆರಗಾದರು ಮತ್ತು ಕೂಡಲೇ ಆ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ರಾಜನಿಗೂ ತಿಳಿಸಿದರು. ಆಗ ಆ ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕಳಸಿ ಅವಳನ್ನು ಅರಮನೆಗೆ ಆಮಂತ್ರಿಸಿದನು. ರಾಜನ ಆಚ್ಚೆಯನ್ನು ಮಾರಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಬಲಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಹಡಗದಿಂದ ಇಳಿಸಿ ಒಯ್ಯಾವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದನು. ಈ ಹೊಸ ವಿಪತ್ತನ್ನು ಕಂಡು ತಿಲೋತ್ತಮೆ ಚಕ್ಕಿತಳಾದಳು. ಆದರೆ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಉವಾಯದಿಂದಲೇ ಈ ಗಂಡಾಂತರವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ನಿರ್ಧರಿಸಿದಳು. ತಾನು ಸ್ವಯಂಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ಬಂದು ರಾಜನನ್ನು ವರಿಸುವೆನೆಂದೂ ತನ್ನನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಅರಮನೆಯ ನಾರಿಯರನ್ನು ಕಳಸಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿಕಳಿಗಳು. ರಾಜನು ಆದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿ ಅನೇಕ ಸುಂದರಿಯರಾದ ನಾರಿಯರನ್ನು ಕಳಿಸಿದನು. ಅವರು ಹಡಗಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ತಿಲೋತ್ತಮೆ ಯೋಗ್ಯರೀತಿಯಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಸತ್ಯರಿಸಿದಳು. ಮೃದು ಮಧುರವಾದ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಲಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಅಂದು ಮುಹೂರ್ಭವು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದು ದರಿಂದ ಮರುದಿನ ಹೊರಟು ಬರುವುದಾಗಿ ದೂತರ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಿದಳು. ರಾಜನು ಪರಮ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು.

ಅದೇ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ತಿಲೋತ್ತಮೆಯು ಉತ್ತಮ ಆಹಾರವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದಳು. ನಾವಿಕರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಮಾಡಕ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಮಿಶ್ರ ಮಾಡಿದಳು. ಆದುದರಿಂದ ಉಟ್ಟಮಾಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಆ ಅರಮನೆಯ ನಾರಿಯರೂ ಸೈನಿಕರೂ ನಿದ್ರಾಪರವಶರಾದರು. ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನು ನಾವಿಕರು ಒಂದೆರಡು ಕೋಣೆಗಳಿಗೆ ನೂಕಿ ಬೀಗ ಹಾಕಿದರು. ಮತ್ತು ಅಂದೇ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಹಡಗವು ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಆ ಬಂದರದಿಂದ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿತು. ಬೆಳಗಿನ ಜಾವಕ್ಕೆ ಆ ನಾರಿಯರೂ ಸೈನಿಕರೂ ಎಚ್ಚತ್ತರು. ಆಗ

ತಿಲೋತ್ತಮೇಯು ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ಅವರ ಜೀವಕ್ಕೂ ಮಾನಕ್ಕೂ ಯಾವ ಧೇಕ್ಕೆಯೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ತನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನೇಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ, ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಅವರವರ ಉರುಗಳಿಗೆ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಕಳಿಸುವೆನೀಂದಳು. ಅಗ ಆ ಸೈನಿಕರೂ ನಾರಿಯರೂ ತಿಲೋತ್ತಮೇಯು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕ್ಷೇತ್ರವುದಾಗಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದರು.

ಹಡಗವು ಮುಂದೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿತು. ಅನೇಕ ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಹಡಗದಲ್ಲಿ ಸಿಹಿ ನೀರಿನ ಕೊರತೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅಗ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಒಂದು ಕರಾವಳಿಗೆ ಹಡಗವನ್ನು ತೆಲುಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಹಿಂಡಿ ನೀರನ್ನು ತುಂಬಲೆತ್ತಿಸಿದಾಗ ಕಳ್ಳರು ಹಡಗದ ಮೇಲೆರಿ ಬಂದರು. ಹಡಗದಲ್ಲಿ ಸುಂದರಿಯರಾದ ನಾರಿಯರನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಕಳ್ಳರು ನಸ್ತಾಭರಣ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ದೊಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವರನ್ನೇ ಎಳಿದೊಯ್ಯಲು ಯಶ್ವಿಸಿದರು. ಅಗ ತಿಲೋತ್ತಮೇಯು ಆ ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನನ್ನು ಕಂಡು “ನಮ್ಮನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಬಲಾತ್ಮೆರಿಸಿದರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ನಾವು ಪೀಠಿಯಿಂದಲೇ ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಕೂಡಿಕೊಳ್ಳತ್ತೇವೆ. ಸಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ನಾವು ಕಿಧ್ದರು. ಬಲಾತ್ಮಾರ ಮಾಡಬೇಡಿರಿ. ಇಂದು ರಾತ್ರಿ ಹಡಗದಲ್ಲೇ ನಮ್ಮ ಅತಿಧಿಗಳಾಗಿ ಇರಿ” ಎಂದಳು. ಆ ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನು ಒಪ್ಪಿದನು. ಅವರಿಗಾಗಿ ಹಡಗದಲ್ಲಿ ದಿನ್ಯವಾದ ಭೋಜನವು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬಳು ಶ್ರೀ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಉಣಬಡಿಸಿದಳು. ಮೃದು ಮಾತುಗಳಿಂದಲೂ ಓರೆ ಸೋಣಿಗಳಿಂದಲೂ, ಅಂಗಸ್ವರ್ಚಗ ಮರುಳು ಮಾಡಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬಳೂ ಆ ಕಳ್ಳರಿಗೆ ಮಾಡಕಳಿಂದಲೂ ಆ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಅವರು ಸಂಪೂರ್ಣ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ ಮರ್ದುವನ್ನು ಕುಡಿಯಲು ಕೊಟ್ಟಳು. ಆದನ್ನು ಕುಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಆ ಕಳ್ಳರು ಮೂರ್ಖ ಹೋದರು ಅಗ ಆ ನಾವಿಕರುಬಂದು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನೇ ತಿವಿದು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಎಸೆದರು. ಹಡಗವು ಕೂಡಲೇ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಚೇಳಿಸಿತು.

ಹಡಗದಲ್ಲಿರುವ ನಾರಿಯರು ಇದೇ ರೀತಿ ಇದ್ದರೆ, ಸೇರುವ ಬಂದರಿಗ ಇನ್ನೇಲ್ಲ ವಿಪತ್ತು ನಿಶ್ಚಯವೆಂದು ತಿಲೋತ್ತಮೇ ಅರಿತಳು. ಆದುದರಿಂದ

ಅವಳು ಎಳ್ಳರನ್ನೂ ಕರೆದು ಪುರುಷ ವೇಷಧಾರಣ ಮಾಡುವುದೇ ಪರಮೋ ಚಿತ್ತವೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಸಮೃತಿಸಿದರು. ತಿಲೋತ್ತಮೆ ತಾನು ಕೊಡಾ ಪುರುಷವೇ ಧರಿಸಿದಳು. ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಆವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಬಂದರದಲ್ಲಿ ಇಳಿದರು. ತಿಲೋತ್ತಮೆಯು ತನ್ನ ಸಂಗಾತಿಗಳನ್ನು ಆ ನಗರಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದಳು. ಆವರ ರೂಪಲಾವಣ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಎಳ್ಳ ನಾಗರಿಕರೂ ಬೆರಗಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಮಹಿಳಾ ಸಂಭ್ರಮದ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಯುತ್ತತ್ತು. ರಾಜನು ಮರಣ ಹೊಂದಿದ್ದ. ಆವಸ್ತಿಗೆ ಪುತ್ರ ಸಂತಾನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಆ ರಾಜ್ಯದ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಇರುವನೇಯ ಆನೆಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹೂವಿನ ಹಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ನಗರದಲ್ಲಿ ಮೇರವಣಿಗೆಯಿಂದ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಆನೆಯು ಯಾರ ಕೊರಳಿಗೆ ಹೂಮಾಲೆಯನ್ನು ತೊಡಿಸುತ್ತದೆಯೋ ಅವನನ್ನು ರಾಜನನ್ನಾಗಿ ಅಂಗಿರಿಸುವುದು ರೂಢಿ. ಅಂದು ಆ ಆನೆಯು ಪುರುಷವೇತದಲ್ಲಿದ್ದ ತಿಲೋತ್ತಮೆಯ ಕೊರಳಿಗೆ ಹೂವಿನ ಹಾರಹಾಕಿತು. ಕೂಡಲೇ ಹೀಗೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ರೂಢಿ, ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಬಂದು ತಿಲೋತ್ತಮೆಯನ್ನು ಮೇರವಣಿಗೆಯಿಂದ ಅರಮಾನಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು. ತಿಲೋತ್ತಮೆಯು ಪುರುಷವೇಷದಲ್ಲಿ ಇಧ್ಯ ಆ ರಾಜ್ಯದ ಆಡಳಿತೆ ನಡೆಸತ್ತೊಡಗಿದಳು. ಮತ್ತು ತನ್ನ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ರಾಜಪುತ್ರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು. ತಿಲೋತ್ತಮೆಯ ಪತಿಯನ್ನು ಹೂಡುಕಲು ಅವರೀರಿಸಿರೂ ಕೂಡಿ ಆಲೋಚನೆ ನಡೆಸಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ತಿಲೋತ್ತಮೆಯ ಭಾವ ಚಿತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆಸಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಗುಡಿಗೋವುರ ಧರ್ಮಭಕ್ತಿಗಳ ದ್ವಾರಾಗಳಿಗೆ ಅಂಟಿಸಿದರು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಾಯಲು ಒಬ್ಬ ಸ್ವೀಕಿಕನನ್ನು ಇರಿಸಿದರು. ಯಾರಾದರೂ ಆ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಂಡು ಉದ್ದಾರ ತೆಗೆದರೆ, ದುಃಖಿಸಿದರೆ, ಅವನನ್ನು ರಾಜಸಾಧಾನಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದು ರಾಜಾಜ್ಞೆ ಯಾಗಿತ್ತು.

ತಿಲೋತ್ತಮೆಯ ಪ್ರಿಯತಮನಾದ ನೋಹನಕುಮಾರನು ಅಶ್ವಗಳನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿ ಬಂದ ಹಣದಿಂದ ಪುನಃ ಬಂದರಕ್ಕೆ ಮರಳಿದಾಗ ಆ ಹಡಗವು ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅವನು ಒಹಳ ದುಃಖಿತನಾದನು. ತಿಲೋತ್ತಮೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡುದುದರಿಂದ ಭಾಗ್ಯತನಾದನು. ಅನ್ನ

ನೀರುಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ಅವಳ ಹಂಬಲದಿಂದಲೇ ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿ ಉರೂರು ಅಲ್ಲಿಯತ್ತೊಡಗಿದನು. ಹೀಗೆ ಸಂಚರಿಸುತ್ತೇ ಅವನು ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ತಿಳೋತ್ತಮೆಯು ರಾಜ್ಯ ಭಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ತಿಳೋತ್ತಮೆಯ ಆಕೃತಿಯನ್ನೇ ಹೋಗಲುವ ಭಾವ ಈತ್ರಪನ್ನು ಸೋಧಿ ತುಂಬಾ ದುಃಖಿಸಿದನು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾವಲು ಎರನು ಅವನನ್ನು ರಾಜಸಾಧಾನಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಮೋಹನ ಕುಮಾರನನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ತಿಳೋತ್ತಮೆಯು ಗುರುತಿಸಿದಳು. ಅದರೆ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ ಮೋಹನ ಕುಮಾರನಿಗೆ ದಿವ್ಯವಾದ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣ ಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮರುದಿನ ರಾಜಸಭೀಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದಳು.

ರಾಜಸಭೀಯು ಕೂಡಿದಾಗ ತಿಳೋತ್ತಮೆಯು ಪುರುಷ ವೇಷವನ್ನು ಶ್ವಜಿಸಿ ಬಂದು ತನ್ನ ಕಥೀಯನ್ನೆಲ್ಲ ಸೇರಿದ ಮುಂತ್ರಿ ಹಾಗೂ ಸೇನಾಪತಿಗಳ ಸಭೀಯಲ್ಲಿ ಅರುಹಿದಳು. ಅವಳ ಸಾಹಸ, ಧೃರ್ಯ, ಪ್ರಸಂಗಾವಧಾನ ಮೌದ ಲಾದವುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಆವರೆಲ್ಲ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಚಕ್ಷಿತರಾದರು. ಮೋಹನ ಕುಮಾರನಿಗೆ ರಾಜಪಟ್ಟ ಕೆಟ್ಟಿನ ಅವಳ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರು. ವಿಜೃಂಭಣಿಯಂದ ಅವರ ವಿವಾಹ ಮಹೋತ್ಸವವೂ ನೀರವೇರಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ತಿಳೋತ್ತಮೆಯು ತಾನು ಕರೆದು ತಂದಿದ್ದ ನಾರಿಯರನ್ನೆಲ್ಲ ಉಚಿತವಾದ ಸನ್ಯಾಸಗಳಂದ ಅವರವರ ಉರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿದಳು. ತಿಳೋತ್ತಮೆಯ ಸಬಿಯಾದ ರಾಜಪುತ್ರಿಯು ಕೂಡಾ ಕೊನೆಗೆ ಮೋಹನ ಕುಮಾರನನ್ನೇ ವರಿಸಿದಳು.

ರಾಜಕುಮಾರ, ಪುರುಷರ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಮೇಲೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಬಲಾತ್ಮಾರ ಮಾಡಲೇತ್ತಿ ಸುತ್ತಾರೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಇದೊಂದು ಉದಾಹರಣ ಸಾಲದೇ? ಎಂದು ಪದ್ಧಾವತಿಯು ಹೇಳಿದಳು. ಆಗ ಪ್ರತಾಪಸೇನನು ಅದಕ್ಕೂಪ್ರದೇ ಸ್ತ್ರೀಯರೇ ಕುಕರ್ನಿಗಳಿಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟುನು. ಆ ಮೇಲೆ ಕಲಾವತಿಯು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಅವನು ಸಮೀಕರಣ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟುನು. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ವಿವಾಹವಾದಳು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಮೋಹನದಾಸನು ಮೋಹಿಸಿಗೆ ಹೇಳಿದರೂ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತವಾಗ

ಲಿಲ್ಲ. ಅಗ ಅವನು ಸ್ತ್ರೀ ಜಾರತನದ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಭೇಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ಉಂಟಾಸ್ತನೆ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಥೆ

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಗಧ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಬ್ಬ ಶ್ರೀಮಂತನಾಂತರ ಕನಿದ್ದನು. ಅವನಲ್ಲಿ ಚಂದುಲಾಲನೆಂಬ ಗುಮಾಸ್ತನಿದ್ದನು. ಈ ಗುಮಾಸ್ತನೆ ಹೆಂಡತಿ ಬಹಳ ಜಿಲುವೆ. ಗಂಡನು ಮುಂಜಾನೆದ್ದು ಅಂಗಡಿಗೆ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಮಧ್ಯಾಷ್ಟ್ಯ ಉಟಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದು ಮಧ್ಯ ರಾಶಿಗೇ. ಚಂದುಲಾಲನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಮಕ್ಕಳೂ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಹೊತ್ತೂ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಅವಳು ಆಮನೆ ಈ ಮನೆ ನೇರ ಮನೆ ಕರೆಮನೆಗೇಗೆ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿವರ ಪರಿಚಯವಾಯಿತು. ಐದಾರು ತರುಣರು ಅವಳೊಡನೆ ಸ್ನೇಹ ಬೆಳಿಸಿದರು. ಚಂದುಲಾಲನು ಅಂಗಡಿಗೆ ತೆರಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವರು ಸಮಯ ಸಾಧಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಸುಖ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಷಯಿತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ಅವಳ ಕಾಮವೂ ಬಹಳ ಶಾಂತಿ ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇದು ನೇರಮನೆಯವರಿಗೆಲ್ಲ ತಿಳಿದು ಬಂತು. ಅವರು ಗುಸು ಗುಸು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೊನೆಗೆ ಅದು ಚಂದುಲಾಲನ ಕೆವಿಗೂ ಬಿಡ್ಡಿತು. ವೊದಲು ಅವನು ಅದನ್ನು ನಂಬಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಅವನಿಗೂ ಸಂಶಯ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಇದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಸಬೇಕೆಂದು ಅವನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಚಂದುಲಾಲನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಇವರೂ ಸೆಂಟರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ ಎಂದು ನುಡಿದನು. ಅವಳು ಒಪ್ಪಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿ ಹೊರಟಳು. ಚಂದುಲಾಲನು ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ನಗರದಿಂದ ಹೊರಟು ಬಂದ. ಆ ಮೇಲೆ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ದ್ವೇಶಿಸಿ, “ಸ್ತ್ರೀಯೇ, ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಮನೆಗೆ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಬಂದಿದ್ದೀವೆ. ರಾಶಿಯಾರಾದರೂ ಕಕ್ಷರು ಬಂದು ಹೊಕ್ಕರೆ ಇದ್ದ ವಸ್ತ್ರಭರಣಗಳೂ ಅವರ ವಾಲಾಗುವುದು

నిశ్చయ. ఆదుదరింద నీను మనిగే హోగు. నాను ఎరడు దిన బిట్టు బరుత్తేనే” ఎందను. ఆవళు ఆదకొన్నప్పు మరళిదళు. ఆదరి చందులాలను నేంటర మనిగే హోగదే ఒళదారియింద బందు మూర్క యుంద మనియోళగే తెరళి ఒందు కత్తలకోణియల్లి ఆడగి చూఛిపు. ఆవన హెండతి అల్లింద నెట్టగే తన్న మనిగే బరలిల్ల. తన్న గేళియర మనిగే తెరళిదళు. మత్తు రాత్రి గండనిల్లదిద్దు దరింద ఇంతక హోత్తిగే బరబేకేందు ఎల్లరన్న ఆమంత్రిసిదళు. మనిగే బంద మేలే తన్న తరుణ గేళియరిగాగి దివ్యవాద ఫలాకారగళన్న తయారిసిదళా. మత్తు మధ్యవనన్న తేగెదిట్టుళు. ఇన్నూ ఆవరు భార దేఇద్దు దరింద బాగిన్న ఎళెదుకొండు ఆవరన్న కరియాలు హోదళు. అష్టరల్లి చందులాలను కత్తలే కోణియింద హోరగి బంద ఫోరవాద విషనన్న ఆ ఫలాకారక్కె సేరిసి తాను మని యింద హోర బిద్దు హోదను.

రాత్రి ఆ రమణి తన్న గేళియరిల్ల ఫలాకారవన్న కోట్టుళు. ఆవరు తింద కూడలే “సంశట, సంశట” ఎందు కూగుత్త సీలద మేలే హోరళి హోరళి ప్రాణ బిట్టురు. ఆ ఫోర దృశ్యవన్న కండ చందులాలన హెండతి గాబరియాదళు. మధ్యరాత్రియాద మేలే ఒబోబ్బరన్నే మేల్లగే ఎత్తికొండు హోగి ఒందు భావియల్లి జీల్లి బందళు. బెళగాద కూడలే చందులాలను మనిగే బందను. ప్రయాణద ఆయాసదింద తుంబా బళలిదవరంతి నటిసిదను. ఆవళు ఆవ నన్న సత్కరిసి ఉవచరిసిదళు. రాత్రి నడిద సంగతియోందన్నూ ఆవ నిగే తిలిసలిల్ల. ఆవనూ కేళలిల్ల. ఆందినింద ఆవన హెండతి దురా జారద పాపకర్మవన్న బిట్టు పతిపరాయణియాగి బాళకోడగిదళు. ఆ చందులాలన హెండతియింతి పరపురుషన మేలే వోక మాడి దరి అనథ నిశ్చయవెందు మోకండాసను మోకునిగే బోధిసి దను. మోకండాసన ఈ రీతియ పరిపరియ బోధనియింద మోక నియు సన్మాగ్ర మనఃప్రవృత్తియవళాదళు. ఆవన మేలే తుంబా

ಭಯ ಭಕ್ತಿಯಳ್ಳಿವಳಾದಳು.

ಆದರೆ ವೋಹಿನಿಯು ಮಂಧ್ಯರಾತ್ರಿ ವೋಹನದಾಸನ ಮನೆಗೆ ತೀರಳು ತ್ವಿರುವುದು ಅವಳ ತಾಯಿಗೆ ತಿಳಿಯಲು ಅವಳು ಒಂದು ದಿನ ಕಾದು ಕುಳಿತು ವೋಹಿನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದಳು. ಆಗ ವೋಹಿನಿಯು ತಾಲೀಎ ಹಾದಕ್ಕೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ತನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಕಾವು ವಶಳಾಗಿದ್ದ ತನಗೆ ಸನ್ಯಾಗ್ರಂಥನನ್ನು ತೋರಿದ ವೋಹನದಾಸನ ಉದದೀಕ ಪರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಲು ತಾಯಿಯೂ ಆತುರ ಪಟ್ಟುಮದರಿಂದ ವೋಹಿನಿಯು ತಾಯಿಗೂ ಅದನ್ನು ಸಾಧಾಗ್ಯಂತವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವರ ಗೆಳತಿಯರೂ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು. ಹೀಗಾಗಿ ಸ್ತ್ರೀ ಸೀತಿ ಚರಿತ್ರೆಯು ಅವರಿಂದ ಇವರಿಗೆ, ಲೋಕಾಧಿರಾಮವಾಗಿ ಪರಿಸಿತು.

